

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

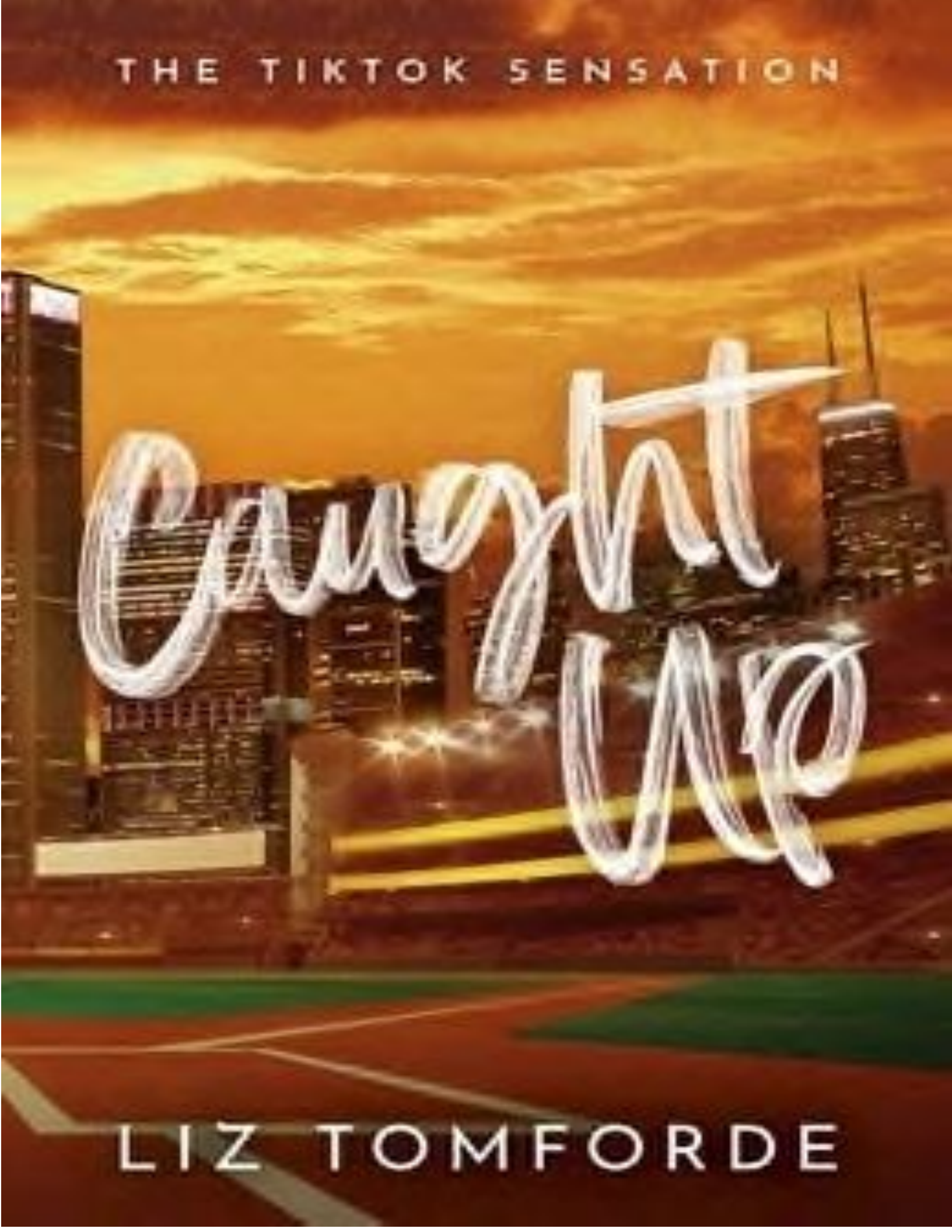
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE TIKTOK SENSATION

Caught Up

LIZ TOMFORDE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar Hakkında

Kuzey Kaliforniya'da doğup büyüyen Liz Tomforde, beş çocuğun en küçüğüdür. Spor izleyerek ve oynayarak büyüdü. Romantizmle ilgili her şeyi, seyahat etmeyi, köpekleri ve hokeyi seviyor.

Kendisi de bir uçuş görevlisi olan Liz, seyahat etmediği ya da yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okurken ya da Golden Retriever cinsi köpeği Luke'u memleketinde yürüyüşe çıkarırken bulunabilir.

Ayrıca Liz Tomforde

Mile High
Doğru Hamle

Yakalandım

Liz Tomforde

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2023 yılında Hodder & Stoughton An Hachette UK
şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Liz Tomforde 2023

Liz Tomforde'un Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve
Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi
bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya
da yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul
uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler
tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library e-kitap ISBN 978 1 399

72858 4'ten temin edilebilir.
Ciltsiz ISBN 978 1 399 72859 1

Hodder & Stoughton Ltd
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

10 Ekim (*Caught Up*'ın çıkış tarihi) babamın doğum günü olacaktı. Kai ve Monty onun için çünkü en sevdiğim iki kurgusal babayı yazmamda bana ilham kaynağı oldu.

Allyson-Miller'a da senin için.

İçindekiler

[Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Sonsöz

Teşekkür

Çalma Listesi

Caught Up - USHER3 :44
Wild - Carter Faith3: 36
Juice - iyla3: 27
Save Me The Trouble - Dan + Shay3 :20
3:15 (Breathe) - Russ3: 03
Onun Kadar Vahşi - Corey Kent 3:18
Lil Boo Thang - Paul Russell1 :53
Lovely - Arin Ray2 :57
Best Shot (Acoustic) - Jimmie Allen3 :12
Miss Shiney - Kaiit3 :11
Yerde Kal - Brent Faiyaz 3:26
Come Over (Cover) - JVCK JAMES2 :21
Grateful - Mahalia3 :05
I Just Want You - JAEL feat. Alex Isley4: 00
Snooze - SZA3 :21
If You Let Me - Sinéad Harnett feat. GRADES3 :51
Until The End Of Time - JVCK JAMES /
Justin Timberlake 5:22
BRB - Mahalia feat. Pink Sweat\$ 3:37
My Boy (My Girl Version) - Elvie Shane3 :25
So Gone - Vedo3: 01

Bölüm 1

Kai

"Şaka yapıyor olmalısın, Ace." Monty keşif raporunu otel odasındaki masasına bıraktı. "Onu maç günü mü kovdun? Bu gece Max'le ne yapmayı planlıyorsun? Bu gece senin gecen."

Kısmen ona bakacak başka kimsem olmadığı için, kısmen de Monty'nin başka bir dadıyı kovduğum için kızacağını ama Max'in tombul yanaklı gülümsemesi ona bakarken daha az öfkeleneneceğini bildiğim için bu toplantıya oğlumu getirmeye özen gösterdim.

"Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım."

"Her şeyi çözmüştük. Troy'da hiçbir sorun yoktu."

Troy'un hiçbir sorunu yoktu. Takım doktoru ve antrenman ekibiyle sabah erken saatlerde yaptığım antrenmandan sonra, bu akşamki maç için omzumu gevşetirken, odama döndüğümde oğlumu bezini değiştirmesi saatler geçmiş bir halde buldum. İşine odaklanmak yerine takım arkadaşlarıma hayranlık duyarak geçirdiği haftalara bunu da eklediğimde işim bitmişti.

Cevap olarak tek söylediğim "Uygun değil" oldu.

Uzun, yenilmiş bir nefes veriyor ve Max saha müdürümün hayal kırıklığına kıkırdıyor.

Monty masanın karşısından ona bakıyor, eğiliyor. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun, evlat? Baban beni griye boyuyor."

"Sanırım hepsi senin, ihtiyar."

On beş aylık oğlum, diş etleri ve süt dişleriyle kucağımda otururken koçuma gülümsüyor. Monty, yapacağını bildiğim gibi sert adam rolünü bırakıyor çünkü Max onun için yumuşak bir nokta. Hatta tüm takım için ama özellikle de bu otel odasında masanın karşısında oturan adam için.

Emmett Montgomery ya da biz ona Monty diyoruz, Chicago'nun MLB takımı Windy City Warriors'ın saha menajeri olmasının yanı sıra bekâr bir baba. Bana ailesinin nasıl bu hale geldiğinin detaylarını hiç anlatmadı ama onun durumu da benimki kadar absürt olsaydı şok olurdum. Bu

Tabii, onu son görüşünden neredeyse bir yıl sonra, baba olduğunu ve altı aylık bir erkek bebeğin tek ebeveyni olarak onu terk etmeden önce hiçbir ilişkiye girmek istemediği bombasını patlatmak için ülkenin öbür ucuna uçan eski bir kaçamağı da yoksa.

Monty'den faydalanmamaya çalışıyorum, onun ve tüm organizasyonun yeni aile durumunun yürümesi için ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum, ancak konu çocuğum olduğunda, ben çalışırken ona kimin bakacağı konusunda taviz vermeyi reddediyorum.

"Sanderson'la konuşacağım," diye teklif ediyorum, personelden bir eğitime atıfta bulunarak. "Bütün gece antrenman odasında olacak. Max'i oraya yerleştirebilirim. Kimse yaralanmadığı sürece oda sessiz olacak. Uyuyabilir."

Monty baş ve işaret parmaklarını kaşlarının üzerinde gezdirir. "Kai, burada deniyorum. Senin için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama hepimizin güvenebileceği bir çocuk bakıcın olmadığı sürece bu iş yürümeyecek."

Monty sadece sözlerini ciddiye almamı istediğinde ilk adımı kullanır. Aksi takdirde, o ve tüm ekip bana takma adıyla seslenir-Ace.

Ama ben onun sözlerini ciddiye aldım. Sezon başladığından beri, son üç aydır bana öğütlediği şeylerin aynısı. Şimdiden beş dadı değiştirdim. Bunun sebebi de , şey.. Bu işi yürütmek *istediğimden* emin değilim.

Artık beyzbol oynamak istediğimden emin değilim.

Emin olduğum tek şey Max için mümkün olan en iyi baba olmak istediğim. Hayatımın bu noktasında, otuz iki yaşındayken ve on yıl birinci ligde oynadıktan sonra, benim için başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bir zamanlar sevdiğim, tüm varlığım olarak gördüğüm bir oyunu artık ailemden uzakta geçirdiğim zaman olarak görüyorum.

"Biliyorum Monty. Chicago'ya döndüğümüzde bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Yenilmiş bir iç çekiş daha çekiyor. "Eğer kardeşin de kadromda olmasaydı, başımın en büyük belası sen olurdun, Ace."

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı içeri kıvrıyorum. "Farkındayım." "Ve eğer bu kadar yetenekli olmasaydın seni takas ederdim."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum çünkü tam bir saçmalık. Ligdeki en iyi atıcılardan biriyim, evet, ama yeteneğime rağmen Monty beni seviyor.

"Ve eğer benden bu kadar hoşlanmasaydın," diye ekliyorum onun için.

"Buradan çık ve Sanderson'la bu gece Max'i izlemesi konusunda konuş." Oturduğum yerden kalkıp oğlumun kalçasının üzerine yerleştirdikten sonra otel odasından çıkmak için dönüyorum. "Ve Max," diye sesleniyor Monty, kendisine cevap veremeyen oğluma. "Her zaman bu kadar sevimli olmayı bırak da arada bir babana bağırabileyim."

Gözlerimi deviriyorum ve oğlumla konuşmak için ona doğru eğiliyorum. "Monty'ye el sallama ve ona yaşlandıkça huysuzlaştığını ve çirkinleştiğini söyle."

"Ben kırk beş yaşındayım, seni sık kafalı ve sen ancak on üç yıl sonra bu kadar iyi görünmeyi umabilirsin."

Max kıkırdıyor ve koçuma el sallıyor, ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikri yok ama Monty'yi, Monty'nin onu sevdiği kadar seviyor.

"Merhaba!" Max odanın öbür ucundan bağırıyor. Yeterince yakın.

"Selam, dostum." Monty gülüyor. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Bir koça Monty'ye olduğum kadar yakın olacağımı hiç düşünmemiştim. Geçen sezondan önce, draft edildiğim ve kariyerimin ilk sekiz yılını geçirdiğim takım olan Seattle Saints'te oynuyordum. Oradaki ekibe saygı duyuyordum ve saha menajerini de yeterince seviyordum ama ilişkimiz tamamen iş üzerineydi.

Sonra, geçen sezon, serbest oyuncu olmam beni Chicago'ya getirdi, çünkü küçük kardeşim Warriors'ın kadrosunda yer alıyordu ve onunla top oynamayı özlemiştim. Monty ile tanıştığımda ondan hemen hoşlandım ama Max geçen sonbaharda hayatıma girdiğinde iş ilişkimiz daha çok aile gibi oldu. Benim için yaptıkları için ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Onun sayesinde, tek başına ebeveyn olmanın ne tür fedakârlıklar gerektirdiğini anlayarak bu durumun yürümesini sağladı.

Takım yöneticilerine oğlumun bu sezon benimle seyahat edeceğini ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyledi. Reddedilirse erken emekliliğe ayrılacağımı biliyordum. Annesi onu altı aylıkken terk etmişken çocuğumdan yılın yarısı boyunca ayrı kalmayı reddediyorum. Hayatında sürekli ve istikrarlı birine ihtiyacı var ve bir oyun kadar önemsiz bir şeyin oğlumun buna sahip olmamasının nedeni olmasına izin vermeyeceğim.

Monty'nin hayatını biraz daha kolaylaştırabilmek için işe aldığımız herkesi kovmaktan vazgeçmeliyim ama bu başka bir konu.

Kardeşim Isaiah koridorda koşuyor ve bizden hemen sonra asansöre atlıyor. Dağınık, açık kahverengi saçları hâlâ yattığı yatağın verdiği şekle girmiş. Saatlerdir ayaktaydım.

Max'le uyanıp sabah egzersizimi yapıyordum ama bahse girerim yatağından yeni çıkmıştır.

Ve hayatım üzerine bahse girerim ki içinde hala çıplak bir kadın var.

"Selam dostum," diyor. "Selam Maxie," diye ekliyor ve oğlumun yanağına bir ahududu üflüyor. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Sanderson'a bu gece maç sırasında onu izlemesi için yalvarmalıyım." Isaiah hiçbir şey söylemiyor, sadece detaylandırmamı bekliyor.

"Troy'u ben kovdum."

Gülüyor. "Tanrım, Malakai. Bu anlaşmayı yürütmek istemediğini biraz daha belli et."

"Troy berbattı ve sen bunu biliyorsun."

Isaiah omuz silkiyor. "Yani, dadılarınızın göğüsleri olmasını ve benimle yatmak için güçlü bir istek duymalarını tercih ederim, ama bunun dışında korkunç değildi."

"Sen bir aptalsın."

"Max . . ." Isaiah oğluma döndü. "Bir teyze istemiyor musun? Babana bir sonraki dadının yirmili ya da otuzlu yaşlarda, bekâr bir kadın olması gerektiğini söyle. Benim formamın içinde harika görünüyorsa bonus puan."

Max gülümsüyor.

"Otuz yaşında bir adama annelik yapmak fena olmazdı," diye ekliyorum. "İğrenç bir daireyi sorun etmez. Sen tam bir erkek çocuğu olduğun ve bunu yapmayı reddettiğin için nasıl yemek pişireceğini ve temizlik yapacağını bilir."

"Mmm, evet, kulağa mükemmel geliyor. Gözünüzü onun gibi birinden ayırmayın" -asansör kapıları açıldı- "bu."

Lobi katına vardığımızda kardeşimin dikkati doğrudan ileriye odaklanmıştı.

"Kahretsin, Sanderson'ın katını kaçırdım. *Kahretsin*," diye düzeltiyorum. "*Saçmalama*, Max."

Çocuğum parmaklarını çiğnerken ve amcasını izlerken benim küfürlerimi dinleyemeyecek kadar dikkati dağılmış durumda. Amcası asansörün ortasında şaşkın şaşkın duruyor.

"Isaiah, iniyor musun, inmiyor musun?"

Asansöre bir kadın biniyor ve onunla benim aramda duruyor, bu da onun ani şok halini biraz daha belirgin hale getiriyor. Güzel kızlar onu aptallaştırmaya meyillidir.

Ve bu gerçekten çok güzel.

Koyu çikolata rengi saçlar, karmaşık siyah mürekkeple kaplı bronzlaşmış tenin üzerine düşüyor. Ve çok fazla ten var. Altında küçük bir atlet ya da

sütyen var.

Bir çift yırtık tulum, kalın kalçalar yıpranmış etek ucundan dışarı taşıyor. Bu kalçalarda, kolunu ve omzunu kaplayan sanat eserinin aynısı yok.

Isaiah sonunda şaşkın ve dikkati dağılmış bir halde, "Merhaba," dedi.

Arkasına uzanıp hafifçe kafasının arkasına vuruyorum, çünkü ihtiyacı olan son şey başka bir şehirde onu meşgul edecek başka bir kadın. Onun şu anda düşkün olduğu hayatı ben de yaşadım ve şimdi kalçamda on beş aylık bir bebeğim var. Ayak izlerimi takip eden küçük kardeşimin ek sorumluluğuna, eğlenmek için kanal tedavisine ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

"Asansörden in, Isaiah."

Başını sallıyor, el sallıyor ve geri geri lobiye doğru yürüyor. "Güle güle," diyor gözlerinde kalplerle, bana ya da oğluma değil.

Asansördeki kadın veda etmek için iki Corona'sından birini kaldırır.

"Kat mı?" diye soruyor, boğazını bir yudum birayla yağlamadan önce hırıltılı ve derin bir sesle. Yanıma uzanıp az önce geldiğim zemine bastıktan sonra omzunun üzerinden geriye bakıp cevabımı bekliyor.

Gözleri yeşim yeşili ve tamamen şaşkın, burnunun hemen altında minik bir altın septum yüzüğü parlıyor ve şimdi kardeşimin neden şaşkın bir ergen çocuğa dönüştüğünü anlıyorum çünkü aniden ben de öyle oldum.

"Sadece tahmin mi etmeliyim? İstersen hepsine basabilirim ve birlikte uzun bir asansör yolculuğu yapabiliriz."

Max ona uzanıyor, sanki daha önce hiç güzel bir kadın görmemişim gibi sonunda beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Şu anda kulağa son derece eğlenceli gelen bir şekilde küçük parmaklarını saçlarına dolamasını engellemek için kalçamı büküyorum ama bu kadın Perşembe sabahı saat 9'da sadece bir bira içmiyor, *iki* bira içiyor.

Boğazımı temizliyorum ve Sanderson'ın tabanına kendim basıyorum.

Bayan Double Fisting on a Weekday, asansörde yanımdaki yerini alırken saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Sabah içeceği ne olursa olsun, içki gibi kokmuyor. Kek gibi kokuyor ve birden canım tatlı çektii.

Göz ucuyla Max'e bakıp gülümsediğini fark ediyorum. "Çok tatlı bir çocuğun var."

Yanıt olarak söylemek istediğim şey, *her şeyiniz çok tatlı*.

Ama yapmıyorum çünkü geçen sonbahardan itibaren artık o ben değilim. Artık sokakta gördüğüm her güzel kadınla flört etme lüksüne sahip değilim. Sabahın 9'unda bira içme şansım yok. Otel odaları beşik, mama sandalyesi ve oyuncaklarla dolu olduğu için rastgele bir kadını bir daha görmemek üzere otel odama götüremiyorum.

Özellikle de *bu* tür bir kadına cilveli sözler söylemememe gerek yok. Onun vahşi biri olduğunu anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yok.

"Konuşuyor mu?" diye soruyor. "O mu?"

Kendi kendine gülüyor. "Ben seni kastediyordum. Yani seninle konuşan insanları görmezden gelmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

"Ah, hayır." Max onu tekrar yakalamaya çalışıyor ve ben de bir yabancıyı yakalamasını engellemek için daha uzağa dönüyorum. "Özür dilerim. Teşekkürler."

Çocuğum vücudunu belime doğru fırlatıyor, tombul parmaklarını ona doğru uzatmaya devam ediyor, ya ona ya da biralarından birine doğru gidiyor, tam olarak emin değilim.

Kadın yine kendi kendine kıkırdıyor. "Belki de bunlardan birine ihtiyacın olduğunu biliyordur."

Bana ikinci Corona'sını uzattı. "Saat sabahın 9'u."

"Ve?"

"Ve bugün Perşembe."

"Gördüğüm kadarıyla biz de yargılayıcıyız."

"Sorumluyuz," diye düzeltiyorum.

"Tanrım," diye gülüyor. "Corona'dan daha güçlü bir şeye ihtiyacın var."

İhtiyacım olan şey bu asansörün biraz daha hızlı hareket etmesi, ama o bir şeylerin peşinde olabilir. Bir biraya ihtiyacım var. Ya da on tane. Ya da çıplak bir kadınla birkaç saat yuvarlanmaya. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum. Max hayatıma girdiğinden beri olmadığı kesin ve bu dokuz ay önceydi.

"Baba." Max tekrar kadını işaret etmeden önce yanaklarımı birbirine bastırıyor.

"Biliyorum dostum." Ben bir bok bilmiyorum.

Tek bildiğim, çocuğumun ona ulaşmak için vücudunu benimkinin üzerinden atmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceği. Bu garip, çünkü genel

olarak, Max yabancılardan pek hoşlanmaz ve

Daha da ötesi, kadınlarla arası pek iyi değil.

Ben bunun suçunu onu doğuran kişinin onu yalnız bir baba, umursamaz bir amca ve kabadayı beyzbol oyuncularından oluşan bir takım tarafından büyütülmek üzere terk etmesine bağlıyorum. Bir kadının varlığından etkilenmeyen tek kişi arkadaşımın nişanlısı, ama o zaman bile ona ısınması bir dakika sürdü.

Ama nedense, bu seferkine bayıldı.

"Hadi Max," diye nefes veriyorum, onu yeniden ayarlayarak. "Kıvrınmayı bırakmalısın."

"Teklif etmenin tuhaf olduğunu biliyorum ama istersen onu tutabilirim-" "Hayır," diye çıkışıyorum.

"Tanrım."

"Yani, hayır, teşekkür ederim. Kadınlarla arası pek iyi değildir."

"Bunu nereden çıkardığını merak ediyorum."

Ona sert bir bakış fırlatıyorum ama o sadece omuzlarını kaldırıp bir yudum daha alıyor.

Max yine gülüyor. Hem de hiçbir şeye. Bu çocuk garip bir şekilde ona ilgi duyuyor ve bu asansör yolculuğu çok uzun sürüyor.

"Gülümsemeni annenden mi aldın?" diye soruyor ona, başını eğip hayran hayran bakarak. "Çünkü babanın nasıl gülüneceğini bildiğini sanmıyorum."

"Komik."

"Bunun alaycı olmadığını ve gerçekten bir espri anlayışın olduğunu varsayacağım."

"Onun bir annesi yok."

Bu beş kelimeyi söylediğimde her zaman olduğu gibi ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. Çoğu insan, annesi trajik bir şekilde vefat ettiği için çizgiyi aştıklarından endişe ediyor, bana hamile olduğunu söylemediği ve doğumdan altı ay sonra gelip gitmeden önce dünyamı alt üst ettiği için değil.

Alaycı tonu hemen değişir. "Tanrım, çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım. _"

"O yaşıyor. Sadece ortalıkta yok."

Üzerindeki rahatlamayı fiziksel olarak görebiliyorum. "Oh, bu iyi. Yani, bu iyi değil. Ya da belki de iyidir? Ben kimim ki söyleyeyim? Lanet olsun, bu asansör çok uzun sürüyor." Avucunu ağzına kapattı, gözleri Max'e kaydı. "Yani, lanet olsun."

Sonunda bu beni kıkırdatıyor, dudaklarımda küçük bir sırıtma belirliyor. Biraz yumuşuyor. "Gülümsüyor."

"Uyandıktan sonra ilk iş olarak biraları yumruklarken asansörde bir yabancı tarafından azarlanmadığında çok daha fazla gülümsüyor."

"Belki de hiç uyumamıştır." Omuzlarını bir kez daha rahatça kaldırdı.

Yüce Tanrım.

"Belki de bir çift kendini beğenmiş ahmak gibi kendilerinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırakmalılar."

Asansör nihayet istediği katta açılıyor.

"Belki de arada bir gevşemeli. Çok tatlı bir çocuğu ve bunu gösterdiğinde daha da tatlı bir gülümsemesi var." Corona'sını bana doğru kaldırıp kalanını içtikten sonra asansörden çıktı. "Bıraktığın için teşekkürler, Bebek Baba. Çok ilginçti."

Öyleydi.

Bölüm 2

Miller

Tereyağına bayılırım. Tanrı'nın insanlığa en büyük armağanını yaratan kişi olduğunuzu düşünün. Keşifleri için onları öpebilirim. Ekmekle mi? Mükemmel. Fırında patatesin üzerine eritilmiş? Cennet gönderilmiş. Ya da kişisel favorim, meşhur çikolatalı kurabiyelerimin içine.

Şimdi, bunun çikolatalı kurabiye olduğunu, hepsinin aynı olduğunu düşünüyor olabilirsiniz. Yanılıyorsunuz. Hem de çok yanlış. Ülke çapında Michelin yıldızı arayan bir restoranın düşük performans gösteren tatlı programını düzeltme yeteneğimle tanınıyor olabilirim, ancak bu lüks restoranlardan birinin "siktir et" demesini ve menüleri için onlara çikolata parçacıklı kurabiye yapmama izin vermesini isterdim.

Biletler tükenirdi. Her gece.

Ama böyle bir klasiği süslememe izin verseler bile, o tarif benim. Yaratıcılığımı, ipuçlarımı ve tekniklerimi ortaya koyacağım. Hatta bir masa için bir yıl boyunca bekleme listesi olan bir restoran için taze ve ilham verici bir tatlı menüsü bile oluşturabilirim. Ama klasik tarifler, son on beş yıldır geliştirdiklerim, şeker dilinize değdiği anda vücudunuzu eriten, size evinizi hatırlatan tarifler, onlar benim.

Kimse o tarifleri istemiyor zaten. Ben bunlarla tanınmıyorum.

Ama eminim ki bu Miami mutfağının ortasında geçireceğim ruhsal çöküntüden başka bir şeyle tanınmayacağım, çünkü son üç haftadır tek bir yeni tatlı bile yapamadım.

"Montgomery," diye sesleniyor aşçılardan biri. Nedense bana unvanımla hitap etme ihtiyacı hissetmiyor, bu yüzden adını öğrenmekle ilgilenmedim. "Bu gece vardiyamızdan sonra bizimle geliyor musun?"

Çalışma masamı temizlerken ve fırındaki suflenin batmadan çıkması için dua ederken göz teması kurarak onu onurlandırmıyorum. Omzumun üzerinden, "Unvanımın Şef olduğunu unuttuğunuzu varsayıyorum," diyorum.

"Tatlım. Sen sadece kek pişiriyorsun. Sana şef demeyeceğim."

Sanki bir plak çalınmış gibi, tüm mutfak sessizliğe bürünüyor, her hazırlık aşçısı elindeki aletlerle donup kalıyor.

Mesleğimde saygısızlığa uğramayalı uzun zaman oldu. Gencim ve yirmi beş yaşında, yetişkinlerin, genellikle de erkeklerin bulunduğu bir mutfakta durup onlara neyi yanlış yaptıklarını söylemek kolay değil. Ancak son birkaç yıldır, saygı gerektiren bir itibar kazandım.

Üç hafta önce, sektörümdeki en büyük onur olan James Beard Ödülü'nü kazandım ve Yılın En İyi Pasta Şefi seçildiğimden beri danışmanlık hizmetlerim dolu. Şu anda, Miami'de geçireceğim bu dönem de dahil olmak üzere, bir sezon boyunca tatlı programlarını düzeltmek ve Michelin yıldızı kazanmaları için onlara bir şans vermek üzere üç yıllık bir mutfak listesinde oturuyorum.

Yani evet, Şef unvanını hak ettim.

"Geliyor musun Montgomery?" diye tekrar başlar. "Sana bir bira ya da muhtemelen seveceğin şemsiyeli bir şey alacağım. Tatlı ve pembe bir şey."

Bu adam nasıl oluyor da iş arkadaşlarının kendisine susması için sessizce yalvardığını fark etmiyor, aklım almıyor.

"Tadına bakmak isteyeceğim tatlı ve pembe başka bir şey biliyorum."

Sadece beni kızdırmaya, mutfakta çalışan tek kadını sinirlendirmeye çalışıyor ama zamanımı harcamaya değmez. Neyse ki zamanlayıcım bip sesi çıkarıyor ve dikkatimi tekrar işime veriyorum.

Fırının kapağını açtığımda beni cayır cayır yanan bir ısı ve yine çökmüş bir sufle karşılıyor.

James Beard Ödülü sadece bir kâğıt parçası ama bir şekilde ağırlığı beni ezdi geçti. Çoğu şefin hayatları boyunca uğraştığı bir ödülü kazandığım için minnettar ve alçakgönüllü olmam gerekirken, kazandığımdan beri hissettiğim tek şey, zihnimin boşalmasına neden olan ve beni yeni bir şey yaratamaz hale getiren sakatlayıcı bir baskı.

Mücadele ettiğimi kimseye söylemedim. İtiraf etmekten çok utanıyorum. Tüm gözler her zamankinden daha fazla üzerimde ve ben çırpınıyorum. Ancak iki ay sonra *Food & Wine* dergisinin sonbahar sayısının kapağında yer aldığımda saklanacak bir şey kalmayacak ve eminim ki makalede söylenecek tek şey, eleştirmenlerin bir başka yeni yeteneğin daha potansiyeline ulaşamadığını görmekten ne kadar üzgün oldukları olacak.

Bunu daha fazla yapamayacağım. İtiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da, şu anda bu baskıyı kaldıramıyorum. Bu sadece biraz tükenmişlik, yaratıcı bir rutin. Bir pasta şefinin yazar tıkanması gibi. Gececek ama başkalarının mutfağında çalışırken ve başkalarına zanaatımı öğretme beklentisi içindeyken geçmeyeceği kesin.

Sırtımı çalışanlara dönerek en son beceriksizliğimi görmemeleri için sufle kabını tezgâhın üzerine bırakıyorum ve bunu yapar yapmaz bir el belime iniyor, ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Burada iki ayın daha var Montgomery ve zaman geçirmek için iyi bir yol biliyorum. Buradaki personelin seni sevmesini sağlayacak bir yol." Aşçının sıcak nefesi enseme okşuyor.

"Çek elini üzerimden," diyorum soğukkanlılıkla.

Parmak uçları belime batıyor ve kırılma noktam gibi hissediyorum. Bu adamdan ve bu mutfaktan uzaklaşmalıyım. *Her* mutfaktan uzaklaşmalıyım.

"Ülkeyi böyle dolaştığına göre yalnız olmalısın. Bahse girerim gittiğin her şehirde o küçük minibüsünde seni sıcak tutacak bir arkadaş buluyorsundur."

Avuç içi sırtımdan aşağı kayarak kıcıma doğru ilerliyor. Bileğini yakalıyorum, vücudumu çeviriyorum ve bir saniye bile tereddüt etmeden taşaklarına sertçe vuruyorum.

Anında acı içinde yere yığıldı ve acınası bir inilti duyuldu. "Sana lanet elini üzerimden çekmeni söylemiştim."

Personel sessiz, ikiye katlanmış halde duran iş arkadaşlarının çığlıklarının paslanmaz çelik aletlerde yankılanmasına izin veriyorlar. Bir yanım, aletin dizime ne kadar az değdiğine dair bir yorum yapmak istiyor ama hareketleri zaten aşırı telafi ettiğini açıkça ortaya koydu.

"Hadi ama," diyorum şef ceketimin düğmelerini açarak. "Yerden kalk. Acınası görünüyorsun."

"Curtis." Baş aşçı Jared şok içinde köşeyi dönüyor ve aşçısına bakıyor. "Kovuldun sen. Ayağa kalk ve mutfağımdan defol."

Curtis, adını öğrendiğim gibi, taşaklarını tutup yerde yuvarlanmaya devam ediyor.

"Şef Montgomery." Şef Jared bana döndü. "Davranışı için çok üzgünüm. Bu kesinlikle kabul edilemez. Size söz veriyorum, burada geliştirdiğim kültür bu değil."

"Sanırım burada işim bitti."

Birçok nedenden ötürü, benden bu kadar. Bir daha asla üst düzey bir restoranda işe alınmayacak olan aşçı, bardağı taşıran son damla oldu ama bu yaz Şef Jared'in menüsüne hiçbir katkım olmayacağını adım gibi biliyorum.

Ve eminim ki başkalarının zor durumda olduğumu öğrenmesine ihtiyacım yok. Bu sektör çok acımasız ve eleştirmenler, bırakın James Beard ödüllü bir şefi, üst düzey bir şefin boğulmakta olduğunu öğrendikleri anda, akbabalar gibi etrafımda dolanmaya başlayacaklar ve yemek bloglarının her birinde adımlı bangır bangır bağıracaklar ve şu anda bu ilgiye ihtiyacım yok.

Şef Jared hafifçe siniyor, ki bu garip. Adam yemek dünyasında saygı duyulan biri ve benim iki katım yaşında. "Tamamen anlıyorum. Önümüzdeki iki ay da dahil olmak üzere sözleşmenin tamamı için size ödeme yapılmasını sağlayacağım."

"Hayır. Buna gerek yok." Elini sıktım. "Ben gidiyorum."

Curtis hâlâ yerde yatıyor, ben de çıkarken ona basit bir orta parmak işareti yapıyorum çünkü evet, bazen hâlâ çocuk gibi davranan ödüllü bir pasta şefiyim.

İşimi yapamamam yeterince boğucu değilmiş gibi, dışarı çıktığım anda Haziran sonu nemi beni boğuyor. Yazımı Güney Florida'da bir mutfakta çalışarak geçirmeyi kabul ederken ne düşünüyordum bilmiyorum.

Çalışanların olduğu yere park ettiğim minibüsüne atlayıp klimayı sonuna kadar açıyorum. Bu minibüsü seviyorum. İçi ve dışı tamamen yenilenmiş, dış cephesi koyu yeşil boyalı ve içinde bana ait küçük bir mutfak var.

İş için ülkeyi gezerken, saçlarım açık ve dünyayı umursamadan onun içinde yaşıyorum. Sonra gideceğim yere vardığımda iş moduna geçiyorum ve sonraki ayları dövmelerimi kapatarak, günümün on saatini "Şef" olarak anılarak geçiriyorum.

Bu benim hayatım dediğim garip bir yan yana geliş.

Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi tam olarak bunu yaparken görmüyordum. Bir zamanlar kendi fırınımı işletmeyi, büyürken babam için yaptığım meşhur kurabiyelerimi, barlarımı ve pastalarımı yapmayı hayal etmiştim. Ancak okuldan yeni mezun olduğumda Paris'in en iyi pasta şeflerinden birinin yanında eğitim alacak kadar şanslıydım, ardından New York'ta bir staj daha yaptım.

Kariyerim oradan başladı.

Şimdi, ısıruk büyüklüğünde tartlar, çoğu insanın telaffuz edemediği köpükler ve hepimizin dondurmadan daha doyurucu olduğunu iddia etmekten hoşlandığımız sorbeler var. Ve

Üst düzey dünyanın gösterişli ve saçma hissettiren kısımları olsa da, hayatın beni götürdüğü yer burası olduğu için minnettarım.

Kariyerim etkileyici. Bunu biliyorum. Etkileyici olmak için, bu sınırdaki ulaşılmaz hedeflere ulaşmak için sonsuz saatler çalıştım. Ama şimdi çoğunu başardığım için yönsüz bir şekilde yüzüyor, peşinden koşacağım bir sonraki onay işaretini arıyorum.

Geçtiğimiz üç hafta boyunca kaotik zihnimin bana hatırlattığı şey de tam olarak buydu. Ya başarıyı sürdüreceğim ya da sektördeki en yeni ve en ateşli şefin adını taşıyan ve sürekli dönen kapıdan hızla geçeceğim.

Zihnim allak bullak olmuş bir halde otoyola girip babamın oteline doğru ilerlerken menajerim arıyor.

Bluetooth'tan cevap veriyorum. "Selam, Violet."

"O küçük pislik ne halt etti de sen, onca insan varken, işten erken ayrıldın? Şef Jared özür dilemek için beni aradı ve senin için üç aylık maaşını göndermeye çalıştı."

"O çeki kabul etme," diyorum ona. "Evet, çalışanı öfkeli bir dangalak ama gerçek şu ki, bu yaz zaten ona hiçbir yardımım dokunmayacaktı."

Hatta duraklıyor. "Miller, neler oluyor?"

Violet son üç yıldır menajerim ve yoğun yaşam tarzım nedeniyle çok fazla arkadaşım olmasa da onu arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Programımı yönetiyor ve röportajlarımı ayarlıyor. Yemek bloglarında benim hakkımda yazmak ya da menülerine danışmanlık yapmamı isteyen herkes önce ondan geçmeli.

Yaşadıklarım konusunda dürüst olabileceğim çok az insan olsa da, o da onlardan biri.

"Vi, beni öldürebilirsin ama sanırım yazın geri kalanında izin alacağım."

Miami otoyolu bu kadar gürültülü olmasaydı, iğne atsan yere düşmezdi.

"Neden?" Sesi telaşlı. "Sonbaharda kariyerinin en büyük işini alacaksın. *Food & Wine* dergisine kapak olacaksın. Lütfen bana bundan vazgeçtiğini söyleme."

"Hayır. Tanrım hayır. Hâlâ bu işi yapıyorum ve bir sonraki işim başladığında Los Angeles'ta olacağım, sadece ..." Kahretsin, en yüksek maaşlı müşterisinin aklını kaçırdığını ona nasıl söylerim? "Violet, üç haftadır yeni bir tatlı yapamadım."

"Yani zaman bulamadın mı?" diye soruyor. "Çünkü makale için tarifleri mükemmelleştirmek için daha fazla zamana ihtiyacınız varsa, bunu anlayabilirim."

"Hayır. Demek istediğim, bu süreçte dağılmayan ya da fırında yanmayan bir şey yapmadım. Eğer bu yüzden ruhsal bir çöküşün eşiğinde olmasaydım işimde bu kadar kötü olmam komik olurdu."

Gülüyor. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

"Violet, Easy Bake Oven'ı olan beş yaşındaki bir çocuk bile şu anda benden daha iyi tatlı yapabilir."

Hat bir kez daha sessizliğe gömülür.

"Violet, hala orada mısın?"

"İşlem yapıyorum."

Babamın otelinin çıkışında onun konuşmasını bekliyorum.

"Tamam," diyor kendini sakinleştirerek. "Tamam, her şey yolunda. Her şey yolunda. Önümüzdeki iki ay boyunca nefes alacaksın, kendini toparlayacaksın ve 1 Eylül'de Luna'nın yanına gideceksin."

Luna's, sonbaharda danışmanlık yapacağım Şef Maven'ın restoranı. Maven ben aşçılık okulundayken bir seminer vermişti ve ben de onunla çalışmak için can atıyordum ancak tanışmamızdan kısa bir süre sonra sektörden ayrıldı. Anne oldu, ardından kızının adını taşıyan bir restoran açarak yemek dünyasına geri döndü ve benden tatlı menüsüne yardım etmemi istedi. *Food & Wine* dergisi için yapacağım röportaj Los Angeles'taki mutfağında gerçekleşecek ve bu fırsat için daha fazla heyecanlanamazdım.

En azından, her şey boka dönene kadar heyecanlıydım.

"1 Eylül'de Luna'da olacaksın, değil mi Miller?" Ben cevap vermeyince Violet soruyor.

"Orada olacağım."

"Tamam," diye nefes veriyor. "Bunu satabilirim. Yazı ailenle geçirerek yeni ödülünü kutluyorsun ve Eylül'de mutfağa geri dönmeyi dört gözle bekliyorsun. Tanrım, bloglar ve eleştirmenler bu konuda kışımın dibinde olacaklar, hangi cehennemde olduğunu merak edecekler. Babanın hasta olmadığına emin misin? Bunu döndürebilirim."

"Tanrım, Violet," diye gülüyorum inanamayarak. "Tanrı'ya şükür gayet iyi." "Güzel. Bu adam bu kadar genç yaşta ölmek için fazla güzel."

Sonunda Violet

ahizenin içinden gülüyor.

"İğrenç. Gitmem gerek."

"Montgomery babaya selamımı söyle."

"Evet, bunu yapmayacağım. Hoşça kal, Vi."

Chicago'nun profesyonel beyzbol takımı Windy City Warriors birkaç gündür şehirde. Babam son beş yıldır takımın saha menajerliğini, yani baş antrenörlüğünü yapıyor. Ondan önce, Colorado'daki yerel üniversitemizden alındıktan sonra onların ikinci lig takımında çalıştı.

Emmett Montgomery beyzbolda hızla yükseldi. Hak ettiği gibi. Bizim için her şey değiştiğinde, sporda adını duyurma yolunda hızla ilerliyordu. Babam olmak için her şeyden vazgeçti, başarılı kariyeri de dahil olmak üzere, ben liseden mezun olup kendi işimi yapana kadar yerel koçluk işini bırakmayı reddetti.

O iyilerden biri. Hatta en iyisi olduğunu iddia edebilirim.

Hayatımın büyük bölümünde sadece ikimiz vardık ve siz on sekiz yaşında kanatlarımı açmak için evden ayrıldığımı düşünseniz de, aslında bunu o yapabilsin diye yaptım. O zaman da biliyordum, şimdi de bildiğim gibi, hareket etmeyi bıraktığım an, bana yakın olmak için hangi şehre yerleşirsem yerleşeyim kendini oraya bağlayacak. Bu yüzden, onun iyiliği için, on sekizimde evden ayrıldığımdan beri koşmayı bırakmadım ve böyle bir planım da yok. O benim için her şeyden vazgeçti. En azından daha fazla vazgeçmemesini sağlayabilirim.

Bir markette durup biri bana diğeri ona olmak üzere iki Corona alıyorum, mutfak pantolonumu ve kaymaz ayakkabılarımı bir çift kısa tulum ve parmak arası terlikle değiştirmeden önce. Uzun kollu gömleğimi çıkarıp septum yüzüğümü ait olduğu yere yerleştiriyorum ve babamın kaldığı muhteşem otelin girişindeki en uzak park yerine gidiyorum.

Son beş yıldır onu birinci ligde koçluk yaparken izledikten sonra bile onu bu halde görmeyi hala hazmedemiyorum. Büyürken hiç süslü ya da pahalı şeylerimiz olmadı. Üniversite koçu olarak çok para kazanmadı ve babam olduğunda sadece yirmi beş yaşındaydı. Birçok açıdan birlikte büyüdük.

Bana çoğu gece kutudan makarna ve peynir yedirirdi çünkü mutfakta pek becerikli değildi. İşte bu yüzden, yeterince büyüdüğümde, bu bölümü ben devraldım, yemek yapmayı öğrendim ve fırıncılığa olan sevgimi keşfettim. Ne zaman yeni bir tarifile onu etkilesem, ki dürüst olalım, bu her seferinde oluyor. O benim en büyük hayranımdır.

Ama onu burada, gelişirken, en çok sevdiği şeyi yaparken ve bu işte o kadar iyi ki şimdiden bir Dünya Serisi yüzüğüne sahip olduğunu görmek, bensiz bu kadar başarılı olmasından sonsuz gurur duymamı sağlıyor.

Özellikle de benim için yaptığı onca fedakârlıktan sonra onu aynı derecede gururlandırmak istiyorum ve bunu yapma fırsatına sahibim. James Beard Ödülü'nün en genç sahiplerinden biri olduktan sonra, *Food & Wine* dergisinde kapak ve bir türlü yaratacak ilhamı bulamadığım yepyeni üç tarif de dahil olmak üzere sekiz sayfalık bir bölüm için yer ayırttım. Tüm bunlar iki ay gibi kısa bir süre sonra bir sonraki projem için Los Angeles'a gittiğimde gerçekleşecek.

Baskı falan yok.

Asansör lobi katında açılırken kendime yüklediğim yüksek beklentileri yutmak için biralardan birinin kapağını çeviriyorum. İçerideki iki adam inmiyor, ben de aralarına giriyorum.

Solumdaki saçları açık kahverengi ve çenesinin açık kalmasını engelleyemiyor gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor ve onun hakkında ne olduğunu bilmiyorum, ama neredeyse bu adamın babam için oynadığını garanti edebilirim. Biraz uzun boylu, atletik yapılı ve yeni sikilmiş gibi görünüyor.

Babamın kadrosu, sahadan eve götördükleri kadınlara da en az oyunun kendisine olduğu kadar yatırım yapma eğilimindedir.

"Asansörden in Isaiah," diyor sağımdaki adam ve evet, ikisi de objektif olarak yakışıklı olsa da, bu adam rahatsız edici derecede çekici.

Başında ters bir şapka, koyu renk çerçeveli gözlükler ve kucağında da ona uygun bir şapkayla yürümeye başlayan bir çocuk var. Çok yakından bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama kenarlardan dökülen koyu renk saçlarını, gözlüklerin çerçevelediği buz mavisi gözlerini görebiliyorum. Saçları çene çizgisinin üzerine dökülmüş, "yaşlı adam" diye bağılıyor ve bu tek başına benim kriptonitim.

Buna bir de kalçasına astığı sevimli çocuğu eklerseniz, ağzının suyunun akması için adeta yalvarıyor.

Solumdaki adam asansörden inerken "Hoşça kal," diyor ve beni sağımdaki iki sevimli çocukla bırakıyor.

"Kat," diye soruyorum, babamın odasının numarasını tuşlarken biramdan bir yudum alıyorum.

Beni duymamış olma ihtimali yok, ama yine de Bebek Baba cevap vermiyor.

"Sadece tahmin mi etmeliyim?" diye sordum. "İstersen hepsine basabilirim ve birlikte uzun bir asansör yolculuğu yapabiliriz?"

Bana sorarsanız gülmüyor ya da gülümsemiyor bile. Küçük oğlu bana uzanıyor ve ben hiçbir zaman çocuklara yaltaklanan biri olmadım, ama bu özellikle çok sevimli. O mutlu ve geçirdiğim sabahdan sonra, var olmuş en harika şeymişim gibi bana gülümseyen bir yürümeye başlayan çocuk şaşırtıcı bir şekilde ihtiyacım olan şey.

Yanakları o kadar tombul ki, babası beni görmezden gelmeye devam edip kendi kat numarasına basarken gözleri neredeyse ışıltılı sırtışından kayboluyor.

Tamam o zaman. Eğlenceli olacak.

Hayatımın en uzun asansör yolculuğu, birlikte bindiğim muhteşem adamın kışında kocaman bir sopa olduğu sonucuna varmama neden oldu. Ve babamın odasına varıp kapıyı çaldığımda, kısa karşılaşmamızın bittiğine daha fazla şükredemezdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor babam, yüzü aydınlanıyor. "Bu yolculukta seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum."

Sahte bir heyecanla iki bira şişesini de havaya kaldırıyorum, biri boş, diğeri hâlâ dolu. "İşimi bıraktım!"

Bana endişeyle bakıyor, odasına açılan kapıyı genişletiyor. "Neden içeri gelip sabahın dokuzunda neden içtiğini söylemiyorsun?"

"İçiyoruz," diye düzeltiyorum.

Kıkırdıyor. "İkincisine benden daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor, Millie."

Odayı geçip kanepeye oturuyorum. "Neler oluyor?" diye soruyor.

"İşimde berbatım. Şu anda yemek yapmaktan bile zevk almıyorum çünkü çok kötüyüm. Ne zaman yemek yapmaktan zevk almadığımı söylediğimi duydun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu bana gerekçelendirmek zorunda değilsin. Mutlu olmanı istiyorum ve eğer o iş seni mutlu etmiyorsa, bıraktığına memnunum."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ve ona yeni yaz planlarımın ülkeyi dolaşmak ve biraz temiz hava ve yeni bir bakış açısı kazanmak için karavanımda yaşamaktan ibaret olduğunu söylediğimde, ses tonuna endişe karışmış olsa da benim için mutlu olduğunu söyleyeceğini biliyorum. Ama ben onun endişesinden etkilenmiyorum. Görmekten endişe ettiğim şey hayal kırıklığı.

Babam olduğu yirmi yıl boyunca bunu bir kez bile göstermedi, bu yüzden neden sürekli bunu aradığımdan emin değilim. Ama kışımı yırtarcasına çalışırdım ve

Onu hayal kırıklığına uğratmamak için hayatımın sonuna kadar her sefil mutfağı kullanabilirdim.

Peşinde koştuğum her türlü onay işareti ya da hedefte en iyi olmak için doğuştan gelen bir ihtiyacım olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım. Şu anda en iyisi değilim ve kimseye başarısızlığımı izleme fırsatı vermek istemiyorum. Özellikle de ona. Kariyerimde mükemmellik için çabalamamın nedeni o. Bu, özel hayatımdaki vahşi, bağısız ve akışına bırakan tavrımla tam bir tezat oluşturuyor.

"İşin bitti mi?" diye soruyor.

"Oh, Tanrım hayır. Yazın kendimi toparlayacağım. Geri döneceğim ve eskisinden daha iyi olacağım. Sadece kendimi toparlamak ve biraz ara vermek için meraklı gözlerin olmadığı bir alana ihtiyacım var."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Peki, bu yaz tatilini nerede geçiriyorsun?"

"Emin değilim. İki ayım var ve bir sonraki işim Los Angeles'ta. Belki Batı Yakası'na gitmek için acele etmem ve yol boyunca bazı yerleri görmem gerekebilir. Tekerlekli mutfağımda pratik yaparım."

"Minibüsün dışında yaşa."

"Evet baba," diye kıkırdıyorum. "Minibüsümde yaşa ve o lanet ödülü kazandığımdan beri yapmaya çalıştığım her tatlının neden tam bir felaket olduğunu anlamaya çalış."

"Her tatlı bir felaket değil. Bana yaptığın her şey olağanüstü. Kendine çok yükleniyorsun."

"Temel kurabiye ve kekler farklı. Beni zorlayan yaratıcı şeyler."

"Belki de sorun yaratıcı şeylerdedir. Belki de temellere geri dönmeniz gerekiyordur."

O benim gibi yemek dünyasının içinde değil, bu yüzden çikolatalı kurabiyenin onu kesmeyeceğini anlamıyor.

"Biliyor musun," diye başladı. "Yazı benimle Chicago'da geçirebilirsin."

"Neden? İş için zamanın yarısında yolda olacaksın ve evde olduğunda da sahada olacaksın."

"Benimle yola çık. Sen on sekiz yaşından beri aynı yerde birkaç günden fazla kalmadık ve ben kızımı özledim."

Yedi yıldır ne bir tatil, ne bir hafta sonu, ne de bir akşamdan fazla boş vaktim oldu. Durmadan çalıştım, mutfakta kendimi öldürdüm ve

Bu gece bile babamın takımının şehirde maçı var. İzlemeye gitmek için izin almak hiç aklıma gelmedi.

"Baba-"

"Yalvarmanın üstünde değilim, Miller. Babanın biraz kaliteli zamana ihtiyacı var." "Üç haftamı bir mutfak dolusu adamla geçirdim, içlerinden biri

İK'ya cinsel taciz şikayetinde bulunmam için resmen yalvarıyor.

İsteyeceğim son şey, yazımı erkeklerle dolu başka bir takımın etrafında geçirmek."

Öne eğilmiş, dövme kollarını dizlerine dayamış, gözleri kocaman. "Affedersiniz?"

"Ben hallettim."

"Tam olarak nasıl hallettiniz?"

"Taşaklarına hızlı bir dizle." Biramdan sıradan bir yudum alıyorum. "Tıpkı bana öğrettiğin gibi."

Küçük bir kahkaha atarak başını sallar. "Sana bunu hiç öğretmedim, seni küçük psikopat, ama keşke öğretseydim. Ve şimdi benimle yola çıkman konusunda daha da kararlıyım. Benim adamlarımın öyle olmadığını biliyorsun."

"Baba, planlıyordum ..." Kanepenin üzerinden ona baktığımda kelimelerim dilimde canlanıyor. Üzgün ve yalvaran gözler, hatta yorgun. "Chicago'da yalnız mısın?"

"Buna cevap vermeyeceğim. Elbette seni özlüyorum ama birkaç aylığına gelip benimle takılmanı istiyorum çünkü sen de beni özölüyorsun. Kendini buna mecbur hissettiğin için değil."

Kendimi mecbur hissetmiyorum. En azından bu konuda. Ama yaptığım her şey, bir şekilde, içinde bulunduğumuz duruma karşı duyduğum suçluluk duygusunu silme çabası. Sadece yirmi beş yaşındayken benim için tüm hayatından vazgeçerek ödediği bir borcu geri ödemek için.

Ama ben de onu özlemedim dersem yalan söylemiş olurum. Bu yüzden tüm işlerimin onun seyahatleriyle çakışmasını sağlıyorum. Babamın iş için geleceği MLB takımlarının bulunduğu büyük şehirlerdeki mutfakları seçiyorum. Yani tabii ki onu özölüyorum.

Babamla bir yaz geçirmek kulağa hoş geliyor ve eğer benim bir süreliğine yanında olmam onu mutlu edecekse, benim için yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim.

Ama bir sorun var.

"Üst yönetimin buna izin vermesi mümkün değil," diye hatırlatıyorum. "Ekipten veya personelden hiç kimsenin seyahat ederken yanında aile üyelerini bulundurmasına izin verilmiyor."

"Bu sezon takımla birlikte seyahat etmesine izin verilen bir aile üyesi var." Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirliyor. "Bir fikrim var."

Bölüm 3

Kai

Monty: *Max'i Isaiah'a bırak ve benim odama gel. Konuşmamız lazım.
Bana bağırabilesin diye mi Max'i terk ediyorum?
Evet.
Harika, harika. Bunun için hemen geleceğimden emin olabilirsiniz.*

Ben daha kapıyı arkamdan kapatmadan söylediği ilk şey "Max'e yeni bir dadı buldum" oluyor.

Ne? Monty'nin otel odasındaki masanın karşısına oturdum ve ona şaşkınlıkla baktım. "Nasıl? Troy'u bir saat önce kovdum."

"Ben o kadar iyiyim ve sen onu işe alacaksın çünkü belli ki dadılar konusunda berbat bir zevkin var çünkü hepsini kovmaktan vazgeçmiyorsun, bu yüzden ben devralıyorum."

"O mu?"

"Kızım."

Gözlerim yanında duran çerçeveli fotoğrafa takılıyor. Chicago'daki ofisinde duran fotoğrafın aynısı. Ziyaret ettiğimiz her şehirde masasının üzerinde duran fotoğrafın aynısı.

Resimdeki kızın onun kızı olduğunu biliyordum, bu çok açıktı, ama o ve ben yakın olsak da, bana onun hakkında pek bir şey anlatmadı. Bunun nedeninin onu bırakıp iş için bizim kadar çok seyahat ettiği için kendini suçlu hissetmesi olduğunu düşündüm hep. Ya da özlediği çocuğu hakkında konuşmanın zaten inandığım şeyi, yani bu işi tek ebeveyn olarak yapmanın neredeyse imkansız olduğunu teyit edeceğini biliyor.

Fotoğraftaki kız on üç ya da on dört yaşından büyük olamaz. Hepimizin ilk gençlik yıllarında yaşadığı o garip evrede, hem diş telleri hem de sivilceleri var. Koyu renk saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış, siperliği yüzünü gölgeliyor ve parlak sarı bir tişörtün üzerinde on dört numara

Önde. Softbol oyuncusu, çok büyük kolları her iki omzunda bir çeşit bantla birbirine bağlanmış. Sezon fotoğrafı için poz verirken tek dizinin üzerinde bir atıcı eldiveni duruyor.

Monty'nin softball oynayan bir kızı olacaktı.

"Yaz için boşta ve bizimle seyahat etmesini istiyorum," diye devam ediyor.

Mantıklı, yaz için okulu bıraktı. "Evet, ama Monty, burada benim çocuğumdan bahsediyoruz."

"Ve benimkini." Kaşları kalkıyor, bu plana karşı bir şey söylemem için beni cesaretlendiriyor. "Bu bir soru değil, Ace. Sana bunun olacağını söylüyorum. İşe aldığımız her kişide bir sorun bulmandan bıktım. Her birkaç haftada bir yeni birinin geçmişini kontrol ediyoruz ve otel odalarındaki ve uçak manifestolarındaki isimleri değiştirmek seyahat koordinatörleri için bir baş belası haline geliyor. Max'in yeni dadısı ve işin en güzel yanı da o benim çocuğum ve onu kovamazsınız."

Kahretsin.

"Sadece Eylül ayına kadar boşta, dolayısıyla sezonun son bölümünü tamamlaması için başka birini bulmamız gerekecek ama o köprüyü de oraya geldiğimizde geçeceğiz."

Bundan kaçış olmadığı çok açık. Max ve benim için yaptığı her şeyi ona borçluyum ve o da bunu biliyor.

Eğer oğlumu benim dışımda birine bırakmak zorunda kalırsam, sanırım bu olabilecek en kötü çözüm değil. Bu dadı muhtemelen bir grup profesyonel beyzbol oyuncusunu umursamayacak kadar genç ve babası büyük olasılıkla Max'e bakmadığı zamanlarda onu bir şahin gibi izleyecek, bu da bu sorumluluğu benim omuzlarımdan alıyor.

İki ay nedir ki? *Birini kovmadan geçirdiğim sürenin iki katı.*

"Araba kullanabiliyor mu?" Ben soruyorum.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Mesela ben yokken Max'e bir şey olursa, onu hastaneye götürebilir mi?"

"Evet..."

Tamam, bu iyi. En az on altı yaşında. Bu fotoğraf muhtemelen birkaç yıllıktır.

"Sorumlusu o mu?"

"O ..." diye tereddüt ediyor. "İş yerinde sorumluluk sahibi."

Garip bir cevap.

Otelinin kapısı, elektrikli kilit bir anahtar kartıyla açılırken o sesi çıkarıyor. Omzumun üzerinden, kapıyı açmak için kışını kullanan bir kadın geri geri yürürken önce siyah saçlar içeri giriyor.

Çikolata rengi saç. Şortunun etekleri yıpranmış. Kalın kalçalar.

Arkasını dönüyor ve asansördeki Bayan Çifte Fisting koçumun otel odasında duruyor. Ve yine çifte yumruk atıyor, ama bu sefer birkaç kahve fincanıyla.

Bunu doğru gördüğümden emin olmak için gözlüklerimi yüzümde ayarlıyorum. Yeşil gözler benimkilerle birleşiyor.

"Sen." Kelimenin bir kısmı fokurduyor, bir kısmı şok oluyor.

İç çekiyor, omuzları düşüyor. "Bunun sen olacağına dair bir his vardı içimde."

Ha?

"Ace, kızım Miller Montgomery ile tanış. Max'in yeni dadısı."

Başım ona doğru döndü. "Şaka yapıyorsun." "Miller, Kai Rhodes.

Bu yaz onun oğluna sen bakacaksın." "Kesinlikle hayır," diye araya giriyorum hemen.

Miller gözlerini deviriyor ve babasına iki kahveden birini uzatıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? On üç ya da on dört yaşında olmadığı kesin. Bira içen ve görünüşe göre uyumayan yetişkin bir kadın. Sivilceleri çoktan temizlenmiş, bronzlaşmış, kusursuz bir cilt bırakmış ve diş telleri, canı ne isterse onu söyleyen bir ağızda mükemmel düz dişler yaratmış.

Yine de Miller'a benziyor. Kesik tulumu ve dövmeleriyle vahşi bir erkek fatma gibi görünüyor.

"Çocuğuma bakmıyor."

Miller benim yanımdaki koltuğa oturuyor ve başparmağıyla beni işaret ederek babasına "*bu herif*" der gibi bir bakış atıyor.

Monty gülüyor, hain.

"Gördüğüm kadarıyla ikiniz çoktan tanışmışsınız."

"Evet, sabah 9'da asansörde biralara çift yumruk atıyordu."

"*Yüce Tanrım.*" Başını arkaya atıyor ve beynimin bu cümleyi aldığı cinsel yolla karışan o hışırtılı ses, sikimin bana ihanet etmesine neden oluyor. "Onlar Corona'ydı. İçlerindeki alkol oranını biliyor musun? Bu bazı insanların hidrasyon şekli."

"Umurumda değil." Babasıyla yüzleştim. "Böyle birini Max'in sorumluluğuna bırakamam."

"Rahatla, Bebek Baba." Kahvesinden, daha doğrusu k ğit bardağının üzerindeki etikete göre chai tea latte'sinden rahat bir yudum alıyor.

"Bana  yle deme."

"Bu sabah işten ayrılışımı kutlamak için bira içtim. Sanki asansörün tirabzanlarından kokain  ekiyorumuşum gibi davranıyorsun, ki evet, şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre kulağa garip bir şekilde spesifik geldiğinin farkındayım, ama söz veriyorum bunu asla yapmadım."

Monty'ye dönüyorum. "Bu senin çocuğun mu?" "Tek ve biricik," diyor gururla. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi beş."

Monty'nin bu kadar geç yaşta baba olduğunu fark etmemiştim. Kız doğduğunda 20 yaşında mıydı? Vay be. Otuz iki yaşında bunun zor olduğunu sanıyordum.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"Burada soruları ben soruyorum. Seni işe alıp babanı başımdan savmak için  ocuğumun güvenliğini riske atmaya değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyorum."

"Ve önümüzdeki iki ayı kı ında kocaman bir sopa olan bir adam için çalışarak geçirerek yazımı mahvetmeye değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyorum."

"Sorumlu davranıyorum. Kı ımda bir sopa yok."

"Muhtemelen o kadar yukarıda ve o kadar uzun süre kalmış ki içinde olduğunu bile unutmuşsun."

"Miller," diye araya girdi Monty. "Yardımcı olmuyorsun." "Hiç  ocuk bakımı deneyiminiz var mı?" "Yetişkin  ocuklar, evet."

Monty'ye sivri bir bakış fırlatıyorum. "Max'in ondan hoşlanıp hoşlanmayacağını bile bilmiyoruz. Kadınlarla arasının nasıl olduğunu bilirsin."

"Asansörde neredeyse kendini bana atıyordu. Bence o konuda iyiyiz."

"Senin şişelerini hedef aldığından eminim. Onunkilere çok benziyorlar."

"Biraların üstesinden gelemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Tamam." Monty ellerini birbirine vurur. "Bu ilginç olacak." "Sigara içiyor musun?" Sesi i ebileceğini düşündürüyor.

"Hayır, ama yazın geri kalanı böyle geçecekse beni buna zorlayabilirsin gibi görünüyor."

"Miller," diye araya giriyor Monty, çocukları arasındaki kavgayı ayıran sert bir baba gibi. "Kahve için teşekkürler. Bana Kai ile bir dakika izin verir misin?"

Miller iç geçiriyor, uzun kahverengi saçlarını hızla başının üstünde bir düğümle toplayarak kollarındaki ve omuzlarındaki sanat eserlerini daha iyi görmemi sağlıyor. Çoğunlukla çiçeklerden oluşan bir kol oluşturan karmaşık çizgi çalışmaları. Neredeyse bir boyama sayfasının ana hatları gibi.

Max bunları sevecektir.

"Peki." Oturduğu yerden kalkıyor, çayını da yanında götürüyor, bana dönmeden önce tatlı kokusu yine burnuna geliyor. "Ama bil diye söylüyorum, bunu bir iyilik olarak yapıyorum. O yüzden bu konuda daha az pislik olmaya çalış, tamam mı? Sonra görüşürüz, bebek babacık." Kapının önünde durdu, eli kapı kolundaydı ve başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Yoksa *Beyzbol Babası* mı demeliydim? Oh evet. Çok daha iyi. Beyzbolcu Baba, o zaman!"

Bizi bununla baş başa bırakıyor.

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Kızının akli dengesi yerinde değil." "O en iyisi, değil mi?" Monty'nin göğsü benim kızgınlığımla gürlüyor.

"Bu konuda ciddi olamazsın. Onun Max'e bakacak doğru kişi olmasına imkan yok."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, dövme eli ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş. "Bunu sadece önyargılı olduğum için söylemiyorum, ama ona sahip olduğunuz için şanslısınız. Benim vahşi çocuğum olabilir ve filtrenin ne olduğunu bilmiyor olabilir ama iş söz konusu olduğunda tanıdığım en azimli insan. Oğlunuz için her şeyi yapar."

Başımı geriye atıyorum. "Hadi ama dostum. Bu konuda ciddi olalım."

"Ben ciddiyim. Bu konuda bana güven, Kai. Kızımı tanıyorum. Herhangi bir nedenle onu kovmanız için size *geçerli bir* neden sunarsa, bunu yapacak kişi olmayı bile teklif edeceğim. Bu duruma olan inancım bu kadar."

Sessiz kalarak ona bakıyorum, herhangi bir saçmalık belirtisi arıyorum.

Miller'ı tanımayabilirim, ona güvenmeyebilirim ama Monty'ye hem kendi hayatım hem de çocuğumun hayatı konusunda güveniyorum. Ve bu durum onun yararına olsa bile Max'i asla riske atmayacağını biliyorum.

Beni buna ikna etmesine izin vermeyi düşündüğüme bile inanamıyorum ama ona borçluyum. "Bir ihtar hakkı var," diyorum ve tek parmağımı kaldırarak tekrarlıyorum.

"Beyzbol kelime oyunları mı, Ace? Sen bundan daha iyisin." "Kapa çeneni."

Elimi sıkmak için elini uzattı. "Bir vuruş ve o buradan gider!"

"Tamam, çok uzak."

Avucumu onunkine koyuyorum, ama daha çekmeden, göz teması kurmamı isteyerek elini sıkıyor.

"Sana bir tavsiye vereceğim evlat. Onu tanıyorsan, bu yaz hem senin hem de Max'in hayatınızın en güzel günlerini geçirmenizi sağlayacaktır ama ona bağlanmayı aklından bile geçirme."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Bu etkileşimi görmedin mi?" Elim serbest bırakıp Miller'in çıktığı kapıyı işaret ediyorum.

"Söyledim ve bunu sana onun babası olarak değil, arkadaşın olarak söylüyorum. Yaz bittiğinde gidecek. Kızımı ölesiye seviyorum ama o bir kaçak ve yakalanmak isteyeceği son şey."

Monty beni yeterince iyi tanıyor olmalı ki, onun kalmasını isteyeceğim son şey bu. Aslında, Max'in çok hızlı büyümesi olmasaydı, yazın çoktan geçip gitmesini diliyor olurdum.

"Güven bana Monty. Endişelenecek bir şey yok." İkna olmamış gibi mırıldanıyor.

Ayağa kalkarak sandalyemi masasının karşı tarafına koyuyorum. "Sahada görüşürüz."

Beni durdurduğunda kapıdan çıkmak üzereydim.

"Ve Ace," diye sesleniyor. "Aletini pantolonunun içinde tut. Hepimiz senin ne kadar doğurgan olduğunu biliyoruz ve ben de birinin bana büyükbaba demesi için çok genç ve çok çekiciyim."

"Tanrım," diye hayıflanarak odasından çıktım.

Bölüm 4

Kai

Max, otel odamdaki mutfağı işaret ederken "atıştırılmalık" anlamına geldiğini bildiğim karmakarışık bir ses çıkarıyor.

Onu kalçamda ayarlıyorum. "Poşet ister misin?" Yine mutfağı işaret ediyor.

"Kese diyebilir misin?" Soruyorum, ama o sadece o yönü işaret etmeye devam ediyor.

En sevdiği meyve püresini alıyorum, üstünü açıyorum ve onu odamda dolaştırırken kendi kendine beslenmesine izin veriyorum, Miller onu ilk kez izlemek için gelmeden önce ortalığı toparlıyorum.

"Bu iyi mi, Bug?"

Minik dudaklarını birbirine vuruyor.

Hala kelime dağarcığında sadece birkaç kelime var, ama onları duyduğumda çok heyecanlanıyorum. Aylardır yapmasına rağmen kendi kendine beslenmesini izlemek bile çılgınca. Kulağa acınası gelebilir ama öğrenirken ve büyürken onda gördüğüm küçük değişiklikler günlük hayatımın en heyecan verici anları.

Ve tam da bu sırada, varlığından bile haberdar olmadığım o ilk altı ay boyunca hangi anları kaçırdığımı merak ederek, süregelen hayal kırıklığını ve soruları bir kenara itmek zorunda kalıyorum.

Muhtemelen onu yatırmalıyım. Bırakayım mama sandalyesinde falan dinlensin ama maç günlerinde hep muhtaç küçük bir pislik oluyorum. Günün geri kalanında onu geride bırakacağımı bilmekten nefret ediyorum. Onunla akşam yemeğini ve yatma vaktini özlüyorum. Yani evet, sahaya gitmem gereken öğleden sonraları biraz helikopter gibiyim.

Kapı çalınıyor ve kendimi odamı kontrol ederken buluyorum, koçumun kızı için kapıyı açmadan önce iyi görüldüğünden emin oluyorum. Ancak kapıyı açtığımda, diğer tarafta beni bekleyen Miller değildi. Kardeşim.

"Burada ne yapıyorsun?" İçeri girerken sordum.

"Yeni dadının seksi olduğunu duydum." Otel odama bakıyor, sanırım onun için. "Ve bir kadın, şükürler olsun."

"Çocuğumun önünde küfür etme."

Kimi kandırıyorum ben? Max bir beyzbol takımı tarafından yetiştiriliyor. Daha kötülerini de duymuştur.

"Üzgünüm Maxie," diyor Isaiah. "Şükürler olsun. Daha iyi misin, baba?" Gözlerimi deviriyorum.

"Peki nerede o?"

"Onu ya da seksi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yani, seksi mi? Aslında bunu bilmiyordum. *Tezahür* ediyordum."

Isaiah küçük mutfak köşesine oturuyor, ayaklarını da oturduğu taburenin yanındaki tabureye uzatıyor. Yoldayken en büyük odaları tutma eğilimindeyim çünkü benimle birlikte yaşayan bir kişi daha var ve Max'in tüm eşyaları sahip olduğum her boş alanı tüketiyor. Ayrıca, Max'in dadısının kalması için her zaman benimkine bağlı bir bitişik oda var. Troy gittiğinden beri orası boş ama Miller ben bu akşam maçtayken orada kalacak.

"Seksi *değil*."

"Aman Tanrım," diyor kardeşim suçlayıcı bir şekilde. "Yeni dadıyla yatacaksın, değil mi? Çok klişe, adamım."

"Hayır, değilim. Sen de değilsin çünkü o sadece Max'in yeni dadısı değil, aynı zamanda Monty'nin de kızı."

Isaiah'ın vücudundaki tüm kaslar donar. "Şaka yapıyorsun. Monty'nin seksi bir kızı mı var? Kaç yaşında?"

"Yirmi beş."

"Çocuklarla arası iyi mi?"

"Şüpheli. Lanet olası bir kasırğa gibi, ama Monty onu işe almam konusunda kararlı, bu yüzden gerçekten başka seçeneğim yok." Isaiah anlayışla başını sallıyor. "Onun hakkında ne biliyorsun ki? Onunla daha yeni tanıştım."

"Takımın grup sohbeti kapanıyor." Telefonunu kaldırıyor ve ben de bakmak için gözlüklerimi ayarlıyorum. "Arada bir sessize almalısın."

Max'in yeni dadısının bir kadın olduğunu duydum. Sonunda, Ace.

Troy sevimliydi ama onun yerine gelen daha sevimli. Sanırım onu daha önce koridorda görmüştüm. Dadılık yapmasına aldırmazdım. Beni besler. Beni yatağa yatır. Ateşimi de ölçer.

Isaiah: *O hemşire değil, seni aptal.*

Uçakta koltuk arkadaşım olmasını istiyorum.

Bu da ne? O benim koltuğum.

Onu görene kadar bekle. Anlayacaksın.

Isaiah: *Uçak koltuğunu alabilirsin. Diğer her şey benim.*

İçimde garip bir sıkıntı hissi var çünkü bu Monty'nin çocuğu ve Max'in yeni bakıcısı. Onlar için burada değil. Gerçekte, ziyaret ettiğimiz her şehirde bir açık büfe varken, tek bir kemiğin peşinden giden aç köpek sürüsü gibi davranıyorlar.

Ben bilirim. Eskiden benim de büfem vardı.

"Tamam." Onu tabureden indirdim. "O gelmeden gitmelisin."

"Asla olmaz. Rhodes'lardan en azından birinin iyi bir izlenim bırakması gerekiyor ve sen son zamanlarda bunu yapamayacak kadar stresli ve huysuzsun."

"İyi bir izlenim bırakacağına güvenebileceğim bir Rodoslu varsa, o da kesinlikle sen olmayacaksın. Bunu Max yapacak." Kaşlarım çatıldı. "Ve ben huysuz değilim, seni pislik."

Sadece *yorgunum*. Her şeyi tek başıma yapmaktan yoruldum. Yeterince yapmıyormuşum gibi hissetmekten yoruldum.

"Gerçekten mi?" Isaiah gülerek soruyor. "Çünkü eskiden tanıdığım en mutlu adam sendin, ama seni en son ne zaman gerçekten eğlenirken gördüğümü söyleyemem. Eskiden benden daha çapkındın, şaşırtıcı bir şekilde daha fazla oyun oynardın. En son ne zaman bu yönünün ortaya çıkmasına izin verdin?"

"Eğlenmenin her şehirde etrafı dağıtmaktan başka yolları da var."

Çiftlik hayvanlarının şarkı söyleyip dans ettiği aynı YouTube videosunu tekrar tekrar izlemek gibi. Ya da Max'in diş çıkarırken ağlamasını durdurmak için bir saat boyunca peçetenin arkasında ce-e oynamak gibi. Benim yeni eğlence tanımım.

"Evet, ama bu yol *en* eğlencelisi." Dudaklarında bir gülümseme belirir.

Yirmili yaşlarımda büyük bir flörtçüydüm ve etrafta dolaşmaktan payıma düşeni yaptım, ancak sorumluluklar hayatıma yeniden girdi ve önceliklerimi değiştirdi. İş etkinliklerine yalnız gittiğimde flörtöz yanıma sıra ortaya çıkıyor ama sonra evde beni kimin beklediğini hatırlamak beni gerçeğe döndürüyor ve eski halime dönüyorum.

Ama şu anda küçük kardeşimle bu konuşmaya girmeyeceğim çünkü onu ne kadar sevsem de asla anlayamayacak. Ergenlik yıllarımız korkunçtu, ama ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yok çünkü onu her şeyden korudum. Benim işim bu. Sorumluluklarımla ilgileniyorum.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordum. "Ha?"

"Hasta görünüyorsun. Belki de bu gece dışarı çıkmalısın. Evde kal. Oğluma göz kulak ol."

Gözlerini deviriyor. "Bunu her beş günde bir çalan adam söylüyor."

"Aynen öyle. Ve bak bunun için ne kadar para alıyorum. Ben *vazgeçilmezim*."

Isaiah bir kahkaha atıyor. "Ben oyun kurucuyum. Her maçta oynuyorum. Gecelerini bekleyen dört atıcı daha var."

"İşte bu yüzden erken emekli olmalıyım. Warriors bensiz de iyi olacak."

Kahverengi gözleri kısıldı. "Sadece bir noktanın tutmasını umarak daireler çiziyorsun, ha?"

"Denemeye değer."

"Monty'nin kızı da ona benziyorsa Max'le çok iyi anlaşacaktır. Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

Kapı çalınır ve bu konuşma kesilir. "Göreceksin."

Isaiah muzip bir gülümsemeye bana dönüyor. "Kim o?" diye şarkı söyler gibi sesleniyor.

Kapa çeneni.

"Yeğenimin önünde küfür etme."

Miller koridordan, "Miami'deki en sevdiğin kişi," diye mırıldanıyor.

"Seksi ses," diye fısıldıyor Isaiah ve fark ettiği için kendimi sinirli buluyorum.

Kapıyı açıyor, rahatça çerçeveye yaslanıyor ve koridordaki kızı görmemi engelliyor, ama başını bana çevirmeden önce omurgasının sertleşmesini izliyorum, gevşek çene ve geniş kahverengi gözler.

Bu adamı kendisinden daha iyi tanıyorum, o yüzden bu sabah asansörde aşık olduğu kızın Miller olduğunu neden ona söylemediğimi sessizce sorduğunu anlamak zor değil.

"Isaiah, Miller. Miller, Isaiah. Kardeşim."

"Bir tane al, bir tane kazan. Eğlenceli," dediğini duyuyorum ama onu hâlâ göremiyorum çünkü kardeşim girişte donmuş durumda.

"Ben amcasıyım," diye ağzından kaçırıyor sonunda.

Gülüyor, doğrudan sikime giden derin bir gırtlak sesi. "Bunu tüm kardeş olayından bir araya getirdim."

"Isaiah, yürü."

"Evet. Hoş geldiniz. İçeri buyurun." Sanki kendi odasıymış gibi onu içeri buyur ediyor. "Size bir şey getireyim mi? Su? Atıştırmalık? Numaramı?"

Onu tamamen görmezden geliyor.

Adam yolumdan çekilir çekilmez kadın ortaya çıkıyor, hâlâ o kısa tulumu giyiyor ve kalçalarında beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğundan tam olarak emin değilim, ama kalın ve kaslılar, yıllarca softball oynayarak elde edebileceğiniz türden.

Ve belimin etrafında ne kadar mutlu bir şekilde daraldıklarını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ya da daha iyisi yüzümde.

Ama sonra düşündüğüm kişinin Monty'nin çocuğu olduğunu hatırlıyorum ve ona bakmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"İyi misin, Beyzbolcu Baba?"

Isaiah kıkırdar.

Gözlerimi açtığımda bana çok ama çok yanlış bir şey varmış gibi baktığını görüyorum ve eğer *bu* kadına *böyle bakıyorsam* belli ki var.

O sınırdaki sertifikalı.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Bu Max." Başımı ona doğru sallıyorum, onu daha iyi görebilmesi için kalçamı oynatıyorum.

"Merhaba Max," diyor Miller, gözleri yumuşayarak.

Bu sabah gördüğüm o vahşi kız kenarı şimdi daha sakin, belki Max'in iyiliği için belki de benim için, emin değilim, ama bu durumla ilgili tereddütlerimin küçük bir kısmı hafifliyor.

Max kızarıyor, başını boynumun kıvrımına gömüyor ve bu sırada küçük şapkasını düşürüyor. Utangaç davranıyor, bu sabah Miller'a ulaşmak için gösterdiği çaresizlikten çok farklı, ama ondan çoğu yabancıya karşı olduğu gibi korkmuyor. Sanırım onun ilgisinin farkında ve her ne kadar farkında değilmiş gibi davranırsa da bundan hoşlanıyor.

Ama bir yanımda oğlumun, adını seslenen güzel kıza aldırmadan beni istemesini seviyor.

"Utangaç davranıyor."

"Sorun değil, Max. Erkekler üzerinde böyle bir etkim var."

Gözlerim Isaiah'a kayıyor. Mutfakta bir heykel gibi donup kalmış, sessiz ama büyülenmiş olan erkek kardeşime.

"Miller'a tüm eşyalarını gösterelim mi?" Oğluma sordum.

Max pembe yanaklarını örtmek için şapkasına uzanıyor ama şapka yerde olduğu için baş döndürücü gülümsemesi kolunun arkasından oldukça belli oluyor.

"Hadi, Bug." Boş kesesini alıp mutfak tezgahının üzerine koyduktan sonra ayağa kaldırıyorum.

"Böcek mi?"

"Bu onun lakabı. Onu ilk gördüğümde üzerinde pastel renkli böcek desenli bir tulum vardı. Bu yüzden Bug ismi aklımda kaldı."

Max'in elleri havadayken, her birini kendi ellerimle tutuyorum ve mutfağa doğru yavaş, çarpık adımlarla ilerlerken kendini dengelemek için beni kullanmasına izin veriyorum.

"Henüz kendi başına yürüyemiyor mu?"

Başımı Miller'a doğru kaldırıyorum, ifadesine eşlik edecek yargılayıcı bir bakış arıyorum ama yok. Aslında ses tonunda da yargılayıcı bir şey yoktu.

Başkalarının ebeveynlik becerilerimi ya da oğlumun gelişimini yargıladığını düşünmek benimle ilgili bir şey. O on beş aylık. Belki de yürümesi gerekirdi. Belki kelime dağarcığında daha fazla kelime olmalı. Bilmiyorum ki. Dürüst olmak gerekirse bilmek de *istemiyorum* çünkü elimden geleni yapıyorum. Bir ebeveyn olarak başarısız mıyım? Muhtemelen. Ama o sağlıklı ve ben deniyorum.

"Henüz değil. Ama her an olabilir." Mutfağa doğru titrek adımlarla ilerlemeye devam ederken dikkatimi tekrar Max'e veriyorum, yüzümdeki "baba" olayını berbat ettiğime dair endişeyi görmesine izin vermiyorum.

"Bu çok hoş. Beni bırakıp kaçması konusunda endişelenmeme gerek kalmamasına sevindim," diye kıkırdıyor.

Ona baktığımda, yumuşak bir gülümsemeyle oğlumu izlediğini fark ediyorum. Bizi yargılamıyor.

Beni yargılamıyor.

"Yine de çok iyi sürünüyor." Ellerini bırakan Max, emeklemeye başlamadan önce hemen yere katlanır. "Çoğu zaman elleri ve dizleri üzerinde olacak."

"Tüm erkeklerin olması gerektiği gibi."

Isaiah çocuksu bir kahkaha atarak varlığını belli ediyor. "Ondan hoşlandım," diyor.

"En azından Rhodes'lardan biri biliyor." "İki," diye araya giriyorum.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık ve belki biraz da umut beliriyor. "Max."

Bir kahkaha atıyor ve o lanet ses bana o kadar sinir bozucu derecede seksi geliyor ki boğazımı temizleyip ondan uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

"Acil durum numaraları," diyorum, buzdolabına iliştirilmiş listeyi göstererek. "Benimki. Takımın seyahat koordinatörü. Otel resepsiyonu. Yerel hastane

."

"9-1-1'i eklediniz."

"Bunlar acil durum numaraları."

"Sanırım bunu çoktan hallettim."

Listeye devam ediyorum. "Baban."

"Onu da anladım."

Isaiah kalemini uzatarak bedenini aramıza sokuyor. "Benim," diyor numarasını en alta, diğerlerinin on katı büyüklüğünde yazarken. "İstediğin zaman mesaj at. Ara beni. Acil, acil olmayan." Sırtını bana dönerek beni engelliyor, kolunu buzdolabına dayayarak arkasını göremeyeceği bir bariyer oluşturuyor. "Ben Max'in favorisiyim ve senin de favorin olacağıma dair bir his var içimde."

Miller kıkırdar. "Susadım."

Bu yeni bir şey. Kadınların ağabeyimin kolay çapkınlığına kanmasına alışkınım.

Isaiah kımıldamıyor, vücudunu bizimkilerin arasında tutuyor. "Kendime hevesli demeyi seviyorum."

"Kavrulmuş. Susuz kalmış," diye devam ediyor. "Çaresiz," diye ekliyorum onun için.

"Hey." Isaiah tek bir parmağını kaldırıyor. "Eğer hiç alamıyor olsaydım, bana çaresiz demene izin verirdim, ama bu konuda gayet iyiyim, bu yüzden *hevesle müsait olduğumu* söyleyebilirim."

"Görünüşe göre kendini çok meşgul tutuyorsun. Koçunun kızı için uğraşmana gerek yok, değil mi? Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum." Miller başını eğiyor.

Isaiah sertleşiyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Lütfen babana söyleme."

"O zaman lütfen yeğeninize bakarken bunu benim için garip hale getirmeyin."

Tamam, belki ondan hoşlanan üç Rhodes vardır.

"Kadını duydun." Onu kapıya doğru yönlendirdim. "Onu taciz etmeyi bırak ve git ki Max onu tanıyabilsin."

"Ama ben onu tanımak istiyorum!" diyor onu odadan dışarı iterken.

Arkasından kapıyı kapattım ve mutfığa döndüm. "Onun için üzgünüm."

"Çok mu doğrudan konuştum?"

"Hayır. Biraz reddedilmek onun aşırı büyümüş egosu için iyidir, ama onu geri çevirerek muhtemelen sana aşık olmasını sağladın. O yüzden ona iyi şanslar.

Bu."

"Harika," diye mırıldanıyor ve Max'i ayaklarının dibinde oturmuş, ona bakarken buluyor.

Kalçalarının üzerine çöker ve kendini olabildiğince göz hizasına getirir.

"Merhaba, Bug."

Max gülümsüyor ve ben de duvara yaslanıp onları izliyorum.

"Ne diyorsun? Baban çalışırken benimle takılmak ister misin?

Maçını izleyebilir ve pantolonunun ne kadar dar olduğuyla dalga geçebiliriz." "İzleyecek misiniz?"

"Oyun mu? Yoksa kışın

mı?" "İkisi de."

Miller'ın bakışları omzunun üzerinden bana doğru kayıyor.

Kahretsin. Eski ben, kardeşime ona asıldığı için uyarı verdikten iki saniye sonra hiç düşünmeden ortaya çıktı.

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ama soruma tam olarak cevap vermiyor. "Evet, izliyor olacağım."

"Kahretsin. *Kahretsin*," diye düzeltiyorum kendimi. "Muhtemelen biletin vardır. Maça gitmelisin. Sonrasında babanla takılırsın. Onu izlemesi için personelden Sanderson'ı getireceğim."

"Sorun değil." Beni başından savıyor, belli ki bu gece Sanderson'ın ona göz kulak olmasını tercih ettiğimi anlamamış. Ona yeterince güveniyorum ve bu şekilde Max benim olduğum yerde sahada olacak. "Görünüşe göre bütün yaz buralarda olacağım. İzlenecek bir sürü beyzbol maçı var."

Evet, bunu göreceğiz.

Bir yanım onu başarısızlığa hazırlamak, babasına onu kovması için bir neden vermek istiyor ama başarısız olması uzun vadede Max'e sadece zarar verir.

Tam da bu onaylamadığım düşünce aklımdan geçerken, Max ellerini Miller'ın onu tutması için uzatıyor. Miller onu kolaylıkla tutuyor ve Max kendini Miller'ın omzuna gömüyor; Max yabancılarla, hele de rastgele bir kadınla asla yapmadığı bir şey bu.

Oğlum bana bakıyor, dudaklarında küçük bir sırıtış, sanki bana sessizce, tüm çabalarımın rağmen onun kaldığını söylüyor.

Şapkamı çıkarıyorum, atışlar arasında kendime bir an veriyorum ve başparmağımı iç bandın içine sıkıştırdığım Max'in küçük fotoğrafının üzerinde gezdiriyorum.

Travis değişiklik istedi, ama ben onu salladım. Bu adam son değiştirdiğimi sıyırdığı için yeterince şanslıydım. Tekrar riske atmayacağım.

İki dışarıda ve üçüncüsü iki atış sonra geliyor. Yedinci devrenin sonunda Miami'ye karşı 3-1 öndeyiz. Bu koşu beni kızdırdı. Dikkatimi kaybettim ve vurucunun cebine doğru bir atış yaptım, Miami'nin ikinci kalecisi topu sağ sahayı geçerek tribünlere gönderdi.

Neyse ki kalede başka koşucu yoktu ama bu, ben sahadayken Miller Montgomery'yi son kez düşündüğüm andı.

Bu Max'le ilk gecesi ve bu sabahki görüntüsünden anladığım kadarıyla son gecesi de olacak. Bunu mahvetmemesinin imkanı yok.

Yakalayıcım Travis kararını değiştirdi ve bana istediğimi verdi, dört-seam hızlı top. Bu devrenin bitmesini istiyorum. Gereksiz yere kaleye koşan yok, atış dizileri için fazladan zaman harcamak yok. Sadece yukarı ve aşağı. Üç vuruş. Üç atış.

Ona başımı sallayarak vücudumu dikleştiriyorum ve parmaklarımı eldivenimdeki topun bağcıklarının üzerinde hizalıyorum. Derin bir nefes alıp mekaniğimi gözden geçiriyorum ve hızlı bir topu yükseğe ve dışarıya gönderiyorum. Vurucunun savurup ıskalamasına yetecek kadar yüksek ve dışarıdan, bana ikinci vuruş hakkımı kazandırıyor.

Kendine kızgın ve ben bunu seviyorum. Hayal kırıklığını tümsekten bile görebiliyorum. Ve Travis bana bir sonraki atışımı verdiğinde, son vuruşumu kaydırıcı ile yaptığımda gerçekten kızacağını biliyorum.

Falsolu topuma benziyor ama kaydırıcım ölümcül. Bu Travis'in yakalayıcım olduğu ikinci sezon ama devreleri bu şekilde bitirmeyi sevdiğimi biliyor. Etkili ve şu anda kulübeye dönüp oğlumu kontrol edebilmek için verimliliğe ihtiyacım var.

Saat gibi, vurucu top aşağı doğru kavis çizip içeri girerken vuruşunu yapar.

Üç vuruş. Üç atış. Devre bitti.

Travis beni kale ile atıcıların tümseği arasında karşılıyor ve yakalayıcı eldivenini benimkine bağlıyor. "Kahretsin, Ace. Bu hızla avuç içimi morartacaksın. Kolun nasıl?"

Omuzlarımı yuvarlıyorum. "Hala iyi hissettiriyor."

İçimde en az bir yıl daha olduğunu da ekledim ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdim. Batıl inançlar falan.

"Bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Hadi gidelim, büyük kardeş!" Isaiah ikinci ve üçüncü kale arasındaki pozisyonundan koşarak içeri giriyor ve eldiveni ile kışkıma vuruyor. "Bu gece neyin var senin?"

Onlarla birlikte yedek kulübesine doğru koşuyorum. "Sadece bu maçın bitmesine hazırım. Bunun mümkün olduğunca çabuk olmasını istiyorum."

"Lanet olsun," diye gülüyor. "Seksi dadı yüzünden mi?"

"Ne dedin sen Rhodes?" Monty yanından geçerken bağıyor, merdivenlerden yedek kulübesine çıkıyoruz ve orada kış tokatları, omuz alkışları ve bu geceki atışlar için sonsuz övgülerle karşılaşıyorum.

"Hiçbir şey söylemedim. Bir şey söylediğimi sanmıyorum." Etrafına bakınıyor. "Hayır, ben de bir şey duymadım."

"Güzel. Konuşmadığın zaman senden çok daha fazla hoşlanıyorum." Başımın arkasını avuçluyor. "Güzel atış, Ace."

Başımı sallayarak, meşgul olmayan ilk personeli buluyorum.

"Sanderson," diye sesleniyorum antrenörlerimizden birine, yedek kulübesinin arkasına, sahayı görebileceğim kadar yüksek bir yere otururken. "Telefonun yanında mı?"

Gözleri gergin bir şekilde benimkilere kayıyor, muhtemelen devre arasında bir atıcıyla konuşulmayacağını bildiği için. Aslında ben genelde hiç konuşmam ve takım arkadaşlarım da yedek kulübesine oturduğumda dikkatimi dağıtmamam gerektiğini bilirler ama bu gece bir istisnayı.

Yedi devre geride kaldı, bu da Miller'a gönderdiğim yedinci mesaj oluyor. Ancak bunu yapan ben olamıyorum çünkü yedek kulübesinde bana odaklanmış çok fazla kamera var.

"Bana bir mesaj gönder," diye sesleniyorum ve öğleden sonra ezberlediğim Miller'ın numarasını sıralıyorum.

"Ne söylemeliyim?"

"Kontrol ediyorum. Ona Max'in nasıl olduğunu sor ve eğer sorun yaşarsa onu buraya getirebileceğini hatırlat. Onu onun elinden alabilirsin, değil mi?"

"Ace!" Monty sesleniyor. "Kızıma mesaj atmayı bırak ve lanet olası maça odaklan."

"Hey, sen sadece bir joker yetiştirmekle kalmadın, aynı zamanda oğluma bakması için onu işe aldın. Bu senin hatan."

Dudaklarında çatlak bir gülümseme belirliyor.

Sanderson boğazını temizler. "Geri mesaj attı." Sesinde hiçbir titreşim olmadan telefonundan mesajını okuyor. "Diyor ki, 'Kai'ye söyle, eğer beni rahat bırakmazsa, çocuğunu bu otelde bulabildiğim tüm şekerle besleyeceğim, onu bir ekranın önüne oturtacağım, böylece beyni ne tarafından yıkanacaksa

sonra da bütün gece Max'le uğraşması için huysuz kışını terk et."

"Hiç komik değil." Telefonunu almaya gittim.

Monty, dışarıdan bakanların dudaklarını okuyamaması için avucunun altından "Ace," diyor. "Kameralar."

İçimi çekerek, "Ona mesaj at ve kovulduğunu söyle," diyorum. Monty bıyık altından güldü.

Mesajlar gelmeye devam ederken Sanderson okumam için telefonunu kaldırıyor.

Miller: *Ben de üçüncü ve altıncı vuruşlarda kovuldum! Bu yeni bir rekor olmalı.*

Miller: *Değişken atışının onu kovdurması gerektiğini söyle. Bu çok çirkindi.*

Miller: *Ve ona beyzbol pantolonunun kışına hiçbir şey yapmadığını söyle.*

Miller: *Aslında, yalan söyleme. Değişken atışı yalan değil. Gerçekten çirkindi.*

"Tanrım," diye homurdanarak başımı salladım. "Sadece ona çocuğumun hayatta olup olmadığını sor." Sanderson'ın telefonu çaldı. "Yaşıyor."

Göğsümden küçük bir ağırlık kalktı. Yedi devre geride kaldı, iki devre kaldı.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye takım arkadaşlarımla konuşan Travis'in sesini duyuyorum.

"Max'in seksi bir dadı bulma zamanı gelmişti," diyor kardeşim.

"Seksi bir dadı bulmanın zamanı *gelmişti*. Bunu hak ediyoruz," diye ekliyor birinci kalecimiz Cody. "Bu çocuklar için Maxie'den çok daha heyecan verici."

Monty takım arkadaşlarıma laf atmak için arkasını döndü ama ben ondan önce davrandım. "Dikkat et," diyorum izole edilmiş koltuğumdan. Ayağa kalkarken ceketim

Sesimi yedek kulübesinin diğer ucundan duyulacak kadar yüksek bir şekilde yansıtırken omzum. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni dinleyin. Kimse onunla bir şey yapmaya kalkmasın. Onun bu takıma Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu düşünmeniz umurumda değil, o hiçbiriniz için burada değil. O yüzden bu tek ve son uyarım olsun, eğer onu rahatsız edecek ya da istenmediğini hissettirecek herhangi bir şekilde onunla uğraşırsanız, bana hesap verirsiniz. Konu çocuğuna gelince Monty'nin korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun?" Küçümseyerek kıkırdıyorum. "Benimkine bulaşırsan nasıl olacağımı bilmek bile istemezsin ve Miller'a ya da oğluma bakan herhangi birine bulaşmak Max'e bulaşmakla aynı şeydir, o yüzden sakın deneme."

Tekrar bankın üstüne çökerek omzumu sıcak tutmak için ceketimle tekrar örtüyorum.

Yedek kulübesi ürkütücü bir şekilde sessiz, muhtemelen takım arkadaşlarım konuştuğumu duyunca şok oldukları için. Beyzbolun konuşulmayan kuralları ve batıl inançları şaka değildir - onlarla uğraşmazsınız, ancak Max'in iyi olduğundan emin olmak herhangi bir batıl inançtan daha önemlidir.

"Evet!" diye sesleniyor kardeşim, garip sessizliği bozarak. "Sadece Ace onu hoş karşılanmadığını hissettirebilir, öyle değil mi Koç?"

"Isaiah, yalakalığı bırak ve sahaya çık. Sırada sen varsın." "Evet, efendim!"

Ben oturup bu lanet olası maçın bitmesini beklerken o şapkasını vuruş kaskıyla değiştirip yedek kulübesinden koşar adımlarla sahaya çıkıyor.

Bölüm 5

Miller

"Max, işte baban." Odanın karşısındaki televizyon ekranını gösteriyorum.

Ciyaklıyor ve alkışlıyor, gözleri heyecandan kocaman. "Baban gelmiş geçmiş en iyi beyzbol oyuncusu mu?"

Buz gibi mavileri büyüyor ve parlıyor, bu yüzden bunu Max'in evet versiyonu olarak kabul edeceğim. "Babe Ruth ve Willie Mays'e bu haberi kim verecek acaba?" Kıkırdıyor ama ne sorduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyorum.

Onunla geçirdiğim son birkaç saat içinde, gelmiş geçmiş en komik insan olduğumu öğrendim ve eğer söylediğim her şeye gülmeye devam ederse, yaz bitene kadar bir ego kontrolüne ihtiyacım olacak.

Babam, atıcısının oğluna dadılık yapmamı teklif ettiğinde tereddüt etmiştim. Daha önce hiçbir çocukla vakit geçirmemiştim ve elbette bu işte iyi olamayacağıma dair büyük korkularım vardı ama bu işin diğerlerinden farkı, en iyisi olsam da olmasam da doğrudan babama yardım ediyor olmam. Diğer hedeflerim onu etkilemek, o kendi hayatından vazgeçtikten sonra kendi hayatımda bir şeyler yaptığım konusunda ona güven vermek. Ama bu, onun hayatını kolaylaştırma fırsatına sahip olmam.

Max, akşam yemeğini hazırlarken benimle takılabilmesi için onu dik ve tezgahla aynı hizada tutan bir tür düzenekte dururken televizyondaki babasına bakmaya devam ediyor. Ben biraz avokado kesip tost kızartırken o damlatmaz bardağındaki suya uzanıp içiyor ve istediği kadar yiyip ortalığı dağıtabilsin diye yemek altlığının üzerine koyuyor.

Birdenbire çocuklarla çalışma konusunda bir beceri mi kazandım yoksa Max var olması en kolay on beş aylık çocuk mu emin değilim ama burada kendime olan güvenimi gerçekten artırıyor. Sorularıma kendi tarzında, cevabı evet ya da hayır olduğu sürece yanıt veriyor. Önüne koyduğum yiyecekleri yiyor ve daha önce yaptığım tahta bloklardan kale onu çok eğlendirdi.

Sanki sorunun dadılarda değil de Kai'de olduğuna zaten ikna olmamışım gibi, öğleden sonramı Max'le geçirmek beni haklı çıkardı.

Yeni ailelerine hizmet eden koca bir MLB organizasyonu var ama Kai'nin bu durumu yürütmek için o kadar da istekli olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Dikkatim tekrar televizyona yöneldi. Sekizinci devrenin başındayız ve Warriors'ın şimdiden iki atışı var. Yirmi bir numara sahada, kraliyet mavisi formasıyla göz kamaştırıcı görünüyor. Keskin çenesi, mükemmel orantılı dudakları, dolgun kaşları üzerinde kırışıklıklar var. Şu anda lens takıyor olmalı, ancak her zamanki gözlükleri yaydığı "gergin ama becerilebilir" havayı gerçekten artırıyor. Görünüşe göre Clark Kent benzerleri benim için bunu yapıyor.

Kai, yakalayıcısının kendisine sunduğu üçüncü seçeneği kabul etmeden önce bir çağrıdan ve ardından bir diğerinden kurtulur.

Gözlerimi deviriyorum. Kai'nin karşı çıkmayı sevdiği tek kişinin ben olmadığını bilmek güzel.

Uzun ve zayıf vücudu geriliyor ve atış türüne göre şaşırtıcı derecede hızlı olan bir kavisli top bırakıyor, ancak kalenin üzerinde o kadar çok hareket ediyor ki bunun bir kavisli top olduğunu inkar etmek mümkün değil. Ve çok da kötü.

Üçüncü vuruş. Üçüncü dışarı.

"Max, babanın bu kadar iyi olduğunu bana neden söylemedin?"

Bana gülümsemeden önce dudaklarını avokado parçasının etrafına şapırdatıyor, yeşil bebek dişleriyle.

"Baba." Bir kez daha avokado kaplı parmağını ekrana doğrultuyor ve kamera sahadan koşarak çıkan Kai'yi yakınlştırıyor.

Adam sinir bozucu bir şekilde kolay göze çarpıyor. Şapkasını alnına kadar indirmiş ama şapkasının mavisi delici gözlerini buradan bile parlatıyor.

Spikerlerden biri arka planda "Kai Rhodes harika bir sezon geçiriyor," diyor. "Otuz iki yaşında, yirmi iki yaşında olduğundan daha iyi görünüyor."

Yeteneğinden bahsettiklerini varsayıyorum, ancak Kai Rhodes'un otuz iki yaşında çok iyi görüldüğünü inkar etmek mümkün değil.

Başka bir ses araya giriyor. "Chicago'daki taraftarların şu anda kendilerini çok şanslı hissettiklerini söyleyebilirim. Önümüzdeki birkaç yıl içinde emekliliğe ayrılmadan önce kardeşiyle son bir kez daha oynamak için geçen sezon Warriors'la anlaştı ama son zamanlardaki oyunuyla emeklilik herkesin düşündüğü son şey. Ve sanırım Kai'nin radarında bile değil."

Yanımdaki koyu kahverengi saçlı ve hüzünlü mavi gözlü küçük çocuk, babası yedek kulübesine girerken huşu içinde ekrana bakıyor. Kai sadece bir süper kahraman gibi görünmekle kalmıyor, bence oğluna göre gerçekten

de bir süper kahraman olabilir.

Bunu Max'in babasına bakışında görebilirsiniz. Kai'nin ona bakışından. Kai'nin her gün emekliliği düşündüğüne bahse girerim.

"Max," diyorum, dikkatini tekrar bana ve minderinin üzerindeki yemeğe çekerek. "Sana bir şeyler hazırladım."

Kabuğun çoğu çocuk için zor bir hayır olduğunu bilecek kadar bilgiliyim, bu yüzden onu keserken, beyaz ekmek karesini köpek şeklinde bir tost parçasına dönüştürerek biraz daha heyecan verici hale getirdim.

Bu işin ilk gününde mutfak becerilerimi nasıl da kullanıyorum. Kimin kurabiye kalıbına ihtiyacı var ki?

"Woof! Hav!" Max ekmeği göstererek havlıyor.

"Köpekleri sever misin?"

Bir bacağına koparıp ekmeği ağzına atmadan önce heyecanla tostı tokatlıyor.

Marketten aldığım ekmeği Labrador şeklinde keserek bu tür bir tepki alabiliyorken pastacılık okulundan hala borçlu olduğumu bilmek güzel.

Onun seviyesine inmek için dirseklerimi tezgâha yaslıyorum. "Max, sence benim sorunum ne?"

Lanet olsun. On beş aylık bir çocuk için yüklü bir soru. Sanırım gerçekten kaybediyorum.

Cevap vermiyor, ekmeği ve avokadoyu çiğnemeye devam ediyor. Dünyanın bazı yerlerinde avokadolu tost için yirmi beş dolar ya da daha fazla ödemeye hazır insanlar olduğunu ve kendisinin de burada, daha ekmeği ağzına götüremeden paspasının içinde ezdiğini bilmiyor.

Sorumu tekrar soruyorum. "Sence yaz sonuna kadar hayatımı toparlayabilecek miyim?"

Parlak gözlerle bana bakıyor.

"Mutfakta emmeyi bırakacağımı mı

sanıyorsun?" Kıkırdıyor.

Gözlerim kısıldı. "Bu tarifleri çözebileceğimi mi sanıyorsun?" Bana en

büyük gülümsemesini vermeden önce çiğnerken dudaklarını

şapırdatıyor. "Vay canına." Doğruluyorum. "Seninle takılmak benim için mükemmel olacak.

kendime olan güvenim. Bunu biliyor muydun?"

O ciyaklıyor ve ben kıkırdayarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Pekâlâ, küçük adam. Sorularımı cevaplarını beğenecek şekilde ifade edeceğimden emin olabilirsin."

Telefonum tezgâhta çalışıyor. Sekiz vuruşta sekizinci kez.

Bilinmiyor: *Ben Sanderson . . . yine. Ace, Max'in nasıl olduğunu bilmek istiyor.*

Önceki yedi vuruşun tamamında aldığım soruya eşlik eden bilinmeyen sayı karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Kai, bu zavallı çalışanları aşırı korumacı deliliğinin içine çekerek saçmalıyor.

Güzel. Şişesine koyduğum viskiden sonra çok iyi uyuyor.

Bilinmiyor: *Oh tamam. Şey, um . . . Ace kovulduğunu söylememi istedi.*

Ben: *Garip. Bu gece üç kez kovuldum ama hâlâ oğluyla oteldeyim.*

Bilinmiyor: *Eminim dokuzuncu oyunda tekrar uzanacaktır.*

Ben: *Eminim yapacaktır.*

Bu işi kabul ettiğimde, yazımı kendimden başka birine bakarak geçirmeye hazır olduğuma tam olarak ikna olmamıştım ama evet dedim çünkü babama hayır demek neredeyse imkansız. Max ve onunla birlikte olmanın ne kadar kolay olduğu beni ikna etmeye yetti ama babasının aşırı ilgili ebeveynlik tarzı kararımı sorgulamama neden oluyor.

Dikkatim tekrar avokadoya bulanmış küçük çocuğa yöneliyor.

"Max, baban tüm zamanların en zorba ebeveyni mi?"

Ciyaklıyor ve şu andan itibaren bunu kesin bir *evet* olarak kabul ediyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bölüm 6

Kai

Hâlâ üniformamın büyük bir kısmını giymiş olarak koridordan otel odama doğru koşuyorum. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde karanlık alana giriyorum, Max'in gürültü makinesi beşiğine doğru acele ederken çıkardığım sesleri örtüyor.

O iyi. Hatta iyiden de iyi diyebilirim, sıcacık pijamalarının içinde, avucunda Miller'a bile söylemediğim en sevdiği aşk oyuncağıyla mışıl mışıl uyuyor.

Takıntılı olduğu tilki şeklindeki minik konfordan ona neden bahsetmediğimi bilmiyorum. Max o şey olmadan uyumuyor, ama biraz dinlenebildiği için mutlu olsam da, benim rehberliğim olmadan iyi görüldüğü için tamamen mutlu olduğumu söyleyemem.

Bitişik kapının altındaki aralıktan süzülen ışığı takip ederek, parmak eklemlerimi Miller'ın odasıyla benimki arasındaki bariyere vuruyorum.

"İçeri gel," diyor sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Kapıyı açtığımda onu yatağın üzerinde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, dikkatini televizyona vermiş halde buluyorum. Max'in bebek telsizi komodinin üzerinde duruyor ve o Food Network'ü izlerken Max'i kontrol edebiliyor.

"Eğer duyamıyorsan bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Televizyonu işaret ediyorum ama Miller bana doğru bakmıyor, gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Ses kapalıyken çok daha mantıklı. Ben sadece frittata'yı nasıl yaptıklarını görmek istedim. Büyük büyükannelerinin bir tavuk çiftliği olduğu ve bunun onlara bu yemeği yapmak için nasıl ilham verdiği hakkındaki arka plana ihtiyacım yok.

çocuklarının okulun ilk gününde, bilirsiniz?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Televizyondaki kadının büyüüne kapılmış bir halde bana doğru bakıp el salladıktan sonra gözlerini tekrar bedenime dikeyor.

"Hâlâ üniformanı mı giyiyorsun?"

"Acilen buraya gelip çocuğumun hâlâ nefes aldığından emin olmak zorundaydım."

"Bütün gece mesaj attın. Biraz rahatla, Beyzbol Baba." Ekrana yeniden odaklanıyor, ama sonra kaşları çatılıyor ve dikkati yeniden benimkini buluyor. "Biliyor musun, bu tutucu kontrol manyağı şey, kendimi tüm yaz boyunca Max'i izlerken hayal etmeyi gerçekten zorlaştırıyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunun beni caydırması mı gerekiyor?"

Gözleri kısıldı. "Babamı çok sevdiğini söyleyen birine göre, işini zorlaştırmaya kararlısın, ha? Oğlunun bir metre yakınına gelen herkese böyle davranıyorsun, ya işi bırakıyorlar ya da kovuyorsun, o da senin için her şeyi yeniden yapmak için geriye doğru eğiliyor."

Kahretsin. Bu sinir bozucu derecede anlayışlı.

Ve daha ilk günden beni suçlamasından nefret ettiğim için konuyu saptırıyorum. "O *senin* için bu kadar önemliyse, neredeydin? Bir buçuk yıldır onun için oynuyorum ve daha önce hiç gelmediğin için senin yetişkin bir kadın değil de bir çocuk olduğunu düşündüm."

"Etrafta değilim *çünkü* o benim için önemli."

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum. "Bu hiç mantıklı değil." "Emmett Montgomery dairesinden, hayallerinden ve

Bana yakın yaşayabileceği anlamına geliyorsa kariyer. İşim beni meşgul ediyor, bir yerde uzun süre kalmamı engelliyor, bu yüzden yılda birkaç kez yolda görüşüyoruz. Yetişkin hayatımda ilk kez boş zamanım oluyor ve o da beni yanında istiyor. Ona borçluyum, bu yüzden geri ödemeyi bu kadar zorlaştırmayı bırakabilir misin?"

"Ona borçluyum da ne demek?"

Beni başından savdı. "Belki bir sabah birlikte sarhoş oluruz ve sana o zaman açıklarım." Miller komodinden telefonunu alıp görmem için bana uzatıyor. "Max'in şu videosuna bak. Bak ne kadar mutlu."

Küçük telefon ekranında, kanepede oturan ve beni atarken görebileceği televizyon ekranını işaret eden hoppa oğlumun videosu oynatılıyor. Daha önce hiçbir maçıma gelmemiştii ve bildiğim kadarıyla belki de beni ilk kez oynarken görüyor. Beni hayatım boyunca sevdiğim bir şeyi yaparken izlerken sürekli tekrarlanan "Baba" sesi göğsümü fiziksel olarak ağrıtıyor ama videonun sonunda yeni dadısına sarılışını izlediğimde tüm bunlar değişiyor.

Yüzümün midemle birlikte düştüğünü hissedebiliyorum. Hiç bu kadar çabuk bir başkasının yanında bu kadar rahat olmamıştı, hayatında hiç kadın olmamıştı

kucaklamak istediği. Bu beni
çok korkutuyor.

Çünkü Miller bugün beni ne kadar korkutmuş olsa da, beni her şeyden çok korkutan şey, eğer ilk gün ondan bu kadar hoşlanıyorsa, Max'in iki ay sonra o gittiğinde nasıl tepki vereceği.

Max'in küçük ağızının izin verdiği kadar geniş bir şekilde gülümsediği resimlerini kaydırmaya devam ediyor ve slayt gösterisini bitirdiğinde, tek kelime etmeden odama geri dönüyorum.

"Bu kadar mı?" diye soruyor.

Onun alanına geri dönüyorum. "Başka ne söylememi istiyorsun?"

"Bilemiyorum. 'Teşekkür ederim Miller. Oğlumun seni şimdiden sevmesine şaşırmadım çünkü anlaşması en kolay insan sensin' ya da belki beni tanımaya çalışabilirsin. Herhangi bir şey olabilir."

"Seni tanımak istemiyorum."

Yakında gidecekse ne anlamı var ki?

Sözlerimden sonra kafası geriye gitti. "Bu berbat sosyal beceriler babalıkla mı geldi, yoksa böyle mi doğdun?"

Hiçbir şey söylemiyorum, omzumu onun odasından benimkine açılan kapıya yaslamaya devam ediyorum.

"Buradaki sorunun sen olduğunun farkındasın, değil mi?

Oğlun kolay biri." Yine cevap vermedim.

Bunu bana söylemesine gerek yok. Sorunun ben olduğumu bilecek kadar kendimin farkındayım. Aşırı korumacı olduğumu biliyorum. Max'in kolay biri olduğunu biliyorum ama aynı zamanda kardeşim dışında tek ailem o ve ben de onun ailesiyim. Sahip olduğum tek şey o.

Miller yorgun bir nefes veriyor ve sesi benden bıkmış gibi çıkıyor. "Cevap vermeyecek misin? Güzel. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Vücuduma doğru eliyle işaret ediyor. "Ben geceyi bitirmeden önce yapman gereken bir oyun sonrası terapisi var mı?"

"Hayır, benden bu kadar."

Yalan dilimden kolayca kayıyor. Vücudum bu gece omzuma, dirseğime ya da bileğime bakmadan sekizinci atışa çıkmanın bedelini ödeyecek. Gece yarısı yüzmeye gitmeli ya da önümüzdeki bir saati antrenman odasında geçirip beni esneme hareketleri ve hareketlilik çalışmalarıyla çalıştırmalarına izin vermeliydim. Bunun yerine, ekipman görevlilerine formamı bile vermeden arenadan ayrılan ilk otobüse bindim.

Miller gülüyor ve bu gülüşte mizah yok. "Tanrım, sonunda bir şey söylüyorsun ve bu saçmalık."

Oyun sonrası rutinim hakkında ona yalan söylememem gerektiğini bilmeliydim. Bir beyzbol koçu tarafından yetiştirilmiş.

Yataktan kalkıyor, geceyi bitirdiğinin fiziksel bir işareti olarak bebek telsizini uzatıyor. "Bu yaz Mary Poppins'i oynamayı planlamıştım ama iki ay boyunca seninle uğraşmamın imkanı yok." Odadaki eşyalarını gelişigüzel topluyor. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Max harika biri ama sen-" Başını sallıyor. "Değilsin."

O ne yapıyor? Ve nereye gittiğini sanıyor? Tüm oyunum boyunca, onu kovabilmek için çuvallamasını bekledim, ama şimdi kendi isteğiyle gidiyor.

Ve tek düşünebildiğim yan odada, gününü benim yüzümden gidecek olan bu kızla mutlu bir şekilde geçirdikten sonra mışıl mışıl uyuyan o küçük çocuk.

Önüne geçip onunla kapı arasına giriyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Senden olabildiğince uzağa. Tüm bu zorba bekar baba ilk başta biraz sıcaktı, ama şimdi"-vücudumu aşağı yukarı hareket ettiriyor -"Bu çok yorucu."

Koridora açılan kapıya uzanmak için yana doğru adım atıyor ama ben de onunla birlikte hareket ederek çıkışı engelliyorum.

"Lütfen çekilin."

"Nereye gidiyorsun?" Tekrar soruyorum. "Geç oldu."

Kendini toparlamak için bir an için başını arkaya atıyor. "Yarın Chicago'ya gidebilmek için toparlamam gereken kiralık bir ev var."

"Oh." Bu iyiye işaret. Benim şehrim geri dönüyor. "Pazar günü görüşürüz o zaman? Benim evimde."

Kıkırdıyor ve bu kıkırdamada büyük bir hayal kırıklığı var. "Önce oğluna bakmamı istemedin. Şimdi sen istiyorsun. Kararını ver Rhodes. Hangisi?"

Harika bir soru. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olduğunu mu sanıyor? Max'in güvende olmasını istiyorum. Onu güvende tutan kişi olmak istiyorum ama 7/24 yanında olamam. Mutlu olmasını istiyorum ama bu kadın iki ay sonra gittiğinde kalbinin kırılmasını da istemiyorum.

Şapkamı kafamdan kaldırıyorum, ağzını arkaya doğru çevirmeden önce sinirli bir avucu kafa derimde gezdiriyorum. "Bilmiyorum Miller."

"Aman Tanrım." Ellerini havaya kaldırdı. "Seninle işim bitti. Çekil."

Kapıya ulaşmak için diğer tarafıma doğru kaçıyor. Düşünmeden ve tek kelime etmeden onu durdurmak için uzandım ama o bir yöne hareket etti, ben de

diğerine çok hızlı bir şekilde vuruyorum, böylece iki elim de hedeflediğim yer olan kollarının üst kısmının güvenliği yerine göğüslerine iniyor.

Kapının yanında donup kaldık, ellerim onu kavradı.

Miller'ın bakışları ellerime ve sonra tekrar bana dönüyor. Bir süre duraksıyor, sonunda boğazını temizleyene kadar hiçbir şey söylemiyor. "Onları bütün gece orada mı tutacaksın, yoksa ..."

"Kahretsin." Ellerimi çekip yanlarıma bırakıyorum, yanlışlıkla ona tekrar dokunmamak için yumruk yapıyorum çünkü lanet olsun, ona dokunmak çok iyi hissettiriyor.

Tenim uğulduyor; sinirlerim yanıyor. Bir kadının vücudunun nasıl hissettirdiğini, ağırlığının avucumda ne kadar lezzetli olduğunu neredeyse unutuyordum. Parmaklarım yeniden hatırlamak için karıncalanıyor.

Tanrım. Ne kadar acınası bir durumdayım ki, dokuz aydan fazla bir süredir gördüğüm en büyük aksiyon kazara bir meme kapmak oldu?

"Onlara tekrar dokunmak ister misin?" Miller soruyor ve dikkatim ona yöneldiğinde gözlerimin vücudunun her yerinde gezindiğini, düşündüğümü, hayal ettiğimi fark ediyorum. "Göğüslerime dokunmak seni rahatlatacaksa, lütfen buyur."

"Özür dilerim. . . I . . . Bir kazaydı."

"Daha önce hiç göğüslere dokunmamış gibi davranıyorsun. Bir çocuğun var. Umarım ufaklığı doğurduğun gece biraz meme avuçlama olmuştur."

"Eminim vardı, sadece . . . Üzgünüm."

Miller yumuşuyor, artık kaçmaya çalışmıyor ama şimdi kendimi kapısının önünde duran, onu izinsiz tartakladıktan sonra gitmesine izin vermeyi reddeden ürkütücü yaşlı bir adam gibi hissediyorum.

Ona gitmesi için bir yol açarak kenara çekiliyorum ve o da sözsüz bir şekilde gidiyor. "Seni Chicago'da görecek miyim?" Umutsuzca soruyorum.

Kapı.

Miller arkasını dönmeden önce bir an duraksıyor. "Kai," diye nefes veriyor, sesi son derece yumuşak ve sadece ses tonundan bile alacağım cevabın hoşuma gitmeyeceğini anlayabiliyorum. "Bu yaz başımda çok şey var, çok stresli olduğum şeyler. Kendi stresimin üstüne bir de senin stresini kaldıramam. Bunu babam için yapabileceğimi düşündüm, onun için yapmak istedim ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Bana yatıştırıcı bir gülümseme sunuyor. "Harika bir çocuğun var. İkinizin de iyiliği için, umarım dizginleri gevşetmeyi öğrenebilirsin."

Sikeyim.

Sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Neden stresli?
Fikrini değiştirmek için ne yapabilirim?

Bir de denklemin diğer kısmı var, Monty.

Tanrım, kardeşim haklıymış. Ben huysuz bir pisliğim çünkü başka kim Monty için bunu mahvedebilir ki? Bana ve aileme karşı çok iyiydi ve tek istediği yazı kızıyla geçirmektir.

Ve oğlum. *Hay sikeyim.* Oğlum onu sevdi.

Tamamı erkeklerden oluşan bir beyzbol takımı tarafından büyütülmenin ona ne yapacağı konusunda endişelenerek kaç gece uykusuz kaldım? Kısa hayatında ilk kez bir kadından gerçekten hoşlandı, onun yanında kendini rahat hissetti ve benim saçmalıklarım onu korkutup kaçırdı.

Miller'ın koridordan çıkışını, asansöre binişini izliyorum ve daha birkaç saat önce nasıl olup da onun gitmesini dilediğimi ve şimdi o gitmişken, kendimi onun kalması için çaresiz bulduğumu düşünüp duruyorum.

Bölüm 7

Miller

"Baba, kanepeyi hazırlamana gerek yok. Bu gece minibüsümde uyuyacağım."

Ayak parmaklarıma ulaşmak için eğilerek sırtımı esnetiyorum, yirmi saatlik yolculuktan sonra biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Bu kadar uzun süre oturduktan sonra yapmak istediğim son şey bir kanepede uyumak. Minibüsümdeki yatak çok daha rahat.

"Benim yatağımı alabilirsin," diye ısrar ediyor. "Senin yatağında uyumayacağım."

"Ve Chicago şehir merkezinde minibüsünde uyumuyorsun." Boyun eğmiş bir şekilde içimi çektim. "Bunu daha sonra çözebilir miyiz?"

"İyi. Yolculuk nasıldı?" "İyiydi. Kolaydı."

"Peki şehirde ne kadar kalacaksınız?"

Bunun olacağını biliyordum ama söyleyeceğim hiçbir şeyi duymak istemeyecek. Onu yatıştırmak için Miami'den Chicago'ya gitmeye karar verdim ama yavaş yavaş Batı Yakası'na gitme planım yine geçerli. Çoğu gününü sahada ya da maçlar için başka şehirlerde geçirecek, Max'e yardım etmek için onunla birlikte seyahat etmeyeceksem Chicago'da oturmanın ne anlamı var?

Dairesinin mutfağında dolaşıyor, birkaç malzeme çıkarıyor, yemek pişirmeye başladıktan iki dakika sonra işi benim devralacağımı bilse de. Emmett Montgomery pek çok şeyde harikadır. Yemek yapmak onlardan biri değil.

"Geçen gece olanlar hakkında konuşmak ister misin?" diye sorar. "Hayır."

"Tamam. Yine de konuşalım."

"Kai çok fazla," diye hızlıca geveledim. "Bu adamda hiç soğukkanlılık yok."

Ocağın başında durup tavaya yumurta kırarken babamın sırtı kıkırdarak titriyor.

Tereddüt etmeden, takip ediyorum.

"Koçluğa devam etmelisin," diyorum ona, beyazları pişmeden önce birkaç yumurta kabuğu çıkarırken.

"Mutfakta berbat olduğum için minnettar olmalısın. Hayatında bu kadar harika bir şey yapmanın sebebi bu. *Food & Wine* dergisinin kapağı mı, Millie? İnanılmaz."

Sesinden her zamanki gibi gurur damlıyor ama makaleyi ya da kazandığım ödülü çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Mutfığa geri dönmeli ve kimse ensemde olmadan pratik yapmalıyım.

Kai'nin yardım edemeyecek kadar zor olması muhtemelen en iyisi. Odaklanmam gereken başka şeyler var.

Spatulayı ondan alıp resmi olarak devralıyorum. "Yemek pişirmekten başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Kai hakkında konuşalım." "Güzel."

"Geçen gece ne oldu?"

Ona sert bir bakış attım. "Sadece insan zevkinin berbat olduğunu bilmeni istiyorum çünkü en sevdiğin oyuncu en kötüsü. Bütün günü oğluyla ilgilenerek geçirdikten sonra beni tanımak istemediğini söyledi."

Sonra telefonumu sayısız kez aramaya devam etti, ancak sesli mesajları dinlemedim. Babam tarafından zorlandıklarını varsayıyorum ve onun zoraki özürlerini duymaya ihtiyacım yok.

Buzdolabından biraz meyve alıp kestim, yumurtalarımıza göz kulak olurken ekmek kızartma makinesine birkaç dilim ekmek attım ve çocukluğumda yaptığım gibi onunla ilgilenmeye geri döndüm.

"Biraz korumacıdır," diye itiraf ediyor babam. "Yılın yetersiz ifadesi."

"Ve her şeyi kendi başına yapmaya alışkın. Kardeşini neredeyse o büyüttü ve Isaiah'dan sadece iki yaş büyük."

Bekle. Ne?

Dikkatim ona yöneliyor ama hemen geri çekiliyorum. Kai'yi seviyor ve kendi küçüklüğümünden dolayı bunun nedenini öğrenmek istemiyorum.

"Üzerinde büyük bir baskı var Miller. Max'in tek ebeveyni o ve bırakın koçluk yapmayı, belki de şimdiye kadar gördüğüm en iyi atıcı. Bekar bir babaysanız MLB hayatını yaşamak neredeyse imkansız."

Bilmeden, bu kelimeler göğsüme düşüyor ve ağırlaşıyor. Benim için nelerden vazgeçtiğinin fazlasıyla farkında olarak onları yıllarca taşıdım.

Ben dünyaya gelmeden önce babam da birinci ligdeydi ama Kai'nin aksine, tek başına bir ebeveyn olduğu anda ligi terk etti. Colorado'da küçük bir kasabaya yerleşti. Neredeyse hiç olmayan bir bütçeyle boktan bir üniversitede koçluk yaptı. Daha büyük teklifler gelmeye başladığında kaldı. Beni tek başına büyüttü. Her gece evdeydi. Okuldaki her etkinliğe, softball maçlarıma geldi.

Tüm bunlar olurken sevdiği oyunu oynayarak milyonlarca dolar kazanabilecek kadar yetenekliydi. Ama bunun yerine benim yüzümden vazgeçti.

"Yardıma ihtiyacı var Miller. Bunu nasıl isteyeceğini bilmiyor ve nasıl kabul edeceğini bildiğinden de emin değilim ama buldozerle içeri girebilecek biri varsa o da sensin."

Bir kahkaha patlattım. "Niyetinin bu iltifat olduğundan emin değilim baba."

"Bunu söyleyip erken emekli olmasını istemiyorum."

Vuruşlar gelmeye devam ediyor. Benim için hayatından vazgeçmek zorunda kaldığı gibi Kai'nin de Max için hayatından vazgeçmesini istemiyor.

Boğazımı temizleyerek kahvaltılarımızı hazırlıyorum ve onunla masada buluşuyorum. "Max'in annesi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Geçen sonbahar, playofflardan hemen önce, birden ortaya çıktı, Max'i Kai'nin evinde bıraktı ve birkaç gün sonra şehri terk etti. Çocuğunun bir parçası olmak istemedi."

"*Kahretsin*," diye nefes veriyorum.

"Ertesi gün emekli olmaya çalıştı," diye devam ediyor babam. "Ofisime geldi, bana olanları anlattı ve sözleşmesini erken feshettiği için ne tür cezalarla karşı karşıya olduğunu sordu. Playofflara girmek üzereydik ve o da öylece çekip gitmeye hazırды." Parmaklarını şıklatıyor. "Bu yepyeni sorumluluğu almakta hiç tereddüt etmedi."

Bu ondan biraz daha az nefret etmemi sağlıyor. Ve aşırı korumacı, aşırı sinir bozucu ebeveynlik tarzını çok daha mantıklı hale getiriyor. Max'in kimsesi yoktu ve birden Kai ortaya çıktı, onun her şeyi olmaya hazırды.

Bana masanın karşısında oturan adamı hatırlatıyor.

"Yazımı böyle biriyle geçiremem baba. Dayanılmaz derecede gergin. Adamın nasıl sakinleşeceği hakkında hiçbir fikri yok."

"O iyi bir adam Miller. İyi kalpli, ailesine iyi bakıyor. Sadece bazen kendine de dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmaya ihtiyacı var. Gevşemeyi ve iyi vakit geçirmeyi bilen biri varsa o da sensin. Belki bu ona da bulaşır."

"Ona srtnmemi mi istiyorsun?"

"Off, Miller. Sana 'kapalı' dedim. "

Omzumu ıkardım. "Benim versiyonumu daha çok seviyorum."

"Millie," diye başlıyor, çatalını yere bırakarak. "Lütfen, benim için ona bir şans daha ver. Kai'nin senin yardımına ihtiyacı var. Bunu sylemeyebilir, henüz tam olarak farkına varmamış olabilir ama ona iyi geleceksin. Her ikisi için de."

Hayatımı sikeyim. Benim için çok şeyden vazgeçen bu adam, ona hayır diyemeyeceğimi biliyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmek istemediğini söylediği halde kendimi onların hayatına zorla sokmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Bir kakhaha attım. "Bunu düşüneceğim."

Aramızda bir sessizlik anı geçiyor, babam sonunda sessizliğı bozup yüksek sesle konuşmadan önce söylenmemiş sözler havada asılı kalıyor.

"Eğer kalmaya karar verirsen, iyi eğlenceler. Eğlenmesini sağla, oğluna iyi bak ama yaz sonunda ayrılacağını unutma, tamam mı? Kai cezalı ve bağlı ve bunun için iyi bir nedeni var. Ama sen, kızım, tanıdığım en sınırsız insansın."

"Bugün iltifatlarla dolusun, değil mi?" diye şaka yapıyorum ama o haklı. Her zaman, gittiğimde ev özleminin acısıyla uğraşmak zorunda kalmayacağımı bilerek ayrılıyorum. En azından ondan başkası için.

"Bir bakıma Kai şanslı," diye devam ediyor. "Max'in annesini zlemediği ve Max büyüdüğünde onu hatırlamayacağı için. Ama ocuklar söz konusu olduğunda riskler çok daha yüksektir. Onlara iyi bakın ama zleyecekleri birini de vermeyin."

On dakika öncesine kadar ilk fırsatta şehri terk etmeyi düşünen bir kızıdan çok şey istiyor.

"Baba, bana atıcınla seks yapmamamı söylemenin çok uzun ve yorucu bir yoluydu bu."

"Benim yöntemim bundan çok daha şiirsel geldi ama evet, atıcım la seks yapma."

Bölüm 8

Kai

"Max!" Indy yeni evinin kapısını açar açmaz haykırıyor. "Kai de," diye hatırlatıyorum gülererek.

"Evet, evet." Ellerini oğluma doğru uzattı. "Sen de."

Max ona uzanıyor, ben de onu yanaklarından öpmeden önce uzatıyorum ve oğlumun kahkahalarının tatlı sesini evin içine kadar takip ediyorum.

"Selam dostum," diyor Ryan onu mutfakta bulduğumuzda. "Erken geldiğin için teşekkürler."

Elimi onun elinin içine koydum, diğer elimle de ona sarıldım. "Erken ağırladığın için teşekkürler."

"Şu anda sezonda bir tek sen varsın. Senin programına uymamız gerektiğini düşündüm."

Ryan Shay, Chicago'nun NBA takımı Devils'in kaptanı. Aynı menajeri paylaşıyoruz ve on sekiz ay önce buraya taşındığımda yeni şehirde tanıştığım ilk sporcuydu. Bu bahara kadar, ikimiz de şehir sınırları dışında ev satın aldığımızda, şehir merkezinde aynı apartmanı paylaşıyorduk.

Tanıştığımızdan beri arkadaştık, ancak yeni nişanlısı Indy hayatına girene kadar *iyi* arkadaş olamadık. Kuşkusuz içine kapanıktı, ondan önce kimseyi yanına yaklaştırmak istemiyordu. İkiz kız kardeşi dışında gerçek bir arkadaşı olup olmadığından bile emin değilim ama Indy ile birlikte olduklarından beri yeni evlerine sürekli birilerini davet ediyor.

Ve her Pazar akşamı, aralarında ikiz kız kardeşi Stevie ve Chicago NHL takımının savunma oyuncusu olan nişanlısı Zanders'ın da bulunduğu misafirlerle birlikte aile yemeklerine ev sahipliği yapıyorlar. Zanders'ın mavi çizgideki arkadaşı Rio da oğlum ve benim gibi sürekli burada. Diğer çocuklar da bazen takım arkadaşlarından birkaçını getiriyor ve Isaiah da eğer başka bir planı yoksa yemeğe katılıyor.

Kardeşimin aksine, Pazar akşam yemeklerini bütün hafta iple çekiyorum çünkü Chicago'daki herkesten çok bu insanların beni anladığını hissediyorum.

Zanders ve Stevie bebek bekliyor, Ryan ve Indy de ilk bebeklerini deniyorlar. Max'in evde olmasından her zaman heyecan duyuyorlar ve ben de bazen takım arkadaşlarımla yanında hissettiğim gibi on beş aylık bebeğim yanımda olduğu için partiyi berbat ediyordum gibi hissetmiyorum.

"Merhaba Maxie," diyor Ryan, Indy nişanlısının oğluma da merhaba demesi için mutfak adasının etrafında dönerken.

Birkaç aydır gebe kalmaya çalışıyorlar ama şansları yaver gitmedi, bu yüzden Max'le istedikleri kadar vakit geçirmelerini sağladığım için mutluyum. Düzenli olarak bebek bakıcılığı yapmak istiyorlar ve Max'in yanında rahat hissettiği tek kadın Indy.

O tek kadındı. Miller'dan önce.

"Bu gece kiminle oynuyorsunuz?" Ryan tekrar ocağa dönüyor.

"Cincinnati."

"Isaiah yok mu?" Indy, Max'i mutfakta zıplatarak soruyor.

"Hâlâ dün gece kimin yatağına düştüyse onun yatağında olduğundan eminim. Pazar sabahları onun için genellikle geçersizdir."

Pazar gecesi maçım olmadığı sürece aile kahvaltısı Shay'ler için genellikle yapılmaz. Kahvaltı konusunda kendilerine saklamayı sevdikleri garip bir şeyleri var ama bugün bir istisna yaptılar.

"Amcan biraz çapkın mı?" Indy oğluma soruyor, o da kıkırdıyor. "Evet, öyle. O bir playboy, ha?"

"Benden mi bahsediyorsun, Ind?" Ön kapı kapanırken duyuyorum. "Hayır, Zee, her şey senin hakkında değil."

"Onu bu konuda ikna etmekte iyi şanslar," diyor Stevie, eli karnında.

"Merhaba, benim güzel, ışıltılı en iyi arkadaşım." Indy müstakbel baldızına sarılıyor

Oğlumu kalçasında tutarken.

"Eğer ışıldamaktan kastınız sürekli aç ve huysuz olmaksa, evet, *öyleyim*. ışıltılı."

Zanders buklelerinin tepesine bir öpücük kondurarak, "En ışıltılı olanı," diyor.

Merhabalaştıktan sonra kızlar oğlumu temiz havada oynaması için arka bahçeye götürürken ben de Ryan ve Zanders ile mutfakta takılıyorum.

"Max nasıl?" Ryan üçümüze de birer fincan kahve doldururken soruyor.

"İyi. O iyi. Bu sezon seyahatler ve yarı zamanlı bir otel odasında yaşıyor. O kolay biri. Ben şanslıyım."

Kupamın yarısını içiyorum ve yeniden doldurması için Ryan'a geri veriyorum.

Kaşlarını çatarak tekrar dolduruyor. "Hepimiz Max'i seviyoruz ama muhtemelen tek başına ebeveyn olmaktan yakınabileceğin tek zaman bu .

Bu yüzden,

Duyalım bakalım. Belli ki çok yorulmuşsun."

Kahvemi geri uzattı.

"Sen ve Indy ebeveyn olmak için bu kadar çabalarken, lütfen benden sana şikâyet etmemi isteme."

"Kai, hepimizin kendi sorunları var. Kendi sorunlarımızla uğraşıyor olmamız seninkileri dinleyemeyeceğim anlamına gelmez. Ayrıca, denerken eğleniyoruz."

Tereddüt ederek ikisine de bakıyorum. Kalbinizin sevebileceğini bildiğinizden daha fazla sevdiğiniz kişi hakkında şikâyet etmek tuhaf görünüyor. Max başıma gelen en güzel şey ama tek ebeveyn olmak hâlâ hayatımda yaptığım en zor iş.

"Geçen gün üzerime işedi," diye itiraf ediyorum. "Her yerime işedi. Üstünü değiştirmeye çalışırken tişörtümden aşağı damladı. Tavana çarptığına, duvarlara sıçradığına eminim.

"Tanrım." Zanders'ın gözleri büyür.

"Sadece bekle, Zee. Erkek çocuk dileğini bir kez daha düşünmek isteyebilirsin." "Bir erkek çocuk dilemeyi yeniden düşünmelisin," diye araya giriyor Ryan. "Hiçbir şekilde etrafta koşuşturan birinize daha ihtiyacımız var."

"Ben de seni seviyorum kardeşim," diye ekliyor Zanders gülümseyerek ve orta parmağıyla. "En azından sevimli," diyor Ryan, oğlum oyun oynarken pencereden dışarı bakarak nişanlısı ve kız kardeşiyle birlikte. "Havaya işeme olayını bir nevi telafi ediyor."

"Çok tatlı bir çocuk ama eğlence zevki çok kötü. Son takıntısı meyve salatası dans partisiyle ilgili bir program. Bir sürü meyve ve sebzenin gözleri ve ağızları var ama konuşmuyorlar, sadece rave müzik eşliğinde dans ediyorlar. Yemin ederim bunu kim yarattıysa o sırada asit alıyormuş. Ne zaman televizyona çıksa kendimi ateşli bir rüyadaymışım gibi hissediyorum."

Zanders'ın yüzü dehşetle buruşur.

"Kapatmaya çalıştım ve tekrar açılana kadar avazı çıktığı kadar bağırdı. Turplar twerk yapıyordu."

"Bir turp nasıl twerk yapar?" Zanders kupasını dudaklarına götürerek soruyor.

"Bilmiyorum dostum. Bilmiyorum amına koyayım." Başımı sallıyorum. "Ve geçen hafta kaç kez sıçtığını takip etmek zorunda kaldım. Kelimenin tam anlamıyla yazmak zorunda kaldım. Her sabah aklımdaki ilk şey bu çocuğun sıçmasıydı çünkü birkaç gündür sıçmamıştı."

Ryan'ın dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor, ama kahve fincanıyla onu örtmeye çalışıyor; Zanders sanki ona birinin köpeğini

tekmelediğini söylemişim gibi bana bakarken.

"Ve uyku programı. O uykular günün en kutsal zamanlarıdır. Eğer takım arkadaşlarımdan biri onun uyku programını bozmaya kalkarsa, kendimi kaybederim. 'Taşaklarını hız yastığı olarak kullanmaktan' bahsediyorum. Düzgün uyumazsa perişan olur ve günün o anları suçluluk hissetmeden kendime zaman ayırabildiğim tek anlardır."

"Suçlu mu hissediyorsun?" Zanders soruyor.

"Her zaman." Uzun bir nefes veriyorum. "Her zaman. Onunla birlikte değilsem, gittiğim için kendimi suçlu hissediyorum, ama kendime ayıracak bir an bile olmadan bütün gün onunla birlikteysem, kendime biraz zaman ayırmak istediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ve endişe. Ben yokken ona bir şey olacağından ya da bana bir şey olacağından ve onun kimsesiz kalacağından çok korkuyorum."

Zanders kupamı benden alıyor ve kahveme sağlıklı bir Baileys ekliyor.

"Ne yapıyorsun? Bu akşam maçım var."

"Bu gece yedek kulübesindesin ve buna ihtiyacın var," diyor ve hem kendi kupasına hem de müstakbel kayınbiraderinin kupasına bir yudum ekliyor.

Ryan omzumu dürtüyor. "Indy ve benim sana yardım etmek için her zaman burada olduğumuzu biliyorsun. Ne zaman bir molaya ihtiyacın olursa. Yanındayız."

"Yine de ara vermek istememeliyim. Hayatının ilk altı ayı boyunca ara verdim."

"Tanrım, Kai," diye nefes veriyor Ryan. "Bunun için kendini cezalandırıyor olamazsın. Onun varlığından bile haberin yoktu. Hayatında hiçbir denge yok. 'Baba' senin unvanlarından sadece biri."

"Diğeri ise 'Starting Pitcher'. Zamanım beyzbol ve onun arasında bölünmüş durumda ve biri yerine diğerine odaklandığımda, tüm dikkatimi diğerine veremediğim için kendimi sürekli suçlu hissediyorum."

Kahretsin. Kelime kusmuğundan bahsediyorum. Şikayet etmemeye çalışıyorum çünkü şikayet edecek pek bir şeyim yok. Max hayatımın en güzel parçası ama yalan söyleyip yorulmadığımı söyleyemem. Sürekli endişelenmekten, her şeyi berbat edip etmediğimi merak etmekten yoruldum.

"Biliyor musun," diye başlıyor Ryan küçük bir kahkaha atarak. "Seni Indy'yle ilk tanıştırdığımda bir an için senden hoşlanacağından endişe ettim. Eskiden ona çok benziyordun. Yürüyen bir güneş ışığıydın. Altı ay sonra benim eskiden olduğum kadar huysuz olacağını bilmiyordum."

"Huysuz değilim," diyorum gerçekten huysuz bir ses tonuyla. "Çok yorgunum. Geçen sezonun başında bekâr bir baba oldum."

yıl. Beyzbolun sorun olmadığı zamanlarda bunu halletmişim ama şimdi
Eğer erken emekli olabilseydim-"

"Hayır."

"Kapa çeneni," diye ekliyor Zanders.

"Erken emekli olmuyorsun," diye devam ediyor Ryan. "Senin yaşında biri olarak şaşırtıcı bir şekilde oyununun zirvesindesin. İşi bırakmıyorsun. Sadece nasıl yardım isteyeceğini ve bunu kabul etmeyi öğrenmen gerekiyor. Troy'la işler nasıl gidiyor?"

Gözlerimi onunkilerden kaçırıyorum. "Onu ben kovdum."

Bir an durakladıktan sonra bir kahkaha patlatıyor. "Tabii ki yaptın." Arka bahçeye bakan mutfak penceresini açarak sesleniyor, "Mavi! Kai dadıyı kovdu!"

Evin içinde hızla koşan ayak seslerini duyuyorum. "Çarşambadan önce miydi sonra mı?"

"Perşembe, sanırım.

Neden?" "Allah kahretsin!"

Ryan kıkırdar. "Bunun için teşekkür ederim." "Burada neyi kaçırıyorum?"

"Indy ve ben onu ne zaman kovacağımıza dair iddiaya girdik. Bu hafta olacağını hissetmişim. O haftanın ilk yarısı üzerine bahse girdi, ben de ikinci yarısı üzerine."

"Şimdi de Max'in çocuk bakımı için bahse mi giriyorsun? Bunu sevdim."

Stevie, Indy'yi içeri kadar takip ediyor ve Max'in yürümesine yardımcı olmak için ellerini başının üstünde tutuyor. "Kazanan ne alacak?"

"Blue'nun bana bir oral seks borcu var." Ryan bir kez daha kahvesine gülümsüyor. "İğrenç." Stevie yüzünü buruşturuyor.

Indy saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Şaka yapıyorsun. Biliyor musun, sana oral seks yapmayı seviyorum."

"Evet, az çok biliyorum. Bunu bilmeme imkan yok, değil mi?"

Ryan Max'i almak için mutfak adasının etrafında dolanır, o ve Indy Max'in üzerine titrer. Zanders masayı hazırlarken Stevie'ye katılıyor, Stevie de arada bir sinsice ona dokunuyor.

Her ne kadar kendimi bu adamlara bağlı hissetsem de, hepimiz profesyonel sporcular olarak yerleşik düzene geçtik, her ikisinin de sırtlarını dayayabilecekleri ortakları var. Yüklerini hafifletecek başka birileri. Neyse ki zor şeyleri tek başlarına atlatmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacaklar. Ama belki de bundan daha kötüsü, iyi şeyleri yaşamak ve bunları kutlayacak birinin olmamasıdır.

anlar yaşadım. Başka kimse Max'in ilk kelimesini duymadı. İlk emekleyişini başka kimse görmedi.

Ve şu anda, dördünü izlerken, kendimi daha fazla yalnız hissedemezdim.

Ta ki grubun diğer bekâr üyesi kapıdan içeri girene kadar.

"Ben geldim!" Zanders'ın takım arkadaşı Rio DeLuca, bangır bangır çalan müzik kutusuyla evden içeri dalıp görkemli girişini yapıyor. "Ne kaçırdım?"

"Kai başka bir dadıyı kovdu," diye açıklıyor Ryan çocuğumu havaya fırlatıp onu kahkahasının ortasında yakalamadan önce.

"Evet, tam zamanında. İşe başlayalı kaç hafta oldu, iki mi?" "Dört."

"Senin için kayıt, Kai?"

Öyle mi? Vay canına, emin değilim.

"Zaten başka birini tuttum. Miami'de Max'i izledi."

Uygun bir şekilde, onun da artık gittiğini atlıyorum, ancak herkesi aceleyle kovma eğilimim hızla herkesin en sevdiği şaka haline geliyor.

"Kız mı?" Stevie

soruyor. "O."

Rio müzik kutusunu kapatır. "Kim bu *kız*? Ve bekar *mı*?"

Bekar mı? Miller'ın bekar olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Belirli bir yerde yaşamadığını öğrendim, bu yüzden bir ilişkiyi nasıl yürütebileceğini hayal edemiyorum, ama belki de partneri onun gibi bir göçebedir.

"Aslında emin değilim."

"Diyelim ki, varsayımsal olarak, çok bekar. Çok *müsait*," diye devam ediyor Rio. "Benimle ilgilenir miydi?"

"Hayır."

"Tanrım, Kai. Bir dahaki sefere biraz daha hızlı cevap ver."

"Yani, bilmiyorum. O benim koçumun kızı, bu yüzden hayatımdaki hiç kimsenin bunu öğrenmeye çalışmamasının en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Koçun kızı, Kai?" Indy bilmiş bir sırıtış takınır. "İlginç. Bu olay örgüsüne bayılıyorum."

"Bununla ilgili hiçbir şey ilginç değil, seni umutsuz romantik."

"Umutlu," diye düzeltiyor Ryan'ı işaret ederek. "Yeni terim '*umutlu* romantik'."

"Evet, şu anda benimle ve yeni dadıyla ilgili kafanda nasıl bir senaryo yaratıyorsan, izin ver onu senin için ezeyim. Monty onu benden habersiz işe aldı ve ben de hayır diyemedim."

"Saçmalık," diye bağılıyor Ryan. "Koçunu memnun etmek gibi bir şeyin Max söz konusu olduğunda taviz vermenin nedeni olmasına asla izin vermedin. Ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Ona katlanamıyorum ama ne olursa olsun fark etmez çünkü o çoktan gitti."

Tüm ev bir kez daha sözsüz kaldı.

"Senin neyin var böyle?" Ryan sessizliği bozarak soruyor. "Bu gece maçın var. Max'le ne yapacaksın?"

Ona ve nişanlısına imalı bir kaş kaldırıyorum.

"Oh, hayır. Bize öyle bakma." Indy ellerini bana doğru salladı. "Max'i seviyoruz ama sana yardım etmiyoruz. Bunda yanlış olan neydi? Nefes alışını mı beğenmediniz? Çok mu nazikti? En sevdiği renkle aynı fikirde değil miydiniz?"

"Max onu şimdiden çok sevdi."

Ayrıca bütün yaz yanımdan ayrılmayacak kadar cezbedici ama bu kısmı atlıyorum.

Indy bana boş gözlerle bakıyor. "Saçmalıyorsun. Onu aramalı ve buraya getirmelisin."

Yaptım bile. O gittikten hemen sonra. Oğlumla *çok* iyi bir iş çıkardığını açıklama şansım olmadı, ama bana fırsat verse bile, ona karşı tutumumun Max'in onunla o kadar rahat olmasından kaynaklandığını itiraf etmem ne kadar acınası olurdu ki beni sinirlendirdi. Miller'ın onunla birlikte olduğu bir gün içinde, daha önce herhangi bir dadıyla birlikte olduğu en mutlu gündü ve ben korktuğum için her şeyi berbat ettim. Etrafta olmasından korkuyorum ama gitmesinden daha da çok korkuyorum.

"Denedim," diye itiraf ediyorum. "Yaklaşık on beş kez, ama beni görmezden geliyor."

"Oh, onunla yatacaksın." Zanders gülüyor. "Nefret seksi ya da makyaj seksi. İkisinden biri."

"Hayır, değilim."

"Hayır, değil," diye ekliyor Rio. "Çünkü Kai biriyle tanışırca, geriye kalan tek bekar ben olacağım ve yaşlı, üzgün, bekar olmayı reddediyorum. Isaiah dışında, ama o sayılmaz. O bekar olmayı seviyor."

"Rio," diye mırıldandı Indy. "Hâlâ bir bebeksin, ama yaşlandığında bizimle yaşayabilirsin, biz de sana bakarız. Ryan bize kahvaltı hazırlar."

ve sen de platonik üçüncü tekerleğimiz olabilirsin."

"Ona kahvaltı hazırlamıyorum," diye araya giriyor Ryan.

"Ve ben kimsenin üçüncü tekeri değilim. Ryan Shay'le yaşamak konusunda benimle dalga geçme bile, Ind. Bu çok hızlı bir şekilde iki tekerlekli bir duruma dönüşecek ve sen onlardan biri olmayacaksın."

Ryan nefesinin altında bir kahkaha atıyor.

"Pekâlâ, hadi yiyelim. Eve gitmem gerek. Umarım Monty bu akşamki maçımdan önce Miller'ı bana bir şans daha vermesi için ikna edebilir."

"Adı Miller mı?" Stevie masaya oturup bacaklarını uzatarak ve karnını ovuşturarak soruyor. "Kulağa hoş geliyor."

O çok tatlı. Tıpkı bir kasırganın sevimli olduğu gibi. Ya da açlıktan ölmek üzere olan bir aslan sürüsünün.

Çok tatlı.

"Aman Tanrım," diye sessizliğimi azarlıyor Rio. "İnkâr etmeye bile çalışmadı! Geriye kalan tek bekar ben olacağım. En iyi arkadaşımın evine taşınmak ve Ryan lanet Shay ile yaşlanmak zorunda kalacağım."

Hepimiz yerimize otururken Zanders Stevie için bir tabak hazırlıyor. "Sesin o kadar da üzgün gelmiyor."

Rio omuzlarını kaldırır. "Öyle olduğumu hiç söylemedim."

Herkes masanın etrafında toplanıyor ve ben de yerime oturmadan önce Max için sakladığım mama sandalyesini çıkarıyorum. Arkadaşlarım sırayla oğlumu besliyor ya da eğlendiriyor. Kendisine aptalca suratlar yapan bir grup profesyonel sporcuya gülüp gülümserken mavi gözleri parlıyor.

Ve evet, bazen bu insanların yanında kendimi çok yalnız hissetsem de, beni aralarına aldıkları ve Chicago'da bana evim gibi hissettiren bir yer verdikleri için daha fazla minnettar olamazdım.

Bölüm 9

Kai

Saat üçe beş kala, orman yeşili bir Mercedes Sprinter garaj yoluma çıktı. Bunun kim olduğunu zaten biliyor olmamın yanı sıra, çünkü ön kapıdaki güvenlik beni aramak ve onu temizlemek zorunda kaldı, bu minibüs Miller diye bağırıyor.

Hoparlörlerden bangır bangır müzik çalması ve benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı sürmesi de öyle. Lanet bir seyahat minibüsü. Eminim göçebenin kendisi de içinde yaşıyordur.

Burada olduğuna dair telefon aldığımda şaşırdım ama geri döndüğü için minnettarım.

Miller park eder, sürücü tarafından atlar ve ön tarafa geçer.

"Bu da ne böyle?" Ön verandamdaki sütuna yaslanmış, kollarımı kavuşturmuş bir halde soruyorum.

"Bu yaşlı kız mı?" Kaputu gururla okşuyor. "Benim minibüsüm." "Bir minibüsün var."

"Evet. Bazen içinde de yaşıyorum." "Tabii ki yaşıyorsun."

Benim duruşumu yansıtıyor, kollarını kavuşturmuş arabasına yaslanıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Kalıcı bir ikametgahının olmaması gibi basit bir şeyle beni kızdırabileceğini bilmenin tatminini sevdiğinden eminim, ama bir insanın nasıl bu kadar bağlantısız yaşayabileceğine dair gerçekten hiçbir fikrim yok.

Miller'ın bronzlaşmış ve dövme kolu Temmuz güneşinin altında parlıyor, ışığın parıltısı septum yüzüğünden yansıyor. Max'in yeni dadısı henüz gerçek bir gömlek kavramını çözmemiş, çünkü bir kez daha sütyen olarak sadece askısız bir kumaş parçası giyiyor, neredeyse bir mayo gibi. Dayanaksız ve neredeyse hiç yok, ancak pas turuncusu rengi kot tek parçanın altında hoş görünüyor.

"Yine tulum, ha?"

Üzerinde başka bir çift var ve bu sefer bol ve tam boy, hayalini kurmaya meyilli olduğum kalçalarını örtüyor.

"Çok kolaylar."

"Başka kim tulum giyiyor biliyor musun?" Elimle uyuyan Max'in görüldüğü bebek monitörünü işaret ediyorum.

Bir kahkaha attı. "Kapa çeneni."

"Cidden, bunları çıkarmak çok zor olacak gibi görünüyor." "Yani, onları üzerimden çıkarmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır-"

"En azından önce beni içeri sok, Beyzbolcu Baba. Halkın içindeyiz."

Omzumu sütuna yaslarken dudaklarımdaki küçük gülümsemeye engel olamıyorum, geçen gece olanlardan sonra benimle şakalaşmaya hazır olduğu için minnettarım.

Miller verandama çıkan basamakları tırmanıp beni atlayarak ön kapıya yöneliyor, ama onu durdurmak için bileğinden hafifçe tutup göğsü benimkine çarpana kadar geri çekiyorum.

Sesim alçak ve içten. "Özür dilerim. Geçen gece için."

Bakışları bir anlığına dudaklarıma kayıyor ama ben hareketi yakalıyorum. Özellikle de benim dudaklarıma baktıktan sonra kendi dudaklarını nasıl yaladığını. "Ve?"

"Geri geldiğiniz için teşekkür ederim. Bizim için yaptıklarınızı takdir ediyorum. Benim

için."

"Ve?"

"Ve ... Max ile aran iyi." "Ve?"

Ne oluyor be? "Ve . . . Başka ne söylememi istiyorsun bilmiyorum ama ona karşı aşırı korumacı davrandığım için özür dilerim. Sadece sahip olduğum tek şey o."

Miller'ın omuzları düşer. "Memelerimi avuçladığın zamanı hatırlıyor musun?" "Tamam." Etrafından dolanarak, onu içeri sokmak için kapı kolunu kavıyorum.

"Harika konuşmadı Miller."

Elini benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor, sesi ciddileşiyor. "Bu senin tek hatandı Rhodes. Bana bir daha varlığım yazın için bir yükümüş gibi davranırsan bu kapıdan çıkar giderim ve bir daha asla geri dönmem."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Evet, hanımefendi."

"Gülümseme. Gülümsemek için çok yaşlısın. Sadece bir kez yaparsan kırıksıklıkların olacağından emin olabilirsin."

Başımı sallayarak ona evimin kapısını açtığımda sırtışıma büyüyor.

Önce o giriyor ve ben de arkasından evime ilk bakışını izliyorum. Burayı birkaç ay önce satın aldım, bu yüzden hala çeşitli köşelerde sıkışmış bazı kutular var, ama genel olarak taşındık. Ev güzel bir büyüklükte. Max ve benim için mükemmel. Chicago'nun uzun vadeli yerimiz olup olmadığından emin değilim ama bir yer seçip kök salma fikrini seviyorum. Özellikle de artık bir oğlum olduğu için. Okula başlayacak yaşa geldiğinde onu taşımayı düşünmüyorum.

Tanrım, bu düşünce iç karartıcı. Daha on beş aylık ve şimdiden çok fazla zaman kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Takımla seyahat edemeyecek kadar büyüdüğünde ne yapacağım? Okula başladığında? İş için seyahat ederken onu Chicago'da bırakıp onu büyütmesi için başka birini mi tutacağım?

Ben de dahil olmak istiyorum. İyi bir baba olmak istiyorum. Ailesi tarafından koşulsuz sevgiyle kuşatılmasını istiyorum. İstedğim son şey, benim gibi çok genç yaşta çok fazla sorumluluğun ağırlığını hissetmesi.

Hayatının kolay olmasını istiyorum. En azından makul bir şekilde. Çok çalışmayı, hayatında bir şeyler kazanmayı öğrenmesini istiyorum. Ama büyük şeyler, şehrin öbür ucunda yaşarken okula gitmenin bir yolunu bulmak, bir sonraki yemeğinizin nereden geleceğini bulmak ya da kimsenin sizin ve küçük kardeşinizin yalnız yaşadığınızı bilmesini istemediğiniz için evraklarda babanızın imzasını taklit etmek gibi. Evet, benim çocuğum bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek.

Miller'ın vücudunu yuvarlayarak antrede onunla yüzleşiyorum. "Max'in odası şu koridorun sonunda. Uykusundan uyandığında kendi başına keşfetmene izin vereceğim, ama evin ana kısmı bu tarafta." Ellerimi ceplerime sokup evin karşı tarafına doğru başımı sallıyorum. "Gel."

"*Tanrım,*" diye inliyor, başı geriye düşüyor. "Bunu yatak odasında söylediğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Tanrım.

Bu kadının zihninin nasıl çalıştığını, bu bağlantıları nasıl kurduğunu anlamaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. Dengemi bozmaya, beni kızdırmaya bayılıyor. Ama burası benim evim. Burada yetkili benim ve bu yirmi beş yaşındaki kadının bana kendimi en saçma ifadeleri sarf eden güzel kıza karşılık veremeyen bir ergen gibi hissettirmesinden bıktım.

Her zaman yaptığım gibi geri çekilmek ya da başımı sallamak yerine, ona doğru bir adım atıyorum, sesimi alçak tutmak için eğilmeden önce alanını işgal ediyorum

ama net. "Eğer yatak odasında da gerçek hayatta olduğun kadar kötü bir dinleyiciysen Miller, sana söz veriyorum, gelmene izin verilmeyecek."

O güzel dudaklar ayrılır, yeşim gözleri genişler.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir Montgomery. Şimdi gidelim." Bir kez daha evin diğer tarafına doğru başımı salladım.

Dudaklarını birbirine bastırarak sırtmasını engelliyor. "Böyle konuşmaya devam edersen Kai, 'beyzbol' kısmını bir kenara bırakıp sana sadece 'baba' diyeceğim."

İçimden bir kahkaha patlıyor, Miller'ın ağzındakini yansıtan bir gülümseme.

Benden sadece birkaç santim uzakta dururken gözleri yüzümü takip ediyor. Sadece biraz cinsel ama daha çok tatmin olmuş hissediyorum. Sanki beni güldürdüğü için kendisiyle gurur duyuyor.

"Bugün bana yardım ettiğin için teşekkürler," diye ekliyorum, bizi ayıran iki santimi terk etmeden önce geri döndüğü için minnettarlığımı biraz dile getirme ihtiyacı duyuyorum.

Başını sallıyor ve ben onu evin diğer tarafına doğru götürürken arkamdan geliyor. Max'in yatak odası en uzak köşede, ana bölümde her ne gürültü oluyorsa uyuyabilmesi umuduyla bilerek yapılmış.

"Benim odam koridorun sonunda, misafir odası da orada. Oturma odası. Yemek odası," diye devam ediyorum, yanlarından geçerken açık alanları sıralıyorum. Köşeyi dönünce ana aile odasından çıkıyoruz. "Burası mutfak, bu taraftan gelerseniz de-"

Miller'ın sandaletli ayaklarının parkeye vuruşunu artık duymadığım için olduğum yerde duruyorum. Sırtı bana dönük, gözleri mutfakta.

"Burası senin mutfağın mı?"

diye soruyor. "Evet."

"Kai, bu çok çarpıcı."

Öyle mi? Kasap blok tezgahı ve yepyeni aletleriyle sanırım öyle. Bol miktarda depolama alanı, beyaz dolaplar ve siyah kaplamalar var. Ama ben hiç kullanmadığım için üzerinde fazla düşünmedim.

"Müteahhit bunu seçti ama işe yarıyor."

"Çalışıyor mu?" diye soruyor soluk soluğa gülerek. "Bu benim hayalimdeki mutfak. Bu bir konveksiyonlu fırın mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Elleri elektrik düğmelerinin üzerinde dolaşırken keşfetmeyi tercih ederek yerinden ayrılır. "Öyle."

Miller dolapları ve çekmeceleri açmaya devam ediyor çünkü tabii ki açıyor. Kadın takılıp düşse bile sınırın ne olduğunu bilemez.

Buzdolabına geçmeden önce neredeyse her çekmecedan boş çıkıyor. Utanç verici bir şekilde bomboş, ama bir yolculuktan yeni döndüm, bu yüzden yiyecek eksikliğimi seyahate bağlayacağım ve bir market teslimatı ayarlamak ya da hatta markete kendim gitmek için çok yorgun olduğumu görmezden geleceğim.

"Kai Rhodes," diye nefes nefese kalıyor Miller. "Buzdolabındaki bira mı?"

"Eve gittiğimde hala orada olacak mı, yoksa beni boşaltmanı mı planlamalıyım?"

Miller saati kontrol etmek için ocağa bakar. "Muhtemelen orada olacak. Saat üçü geçti. İçki alışkanlıklarım için çok geç bir saat." Buzdolabını kapatıyor ve yanındaki tezgâha yaslanıyor. "Bu gece mutfağınızı ödünç alsam sorun olur mu?"

Omuz silkiyorum. "Devam et. Sadece evimi yakmamaya çalış. Açıkçası yemek yapacak pek bir şeyim yok."

"Yemek yapmayacağım ama yiyecek bir şeyler alacağım. Sana da stok yaptırırım."

Geçen gece ona nasıl davrandığımdan sonra, oğluma tekrar bakmasını sağlamak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde olmam gerektiğini düşündüm, ama şaşırtıcı derecede ... *hoş* davranıyor. Monty ona ne dedi?

"Yani, tabii ki bunun için para ödeyeceksiniz," diye devam ediyor.

"Belli ki," diye kıkırdıyorum. "Bunu takdir ederdim. Zamanım olmadı. Şu çekmecedeki kullanabileceğin bir acil durum kartı var." Kalçasının yanındaki küçük çekmeceyi gösteriyorum. "İhtiyacınız olan tüm telefon numaraları da var. Max'in çocuk doktoru, yerel hastane, yardıma ihtiyacın olursa dostum Ryan'ın numarası orada. Yolun on dakika aşağısında yaşıyor. Max'in gece rutinini de hazırladım. Onu en son izlediğinizde bildiğiniz gibi artık normal yiyecekler yiyor, ancak onu yatırırken size herhangi bir sorun çıkarırsa, ona biberon verebilirsiniz. Senin için çoktan hazırladım. Sadece su ekleyin."

"Çok düzenli, Beyzbolcu Baba. Eminim sen de doğum belgesinin nerede olduğunu bilen insanlardansındır, değil mi?"

"Bilmiyor musun? Miller, bu kesinlikle yerini bilmen gereken bir şey."

Önümüzdeki iki ay boyunca çocuğumdan sorumlu olacak olan bu kadın, son derece önemli bir kâğıdın yerini bile bulamıyor.

Max ondan hoşlanıyor. O Monty'nin kızı.

"Şu anda güven verici bir şey söylemenize ihtiyacım var çünkü elinize bir insan bırakmak üzereyim ve pek inancım yok."

"Ben eğleneliyim."

Ağzımın bir tarafının yukarı doğru çekildiğini hissedebiliyorum. "Bunun güven verici olması mı gerekiyor?"

"Pokerde de çok iyiyimdir."

"Neyse ki on beş aylık çocuğumun fazla parası yok."

Avuçlarını tezgâha doğru kaydırıyor. "Ve senin mutfağında iyi görünüyorum."

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama lanet olsun, bu kadınla tartışmak hoşuma gidiyor. "Aynen öyle."

Buna şüphe yok. Kendime bakma izni verdiğimde Miller mutfağında çok iyi görünüyor.

"Erkek arkadaşın senin ne kadar çapkın olduğunu biliyor mu?"

"Oh, hadi ama, Kai. Sen bundan daha iyisin. Açık sözlü ol. Bana bekar olup olmadığımı sor." Dudaklarında sinsî bir gülümseme var, benimle flört etmeyi en az onun kadar sevdiğini haykıran bir gülümseme.

Miller'da öyle bir şey var ki, kişiliğinde öyle sert bir şey var ki, içgüdülerim sadakatin onun içine işlemiş olduğunu biliyor. Yani, hayır, eğer bir erkek arkadaşı olsaydı benimle flört etmezdi.

"Sormana gerek yok. Ben cevabımı çoktan aldım." "Öyle mi? Neymiş o?"

Rahatlamayı ve güzel bir kadınla flört etmeyi özlüyorum, hayatın eskiden ne kadar kolay olduğunu hatırlıyorum ve Miller hala o adam olma özgürlüğüne sahipmişim gibi davranmayı oldukça kolaylaştırıyor.

Ama ben bilmiyorum. Yan odada bana bunu hatırlatan bir çocuk var.

Boğazımı temizliyorum, sorusuna cevap vermiyorum. "Yiyecekler geldiğinde ön kapıdaki güvenliği ara. Gelip onları bırakacaklar."

Odanın etrafına bakıyor. "Burası çok süslü, Beyzbol Baba."

"Güvenli."

"Tehlikeli bir şeyin içeri girmesi konusunda endişelenmeme gerek olmadığını bilmek güzel."

Onun endişelenmesine gerek olmayabilir ama benim var. Çünkü koçumun kızı Miller Montgomery mutfağında *bu* şekilde duruyorsa, korkarım çok tehlikeli bir şey çoktan içeri girmiş demektir.

Bu koltuklar çok kötü.

Geçen yıl sözleşmemi imzalamadan önce yedek kulübesinin daha rahat koltuklara ihtiyacı olduğunu belirtmeliydim. Sekiz buçuk devre ve takımımın evinde kazanmasını beklerken kığım uyuşmuş durumda.

Isaiah çok iyi oynuyor. Savunması sıkı ve kilitlenmiş durumda. Dördüncü turda iki sayılık bir homer vuruşu yaptı ve yedinci turda bir koşu daha getirerek Warriors'a rahat bir üstünlük sağladı. Maçtan sonra onu buzdolabımda duran ya da hala durmayan biralardan içmeye davet edecektim ama bu kadar iyi oynarken, Bay Popüler kaçırmak istemeyeceği bir ilgi görmek üzere.

Takım oyuncusu olmadığımın değil ama yedek kulübesi günlerinden nefret ediyorum. Bu haftaki başlangıçlarım arasında kolumu gevşetmek ve aktif hale getirmek için attığım kırk atış dışında, burada izlemekten başka bir şey yapmıyorum.

Evde oturup oğlumla vakit geçirebilecekken, maçın tamamı boyunca faul çizgisinin dışında bir yerde oturuyoruz. İşte bu noktada benim için işler zorlaşıyor. Başlangıç gecelerimde, uzakta geçirdiğim zamanı haklı çıkarabilirim ama böyle gecelerde keşke Max de burada olsaydı diyorum.

Şapkam elimde, başparmağımı Max'in resminin üzerinde dalgınca gezdiriyorum. Bu bir alışkanlık, ama aynı zamanda iş çok fazla olduğunda, hiçbirinin gerçekten önemli olmadığını hatırlatan iyi bir şey. Onun önemi var.

Oyunu seviyorum, gerçekten seviyorum ama oğlumu çok daha fazla seviyorum ve bu dengeyi nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Belki de annesi onu o şekilde terk etmemiş olsaydı, tüm bunlarla çok daha iyi başa çıkabilirdim. Belki daha kontrollü olurum. Ama çoğu zaman kendimi aşırı telafi etmek, her iki ebeveyn olmak ve Max'in boşlukları fark etmemesini ummak zorundaymışım gibi hissediyorum.

"As." Yardım atıcılarımızdan biri sırtımı sıvazladı. "Bu çalışmama olayını sevdim. Bir sonraki başlangıcında sekiz vuruş daha yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kıkırdayarak sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Elimden geleni yapacağım." Yanımdaki koltuğa oturup bana çiğnediklerinden bir parça ikram ediyor ama reddediyorum, onun yerine tohumlarımı tutuyorum.

"Kardeşin bu geceden sonra çekilmez biri olacak."

"Tanrım," diye nefes veriyorum. "Bir de bana sor."

Ve tam da bu sırada, maç sonrası antrenman odasında müzik bangır bangır çalarken, küçük kardeşim kibirli bir piç gibi içeri daldı.

Isaiah şarkı eşliğinde formasının düğmelerini yavaşça açıyor, on dokuz numaralı forması hala kramponlu ayaklarına düşüyor. "Buradayım, bebeğim!"

Omzum ovulurken antrenman masasına uzanmış, gülmemek için elimden geleni yaparak onu izliyorum. Ama tüm oda onun yanındayken, müzik eşliğinde soyunurken onu alkışlarken, galibiyetimizden ve kişisel oyunundan dolayı kafası iyiye gülmemek oldukça zor.

Eğitmenlerden biri olan Kennedy, "Rhodes, bu gece benim masamdasın," diyor. "Seni ovuyorum."

Isaiah dansın ortasında durur, gözleri heyecandan kocaman olur çünkü Kennedy'ye aşıktır.

"Kenny... ciddi misin?" Aşk hastası bir köpek yavrusu gibi onu masasına kadar takip eder.

"Evet. Soyun ve zıpla."

Ağabeyimin dikkati bana yöneliyor, ağzı açık kalıyor ama aynı zamanda gülümsüyor. Kennedy nadiren Isaiah üzerinde çalışmaya gönüllü oluyor çünkü çocuk tam bir baş belası olabiliyor.

Bana bakarak, sanki ona ne kadar takıntılı olduğunu bilmiyormuş gibi önce onu sonra kendini işaret ediyor.

Elimde olmadan odanın öbür ucundan ona gülüyorum, ama sonra doktorumun başparmağı rotator manşetime giriyor ve gülümsememi yüzümden siliyor.

"İyi bir oyun oynadığım için ödülümün bir parçası mı bu?" Isaiah soyunurken Kennedy'ye soruyor, bardağı yere çarpıyor. "Bu ovma işi ne kadar tutuyor?"

"Tanrım, Rhodes." Kennedy gözlerini kapatarak olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaşır. "Lanet olası kompresyon şortunu üzerinde bırak. Bu o tür bir masaj değil." Bana doğru baktı. "Ace, kardeşinin nesi var böyle?"

"Keşke bilseydim, Ken."

Isaiah, Kennedy'nin antrenman masasının yanında çırılçıplak dururken aletini hızla örtmek için iki elini de kullanıyor. "Soyunmamı söyledin ve ben de heyecanlandım."

Örttüğü şeyi işaret ediyorum. "Açıkça."

Tüm oda kahkaha krizine girer. Isaiah şortunu tekrar giyer ve karnı aşağıda, baldırları açıkta kalacak şekilde masanın üzerine atlar.

"Düşündüm de," diye devam ediyor. "Sonunda Kenny'm onun için doğru erkek olduğumu anlayacak. Bunca yıl ve bunca gerginlikten sonra, gözlerini açması için sadece iki sayılık bir vuruş yetti."

Kennedy'nin sesinde tonlama yok. "Gerginlik yok."

Isaiah sırtarak omzunun üzerinden ona bakıyor. "Bebeğim, gerginlik var. Bıçakla bile kesebilirsin. Bir gün göreceksin Kenny. Gerçek bir erkek isteyeceksin ve *ben* gerçek bir erkeğim."

Kennedy'nin dirseği Isaiah'ın sağ baldırına saplandı.

"Oh, lanet olsun!" diye bağırıyor, sesi bastırmak için yastıklı masayı ısıyor. Boğuk bir inilti çıkarıyor, sesi çatlıyor. "Kenny! Kenny!"

"İşte böyle, bebeğim. Gerçek bir erkek gibi dök içini."

Egoist kardeşim masaya gömülüp ondan uzaklaşmak için kıvranırken tüm oda sinir krizi geçiriyor. "Canımı yakmak hoşuna mı gidiyor?" diye soruyor, ayağa kalkıp onun ulaşamayacağı bir yere geçerek. "Acı çekmeyi sevdiğimi pek bilmezsin. Bazıları bana yatak odasında mazoşist bile diyebilir."

Kennedy gülümsemesini engellemek için elinden geleni yapıyor. Üç yıldır birlikte çalışıyorlar ve kardeşim onu yatağına almak için elinden geleni yaptı. İşe yaramadı. Gerçi kızın sol yüzük parmağında eskiden bir elmas vardı ama bu sezon yok, kim bilir belki de bu onun kararlılığını yeniden ateşlemiştir.

"Acıyı bu kadar çok seviyorsan, bu masaya geri dön." Yastığa vuruyor.

"Kenny, uzun bir gün geçirdin. Ben iyiyim. Çok fazla çalışmanı istemiyorum. zor."

Gülüyor, başını sallıyor ve uzaklaşıyor. "Pısrık."

Ben kardeşimle konuşurken doktorum fırlatma kolumu germeye devam ediyor. "Bir gün onu bırakmaya zorlayacaksın."

"Hayır," diyor Isaiah, masama doğru yürürken sesi daha da yükseliyor ve bana bakıyor. "O bana aşık. Hiçbir fikri yok ama aşık. Ve belli ki ben de ona aşığım."

"Belli ki. Onunla aynı otellerde kalırken her gece yatağında yeni bir kızla gösteriş yaptığına göre."

Isaiah omuzlarını kaldırır. "Aramızda bir anlaşma var."

Kıkırdıyorum.

"PT için kalmana şaşırdım. Max'i seksi dadıdan uzaklaştırmak için eve koşturacağını düşünmüştüm."

"Evet, Miller'ın isteği üzerine *dizginleri gevşetmeye çalışıyorum*."

"Artık Miller'dan istek mi alıyoruz? İlginç." "O kadar da kötü değil, sanırım."

Isaiah'nın kaşları havaya kalkıyor, dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "O kadar da kötü değil, ha? Sen kimsin ve benim zorba ağabeyim nerede?"

Boştaki elimle ona orta parmağımı gösteriyorum.

"Düşünüyordum da, belki bu gece ben de gelmeliyim. Miller'ın iyi olduğundan emin olurum. Eğer senin evini sevmiyorsa, benimkinde kalabilir."

Kennedy başını sallayarak yanından geçer.

"Bir arkadaş olarak," diye hızla ekliyor Isaiah onun duyması için. "Bir arkadaş olarak, Kenny!" "Sen bir aptalsın ve o benim evimde kalmayacak."

"Ama Max'in dadıları hep sizin evinizde yaşadı."

"Max'in diğer dadılarının da otuz dakika uzakta yaşayan bir babaları yoktu."

Ayrıca Miller gibi görünmüyorlar, Miller gibi konuşmuyorlar ya da lanet olası ağızlarını her açtıklarında onlarla flört etmek istememe neden olmuyorlar. Ayrıca, kalın kalçaları ve yeşil gözleri gözümün önünden gitmediği için duşta elimi fazladan çalıştırmama da neden olmuyorlar.

Bölüm 10

Miller

Ön kapının kilidi açıldığında bedenim sıçırıyor, elimdeki çırpma teli düşürdüğümde metal kase­nin etrafında takırıyor.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Görünü­şe göre Max'i yatırdığımdan beri saatlerdir mutfaktayım ama tereyağı, şeker ve un arasında bir yerlerde kaybolduğum için zaman akıp gitti. Kai'nin mutfağı tam bir felaket. O eve gelene kadar tamamen temizlemek niyetindeydim ama artık bunun olmayacağı kesin. Yatak odasından çıkıp doğruca bana yönelmeden önce uyuyan oğlunu kontrol edişini monitörden izliyorum.

Ne kadar kızacak merak ediyorum. Eminim yüzü kıpkırmızı olacak, kaşları çatılacak ve gözleri buz gibi olacak. Telaşlı Kai benim favorim ve onun bu yönünü ortaya çıkarmakta harika bir iş çıkarıyorum.

Ama ben de bu kadar telaşlı olmasaydım bu andan çok daha fazla keyif alırdım.

Hiçbir şey işe yaramıyor. Bu gece dört yeni tarif denedim ve hepsi de umutsuz birer felaketti. Teslim ettiğim yiyecekler? Kai'nin eksik kiler ve buzdolabını doldurmak için aldıklarım dışında hepsi gitti. Muhteşem, son teknoloji ürünü bir mutfak bile yaratıcılığımı ortaya çıkaramıyor. Son umudum üzerinde çalıştığım kremalı cheesecake ama o bile iç karartıcı.

"Ne oldu böyle?" Kai'nin sesinden panik damlıyor.

Dönerek önlüğümdeki unun bir kısmını silmeye çalışıyorum ama faydası yok. Her yerim un oldu. "Oyunun nasıl gitti?"

"İyi­ydi." Kai benimle göz teması kurmuyor; onun yerine dikkati mutfak felaketinin üzerinde dolaşmaya devam ediyor.

Verdiğim uzun nefes gözlerimin önünden bir tutam saç savuruyor, ama hemen yüzüme geri düşüyor. "İşimde berbatım."

Şaşkın bakışlarına ara veriyor, yüzü yumuşuyor. "Oğlum hayatta ve sen de henüz evi yakmadın. İyi gidiyorsun diyebilirim."

"Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir ama hayır. Bu iş değil. Max'i izlemek değil, gerçek işim. Berbatım."

Tam o sırada fırının zamanlayıcısı bip sesi çıkardı. Omzuma attığım bulaşık havlusunu kullanarak kurabiye tepsisini çıkarıyorum ve garnitürümün cayır cayır yandığını görüyorum.

"Hayatımı sikeyim. Bunun siyah susam kırıntısı olması gerekiyordu." "Çivilemişsin gibi görünüyor. Kesinlikle siyah."

Gözlerim, omzunu buzdolabına dayamış beni izlerken fazlasıyla iyi görünen dev beyzbol oyuncusuna kayıyor.

"Ana tatlı bile değil. Sadece bir garnitür. Garnitörü bile doğru yapamıyorum. Neyim var benim böyle?" Kurabiye tepsisini tezgâha fırlatıyorum.

Ben ağlayan biri değilim. Ağlayacak kadar bağlanmam ama beni rutinimden çıkaracak reçete olacağını düşündüğüm şeye karşı bir bağlılık oluşmuştu. Başım geriye düşüyor, gözlerimi kapatıyorum ve hayal kırıklığımı yutmaya çalışıyorum.

Ta ki kaslarla dolu iki uzun kolun beni sarıp sarmaladığını hissedene kadar. Gözlerimi açtığımda, yüzümün gömülü olduğu bir göğsün üzerine gergin bir şekilde çekilmiş gri bir tişört buluyorum.

"İyisin," diyor yatıştırıcı bir şekilde. Bu sözleri, düşüp başını çarptığında oğluna söyleyebileceği şekilde söylüyor. Nazik ve istikrarlı ve kaotik beynimde çok iyi çalışıyor.

Kollarım zayıf beline dolanırken ona doğru eriyorum. "Güzel kokuyorsun."

Göğsü yanağıma çarpıyor. "Bu sefer maçtan sonra duş aldım."

"Bu, oğlun konusunda bana güvendiğin anlamına mı geliyor?"

"Bana bunu sorma Montgomery. Hassas bir durumdasın ve kendimi kötü hissetmemek için sana yalan söylemek zorunda kalacağım."

"Kai?"

"Hmm?"

"Neden bana sarılıyorsun?"

Nefes veriyor, bedenim bu hareketle birlikte onunkine doğru hareket ediyor. "Bilmiyorum. İhtiyacın varmış gibi görünüyordu. Bana iş bitirici olduğum söylendi, sanırım bu içgüdüsel bir şeydi."

Bir şeylerin peşinde olabilir çünkü içimden bir ses beni düzeltebilecek bir şey varsa bunun onun sesinin derin tınısı ve sabit tutuşu olacağını söylüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor nazikçe, bir elini çıplak sırtıma sürterek.

"Ben bir şakayım. Kimse beni bir daha işe almayacak. Beni çekecekler çünkü keçi sütünden yapılmış bir beyaz peynir için garnitür yapamıyorum, ki bu da başlı başına bir garnitür. Garnitür için bile garnitür yapamıyorum! Daha cheesecake'e bile geçmemiştim."

Durakladı, kelimeleri bulamadığı belliydi. Sonunda onları bulduğunda, "Eğer burada samimi olacaksak, kim keçi peynirini tatlı olarak ister ki zaten?" diyerek bana vuruyor.

Göğsüne doğru kıkırdıyorum. "Bunu bir şekilde anlamış olman çok seksi." "Bana filtresi olmayan dövmele dadının neden Michelin yıldızlı bir restoranı varmış gibi mi konuşuyor?"

Onu kucağımdan çekip aldığımda, bana verdiği güvenceyi anında özleyorum. Sadece o basit kucaklaşmayla, babamın Kai'de bu kadar çok sevdiği şeyin ne olduğunu biraz olsun anlıyorum. O sağlam. Dengeli.

"Özür dilerim." Artık benim kadar una bulanmış olan gömleğini işaret ediyorum. "Michelin yıldızlı bir restoranım yok ama mutfakların yıldız kazanmasına yardımcı oluyorum."

Gözlüklerinin ardındaki kafa karışıklığını görebiliyorum.

"Sözleşmeli çalışan olarak işe alınıyorum. Şefler, genellikle bir yıldız kazanma umuduyla, mutfaklarına gelip tatlı programlarını düzeltmem için beni her seferinde üç aylığına işe alıyor. Bazı şefler hem akşam yemeği hem de tatlı menülerinde mükemmeldir, bazıları ise tatlılar konusunda becerikli değildir. İşte ben burada devreye giriyorum."

"Yani, Miami. . ."

"Orada bir mutfakta çalışıyordum ama her şeyi berbat etmeye devam ettim. Bir sonraki projeme hazırlanmak için yaz tatiline çıkmaya karar verdim. Bu şimdiye kadarki en büyük projem."

"Peki bu kadar endişelendiğiniz kapak nedir?"

"*Food & Wine* dergisinin kapağı. Sanırım manşette şöyle bir şey yazacak" - sanki heceliyormuşum gibi önümü işaret ediyorum- "Miller Montgomery. Bir bok pişiremez."

Anlayışla başını sallıyor. "Akılda kalıcı. Bence iyi satacak."

İçimdeki hayal kırıklığının bir kısmı dudaklarımdan dökülen kahkahayla beni terk ediyor. Göğsümden vurulmuş gibi, Kai'den potansiyel olarak hoşlanabileceğimi fark ediyorum. Özellikle de çocuğu konusunda zorba olmak yerine çekici ve destekleyici davranmaya devam ederse.

"Eğer bu bir şey ifade ediyorsa, çok etkilendim."

"Oh iyi." Omuzlarımı düşürüyorum. "Röportajımda senden bir alıntı bekliyorum. 'Şikagolu beyzbol atıcısı keçi peynirini kimin tatlı olarak isteyeceğini merak ediyor ama yine de etkileniyor. "

"Teksas, aslında."

"Hmm?"

"Ben Teksaslıyım. Özellikle Austin'den."

Bu çok küçük bir şey. Her şeyin büyük şemasında çok küçük bir gerçek, ancak Kai'nin oğlunun en sevdiği atıştırma veya uyku rutininin ötesinde bilgileri isteyerek paylaştığını duymak beklemediğim bir ağırlığa sahip.

"Taşralı çocuk, ha?"

Onun beyzbol pantolonunu giydiği gibi Wranglers giymiş halini zihnimde canlandırmak hayal gücümü zorluyor.

"Miller."

"Hmm?"

"Şu anda zihninde beni cinselleştiriyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

Dudaklarının köşesi kıpırdadı.

"Ailen hala Teksas'ta mı?"

Sorumu tamamen görmezden gelerek, dağıttığım bulaşıkları toplamaya başladı. "Neden sen çıkmıyorsun? Ben bunları temizlerim. Eve geç geldiğin için onu uyandırdın diye Monty'nin yarın antrenmanda beni azarlamasını istemiyorum. Bu geceki yardımın için teşekkürler. Umarım Max senin için iyi olmuştur."

"O bir melekti. Bunu nereden aldığı konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok."

Kai'nin sırtı titriyor ama bana kahkahasını duyma zevkini tattırmıyor.

"Bil diye söylüyorum, babamda kalmayacağım."

Lavabonun yanında duran Kai'nin gözleri omzunun üzerinden

benimkilere kayıyor. "Garajındaki minibüsümde kalıyorum."

"Şehir merkezi mi?"

"Evet."

"Hayır."

İnançsız bir kahkaha atıyorum. "Pardon?"

"Chicago şehir merkezinde bir garajda kalmayacaksın Miller. Benim misafir odamda kalabilirsin."

"Hayır, teşekkürler."

"Miller." Sesi ısırtıyor. "Bu konuda benimle kavgaya etme."

Gözlerimi deviriyorum. "Baba olabilirsin ama benim babam değilsin."

"Aklını ne kadar kaçırdığını söylemesi için seninkini aramamı ister misin?"

"Gerçekten mi, Kai? Babamı arayıp beni mi ispiyonlayacaksın? Bunun için biraz fazla yaşıyım, sence de öyle değil mi?"

"Eğer sizi güvende tutmak için gereken buysa, evet. Saçmalıyorsun. Misafir odamda kal ya da onun kanepesinde uyu. Neden lanet arabanda yaşıyorsun ki?"

Çünkü beni ayrı tutuyor. Bu benim kendi alanım, beni her şeyden ya da herkesten uzağa götürebilecek tekerlekleri olan bir alan. Kariyerim ilişkilere elverişli değil. Babamı seviyorum ama onun bu kadar yakınımda olmasına bağlanmayı reddediyorum. Ben gelmeden önce yaşaması gereken hayatı yaşayabilmesi için benden uzak durması gerekiyor.

Kai ellerini lavabodan çıkarıp bir havlunun üzerinde kuruluyor. "Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Güzel." Başını sallıyor. "İyi konuşmadı."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldığında tartışmamızın gerginliği dağılmaya başlıyor.

"Şu anda beni güldürme. Sana sinir oluyorum." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Yan bahçemde bir sürü yer var. Eğer arabanda yaşamaya bu kadar kararlıysan, en azından oraya park eder misin? Su ve elektrik tesisatım var, o zaman bilirim."

"Tamam."

Kaşları havaya kalktı, bu kadar çabuk teslim olmama şaşırdı sanırım. "Öyle mi?" "Evet."

"Güzel." Uzun bir nefes verip lavaboya geri dönüyor. "Ve bil diye söylüyorum, bunu önemsememin tek nedeni sezonun bu geç döneminde yeni bir dadı bulmanın gerçekten zor olması. Bunun senin kişiliğinle kesinlikle bir ilgisi yok. Bunu açıkça belirtmek isterim."

Saklamaya çalıştığım o gülümseme şimdi tamamen ortaya çıktı. "Büyüleyici."

"Şimdi mutfağımdan geçen kasırgayı temizlememe yardım et, sen de bana berbat ettiğin bu iş hakkında daha fazla bilgi ver."

En yakındaki bulaşık havlusunu kullanarak geri sardım ve kıcına vurdum. "İyi deneme Miller. Ama hepsi kas. Hiçbir şey hissetmedim."

Yanında yer kaparak, o yıkarken ben de kuruluyorum ve iki adım ötede mükemmel bir bulaşık makinesi olduğunu belirtmiyorum çünkü kalmak için bir bahanem olmasını seviyorum. İşim hakkında gevezelik ederken dikkatle dinliyor, soruyor

detaylı takip soruları soruyor ve o zaman tam da ondan yapmasını istediğim şeyi yaptığını fark ediyorum.

Beni tanımaya başladı.

Yaz için kalacağımı zaten kabul etmiştim, ama mutfağında durup birlikte temizlik yaparken, Kai'nin de kalacağımı kabul ettiği an gibi geliyor.

Bizi havaalanına götürürken babamın gülümsemesi beyzbol şapkasının altından ışıltıyor. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim, bu da yazı onun yanında geçirmekle doğru bir karar verdiğimi teyit ediyor.

Bir haftadır Kai'nin evinin önüne park etmiş durumdayım ama her sabah birlikte kahvaltı edebilmek için babamın evine gidiyorum. Onun evinde kalmadığım için bu onun için yeterli bir uzlaşma.

"Bu çok güzel," diyor. "Küçük bir kızken benimle antrenmana geldiğin ve yedek kulübesinde takıldığın eski günlerdeki gibi hissediyorum."

"Çünkü bana dondurma rüşveti verdin."

"Bu yatırıma değdi." Bana bakıyor, kahverengi gözleri sanki tüm çocukluğumu yeniden yaşıyormuş gibi hüzünlü. "Seni özledim, Millie."

Omzunu sıktım. "Seni de özledim baba."

Telefonum kucagımda başka bir kaydedilmemiş numarayla çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse, telefonumdaki çoğu numara kaydedilmemiş ve bilinmiyor. Ne anlamı var ki? Bir yerde onları kaydedecek kadar uzun kalmıyorum.

Bilinmiyor: *Sen ve Monty yolda mısınız?*

Ben: *Bu kim?*

Bilinmiyor: *Gerçekten mi Miller? Bir haftadır oğluma bakıyorsun ve hala numaramı telefonuna kaydetmedin mi?*

Biraz daha daraltman gerekecek. Herhangi biri olabilir, gerçekten.

Bilinmeyen: *Ben beyzbol pantolonuyla yıkıcı görünen adamım. Dün gece bana mesaj atan senin sözlerin. Mesajlarında yukarı kaydır.*

Ben: . . .

Bilinmeyen: *Ben su ve elektriğini aldığın adamım.*

Ben: *Beyzbol baba?*

Bilinmeyen: *Yolda mısın? Ben:*

Evet, şimdi otoparka çekiyorum.

Bilinmiyor: *Güzel. Ya Miller?*

Ben: *Evet?*

Numaramı telefonuna kaydet. Bir s ü r e benimle takılacaksın.

"Neden bu kadar gülüyorsun?" Babam gülüyor.

Ekranı kucağımda saklamak için telefonumu hızla ters çeviriyorum. "Ne?"

Kahverengi gözleri parlıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirmeye çalışıyor ama ben onu görmezden gelerek O'Hare Uluslararası Havaalanı'ndaki özel havaalanı terminalinin dışında arabadan atlıyorum.

Uçağın etrafı bagajları yerleştiren hat görevlileri, manifestoyu kontrol eden takım seyahat koordinatörleri ve takımın sosyal medyası için fotoğraf çeken fotoğrafçılarla çevrilidir.

Ve tam orada, uçağın merdivenlerinin dibinde Kai ve Max var.

Kai bugün ters şapkasını takmış, dizlerini kesen bir tişört ve şortla acı verici bir yakışıklılık sergiliyor. Bacaklarını ilk kez görüyorum ve ne beklediğimden emin değilim, ya da gerçekten bir şey bekliyor muydum, ama kalın, kesilmiş ve kordonlular.

Bir erkeğin baldırlarının seksi olabileceğini bilmezdim ama işte buradayız.

Ve onda . . . Şortunun paçasından görünen bir kalça dövmesi mi? Kıçına yapışan Kai'nin dövmesi olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Babam pilotlardan biriyle konuşmak için geride kalıyor. Bir hat görevlisi benim için bagajımı alıyor ve Max ben yeterince yaklaşır yaklaşmaz kendini bana doğru fırlatıyor.

"İşte benim adamım," diye gülüyorum. "Seni özledim, Bug."

Kıkırdıyor, tombul elleri yüzümde geziniyor, septum yüzüğüme hafifçe dokunuyor. Parmağını ısırır gibi yapıyorum ve kahkahası patlayıp omzuma düşüyor, sonra da oradaki mürekkebi izlemeye başlıyor. Ben ona sarılırken en sevdiği şeyin bu olduğunu çabucak öğrendim.

Kai'yi merdiven boşluğuna yaslanmış, elleri cebinde ve bizi izlerken buluyorum. "Merhaba."

Mavi gözleri yumuşacık. "Merhaba."

Babam da bize katıldı. "Hey, Ace."

Kai boğazını temizler, dik durur. "Monty," diyor, bir eli onunkinde ve kolu sırtına atılmış halde.

Babama sarılırken gözlüğünün arkasından buz gibi gözlerini bana dikeyyor.

"Benim binmemi mi bekledin tatlım?" Babam eliyle yanaklarını okşuyor. "Çok tatlısın."

"Sen bilirsin, ihtiyar. Kızını bekliyordum ki uçağın arkasına geçtiğinde takım arkadaşlarım onu canlı canlı yemesin."

Babam bana döndü. "Koç ekibiyle önde oturmak istemiyor musun?"

"Yani bütün uçuş boyunca maç filmlerini izlememi mi istiyorsun? Hayır. Ben iyiyim."

"Tamam." Bir kolunu omuzlarıma atarak başımın üstünü öpüyor. "İyi eğlenceler, Millie. Houston'da görüşürüz."

"Onu çocuklar hakkında uyarmayacak mısınız?" Babam merdivenleri çıkmaya başladığında Kai soruyor. "Onlardan uzak durmasını söylemeyecek misin?"

Sürahiye gözlerimi deviriyorum.

"Çocuğumla tanıştın mı? Çocukları *onun* hakkında uyarmalıydım. Kendi başının çaresine bakabilir."

Babam merdivenlerden inip uçağa bindi. "Bunu duydun mu?" diye sordum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kai en sevdiğim yemek kitaplarıyla dolu çantamı alıyor, kolumdan aşağı kaydırıyor ve ben oğlunu taşıırken onu da benim için taşıyor. "Sadece hiçbirinin sana bulaşmasını istemiyorum, *Millie*."

Tek parmağımı kaldırıyorum. "Bu ismi kullanmaya iznin yok."

Geçtiğimiz hafta boyunca birkaç kez gülümsemesini sağladım ama şu anda hiç gülümsemiyor. Yüz hatlarına kazınmış biraz endişeyle uçak merdivenlerine doğru başını sallamakla yetiniyor.

Neden bu kadar garip davrandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kai şimdiye kadar kendi başımın çaresine bakmakla ilgili bir sorunum olmadığını bilmeliydi. Sadece birkaç beyzbolcu çocuk. Bu kadar büyütecek ne var?

"Ateşli dadı alarmı!" diye sesleniyor içlerinden biri ben gemiye adım atar atmaz.

Oyuncuların oturduğu uçağın arka yarısından, yirmi beş çift göz koridora ya da önlerindeki koltuğun üzerinden dışarı bakıyor, geniş ve heyecanlı gülümsemeler.

Oh.

Hâlâ Max'i tutarken, herkesin beni görebilmesi için koridorda duruyorum. "Endişelendiğin şey bu mu?" Omzumun üzerinden Kai'ye soruyorum.

"Gerçek çocuklar."

Elimi havaya kaldırarak uçağın arka tarafına doğru küçük bir el sallıyorum. "Miller," diyorum kendimi tanıtırken. "Ateşli Dadı da çalışıyor."

Kai, tüm ekibin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Hayır, öyle değil," diyor.

Uçak koridorunda ilerliyoruz, bana sadece başını sallayan babamın yanından geçiyoruz, ama ağzında bir gülümseme var.

Ön taraftaki koltuklar takım için çalışan her erkek tarafından alınır, ta ki ... Bu bir kadın mı?

Siyah taytı, koşu ayakkabıları ve takımın verdiği çeyrek fermuarıyla bu uçak koltuğunda minicik görünüyor. Saçları kumralın en güzel tonunda, dirseklerinin etrafına dökülüyor ama yüzünün nasıl görüldüğünü göremiyorum çünkü şu anda telefonuna gömülmüş durumda.

Bir el fotoğrafına mı bakıyor? Yüzük mü? Emin değilim.

"Merhaba," diyorum, oturduğu yerde durup dikkatini bana çekerek. "Ben Miller."

Max'i tutmayan elimi uzatarak dikkatle sıkıyor ve şaşkınlıkla etrafına bakınıyor.

Kai arkamda sabırla beklerken, "Buradaki tek kadın olmadığımı sevindim," diye devam ediyorum. "Senin adın ne?"

Şüpheli, çilli yanakları gül renginde. "Kennedy. Ben spor eğitmenlerinden biriyim."

"Kennedy," diye tekrarlıyorum. "Birbirimizin ayak parmaklarını boyamayı, döngüleri senkronize etmeyi dört gözle bekliyorum. Bilirsin, biz kızların yapmaktan hoşlandığı her şeyi."

"Tanrım," diye nefes veriyor Kai arkamdan.

Kennedy sonunda küçük bir kahkahanın eşlik ettiği bir gülümseme çatlatır. "Evet," diyor. "Dört gözle bekliyorum."

Telefonuna doğru başımı salladım.

"Güzel yüzük." Gülümsemesi azalıyor.

"Öyle."

Ve böylece Kai beni uçağın arkasına götürdü.

Çıkış sırasını geçerken, her birinin yanından geçerken kafalar beni takip ediyor, dikkatleri benden Max'e ve takım arkadaşlarına sığıyor.

"Duyduğum sen miydin Isaiah?" Kardeşinin koltuğuna ulaştığımızda Kai arkamdan soruyor.

Isaiah yaramaz bir gülümseme takınır. "Neden bahsettiğinizi

bilmiyorum." "Onun adı Miller," diye azarlıyor. "Kullanmaya başla."

"Miller," diyor Isaiah adımı söyleyerek ve yanındaki koltuğu okşayarak.

"Sana bir koltuk ayırdım."

"Ben de öyle!" Koridorun karşısındaki adam hevesle ayağa kalkarak içeri atlıyor. "Ben Cody. Birinci kaleci." Elini uzattı ve ben de sıktım.

"Üzgünüm Miller," diyor başka bir adam, Cody'nin yanındaki koltuğa kayarak. "Burası dolu. Bu arada ben Travis. Yakalayıcı."

"Trav!" Cody onu itiyor. "Çık git buradan."

"Görünüşe göre benimle oturuyorsun." Isaiah oturmam için yanındaki boş koltuğa tekrar vuruyor.

Kai sözünü sakınmadan iri bir elini belime dolayarak beni hepsinin arkasındaki sıraya çekti. "Benimlesin Montgomery."

Kulağa çok hoş geliyor. Neredeyse kolunun belimde ağır ve sahiplenici hissettirmesinden hoşlandığım kadar.

"Tamam. O zaman Max'i ben alırım." Isaiah ellerini yeğenine doğru uzatıyor, yeğeni de ona ulaşmak için vücudunu adeta mancınık gibi fırlatıyor. "Ben senin en sevdiğin insan mıyım?"

Max kıkırdıyor, süt dişlerini gösteriyor.

Cody koridora doğru kayıyor. "Maxie! En sevdiğinin ben olduğumu sanıyordum." "Bug!" diye sesleniyor başka bir oyuncu. "Seni özledim!"

Ekip Isaiah'nın koltuğunun etrafını sarmış, tamamen Kai'nin oğlunun büyüüne kapılmış durumda ve bu adamların onu ne kadar sevdiğini görmekten daha mutlu olamazdım.

Bir bebeğin profesyonel sporculardan oluşan bir takımla seyahat etmesi garip bir durum. Çalışma saatleri zor, yol bazı çocuklar için bir kaçış olabiliyor ve organizasyonun Rhodes'ları memnun etmek için seyahat programının çoğunu değiştirdiğini biliyorum. Kısa bir süre içinde, bu küçük adama karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum ve bu takımın ona yaltaklandığını görmek anında göğsüme bir şeyler yapıyor.

Uçağın arka kısmı Max için ayrılmış. Zemine sabitlenmiş bir beşik ve uyurken etrafını sarması için gövdeye doğru itilmiş karartma perdeleri var. Hatta koridorun karşı tarafında kendine ait bir oyun alanı bile var.

Warriors bu işi başarmak için gerçekten elinden geleni yaptı.

"Burası bizim yerimiz." Kai kardeşinin arkasındaki sırayı işaret ediyor, bir taraf boş, diğer tarafta koridor koltuğuna bağlanmış bir taşıyıcı var. "Max uçuşlarda uyumak konusunda oldukça iyidir. Eğer gündüz uçuşuysa, burası onun oyun alanı." Kai beşiğin karşısındaki boş yeri işaret ediyor. "Uçakta onunla takılman gerekiyormuş gibi hissetme. Ben onunla olacağım ve eğer koçlarla film izlemem gerekirse Isaiah ona bakabilir."

"Ama onu izlemeyi seviyorum."

Kai'nin dikkati bana yöneldi. "Tamam. Sadece seni onun için yakmak istemiyorum."

"Hiç de öyle hissetmiyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

Kai hiçbir şey söylemiyor, sadece oğlunun yanında takındığını gördüğüm bir yumuşaklıkla bana bakıyor. "Tamam."

"Lütfen yerlerinize oturun. Biniş kapısı kapanıyor." Uçuş görevlisinin sesi anons sisteminden yükseliyor.

Isaiah yeğenini teslim etmeye gidiyor ama Kai halı kaplı koridor zeminini işaret ediyor.

"Onu ayağa kaldırın. Bakalım birkaç adım atmak isteyecek mi?" Kai kalçalarının üzerine çöker ve Max'in ona ulaşmak için ilk adımlarını atmasını umarak ellerini uzatır.

Bunun yerine Max, sanki hayatı buna bağlıymış gibi kolçağı kavırıyor ve yere düşüyor. Belli ki uyku vakti, çünkü Max pek ağlayan biri değildir, ama yere düşer düşmez ağlamaya başlar.

"Pekala, Bug," diyor Kai, onu yatıştırmak için kucağına alarak. "Bir dahaki sefere hallederiz."

Max kendini sakinleştirecek kadar hava emene kadar onu zıplatıyor, sırtını ovuyor. Bu sadece birkaç dakika sürüyor ve ağlama durduğunda, Kai yanındaki boş koltuğa kaymadan önce onu kalkış için taşıyıcısına bağlıyor. Beyzbol oyuncusunun çocuğuna gülümsemesini, Max'in aynı derecede aşık görünmesini, yorgun ve ağlamaklı gözlerle babasına bakmasını izlemek için mükemmel bir manzaraya sahip olan karşılarındaki boş sırayı alıyorum.

Kai oğlunun elini dudaklarına götürüyor, avucuna öpücükler konduruyor ve sonunda tipik olarak mutlu olan çocuktan tatlı bir kıkırdama koparıyor.

Daha önce hiç çocuk sahibi olmayı düşünmedim ama Kai Rhodes'un oğlunu daha iyi hissettirmek için tam olarak ne yapması gerektiğini bilmesini izlerken yumurtalıkları takla *atmayan* bir kadın bulursam şok olurum.

Bölüm 11

Kai

Kardeşim odama yerleşir yerleşmez, Max'i uyandırmamayı umarak otelin kapısını usulca arkamdan kapatıyorum. Neredeyse odamla Miller'ın odası arasındaki kapıyı çalıp, geceyi sonlandırmadan önce ona bir saat daha bakmasını isteyecektim ama oyunumdan döndüğümde, burnunu yemek kitaplarına ve dizüstü bilgisayarına daldırmış, ilham arıyordu, eminim.

Geçen hafta bana işinden bahsettikten sonra adını Google'da arattım. Şaşırtıcı bir şekilde, bunu daha önce yapmamıştım. Sanırım Monty'nin kızı olduğu için ve zaten baş edebileceğimden daha fazlası olduğunu bildiğim için, bulabileceğim daha fazla şey olmadığını düşündüm.

Yanılmışım.

İnternet onun adıyla doluydu. *Etkileyici*, Miller Montgomery'nin kariyerini tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değil. Başarıları onun yaşındaki biri için duyulmamış şeyler. Makalelerde yer aldı, prestijli ödüller kazandı, kendisi olmadan önce sektöründeki en büyük isimlerden bazılarının altında çalıştı. Ama beni en çok şok eden fotoğraflar oldu. Gıcır gıcır beyaz bir şef önlüğü giymiş, saçlarını geriye doğru topuz yapmış. Burun halkası yok, dövmelemler kapalı. Birkaç hafta önce asansörde tanıştığım kızıdan neredeyse hiç farkı yoktu.

Her gün farklı bir tulumla ve genellikle ayakları çıplak bir şekilde ortaya çıkıyor, ancak profesyonel tarafını internette gördükten sonra, Max ve benim Miller'ın daha az bilinen tarafına sahip olduğumuz için ayrıcalıklı hissettiğim bir yanım var, ne kadar vahşi olursa olsun.

Oğlumu seviyor. Oğlum onu seviyor ve bu da *benim* onu biraz daha sevmemi sağlıyor.

Deplasmandaki son maçından sonra, oyundan soğumaya ihtiyacım olmadığı konusunda yalan söyledim. Bu sefer yapamam. Bu gece yedinci atışa kadar çıktım ve omzum çılgık atıyor. Yarın Max'i fırlatma kolumla kaldırabileceğimden şüpheliyim.

Houston'daki otelimizin en üst katına çıkıyorum, birkaç havlu alıp çatıdaki havuza gidiyorum, kaslarımı serinletmek için birkaç tur atmam gerekiyor. Saat geç, gece yarısından sonra ve havuz halka kapalı ama bu beni daha önce hiç durdurmamıştı. Maçtan sonra tek başıma yüzmenin verdiği huzur için yaşıyorum.

Sadece bu gece yalnız değilim.

Komşu jakuzinin buharı arkasından yükseliyor ama o ayaklarını havuza sarkıtarak oturuyor. Ilık bir temmuz gecesi ve yaz ayının ışığı onu seçmeye yetiyor. Miller iki parçalı bir takım giymiş. Straplez orman yeşili bir kumaş parçası göğsünü örtüyor ve alt kısmı kalçalarının üzerinde o kadar yukarı çekilmiş ki, çok sevdiğim kalçalarının her santimi açıkta.

Toprak tonları ve ay ışığı altında parlayan dövmele teni ile göz kamaştırıyor.

Kapıyı açarken bolca ses çıkarıyorum ki artık yalnız olmadığını anlasın.

"Haneye tecavüz mü, Rhodes? Pek sorumluluk sahibi değilsin."

"Belki de bilmediğin vahşi bir yanım vardır."

İçten bir kahkaha atıyor. "Evet. Tamam."

Babasından önceki Kai'nin de en az onun kadar vahşi olduğunu bilmiyordu.

"Odanızda, birlikte seyahat ettiğiniz yemek kitaplarından birinde ilham arıyor olacağınızı düşündüm."

Uzaktaki şehir sınırının hemen üzerinde duran yaz ayına doğru başını sallıyor. "Bu oldukça ilham verici bir his."

Haksız değil. Burası büyüleyici.

Hem manzaraya hem de bakmamam gereken kıza.

Havlularımı yakındaki bir şezlonga bırakıyorum ve Miller'ın ayağa kalkıp bacaklarını sudan çıkarmasını izliyorum, gözlerim o ıslak tenin her santimetresinde dolaşıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Oteli işaret ediyor. "Sana havuzu veriyorum. Kendine ait olmasını istersin diye düşündüm."

"Kalmalısın."

Tamam. Bunu neden önerdiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Tereddüt ediyor ama bana cevap vermiyor. Sadece yerine oturuyor, kırmızı boyalı ayak parmakları tekrar suya dalıyor.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip sandalyeye fırlattıktan sonra şortumun bel bandını ayarlıyorum. Miller'ın yeşil gözlerinin havuzun karşısından karnımın ve göğsümün her bir çıkıntısını izlemek için zaman ayırdığını yakalıyorum, sadece suyun altındaki ışıkların parıltısı bunu görmeme izin veriyor.

Çok uzun zaman oldu. Bir kadının dikkatinin üzerimde olduğunu fark etmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Bana sadece birinin babası değil de bir erkek gibi hissettirecek şekilde bakılmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Onun bakışları altında hazır ola geçiyorum, göğsüm ilgiden genişliyor.

"Dövmeleriniz var." Bu bir ifade ama ses tonunda biraz şaşkınlık var.

Kaburgalarım ve kalçama bakarken, incelediği mürekkebi fark ediyorum. "Her zaman beni benimkiler için yargıladığını düşünmüşümdür."

Hay sikeyim. Öyle miydin? Belki de öyleydin, ama dövmeleri ya da septum halkası ya da görünüşüyle ilgili bir şey değildi. Oğluma bir kadın bakacaksa, el sanatları ve bahçecilik konusunda becerikli, tatlı, yaşlı bir kadın olacağını düşünmüştüm. Hem ağzı bozuk hem de mutfakta belalı bir fişek beklemiyordum.

"Hayır. Ben seninkileri seviyorum.

Sana yakışıyor." Miller'ın dudakları kıpırdadı.

"Sabahın dokuzunda içiyorsun ama? Bunun için seni yargılıyordum."

Kıkırdıyor ve ben havuzun derinliklerine dalmadan önce duyduğum son şey onun hırıltılı kahkahası oluyor. Sudan çıkmadan önce oturduğu sığ uca kadar yüzüyorum ve kendimi onun bir adım kadar önünde buluyorum, yüzümden uzaklaştırmak için bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Yüce Tanrım, Kai. Çocuğun olmasına şaşmamalı. Sana böyle bakmak bile her kadını hamile bırakır."

Bir kahkaha attım. "Bir daha kimsenin hamile kalmasıyla ilgili şaka yapmayalım lütfen. Birini büyütürken berbat bir iş çıkarıyorum. Bir başkasıyla başa çıkamam."

Daha dik oturuyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bu konuşmayı yapmak için çok geç. Çok yorgunum. Çok ağrım var. Zihnim omzumu gevşetip yatağa düşmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar bitkin. Birkaç saat içinde Max'le birlikte kalkmam gerekecek ama Miller'ın koyu yeşil mayosu, ıslak ve vücudunun her kıvrımını emiyor, sırf ona bakmak için bütün gece uyumaya hevesliyim.

Monty'nin kızı. Monty'nin muhteşem kızı.

Bununla birlikte, suyun altına girip havuz boyunca tekrar yüzüyorum, omzumu uzatıyorum ve aramızdaki mesafenin o kadının ne kadar güzel olduğunu unutmama yardımcı olacağını umuyorum.

Ama gözlerim kapalıyken görebildiğim tek şey o ve sığ tarafta hava almak için geri döndüğümde onu orada oturmuş, avuçlarının üzerine yaslanmış bulduğumda, görüntünün çok uzun süre aklımdan çıkmayacağını biliyorum.

"Beni görmezden gelmenin beni unutturmayacağını şimdiye kadar anlamış olmalıydın, Kai." Sesi eşit ve kendinden emin. "Sen harika bir babasın. Ve eğer birinin sana söylemesi gerekiyorsa, bunu yapacak kişi ben olacağım."

Ona inanmıyorum ama tartışmanın da bir anlamı yok.

"Teşekkür ederim." "Şu anda ona kim bakıyor?"

"Isaiah."

"Annesi nerede?"

Şaşkın bir kahkaha atıyorum ve kendimi toparlamak için bir anlığına suyun altına giriyorum. "Bu konuşma için biraz geç değil mi sence de?" diyorum tekrar yukarı çıktığımda.

"Hayır. Bence mükemmel bir zaman."

Ondan uzaklaşıyorum, volta atıyorum ve suyun içinde ilerliyorum. Buradan manzara muhteşem, şehrin tamamı altımızda. Gece ılık, su sakinleştirici ve bu neredeyse çıplak kadın dudaklarımı gerçekten gevşek hissettiriyor.

"Seattle, tahmin ediyorum. Ama emin değilim."

Ne olduğunu anlamadan Miller arkamdan suya girerken küçük bir sıçrama sesi duyuyorum. Kendini dışarı çekmeden önce durduğum yere kadar yüzüyor ve çıkıntıya oturarak beni ona bakmaya zorluyor.

Zorla. Kendi kendime gülüyorum. Miller Montgomery'yi mayoyla sırlıklam izlemek bir ayrıcalık gibi geliyor.

Sesi normalde olduğundan daha yumuşak. "Ne oldu?"

Su vücudundan aşağı damlıyor, bir kısmı göğüslerinin arasına düşüyor ve dikkatim dağılıyor. O da bunu biliyor ve bir tür seks hipnozcusu gibi hafifçe yaklaşip tekrar soruyor: "Max'in annesiyle ne oldu?"

"Dikkatimi dağıtmak için vücudunu mu kullanıyorsun?" "İşe yarıyor mu?"

Avucumu yüzümde gezdiriyorum çünkü evet, işe yarıyor. Biraz fazla iyi. "Seattle'da oynarken tesadüfen görüştüğüm biriydi. Onunla takımın sık gittiği yerel bir restoranda tanıştım. Ashley bizim sunucumuzdu. Hiçbir zaman ciddi bir şey olmadı.

Chicago ile anlaştı. Sadece bir kaçamaktı, ya da ben öyle sanıyordum. Sonbaharda Orta Batı'ya taşındım ve yaklaşık bir yıl sonra, kucağında altı aylık oğlumla evime geldi."

"Sana hamile olduğunu hiç söylemedi mi?" Miller'ın kaşları çatılmış, öfkesi belli oluyor.

"Ben gittikten sonra öğrenmiş. Ama hayır, bana söylemeyi planladığını sanmıyorum."

"Ondan nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum.

"Yapmıyorum." "Nasıl yapamazsın?"

"Çünkü her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da doğru şeyi yaptığına gerçekten inanıyordu. Beni tuzağa düşürmeye ya da paramı almaya çalıştığını düşünmemi istemiyordu, bu yüzden bunu kendi başına yapmayı planlamıştı ama altı ay sonra anne olmak istemediğini fark etti. İşte o zaman ortaya çıktı."

Miller alay eder. "O zaman aklı başında ve mantıklı davrandığın için sana kin tutacağım. Bu çok boktan, Kai. Altı koca ayı kaçırdın."

"Öyle olduğunu biliyorum ve hayatımın her günü o altı ayı düşünüyorum. Neler kaçırdığımı, Max'in bensiz neler öğrendiğini. Ondan nefret etmiyorum ama bana ondan daha önce bahsetmediği için ona kızgınım. Chicago'da ortaya çıktığında, onu yetiştirecek kişinin ben olacağıma dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu."

"Ve onun senin olduğundan emindin? Öylece?"

Kaşlarımı kaldırarak noktaları birleştirmesini bekliyorum. Max benim çelik mavisi gözlerime, siyah saçlarıma sahip. Onun benim olduğu konusunda hiçbir hata yok.

"Tamam," diye gülüyor ve ellerini kaldırıyor. "Aptalca bir soru." "Zaten çok şey kaçırdım, daha fazlasını kaçırmaktan korkuyorum." Ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, sessizlik çığlık atıyor.

"Özür dilerim," diye özür dilerim. "Seninle derinleşmek için çok geç." "İçime girmek için asla geç değildir, Beyzbol Baba."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha fırlıyor ve gerginliği bozuyor. "Saçmalıyorsun."

Gülümsüyor ve bu benim çok hoşuma gidiyor. Bana öyle bakarken ona dik dik bakmak, ona bir sürü şey söylemek istiyorum. Bunun yerine suyun altına dalıyorum ve onu topuklarımda hissedene kadar yüzerek uzaklaşıyorum, havuzda aynı yolu izliyorum.

Derinlere dalarak, o da yüzeye çıkana kadar ilerliyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Sen bana gerisini anlatana kadar bu lanet havuzun etrafında seni takip edeceğim." "Neyin geri kalanını?"

"Hikayenin geri kalanı. Oğlun konusunda neden kimseye güvenmediğini. Bana neden güvenmediğini." Sadece suyun içinde dik durabilmek için kollarını ve bacaklarını gereğinden fazla kullanıyor. "Ayrıca, iyi bir yüzücü değilim, bu yüzden boğulursam, ömür boyu vicdan azabı çekersin."

"Sana güveniyorum."

Yavaşça batmaya başlamadan önce o yeşil gözleri kocaman açılarak hareketsiz kalıyor. "Pek âlâ, Michael Phelps." Uzanarak, bir kolumu ona doladım.

ve onu bedenime çekiyorum. "Hayatını burada feda etmene gerek yok. Ben konuşurum."

Bacaklarımız suyun altında birbirine dolanıyor, tenlerimiz birbirine sürtünüyor. Su oldukça ılık, ama avucumun altında Miller'ın omurgasına yayılan tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Elim kalçasına dolanıyor, bacakları belime dolanıyor, gözleri yavaşça dudaklarıma dalıyor çünkü dudaklarım onunkilere çok yakın.

Boğazımı temizliyorum, bizi sığıla geri yüzdürüyorum.

Ayakta durabileceği yüksekliğe ulaştığımda, yine de bırakmıyorum. Bacaklarını kalçalarımından çekmeye çalıştığında, tutuşumu sıkılaştırıyorum. İyi hissediyor. Çok iyi. Bir kadının vücudunu üzerimde hissetmeyeli ne kadar oldu gerçekten bilmiyorum ama henüz bitmesini istemiyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye

fısıldıyor. "Sanırım

güveniyorum."

"Neden?"

"Tanrım, hiçbir fikrim yok. Züccaciye dükkanındaki bir boğa gibisin, belki de aklım başımdan gitmiştir."

Yavaşça onu çıkıntıya geri götürüp oturması için bırakıyorum ama gitmiyorum. Açık bacaklarının arasında duruyorum, avuçlarım onları çevreleyen betonun üzerinde düz duruyor.

"Sorularınızı sorun."

"Neden bütün dadılarını kovdun?" O tereddüt etmiyor ama ben ediyorum.

Başım düşüyor, Miller'ın kalçaları tam önümde duruyor ve onlara dokunmamak için ellerimi yumruklamak zorunda kalıyorum.

"Sana nedenini söyleyebilir miyim?" diye sorar sessizce. "Bence beyzbol oynamayı bırakmak istiyorsun. Bence büyük anları kaçıracağından o kadar endişeleniyorsun ki, Max'in bakıcısı bu anları ilk yaşayan kişi olacak.

onları. Bence kaçırdıklarınıza o kadar takılmışsınız ki, daha fazlasını kaçırmamak için çırpınıyorsunuz."

Burnumdan nefes alarak suyun içinde geri çekiliyorum çünkü çok yakınız ve o çok fazla şey görüyor.

"Ailenin yokluğunu fark etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyorum ona. "Askere alındığım gün, Isaiah kalabalıkta benim için bekleyen tek kişiydi ve sıra ona geldiğinde de aynı şey oldu. Ehliyet aldığımda ya da kalbi ilk kez kırıldığında da yanında olan tek kişi bendim. Olacağım en son şey, devamsız bir baba olmak. Önemli şeyleri kaçırmayacağım ve daha da fazlası, günlük, önemsiz anları kaçırmak istemiyorum. Hepsini istiyorum."

Miller suya tekme atıp ayağını bacağıma sürterken üzerimize bir sessizlik çöküyor.

Her zamanki kendinden emin tavrı yumuşuyor. "Ailen neredeydi?"

"Annem öldü."

"Benimki de öyle."

Çıkıntıda otururken gözlerim onunkilere kayıyor. "Kanser," diyor.

"Araba kazası."

"Peki ya baban?"

Pekâlâ, bu gecelik bu kadar yeter. "Uzun hikaye."

Konuyu değiştirme ihtiyacımı anlamış görünüyor. "Hayatında biraz eğlenceye ihtiyacın var."

Anılar yüzünde bir gülümseme belirliyor. "İnanın bana, yirmili yaşlarım çok eğlenceliydi. Isaiah lige yerleştikten sonra hayatımı yaşadım. Aptal ve umursamazdım ve artık büyütmem gereken bir oğlum olduğu için buna geri dönmeme gerek yok."

"Geri dönmene gerek yok ama o zaman ile şimdi arasında bir denge kurabilirsin. Şimdi çok huysuzsun" -sesini alçaltarak beni taklit ediyor

-"Beyzbol oynamaktan ve çocuğumu izleyen insanlardan eşit derecede nefret ediyorum."

"Beyzboldan nefret etmiyorum. Aslında seviyorum. Sadece beni Max'ten uzaklaştırmasından nefret ediyorum."

"Peki ya çocuğunuza bakan insanlar?"

Ağzım seğiriyor. "Belirlenecek."

Gülüyor ve elinin tersiyle göğsüme vuruyor ama o uzaklaşmadan ben yakalıyorum. "Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?"

Havadaki ton yeniden değişir.

"Beş."

"Tanrım," diye nefes veriyorum. "Monty'nin karısını kaybettiğinde bu kadar genç olduğunu fark etmemiştim."

"Hiç evlenmediler. Aslında annem öldüğünde birbirlerini sadece bir yıldır görüyorlardı." Miller çıkıntıdan kayarak bedenimle havuzun kenarı arasındaki suya girdi. "O benim biyolojik babam değil."

Ne?

Benden yüzerek uzaklaşıyor, ama dediği gibi, iyi bir yüzücü değil, bu yüzden fazla uzaklaşmıyor. Bütün gece havuzda beni kovaladı, ama bir kez olsun onu yakalamaya kararlı olan bendim.

"Konuşmaya devam et," diye ısrar ediyorum o sudan çıkarken.

"Beni evlat edindi." Yüzündeki su damlacıklarını siliyor. "Ölmeden bir gün önce annem ondan beni evlat edinmesini istedi. Ondan bunu istemek çok saçma bir şeydi. Yirmi beş yaşındaydı ve profesyonel beyzbol oynuyordu. Ben sadece kız arkadaşının çocuğuydum ama o yine de bunu yaptı. Annem bekâr bir anneydi ve o zamana kadar beni tek başına büyütmişti. Biyolojik babam tek gecelik bir şeydi. Monty beni evlat edindi, soyadımı onunla değiştirdik çünkü annem öyle istedi. Ligi bıraktı ve bana bakmak için üniversitede koçluk işi aldı çünkü başka kimsem yoktu. Bu, birinin benim için yaptığı en özverili şeydi ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

Yerimde donup kaldım, havuzun sığ ucunda duruyorum, Miller'ın yanımda hiç takınmadığı kırılmalı karşısında afalladım. Gergin durumları dağıtmak için mizahı kullanır ama şu anda kullanmıyor çünkü Monty bir an için takdir edilmeyi hak ediyor. Onun ne kadar iyi olduğunu anlamamı istiyor. Onun için ne kadar önemli olduğunu.

Bu adamı çok seviyorum.

"Senin de kendisi gibi emekli olacağından endişeleniyor," diye devam ediyor.

Bu her gün düşündüğüm bir şey. Taşıdığım stresin çoğunu ortadan kaldıracak. Elbette sevdiğim bir kariyerden vazgeçiyor olacağım ama bu daha da çok sevdiğim bir işi yapmak için olacak.

"Yapma," diye fısıldıyor. "Tam da senin vazgeçmeyi düşündüğün şeyden vazgeçmiş birinin çocuğunun sözlerine kulak ver. Max hayatının geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşayacak."

Geçen hafta bu yüzden geri geldi. Monty bana bir şans daha vermesi için ona bunu söylemiş olmalı.

"Miller, çok yoruldum. Her zaman."

"Sana yardım etmeme izin ver. Dengeyi bulmana yardım edeyim."

Bu konuda ciddi, taşıdığı suçluluk duygusu konusunda. Ama neden? Monty'yi tanıyorum. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Çocuğu için her şeyden vazgeçer, aynı benim yapacağım gibi. Bunu nasıl anlamaz? Bir çocuğunuz olduğunda hayatınıza giren farklı bir sevgi türü vardır. Monty kariyerini feda etmedi, sadece o küçük kızı ne kadar çok sevdiği için yönünü değiştirdi. Öyle ki her deplasman maçına onun softball fotoğrafını taşıyor, böylece onu görebilmek için masasının üzerine koyabiliyor.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, yalvarıyor, ama ben cevap veremeden bir el fenerinin kör edici ışığı yüzünde geziniyor.

"Hey!" diye bağılıyor bir güvenlik görevlisi. "Havuz kapalı!"

Dönerek, vücudumu Miller'inkini örtmek için kullanıyorum, sırtım ona dönük, kısmen ışığı yüzünden uzaklaştırmak için, ama çoğunlukla onu bu küçük yeşil mayoyla görünce gerçekten sahiplenici hissettiğim ve manzarayı paylaşmayı planlamadığım için.

Arkamda bir kahkaha krizine giriyor.

"Bunun için üzgünüm!" Ellerimi havaya kaldırdım, sudan çıktım.

"Gidiyoruz." Miller kıkırdamaya devam ediyor.

"Bundan seni sorumlu tutuyorum, Montgomery. İşte buradayım, seninle *bir* gece geçirdim ve şimdiden başım belaya girdi."

"Güven bana," diye kıkırıyor. "Başını bundan çok daha fazla belaya sokmak için planlarım var."

Ben de tam olarak bundan endişeleniyorum.

Bölüm 12

Kai

Teksas takımlarıyla oynamak için yollardaydık. Chicago'dan ayrıldığımızdan beri bir gün bile tatil yapmadık ve Monty ile yalnız konuşma fırsatı bulamadım. Çocuklar tünelden sahaya doğru ilerlerken gürültü yapıyorlar ama takım ısınmaya hazırlanırken ben gizlice misafir koçun ofisine giriyorum.

"Hey, Ace," diyor Monty, masasının üzerinde durmuş keşif raporlarını karıştırırken başını kaldırıp bana bakmıyor bile. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Kapıyı arkamdan sessizce kapatıp masasının etrafından dolanıyorum ve tek kelime etmeden onu kucaklıyorum.

Elleri kâğıtlarla dolu olduğu halde bir an duraksıyor ama ben bırakmıyorum. Sonunda onları masasının üzerine bırakıyor ve kucaklaşmaya geri dönüyor. "İyi misin?"

Evet. Hayır. Hayır. Ona aynı anda hem ne kadar etkilendiğimi hem de sinirlendiğimi nasıl söylerim? Miller için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu kızına bağlıymış gibi görünmeden nasıl dile getirebilirim?

Geri çekilip göğsüne bastırdım. "Siktir git."

Monty güler ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Burada gerçekten karışık sinyaller alıyorum, dostum."

"Aynı lanet sebepten dolayı aynı şeyi yaptığında beni emekli olmaktan vazgeçirdin."

Monty'nin kahverengi gözleri yumuşuyor, göğsü nefes verirken hareket ediyor. "Sana söyledi."

"Evet, bana söyledi, senin de söylemen gerekirdi." "Otursana."

Sinirlenerek dediğini yapıyorum ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturuyorum.

Monty koltuğuna geri yerleşir ve parmaklarını çenesinin altında birleştirir. "Sana söylemedim çünkü sen ve ben aynı değiliz."

"Bu konuda tamamen aynıyız Monty. Sen çocuğuna bakmak için emekli oldun. Ben neden yapamayayım?"

"Çünkü ben sen değildim, Ace. Senin yetenek seviyene sahip değildim. Senin yaşında değildim. Senin sahip olduğun türden bir yardıma sahip değildim. Organizasyonun bu işi senin için yapması konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu sanıyorsun? Ne kadar zor olduğunu biliyorum. Kahretsin Kai, neler yaşadığını biliyorum ama bu konuda yalnız değilsin. *Ben yalnızdım.*"

Kahretsin.

"Sana söylemedim çünkü emekli olmak için bir neden arıyorsun," diye devam ediyor. "Sana bir neden vermeyecektim. Artık oynamayı sevmiyor olsaydın, bavulunu toplamana yardım ederdim ama görüyorum. Atış yaptığın gecelerdeki bakışını. Isaiah ile birlikte olmayı ne kadar çok sevdiğini. Oyunu hâlâ seviyorsun."

"Senin de var. Belli ki. Aksi takdirde son yirmi yıldır koçluk yapmazdın. Madem bu kadar seviyordun neden ayrıldın?"

"Çünkü Miller beş yaşındaydı ve annesini yeni kaybetmişti."

Gözlerim masasının üzerindeki çerçeveli resme kayıyor. Sarı softbol tişörtünün içinde, formasının üzerinde kocaman bir on dört rakamı olan küçük Miller. Şimdi bu kadın hakkında bildiklerimi düşününce, bu kadar genç yaşta yaşadıklarından dolayı göğsüm ağrıyor.

Şapkamı çıkarıp başparmağımla Max'in orada sakladığım fotoğrafının tozunu alıyorum.

Monty teslimiyetle iç çekiyor. "Anaokulundaydı ve tanıdığı tek ebeveynini kaybetmişti. Bana ihtiyacı vardı."

"Bıraktığın için pişman mısın? Bu yüzden mi benim de aynısını yapmamı istemiyorsun?" "Bir an bile pişman olmadım. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı.

Miller ve benim için, sen ve Max için olduğundan farklı. Hayatımın o noktasında bir yön arıyordum ve oyuncu olduğumdan çok daha iyi bir koçum."

Gözlerim onun fotoğrafına yapıştı kaldı.

"Benim hiç sahip olmadığım yardıma sahiptin. Sen ve Max'in arkanızda çok fazla insan var. Kardeşin, ben, tüm bu ekip."

Miller, sessizce ekliyorum.

Burada geçirdiği haftalarda Max'e karşı ne kadar korumacı olduğunu, onu ne kadar önemseydiğini görebiliyorum ama bunu babasının duyması için yüksek sesle söylemeyeceğim.

"Bırakmak ne işe yarayacak? Max'in mutlu olduğundan emin olmak için evde mi kalacaksın? Bir çocuğu ne mutlu eder biliyor musun? Ebeveynlerinin hayallerini gerçekleştirmesini izlemek. Beyzbol hâlâ senin hayalin, biliyorum. Onu düşman olarak görmeyi bırak ve tadını çıkar. Hepsinin. Takımın, seyahatin, taraftarların. Bir kere gitti mi, gitmiştir."

Gözlerimi Miller'ın fotoğrafından ayırmadan, onun sözleri zihnimde çınlıyor. Max'in onun hissettiği suçluluğu hissetmesini nasıl istemediğini, hayatımdaki iki aşk arasında bir denge kurmama nasıl yardımcı olmak istediğini.

"Kai, bana bak."

Öyle yapıyorum ve Monty'yi masanın karşısında buluyorum.

"Hem seni hem de oğlunu seviyorum. Bunu sen de biliyorsun. Kadromdaki en iyi atıcı sensin ama ikiniz için de doğru olanın bu olduğunu düşünmeseydim kalmanı istemezdim. Benim sahip olamadığım fırsatlara senin sahip olmanı istiyorum. Arkanda çok fazla insan var."

Sorumluluklarımda her zaman yalnız hissetmiş, güvenecek başka kimsesi olmamış biri olarak, etrafımdaki yardımı görmek benim için kolay değil. Ama var. Bu ekipte ya da personelde benim ya da oğlum için elinden geleni ardına koymayacak tek bir kişi bile yok. Bu konuda yalnız olduğumu söyleyerek kendime acıma eğilimindeyim, ama değilim.

Başımı salladım. "Bazen bakmayı unutuyorum."

"Yıllarca aradın ve bir şey bulamadın, bu yüzden seni suçlamıyorum ama artık durum böyle değil."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. "İyi misin?" diye soruyor. "Evet."

Tarlayı işaret ediyor. "Güzel. Kışını kaldırıp yedek kulübesine git."

Kıkırdayarak, o da aynısını yapınca ayağa kalkıyorum. Elimi sıkmak için tuttuğunda,

kollarını boynuma dolamak için beni masanın öbür ucuna çekiyor, ama tam çıkarken beni durduruyor.

"Ace, içeri ilk girdiğinde o sarılma ne içindi?"

Sözlerimi duyduğundan emin olmak için göz teması kuruyorum.

"Miller'ın ihtiyacı olduğunda onunla ilgilendiğin için. Sen iyi bir adamsın Monty."

"Ah lanet olsun," diye nefes alıyor, nefesinin altında kıkırdıyor. "Bana karşı yumuşuyorsun."

"Elimde değil. Çocuğunuz olduğunda duygularınızda garip bir şeyler oluyor."

"Bir de bana sor." Monty başını sallar, başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturur, bu konuda ihtiyatlı olmaya çalışır. "Çık git buradan. Kendimi toparlamam lazım ki dışarı çıkıp olduğumdan çok daha sertmişim gibi davranabileyim."

"Şeytan'ın göt deliğinden daha sıcak," diye yakınıyor kardeşim yanımda kolunu ısıtıp Cody'ye faul çizgisini atarken.

Ben de aynısını yapıyorum, omzumu esnetiyorum ve bu gece benimle birlikte yedek kulübesinde takılacak olan diğer atıcılardan birine yüzde yirmi beş hızla atıyorum.

"Teksas'ı pek çok nedenden dolayı özlemiyorum," diyorum. "Ama bu saçma sapan sıcaklıklar bir numaralı neden değilse bile oldukça üst sıralarda yer alıyor."

Isaiah topu yakalıyor ve bana dönerken topu tutuyor. "Buraya geri döndüğünde hiç garip hissettiğin oluyor mu?"

Memleketime dönmek umurumda bile değil. Hem Seattle hem de Chicago buradakinden daha çok evim gibi hissettiriyor. Gençlik yıllarımı, kardeşimi burslu olarak üniversiteye sokmaya çalışarak, antrenmanlara ve okula gidebilmemiz için bir yol bulmaya çalışarak ve bir yandan da babamızın sağlayamadığı sevgi ve desteği ona hissettirmeyi umarak geçirdim.

Topumu eldivenimde tutuyorum, yüzüm ona dönük. "Hayır. Ya sen?"

"Garip değil ama biraz özlüyorum. Burada büyürken ve top oynarken güzel anılarım var."

Yemin ederim, bahsettiğim baba meselesi beni duygusallaştırıyor ama küçük kardeşimin hayatımızın o dönemine nostaljiyle bakabileceğini bilmek içimden bir rahatlama seli akmasına neden oluyor. Bunun onu mahvedeceğini düşünmüştüm. Onu benim *büyütmemin onu mahvedeceğini düşünmüştüm* ama o gayet iyi görünüyor.

Yerimden kalkıp bir kolumu omzuna atıyorum ve başının arkasını avuçluyorum. "Evet, dostum. Burada güzel zamanlarımız oldu, değil mi?"

"Hey, Rhodes!" diye bağılıyor biri hızla dolan tribünlerden. "O beyzbol pantolonunun içinde kışın çok güzel görünüyor!"

Arkamdaki kalabalığı araştırırken Isaiah'nın gülümsemesi büyüyor. Onun görüş açısını takip ederek, o kesik tulumlu, güneş gözlüklü ve kucağında oğlumla o hırıltılı sesin sahibini buluyorum.

Tanrım, çok güzel görünüyor. Kraliyet mavisi ve kırmızı denizinde, tamamen denim ve toprak tonlarında.

Ama onun burada ne işi var? Maç başlamak üzere ve Max'i bir tür kanguru gibi tulumunun içine yerleştirmiş. Biraz daha yakından baktığımda, takımın onun için aldığı formamın mini versiyonunu giydiğini, kollarının ve bacaklarının güneş kremine bulandığını görebiliyorum.

Kardeşim poposunu göstermek için arkasını dönüp ona bakıyor. "Bu eski şey mi?"

"Sen değil," diye bağırarak bana doğru başını sallıyor. "Şuradaki ateşli bekâr babadan bahsediyorum! Yirmi bir numara."

"O mu?" Isaiah başparmağını bana doğru uzatarak soruyor.

"Cehennem kadar yaşlı." "Ben senden iki yaş büyüğüm, seni pislik."

"Ne diyebilirim ki?" Miller sahaya bağırıyor. "Yaşlı erkeklere karşı zaafım var!" Bunu dudaklarının hayranlık dolu ıslığıyla nokt alıyor.

Gülümsemem yüzümü kaplarken acı verici bir şekilde büyük, kısmen Miller'ın kardeşimin önünde bana seksi demesi egomu aptalca etkiliyor, ama çoğunlukla Max burada olduğu ve daha önce hiçbir maçıma gelmediği için.

Saha ile taraftarlar arasındaki bariyerin arkasındaki ilk sırada dururlarken koşarak yanlarına gidiyorum.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Max, Miller'ın tulumunun içinde otururken dönüp aşağıya bakıyor, sevimli, tombul yanaklı gülümsemesi beni buluyor. "Selam, Bug!"

"Bugün yedek kulübesinde olduğun için Max'in yanında olmasını isteyebileceğini düşündüm."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Nerede oturuyorsun?"

Faul çizgisinin dışında, yedek kulübesinin yan tarafındaki ilk koltuğu işaret etti. İkisini de tüm maç boyunca görebileceğim bir yer.

"O koltuğu nasıl kaptın?"

"Takım için çalışan birini tanıyorum."

Başım Monty'nin yedek kulübesinin önünde durduğu sahaya gidiyor ama o sanki buraya bakmıyormuş gibi güneş gözlüklerini takmış ve sakızını çiğneyerek dümdüz ileriye bakıyor.

Max bana doğru uzandı. "Baba!"

"Selam, küçük adam! Bu sabah seni özledim."

Miller tulumun kayışlarından birini açıp onu dışarı çıkarıyor. "Onu böyle giyince kanguru gibi görünüyorsun."

"Ama ateşli bir kanguru gibi, değil mi?"

Başımı derde sokacak sorusuna cevap vermeyip sessiz kaldığımda Max'i bariyerin üzerinden bana uzatıyor. Çünkü evet, oğlumu taşıması,

Bunu garip bir Miller tarzında yapıyor olsa bile, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri.

"İşte benim adamım." Yanağına birkaç öpücük konduruyorum. "Sen benim küçük kangurum musun?"

Kıkırdıyor.

"Formanın içinde şu haline bak," diyorum, soyadımızın yazılı olduğu sırtında yatıştırıcı bir el gezdirerek. "Maça hazırsın, ha?"

Max omzuma düşüyor, başını boynumun kıvrımına gömüyor ve minik beyzbol şapkasını başından düşürüyor. Miller'ı onu izlerken yakaladım.

-Yumuşak bir gülümsemeyle.

"Max-a-milyon!" Isaiah haykırıyor. "Amcanın sahadaki hakimiyetini izlemeye mi geldin?"

Kardeşim oğlumu benden alıp sahaya götürüyor ve diğer çocuklara gösteriyor. Sanki bir saatten kısa bir süre içinde odaklanmamız gereken profesyonel bir maçımız yokmuş gibi tüm takımım onun üzerine titrerken Max gülümsüyor.

Ellerim saha ile tribünler arasındaki bariyerin üzerinde, Isaiah'nın yeğenini kucağına alıp kalenin etrafında koşturmasını ve takımın geri kalanı tarafından kale sahasında karşılanmasını izliyorum.

Kalbim fiziksel olarak ağrıyor, ama bu uzakta geçirdiğim zamandan ya da oğlumla kaçırdığım anlardan değil. Çünkü Max hayatıma girdiğinden beri ilk kez her şeye sahip olabileceğimi hissediyorum.

Yastıklı bariyerin üzerinde duran küçük bir el benimkinin üzerine konuyor ve Miller'ın beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Daha önce hiç maçlarıma gelmemişti," diyorum sesim biraz kısık bir şekilde. "Onu getirdiğin için teşekkürler Mills."

Tek bir kaş kalkıyor. "*Mills*, ha?"

"Espri yaparak anı mahvetmeye çalışma Montgomery. Canım nasıl isterse öyle seslenirim."

"Evet, baba."

Yanıdaki kadın yumruğunun içine öksürerek bize orada olduğunu hatırlatıyor. "*Beyzbolcu* baba, yani."

Ona sadece başımı sallıyorum.

Miller'ın duygusal anlarda pek iyi olmadığını çabucak öğrendim, o yüzden bu konuda bir şey söylemek yerine sadece elimi sıkıyor. Ben de sıkıyorum, ikimiz o kalabalıkta sessiz bir konuşma yapıyoruz.

stadyum. Bana hayatımda dengeyi bulmama yardım edeceğine dair verdiği sözü tuttuğunu söylemesi ve benim sonunda biraz yardımı kabul etmem.

"Gidip ona kulübeyi gezdireceğim." Eğilip Max'in şapkasını alıyorum ama geriye doğru yürürken dikkatimi ondan ayırmıyorum. "Yirmi bir numarayı giydiğini görmüyorum. Forman nerede?"

"Ben daha çok on dört yaşında bir kızım." Softball numarası.

Babasının masasındaki o fotoğrafa defalarca baktığımı ve referansı iyi bildiğimi belli etmemek için ağzımı kapalı tutuyorum.

"Eğer maçlarıma gelmeye başlayacaksan, sırtında Rodos'u görsem iyi olur ve kardeşimden bahsetmiyorum."

"Sporcu sapkınlığın mı var? Formanda bir kız mı görmek istiyorsun?"

Max hayatıma girdiğinden beri çoğunlukla gizli tuttuğum ve kilitlediğim eski flörtöz yanımla serbest kalmak için can atıyor.

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Formamın içinde güzel kızlar görmek hoşuma gidiyor. Üzerlerinden çıkarmak da hoşuma gidiyor."

Miller'ın dudakları aralanıyor, köşelerinde şaşkın ve memnun bir sırıtış beliriyor. "Eh, böyle bir söz verersen, bir dahaki sefere takacağımdan emin olabilirsin."

Şu anda çok uzakta olduğum için onun duyamayacağı bir kahkahayla göğsüm kabarıyor ve Miller'ın pervasız yorumları beni kızdırmak için olsa ve kelimelerin arkasında hiçbir garanti olmasa da, kendimi eski halim gibi hissettirdiğini inkar edemem, bir kişinin tek başına üstesinden gelebileceğinden daha fazla sorumluluğun ağırlığı olmadan mutlu ve hafif olan ben.

Ama en güzel yanı oğlumun burada olması ve ben hala böyle hissediyorum.

Antrenman odası maç sonrası tıklım tıklım çünkü eve dönüş uçuşunun yanı sıra yarın nihayet izinliyiz. Çocukların çoğu tedavilerini bu gece yaptırıyor, böylece sabah uçuştan önce bir antrenör veya takım doktoruyla görüşmek zorunda kalmayacaklar. Ben de onlardan biriyim, oğlumun izin verdiği kadar uyumayı dört gözle bekliyorum, bu yüzden bir direğe bağlı egzersiz bandını çekerek rotator manşetimi hafifçe çalıştırıyorum.

Normalde, özellikle de bir mağlubiyetten sonra, Max'i gece için yatırmak üzere otele zamanında dönmeyi umarak buradan aceleyle çıkardım, ancak tüm sezon boyunca ilk kez, o kayıp anları telafi etme ihtiyacı hissetmiyorum.

Çünkü tüm maç boyunca onu gördüm.

Miller'ın kucağında otururken, üçüncü devrede bayılana kadar birkaç dakikada bir bana el sallıyordu, göğsüne yaslanmış uyuyordu. Çocuğumun onun üzerine salya akıttığından oldukça eminim, ama o hiç etkilenmiş görünmüyordu. O uyurken sadece sırtını ovdu, zamanı geldiğinde küçük vücuduna güneş kremi yeniden sürdü ve dokuz vuruş boyunca mini bir vantilatörü üzerinde tuttu.

Uyandığında, çevresine yeniden alıştığında ve onu kucağına alan kıza baktığında, o uyuklu gülümseme çiçek açtığında orada olmalıydım.

Onu seviyor. Bu ona bakışından, yanında olduğunda ona uzanışından belli oluyor. Ona özlediği rahatlığı getiriyor ve ne kadar iyi anlaştıklarını bildiğim için bana da aynı şeyi getiriyor.

"Kenny, lütfen," diye yalvarıyor kardeşim, en sevdiği antrenörünü takip ediyor, topuklarının üzerinde kalmak için masaların arasından kayıyor.

"Senin üzerinde çalışmıyorum."

"Benim üzerimde çalışmak senin gerçek işin."

Kennedy onu görmezden gelerek Cody'nin dizine buz sarar. "Kenny," diye mızızlanıyor çocuk gibi.

"Sanderson özgür. Hey, Sanderson!" diye sesleniyor. "Rhodes'un biraz çalışmaya ihtiyacı var."

"Hayır-"

"Neyin var?" diye soruyor, ayağa kalkarak. Kardeşimin gözleri açılıyor.

"Bir şeyim yok."

Kennedy onun arkasında kahkahalara boğulur. "Hadi, Isaiah. Ona neyi ovmanı istediğini söyle."

Sanderson ellerini kaldırıyor. "Yemin ederim, eğer sikini söylersen, oracıkta işi bırakırım."

"Tanrım," diye homurdanarak başımı sallıyorum çünkü kardeşimin de tam olarak bunu söylemek üzere olduğundan oldukça eminim.

"Hayır. Tanrım hayır. O benim kığım." "*Kalça kasların*," diye düzeltiyor Kennedy.

"*Kalçalarım*."

"Zıpla." Sanderson masasına vurur. "Bir göz atalım."

Isaiah Kennedy'ye ölümcül bir bakış atar ve Sanderson'ın masasına kığını kaldırarak otururken onun dikkatini çeker.

Sanderson kardeşimin kalçalarına dirsek atmaya başladığında memnun bir gülümseme takınıyor, ancak Isaiah antrenöre gerçek bir yön vermeye ve rahatsızlık sesleri çıkarmaya başladığında Kennedy'nin yüzü düşüyor.

"Isaiah, gerçekten canın yanıyor mu?" diye sordum.

"Evet, öyle. Ne sanıyordun, sırf popoma dokunsun diye Kenny'den üzerimde çalışmasını istediğimi mi?"

Salondakilerin çoğu hep bir ağızdan "Evet," diyor.

"Hepiniz berbatsınız, ama hayır, sadece işinde iyi olduğunu düşünüyorum." "Hey," diye azarlıyor Sanderson.

"Sen de dostum."

Sanderson dirseğini kalça kaslarına saplarken kardeşim acı içinde masada kaskatı kesiliyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Kennedy, Isaiah'nın omzunun arkasına bir el koymadan önce bir an için onu yukarıdan izler, alaycı tonu kaybolmuştur. "Bir dahaki sefere ben varım Rhodes."

"Tanrı'ya şükür, çünkü bir dahaki sefere çöpe atmam gereken şey benim di-" "Beni her zaman pişman ediyorsun."

Masadan başını uzatıp ona arsız bir gülümseme atıyor.

Miller gözleri kapalı bir şekilde içeri girmeden önce antrenman odasının kapısı çalınır. "Herkes iyi mi?" diye soruyor ve bir kapağı aralayıp tüm ekibin giyinik olduğunu görüyor. "Lanet olsun."

Max'in iki elini başının üzerinde tutuyor ve devasa açık odaya doğru sallantılı adımlarla ilerlerken denge sağlaması için onu kullanmasına izin veriyor.

"Şu büyük adımlara bakın!" Isaiah masanın kenarına oturarak şöyle diyor. "İyi iş, Maxie!" Yakalayıcım Travis de katılıyor.

Kapıya doğru aceleyle ilerlerken, ondan sadece birkaç adım ötede kamburlarımın üzerine oturup ellerimi uzatıyorum. "Hadi Max. Görelim bakalım."

Bekliyorum, sonunda ilk adımlarını atacak güveni kazanmasını umuyorum.

Miller onu serbest bıraktığında duraksıyor, sallanıyor ve ilk tek başına adımını atmaya çalıştığında, poposunun üzerine düşüyor, elleri ve dizleri üzerine gelmeden önce bebek bezi darbenin ağırlığını alıyor, bana doğru emekliyor, sanki yürüyormuş gibi kendisi için eşit derecede mutlu.

Kıkırdıyorum, onu kaldırıyorum. "İyi deneme, Bug. Oraya varıyoruz."

Miller kapının yanında duruyor, aldığı güneşten dolayı sıcacık ve pırıl pırıl ve aniden onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Bazen çok güzel ve çok gülünç olabiliyor ama bugün onu Max'le birlikte görmek ve sevdiğim iki şeyi bir arada görebilmek için onu getirdiğini bilmek, daha birkaç hafta önce gitmesini istediğim kıza fazlasıyla bağlandığımı hissettiriyor.

"Saat sekizde lobide buluşalım," diye anons ediyor Cody. "Monty, kulaklarını kapat," diye ekliyor, sözlerini az önce içeri giren koçuma yönlendirerek. "Bu gece sarhoş olacağız çocuklar. Belki birkaçınız şanslı bile olabilir. Dansa gidiyoruz ve güneş doğana kadar otele dönmeyeceğiz."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diyor Monty, kızının başına hızlı bir öpücük kondurmadan önce kulaklarını tıkıyor ve bitişikteki ofise giriyor.

"Kenny, geliyor musun?" Isaiah'nın sesi büyük bir umut taşıyor. "Hayır."

"Güzel. Güzel." Miller'a bakıyor. "Ateşli Nan-"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve o cümleyi bitirirse kışına tekme basacağını bilmesi için bir şey söylememe bile gerek yok.

"Miller," diye düzeltti. "Var mısın?"

Miller'ın dikkati bana yöneldi. "Gidiyor musun?" Oğluma doğru başımı sallayarak benim adıma konuşmasına izin veriyorum.

Kardeşıme geri döndü. "Sanırım ben geride kalacağım."

Bu fikir çok hoşuma gidiyor, biz öyle olduğumuz için o da evde kalmak istiyor. Ama o yirmi beş yaşında ve eminim ki işten uzakta geçireceği bu yaz hiç de hayal ettiği gibi olmayacak. İsteyeceğim son şey onun bize kızması.

"Gitmelisin. Bu yaz tek yaptığın on beş aylık çocuğumun peşinden koşmak oldu." Kardeşıme doğru başımı salladım. "Bu da pek farklı olmaz."

"Siktir git." Dramatik etki için iki orta parmak ekler. Max amcasına güler.

"Harika," diye kestirip atıyorum. "Sınırlı kelime dağarcığına *sikişi de* eklemesi için sabırsızlanıyorum."

"Sorun değil. Max'i gece için yatırmana yardım edeceğim," diyor

Miller. "Ben hallederim. Sen gitmelisin."

"Ace'i dinle," diye sesleniyor Travis. "Bizimle gelmelisin Miller."

Başımı ona doğru çeviriyorum, kızın adını böyle yumuşak ve hüzünlü bir şekilde söylemesi hoşuma gitmiyor. Travis iyi bir adam, iyi bir takım arkadaşı ama Max'in dadısıyla bu şekilde konuşmasına ihtiyacım yok. Ona öyle bakmasına da ihtiyacım yok, sanki gördüğü en güzel kızmış gibi.

Öyle, ama o fark etmemeli.

Sonra dikkatim, yüzünde şeytani bir gülümseme olan kardeşimi buluyor.

Bu bakış ne için?

Miller bana döndü. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

Sikeyim.

Pişmanlığımı yutuyorum. "Evet."

"Kennedy," diyor. "Gitmek istemediğine emin misin?"

Kennedy tereddüt eder, ki bu şaşırtıcıdır. İş ve eğlence arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmak istemediği için ekiple bir kez bile dışarı çıkmamıştır. Personelden hiç kimsenin endişelenmesine gerek olmayan bir şey.

"Ben pas geçeceğim," diye karar verdi sonunda. "Yine de davet için teşekkürler."

Isaiah alay ediyor. "Seni hep davet ediyorum ve teklifim için bana hiç teşekkür etmiyorsun." Kennedy onu tamamen görmezden gelir.

"Sen de geliyorsun Ace," diyor Monty ofisinden çıkarken. "Bu küçük adamla takılmak istiyordum ve bu gece mükemmel bir fırsat gibi görünüyor."

"Hayır, sorun değil. Ben onunla geri döneceğim."

Monty sanki bugün yaptığımız konuşmayı bana sessizce hatırlatıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

Dengeyi bulun. Hala sahipken tadını çıkarın.

Ondan kızına bakıyorum.

Dudaklarında yaramaz bir eğim var. "Sen de gelmelisin."

Kendi tükürüğümle boğuluyorum çünkü Miller lanet olası Miller ve bunu o kadar çok ima ile söyledi ki, alternatif anlamı anlamamak imkansız olurdu.

"İğrenç," diye mırıldandı Monty.

"Çocuğumun önünde küfür etmeyi bırakalım."

"Evet, küfür etmeyi kes Monty," diye sesleniyor

Isaiah. Monty ona tehlikeli bir bakış fırlatıyor.

"Yani ... ne isterseniz söyleyebilirsiniz efendim."

Koçum oğlumu elimden aldı. "Bu gece Max'le takılacağım, sen çıksan da çıkmasan da biraz eğleneceğiz."

Çocuğumun, hayatıma girdiğinden beri ona hayranlık duyan adamdan tamamen memnun olduğunu izlerken Miller'a dönüp bakıyorum. Yeşil gözlerini kaldırmış, cevap vermeme bekliyor.

Bir kez olsun, bütün gün yanımda olduğu için bir şey kaçırmışım gibi hissetmiyorum. Takım arkadaşlarımla eğlenmek istediğim için kendimi suçlu hissetmiyorum. Tek suçluluk duyduğum şey koçumun kızının son zamanlarda beynimde çok fazla yer kaplaması.

"Tamam," dedim, doğrudan ona bakarak. "Geleceğim."

O sinsi gülümseme kalkıyor.

"Hadi gidelim!" Cody araya giriyor. "Babam dışarı çıkıyor! Sonunda!"

Deplasmanda serinin son maçını kaybeden bir takım için fazla heyecanlı olan bir ton gürültü ve tezahürat var ama geçen yazdan beri çocuklarla dışarı çıkmamıştım.

Çocuklar eşyalarını toplayıp bir an önce otele dönmek istediklerinden antrenman odasındaki enerji çılgınca ama ben gözlerimi orada duran ve beni bu gece dışarı çıkardığı için kendisiyle sonsuz gurur duyan Miller'dan ayırmıyorum.

Bölüm 13

Kai

Elim odamla Miller'ınki arasındaki kapıyı çalmak için kaşınıyordu, onunla lobiye inmek istiyordum, takım arkadaşlarımın karşısına birlikte çıkmak istiyordum, onun bu gece için yasak olduğunu anlamalarını umuyordum.

O her zaman yasak bölge. Onlar için ve benim için.

Bunun yerine, Monty Max'i izlemek üzere odama yerleşir yerleşmez, tek başıma lobiye indim ve sinir bozucu bir şekilde düşünmeden edemediğim kızla evden ya da otelden uzakta bir gece geçirme ihtimalinden tamamen etkilenmemiş gibi davranırken kendimi onu orada beklemeye zorladım.

Görünüşe göre tüm takım çoktan buraya inmiş, maç öncesi biralarını içiyor ve yarın sahada olmaları gerekmeden bir gece geçirecekleri için çok heyecanlılar. Isaiah'ı bir kanepede buluyorum ve kırım onun yanındaki mindere çarpar çarpmaz, taze bir bira uzatıyor, üstü çoktan açılmış.

"Bunun bir daha olacağını hiç düşünmemiştim," diyor Isaiah, şişesini benimkiyle tokuşturarak. "Bizimle geliyorsun."

"Bu tek seferlik bir şey."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece birasını dudaklarına götürüyor ama söylemek için can attığı söylenmemiş sözlerin etrafımızda döndüğünü hissedebiliyorum.

"Ne?"

"Bize katılmaya karar verdiğin gecenin Miller'la aynı gece olmasını ilginç buluyorum."

"Bunda ilginç bir şey yok."

"Gerçekten mi? Çünkü Travis onu davet ettikten sonra birdenbire senin de katılman bana çok ilginç geldi."

Yakalayıcımızı Cody ve diğer birkaç takım arkadaşımızla takılırken buldum. Trav'i çok severim, iyi bir adam ve iyi bir beyzbol oyuncusu.

Ayrıca yirmi altı yaşında, Miller'ın yaşına benden çok daha yakın ve gününün her dakikasını etrafında döndürdüğü başka biri yok.

Onunla ilgilenmesine şaşırmadım. Onu tanıyan herkesin ilgileneceğini düşünüyorum ama Travis'in ilgisinin karşılık bulmasından nefret ediyorum.

"Ondan hoşlanıyor mu?" Şişeden bir yudum alarak olabildiğince rahat bir şekilde soruyorum. "Öyle olsaydı seni rahatsız eder miydi?"

Kardeşıme yandan bir bakış attım. "Soruya cevap ver."

"Sen benimkine cevap ver."

Gözlerimi devirerek bir kez daha dümdüz önüme bakıyorum. "Bu beni sadece rahatsız eder çünkü o Max için burada. Oğlumla ilgilenmesine engel olmasını istemiyorum."

Kardeşim bir kahkaha attı. "Aman Tanrım. Ne kadar da saçmalıyorsun." İnançsız sırıtışını gizlemek için elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu Maxie'nin üzerine atma. Bugün tribünde ona nasıl baktığını gördüm."

"Ona bakmıyordum. Çocuğuma bakıyordum."

"Kendin de dahil olmak üzere herkese yalan söyleyebilirsin ama bana yalan söylemeye kalkma. Seni harika annemizin beni dünyaya getirdiği günden beri tanıyorum ve çok uzun zamandır Miller'ı izlediğin gibi bir kadını izlediğini görmedim. Belki de hiç."

Hayatımı sikeyim. Bakışlarımın sinsice olduğunu sanıyordum, ama yalan söyleyemem ve benimle aynı odada olduğu her an kendimi ona bakarken bulmadığımı söyleyemem. Max'le birlikte olma şekli, bir insan olarak tuhaf yan yana gelişi - mutfakta cilalı ve derli toplu, dışarıda pervasız ve vahşi -Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istememe neden oluyor. Çok çekici olması ve görünüşümle ilgili bariz ifadeleri beni aynı derecede arzulanmış hissettiriyor.

Yine de yalanı kurtarmaya çalışıyorum. "Oğlumla arası iyi. Yani evet, elbette onları birlikte izlemek hoşuma gidiyor ama bunun tek nedeni Max'in mutlu olması."

"Ben Max'i mutlu ediyorum. Monty de Max'i mutlu ediyor ama bize duvara karşı becermek ister gibi baktığını görmüyorum."

"İğrençsin, Isaiah."

"Sadece Miller'ın bebek bakıcılığı becerilerinden daha fazlasıyla ilgilenilebileceğinizi kabul etmenizde bir sakınca olmadığını söylüyorum."

Başımı salladım. "Önemli değil. O gidiyor."

Çevremden Isaiah'nın arsız gülümsemesi yükseliyor. "Biliyordum amına koyayım." Sesi hiç de alçak değil. "*Biliyordum amına koyayım.* Rhodes ailesinin mücevherlerinin hâlâ çalıştığını bilmek güzel çünkü bir an için endişelenmeye başlamıştım."

"Lütfen çeneni kapatır mısın?" Başka kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Onunla yatmadım, Tanrım."

"Hadi bakalım. Kendin söyledin, o gidiyor."

Biramdan bir yudum daha alıyorum. "Bu konuyu konuşmayı bitirdik." "Bence o da senden hoşlanıyor."

Bu dikkatimi çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bana eliyle işaret etti. "Bu güvensiz baba olayı sana yakışmıyor." "Ben güvensiz değilim."

Tamamen güvensizim.

"Ben gerçekçi oluyorum. Miller genç ve başarılı. Uzun süre yerinde kalamaz. Ben emekliliğe doğru ilerliyorum ve her zaman önceliğim olacak bir çocuğum var. Böyle kadınlar benim gibi adamlara gitmez."

Isaiah'nın gözleri kocaman ve kırışmıyor. "Seni mızımız küçük sürtük. Birileriyle yatman ve Max kapına dayandığında bıraktığı havalı şeylerden biraz bulman gerek. Malakai Rhodes'un kişisel hype adamı olacağım günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte başlıyoruz." Daha dik oturuyor. "Öncelikle, Max'e sahip olmak bir bonus, caydırıcı değil-"

"Onun caydırıcı olduğunu hiç söylemedim."

Kardeşim beni durdurmak için elini kaldırdı. "Senin yapmadığını biliyorum ama diğer kadınların onu bu şekilde görebileceğini düşünüyorsun. O kadınlar umurumuzda bile değil. Dışarıda insanlar var, örneğin yan bahçenizde yaşayan seksi dadıyı ele alalım, senin baba olmanı artı hanesine yazılacak büyük bir onay olarak görecekler. Bir de emeklilik meselesi var. Siz profesyonel bir sporcusunuz. Tabii ki emekliliğe yakınsınız. Hepimiz öyleyiz. Yetmişli yaşlarındaymışsın ve AARP kartına kaydolmak üzereymişsin gibi davranıyorsun. Eskiden kızlar ayaklarına kapanırdı. Kim olduğunu hatırla. Sen Kai Rhodes'sun, atıcı ve çok seksisin."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bunu söylüyorum çünkü göz rengi ve gözlükler dışında bana çok benziyorsun. Hadi ama dostum. Seninle aynı limuzine binmek istediği için bana evet diyen balo arkadaşımı hatırlıyor musun?"

"Krista?"

"Kaitlin." İç geçiriyor, gözleri tavana doğru bakıyor. "Lisede istediğim her kız gibi onun da ağabeyime aşık olduğunu fark edene kadar hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm kişi."

"Her iki haftada bir hayatının yeni aşkını buluyorsun."

Beni başından savdı. "Demek istediğim, kendi yarattığın kuraklık döneminden seni seve seve kurtaracak bir sürü kadın olacaktır."

"Bir sürü kadına ihtiyacım yok."

"Tabii ki bilmiyorsun. Çünkü sadece biriyle ilgileniyorsun."

Sesimi alçaltarak onu silkeliyorum. "O Monty'nin çocuğu."

Tam o sırada lobi katındaki asansörün kapıları açılıyor ve tıpkı bir mıknaş gibi, odaya girer girmez dikkatim onu buluyor. Koyu renk saçları kıvrılmış, ezberlemeye başladığım dövmelerin üzerine düşüyor ve Miller'ın tipik tulumları yerine koyu renk kot pantolon ikinci bir deri gibi davranıyor, o kadar dar ki kalçalarındaki her çizgiyi görebiliyorum. Krem rengi bir atlet göğüslerinin arasında dalgalanıyor, normalde çıplak olan dudakları kırmızıya boyanmış ve gözlerini bana dikmiş. "Sana çocuk gibi mi görünüyor?" Isaiah dikkatimi çekmeye çalışarak soruyor ama gözlerimi ondan almamı sağlayacak bir şey yapmıyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Ne istediğini çok iyi bilen yetişkin bir kadın gibi görünüyor." Eliyle Kanepeden kalkarken bacağına tuttu. "Ve bu, kardeşim, sen oluyorsun."

Miller yeşim yeşili bakışlarını odanın diğer ucundan benimkilere diyor ve bu bakışlar kafamda ve sikimde her türlü etkiyi yaratıyor. Gözlerimi ondan çekebilseydim, sanırım takım arkadaşlarımdan birkaçının da onu incelediğini görürdüm. Onları suçlayamam, çok çekici ve dudaklarının etrafındaki kırmızının sikime bulaştığını görmeyi hayal ediyorum.

Ama sonra Travis ona bir bira ikram etmek için öne çıkıyor, dikkatini benimkinden çekip gülümsemesini kazanıyor.

"Ve evet," diyor Isaiah, diğer çocuklara katılmak için geriye doğru yürürken. "Soruna cevap vereyim. Trav ilgileniyor."

Lanet olsun.

"Hadi gidelim!" Cody lobide bağılıyor. "Arabalar geldi."

Miller yakalayıcıma bir şeyler söylüyor, bu da Travis'in dışarıda bekleyen ekibin geri kalanına katılmasına neden oluyor, ama o olduğu yerde kalıyor, geride kalıyor. Ayağa kalkıp ben de aynısını yapıyorum ve lobinin boşalmasını bekliyorum.

Miller'ın gözleri vücudumda geziniyor ve sonunda benimkilerle birleşiyor. "Merhaba," diyor kırmızı boyalı dudakları havaya kalkarken.

"Merhaba."

"Çok seksi görünüyorsun."

Hazırlanırken kot pantolonum ve düğmeli bluzum hakkında çok fazla düşünmemiştim ama şimdi bunu en kısa zamanda tekrarlamam gereken bir kıyafet olarak kategorize ediyorum.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun Montgomery."

Yılın abartısı. Her zaman iyi görünüyor. Tulumla, şef ceketıyla ya da bu günahkâr dar kotla. Birlikte geçirdiğimiz zamanı fark etmemeye çalışarak geçirdim.

Yeşil gözlerinde bir pırıltı parlıyor, yanaklarına hafif bir renk yayılıyor. Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve lanet olsun ki onu oradan koparıp kendim ısırmak istemiyorum. Hiç mantıklı değil. O vahşi, benim hoşuma gitmeyecek kadar kaygısız. Monty'nin kızı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ağzından çıkan şeylerin yarısına bile tahammül edemiyorum ama nedense tadının nasıl olabileceğini hayal etmeden duramıyorum.

"Şimdiye kadarki en büyük iltifatınız olarak *fena değil*'i kabul ediyorum." Başını eğiyor. "Max yatmadan önce nasıldı?"

Konuşmanın aniden değişmesi duraksamama neden oldu. Neden bilmiyorum ama oğlumu sormasını beklemiyordum, özellikle de takımla dışarı çıkıp parti yapmak için izinli olduğu bir gecede.

"Bir ışık gibi söndü. Bence saha onu mümkün olan en iyi şekilde yıprattı."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Maçınızda çok eğlendik."

"Hey!" Isaiah dışarıdan sesleniyor. "Kai, gidiyoruz! Ateşli Dadı, gidelim!"

Lobinin karşısından ona onaylamayan bir bakış fırlatıyorum. "Sana böyle demeye devam ederse yemin ederim onu öldüreceğim."

Miller omuzlarını kaldırır. "En azından biri bana böyle hitap etmeye istekli." Topuklarının üzerinde dönerek doğruca çıkışa yöneldi.

Isaiah'ın hatırlatmaları aklımda çınlıyor, Miller'ın bariz sözleri de. Her zaman onun ileri flörtünü görmezden geldim, bunu beni kızdırmayı sevmesine bağladım. Ama artık görmezden gelmek istemiyorum. Bir geceliğine, onun gibi bir kadını elde edebilecek, evde onu ağırlaştıran yüzlerce sorumluluğu olmayan bir adammışım gibi davranmak istiyorum.

Bir geceliğine, onun kimin kızı olduğunu düşünmek istemiyorum ve iki aydan kısa bir süre içinde ayrılacağını düşünmek istemediğimden eminim.

Adımlarım onunkileri yutuyor, peşinden koşuyorum. Miller'ın etrafından dolanıp kapının koluna uzanarak içeri çekiyorum, göğsümü sırtına dayayıp kollarımla iki yanından tutarak kapıyı kapatıyorum.

Dudaklarımı kulağına indiriyorum. "Duymak istediğın bu mu Miller? Seksi olduğunu düşündüğümü mü? Sen odadayken gözlerimi senden alamadığımı söylememe gerçekten ihtiyacın var mı, yoksa sonunda bunu anladın mı?"

Vücudu sertleşiyor ve arkamdan boğazının uzun bir yutkunmayla hareket edişini izliyorum. "Hayır. Bana bakmak istediğın için kendini hırpalamanı izlemek hoşuma gidiyor. Seni kızdırdığımı bilmek, seni tahrik ettiğimi bilmekten çok daha tatmin edici."

Göğsümden küçük bir kahkaha yükseliyor. "Hayal kırıklığıma rağmen sen Miller, her ikisinde de çok iyisin."

Bölüm 14

Miller

Violet: *Mola nasıl? Mutfakta ilerleme kaydediyor musun? Tarifler nasıl gidiyor?*

Ben: *Ara harikaydı.*

Violet: *Peki ya diğer sorularımın cevapları?*

"Çizgi dansı barı mı?" Isaiah kapıdan girer girmez şikayet ediyor. "Cody, ne oluyor dostum?"

Cody'nin gülümsemesi Noel'deki bir çocuk gibi ısıldıyor, devasa açık salonu inceliyor. Dans pisti, önündeki sahnede canlı bir grupla birlikte Teksas'a yakışır büyüklükte. Nereye baksam denim, flanel ve kovboy çizimleri ile karşılaşıyorum, Cody'nin ayağındaki yepyeni çift de dahil.

"Burası çizgi dansı yapılan bir bar değil. Sadece iyi bir country barı." Burnundan derin bir nefes alır, bara doğru ilerlerken dudaklarında gülünç derecede heyecanlı bir gülümseme vardır. "Gidelim çocuklar."

Onlar da aynı şekilde.

Ben daha girişten çıkamadan kalçama kocaman bir el iniyor, parmak uçları kotu kavlıyor. İçgüdüsel olarak bunun Kai olduğunu anlıyorum, çünkü sahiplenici tutuşu otelin lobisinden ayrıldığımızdan beri yaydığı havayla eşleşiyor.

"Herkes onun dediğini mi yapıyor?" Ekip en yakın barın tepesine üşüşürken soruyorum.

"O planlayıcıdır. Boş zamanlarımız için hep bir planı vardır. Tampa'dayken bir tekne kiraladı. New York'ta Broadway gösterisi. Toronto'dayken Niagara Şelalesi'ne bir gezi. Ve görünüşe göre Dallas'ta bir country bar."

Dönüp ona bakıyorum. "Peki tüm bu gezintiler sırasında neredeydin?" "Max ile otelde."

"Ama bu gece değil."

Gözlüklerinin arkasından Kai'nin çelik mavisi gözleri dudaklarıma dalmadan önce yüzümde geziniyor. "Hayır. Bu gece olmaz."

"Ace!" diye sesleniyor çocuklardan biri, ağzına kadar kehribar rengi sıvıyla dolu bir shot bardağını havaya kaldırarak.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Kai, omzumun üzerinden bara bakarak. "Shot atıyor olamam."

"Hayır. Eminim otuz iki yaşında geriatrik karaciğerinin bunu kaldırmasına imkan yoktur."

"Bana yaşlı mı diyorsun, yoksa beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"İkisi de." Bara doğru geri geri yürümeye başladım. "Geçen gece bana vahşi bir yönün olduğunu söylemiştin. Bunu görmek istiyorum. Hadi Beyzbolcu Baba, sana söz verdiğim dengenin diğer yarısını, yani eğlenceyi bulmanın zamanı geldi."

Yavaşça yolumda ilerliyor ama uzun bacakları benimkilerden çok daha hızlı hareket ediyor. Tek bir parmağıyla kot pantolonumun kemerine takılarak sadece ondan uzaklaşmamı engellemekle kalmıyor, aynı zamanda göğsüm onunkine çarpana kadar beni geri çekiyor.

Hiç şüphem yok, bu gece eğlenceli olacak.

Dilinin kaygan bir hareketiyle alt dudağını ıslatıyor. "Burada ne tür bir eğlenceden bahsediyoruz?"

Tanrım. Kendimi tutmaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum ama tek düşünebildiğim onun devasa bedenine bir ağaç gibi tırmanmak.

Donmuş halime kıkırdıyor, kalçalarımı bara geri döndürmek için parmağını çözüyor. "Haydi, Mills. Bana gençlerin nasıl atış yaptığını göster."

"Tanrım, sen otuz iki yaşında bir Boomer'sın, değil mi?"

"Gururla."

Bara ulaşır takım arkadaşlarına katıldığımızda Travis yanımdaki yeri alıyor ve arkamda duran Kai'nin vücudundan yayılan rahatsızlığı hissedebiliyorum.

Travis'in otel lobisinde bana çocukların bu gece Kai'yi kızdırmayı planladıklarını ve benimle yalnız kalmasına asla izin vermeyeceklerini söylediğini bilmiyordu ve ben kim oluyorum da ne kadar tuhaf bir şekilde yapılırsa yapılsın takım bağı bozuyorum.

"Kai," diye sesleniyor Isaiah iki kadeh kaldırarak. İç çeker ama kardeşine katılmak için ayrılır.

"Tarçınlı viski." Travis bana bardaklardan birini uzattı.

Düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor. Yirmi birinci yaş günümde beynimi kustuktan sonra "dokunmayacağım" likörlerden biri. Ama Kai'nin dudaklarında bir gülümseme, kardeşiyle gülerken yüzünde bir hafiflik var, o yüzden siktir et, bu gece için tarçınlı viski benim tercihim olacak.

İçim yanıyor ve öğürmemek için kendimi zor tutuyorum ama sonra Kai'yi kendi içkisini geri atarken bana bakarken yakalıyorum ve acı çektiğimi anlamasına izin vermiyorum.

Kai Rhodes'un varlığında öğürdüğümü görebildiğim tek bir durum var ve bunun likörden olmadığı kesin.

Bir adım öne çıkıyor ve başparmağıyla dudaklarımın kenarını silerek bir damlacık likör yakalıyor. "İyi misin? Daha bir dakika önce kendinden çok emindin. Öğürmeyeceksin, değil mi?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Umarım daha sonra."

Başını sallıyor - onu hazırlıksız yakalayan bir şey söylediğimde yaptığı tipik hareket. "Benimle flört mü ediyorsun Montgomery?"

"Tanıştığımızdan beri öyleyim. Sen de flört etmeye başlayacak mısın?"

"Miller," diye araya giriyor Isaiah, ben Kai'nin cevabını alamadan. "Bu dansı alabilir miyim lütfen?"

Bunu kabul ettiğimde, yalnız zamanımın olmamasından bu kadar rahatsız olacağımı fark etmemiştim. Ama Kai bilmeli ki, takım arkadaşlarının hangisi olduğu önemli değil, burada başka kimseyle ilgilenmiyorum. Aklımda başka birine ayıracak beyin boşluğum olamayacak kadar çok bekar bir baba var.

Isaiah'nın gülümsemesi beklenti dolu, ben de kabul ediyorum ve beni diğer birkaç takım arkadaşıyla birlikte dans pistine götürmesine izin vermek için elimi onunkine koyuyorum.

"Country müzikte nasıl dans edileceği hakkında hiçbir fikrim yok," diye bağıriyorum canlı müzik grubuna.

"Ben de öyle. Bence hepimiz aptal gibi görüneceğiz ama neden olmasın, değil mi?"

Gülümseyerek ona bakıyorum ama dikkatimi tekrar bara yöneltmek gibi bir hata yapıyorum.

Kai elinde bir birayla ölümcül görünüyor ve bakışlarını yakaladığımda yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Beni takip ediyor, birasını dudaklarına götürmeden önce gözleri elimin kardeşinin elinin içinde olduğu yere düşüyor.

Bir sonraki şarkı için kalabalığa katılıyoruz.

"Olay şu." Isaiah bir kolunu omzumdan geçirip beni kendine çekiyor ve kulağıma doğru konuşuyor. "Senden hoşlanmıyorum."

Bir kahkaha attım.

"Yani, beni yanlış anlamayın, cehennemde bir şansım olduğunu düşünseydim bu farklı olurdu, ama şu anki haliyle, taşaklarımı oldukları yerde seviyorum ve Monty beni yeterince korkutuyor. Ancak ağabeyim ..."

İkimizin de dikkati onu barda buldu, çenesi titriyordu.

"Kai muhtemelen takımda Monty çıldırmadan seninle vakit geçirebilecek tek kişi. Ve bence senden hoşlanıyor. Hepimiz öyle düşünüyoruz ama artık istediklerinin peşinden gitme konusunda pek başarılı değil. Arkasına yaslanıp herkesle ilgilenme eğiliminde, o yüzden ... Ben sadece düşündüm ki..."

"Onu zorlayacak mısın?"

Omuz silkiyor. "Biz erkekler basit yaratıklarız. Kıskançlık harikalar yaratır. Düşündüm ki seni bir tur attırayım, birkaç çocuk bir iki şarkı söylesin ve belki de daha az çekici olan Rhodes kardeşin bir anlığına bencil olmasını ve istediği şey için ayağa kalkmasını sağlarız. Seni de bu işe bulaştırdım çünkü yanılıyorsam düzelt ama sen de onu istiyorsun."

Onu düzeltmedim. "Travis bana ne planladığınızı söyledi zaten." "Ee, var mısın?"

Müzik başladığında Kai'ye bir kez daha bakıyorum. Daha önce ona seksi görüldüğünü söylediğimde yalan söylemiyordum ve şu anda salladığı kıskanç şey bunu daha da artırıyor. Elbette, babam ona özleyeceği birini vermemem konusunda beni uyarmıştı ama Kai iki aydan kısa bir süre içinde ayrılacağını biliyor ve yine de bana *öyle* bakıyor. Belki de istediği şey, yazın geri kalanında dadıyla baş başa biraz eğlenmektir.

"Her şeyden önce, kardeşin senden daha ateşli." Isaiah kıkırdar.

"Ama, evet, ben varım."

Dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle Isaiah beni döndürüyor ve müzik dans pistindeki kalabalığı ele geçirirken beni tekrar içeri çekiyor.

Altı şarkı sonra babamın oyuncularının hepsinin şaşırtıcı derecede iyi dans ettikleri sonucuna vardım. Altısıyla bir tur attım, Cody en akıcı olanıydı, sanki ayağındaki yepyeni kovboy çizimleri ona birdenbire hızlı tempolu country müziğinde dans etme yeteneği vermiş gibiydi.

Her oyuncu ya benimle ya da bir başkasıyla dans etmek için buraya geldi ve sonra Kai hala barda, beni ve takım arkadaşlarını mükemmel bir şekilde görebiliyor.

"Lanet olsun," diyor Travis yanımda, elleri kalçalarında nefesini tutmaya çalışıyor. "Şimdiye kadar burada olur sanıyordum. Ben bir yakalayıcıyım; dizlerim berbat durumda. Bütün gece seninle dans edemem."

"Sanırım onu yanlış anladınız. Hiç umurunda değil gibi görünüyor ki bu da şakanın amacını boşa çıkarıyor."

"Hayır." Travis bara doğru bir bakış fırlatıyor. "Max geldiğinde değişti. Artık şehit rolü oynamayı seviyor. Eğer bu geçen sezon olsaydı, hiçbirimizin seninle tek bir dans bile etmesine izin vermezdi."

Çiftler bir kez daha eşleşmeye başlarken müzik yavaş bir müziğe geçer.

"Ah siktir." Travis bir elini belime koyarak beni kendine çekti. "Yemin ederim eğer Ace bundan sonra benden nefret ederse, bu fikri bulduğu için Isaiah'ın suratına yumruğu indireceğim."

Omzunun üzerinden Isaiah'yı bir masada buluyorum, geniş ve heyecanlı gözleri bizden bara sıçırıyor. Oraya bakmayı reddediyorum. Bu ilk başta eğlenceliydi ama şimdi açıkça bir hamle yapmayı planlamadığı halde bir adamı kışkırtmaya çalışmak biraz garip.

Trav bize döndüğünde, Kai'nin bardan kaydığını ve doğruca dans pistine gitmeden önce ayağa kalktığını hemen yakalıyorum.

Attığı her adımda gözleri odanın diğer ucundan benimkilere kilitleniyor ama dans pistine ulaştığında araya girmiyor. Onun yerine, kenarda bir masada oturan ve kulağına konuşmak için eğilen kardeşine yöneliyor.

Isaiah ön kapıya bakarken gözleri büyür.

"Neler oluyor?" Arkasından Rhodes kardeşlere başımı sallayarak Travis'e soruyorum.

Benim görüş alanımı takip ediyor, sonra Isaiah'inkini.

"Oh, kahretsin," diye nefes alıyor ve beni Isaiah'ın bütün gece işgal ettiği masaya götürüyor. "Ne yapıyorlar burada?"

Kai'nin gözleri, birasından bir yudum alırken dirseklerini önündeki yüksek masaya rahatça dayamış olan Travis'in sırtımın küçük kısmındaki eline takılıyor.

Onu tokatlamak istiyorum. Ayrıca onun aptal yakışıklı yüzünü öpmeyi de çok istiyorum ama bu konuda bir şeyler yapması gereken kişi o olacak. Son iki haftayı ona ne kadar çekici olduğumu söyleyerek geçirdim.

"Yarın Teksas'a karşı serilerine başlıyorlar." Isaiah dans pistine geri döner. "Cody!"

Birinci kaleci, siyah kovboy şapkası takan sevimli bir adamla dansın ortasındadır ve araya girdiği için Isaiah'a hançer fırlatır.

Ama sonra Isaiah tekrar kapıya doğru işaret eder ve Cody anında takım arkadaşlarıyla birlikte masadadır. "Dean Cartwright burada mı? Başka bir bar seçemezler miydi?"

"Neler oluyor?" Cevap almak için dördüne de bakıyorum.

"Babam şuradakinin ağzını burnunu kırdı" -Isaiah yanımdakilere ürkütücü derecede benzeyen bir grup adamı işaret ediyor- "geçen yıl Atlanta'da oynadığımızda".

"Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmedim." Kai şişesinden bir yudum daha alıyor, gözleri beni yakalayıcısından ayıran birkaç santime kilitlenmiş.

"Dean'in çenesine bir sağ kroşe indirip onu yere serdikten sonra sıraları boşalttın."

"O senin fırlatma kolundu, Ace. Bunun ne kadar para ettiğini biliyor musun?"

Kai omuzlarını kaldırır. "Bunu hak etti."

"O ne yaptı?" Sorum üzerine Kai'nin gözleri nihayet benimkilerle buluşmak için titreşiyor.

Hemen cevap vermeyince Travis yanımdan araya girdi. "Ben kaleyi korurken Cartwright yasadışı bir şekilde eve doğru kaydı. Beni dizlerimden tutup dışarı attı. Pis bir hareketti ve beni maçın geri kalanında oyundan düşürdü."

Başım Kai'ye döndü. "Onu bunun için mi yumrukladın?"

"Tabii ki hayır." Şişesinden yavaşça bir yudum alıyor. "Bir sonraki vuruşunda ona bir atışla vurduğum. Atıcı tümseğinde bana saldırmasını bekledim, sonra da yumrukladım."

İçimden bir kahkaha patlıyor çünkü Kai'nin böyle bir şey yapması tamamen karakter dışı görünüyor.

Şişesinin arkasından bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Bu Max'ten önceydi."

Ah. Elbette öyleydi. Bana o zamanlar farklı bir adam olduğunu söylemişti ama içindeki bu ateş parçasını görmek hoşuma gidiyor. Ve dikkati Travis'le aramızda kalan minimum mesafeye düştüğünde çenesinin esneme şekli bana hala orada olduğunu söylüyor.

Masa küçük, bar kalabalık. Yakalayıcısına kardeşine olduğundan daha yakın durmuyorum, bu yüzden onun bu yönünü sevmeme rağmen, gerçekten dramatik davranıyor.

Travis masadan kalkıyor. "Bize bir içki daha getiriyorum."

Cody ve Isaiah bize sırtlarını dönüp bir kez daha dans pistine bakarak yanlarından geçen her kadını süzerek kendilerini eğlendiriyorlar, ama Cody de aynı şeyi birkaç kovboya yapıyor. Kai bu fırsatı değerlendirerek masanın etrafından dolaşıp artık boş olan benim yanıma geliyor.

Kollarının üzerine yaslanmış, birasını yudumluyor ve "Travis iyi bir adamdır" diye gelişigüzel konuşmaya çalışırken bana bakmıyor.

İşte başlıyoruz. "Evet. Öyle."

Başını sallıyor, hâlâ bana bakmayı reddediyor. "Senin yaşına da yakın." "Şey, bu çok kötü. Bugün daha önce de söylediğim gibi, yaşlı erkeklerden hoşlanıyorum." Gözleri benimkilere kayıyor.

"Senden hoşlanıyor."

O iyi bir aktör.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Isaiah da bana aynı şeyi sordu." "Peki sen ne dedin?"

Kai tekrar tam boyuna doğru düzeliyor, üzerimde dururken lezzetli bir şekilde zorba. "Ona bunun beni rahatsız edeceğini söyledim çünkü sen Max için buradasın."

"Peki gerçek bu mu? Max yüzünden mi?"

Dudağının kenarı bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, bütün akşamımı seni izleyerek ve Monty'yi takas etmek için bir yol planlayarak geçirecek kadar rahatsız olduğumu söyleyebilirim."

Bir kahkaha atıyorum, ağızımdaki gülümseme onunkini yansıtıyor. "Ve sen bana saçma diyorsun."

"Benim de bazı anlarım oldu. Max gelmeden önce bambaşka bir adamdım." "Oyunun ortasında diğer oyuncular yumruklayan bir adam."

"Takım arkadaşını *koruyan* bir adam."

Soru soran bir kaş kaldırıyorum. "Şimdi aynı takım arkadaşının takas edilmesini isteyen bir adam."

"Artık hepimizin sınırları var, değil mi?" "Ve ben senin sınırın mıyım?"

Gözleri yüzümde geziniyor ve bir kez daha dudaklarıma konuyor. "Sanırım öyle olabilirsin."

Hamleni yap, Kai.

İstedikini biliyorum. Bütün gece büyüyen hayal kırıklığından bunu görebiliyorum, ama sanki Travis'ten ya da dans ettiğim takım arkadaşlarından herhangi birinden hoşlanmamın daha mantıklı olacağına karar vermiş gibi, bu yüzden kendini tutuyor. Ve ben endişeliyim.

Çocukların onu zorlamaya yönelik küçük oyunu, Kai'nin artık istediğini alacak kadar bencil olmadığını ortaya çıkardı.

Travis masaya dönüp şişelerin boyunlarını parmaklarının arasına aldığında bu endişe daha da artıyor. Şişeleri masaya bırakırken Kai yanımdan ayrılıyor ve kardeşiyle birlikte masanın diğer ucuna doğru ilerliyor.

"Cartwright ve takım arkadaşları buradaysa gidiyor muyuz yoksa kalıyor muyuz?" Travis soruyor.

"Kalıyorum." Isaiah onu bir bakışla iğneliyor, zaten konuşmasında hafif bir tutukluk var. "Siktir et o herifi. Biz çocukken gezici top oynarken de hıyarın tekiydi, şimdi daha da hıyar."

"Eğer kalacaksak, ben dans ediyorum." Cody elini benimkine uzattı.

Çocuklar dönüp sürahilerine bakıyor, onun devreye girmesini bekliyorlar ama onun tek yaptığı bitmiş birasını yenisiyle değiştirmek oluyor.

Bir şarkı bitip diğeri başladığında, dış saha oyuncularından biri beni bir sonraki takım arkadaşının bekleyen kollarına doğru döndürüyor.

Ama bu sefer beni yakalayan kişi takımdaki çocuklardan biri değil. Atlanta'dan gelen oyuncu Dean Cartwright.

"Adın ne?" diye soruyor, bir eli belimde ve ağzı kulağıma çok yakın.

Yutkunuyorum, dans pistinde tanıdık bir yüz arıyorum ama içkiyi fazla kaçırmışım ve beni birilerine bakamayacak kadar hızlı döndürüyor. "Miller."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bana benimkini sormayacak mısın?" "Seninkini zaten biliyorum."

"Anlaşıldı."

Dudakları, çoğu kadının seksi olarak sınıflandıracağını varsaydığım yavaş bir sırıtışla yayıldı. Ama aşırı ukalalık artık bana göre değil. Şimdi aklımda ateşli ama kendinden emin olmayan bir adam var ve onun hak ettiği özgüveni bulması fikrinden daha çekici bir şey düşünemiyorum. Özellikle de benimleyken.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama tutuşu daha da sıklaşıyor. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece dans etmek istiyorum. Bütün gece seni izledim ve Windy City Warriors ile burada ne halt ettiğini merak ettim."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Babam saha müdürü."

Kaşları kalktı. "Monty'nin kızı mı? Baban benimle sözleşme imzalamadığı için bir anlaşmam suya düştü."

"Mantıklı. Her zaman iyi bir zevke sahip olmuştur."

Gülüşü gerçek. "Huysuz küçük şey, ha?"

"Artık gidebilir miyim?" Bir kez daha olay çıkarmadan kendimi onun elinden kurtarmaya çalışarak soruyorum.

"Bir dans, Miller Montgomery."

Bir anımı aldı ama istifa ettim. "Peki. Ama bana tüm ekibin senden neden bu kadar nefret ettiğini söylersen."

Tekrar hareket etmeye başladığımızda gülümsemesi sinsî. "Rhodes'ları seyahat topu oynadığımız çocukluğumuzdan beri tanırım. Lisedeyken İsaiah'ın bir ya da iki kız arkadaşıyla yatmış olabilirim ya da olmayabilirim."

"İsaiah'ın kız arkadaşı yok."

"Eskiden öyleydi. Ve biz oynamadan önce onu oyundan düşürmenin gerçekten kolay bir yoluydu."

İnançsız kahkahamı tutamıyorum. "Yani sen sadece boktan bir insansın, öyle mi?"

"Ben bir rakibim. Eğer bu kadar önemsiz bir şey rakibimin kötü bir oyun oynamasına neden olabiliyorsa, bu onların suçudur."

"Sen en kötüsüsün, biliyor musun? Umarım Kai'nin sana vurduğu atış, taşaklarına doğru hızlı bir toptur."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Teşekkürler, bebeğim."

Başım dönüyor, ekibi arıyorum ve sonunda hepsini bir masada toplanmış, gözleri bize kilitlenmiş halde buluyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Yarın maçın yok mu?"

"Programımı şimdiden biliyor musun? Ne kadar tatlısın. Üvey kız kardeşim

Yakınında. Bu gece onu otelden çıkarabileceğimi düşündüm. Onu tanıyor olabilirsin aslında-" Dean'in dikkati omzumun arkasına kayıyor. "Oh wow." Eli daha da güneye iniyor, parmak uçları kırımın üst kısmına dolanıyor. "Daha önce hiç Ace ile sevişmemiştim."

"Kibar davranıyorum ama sakın elini daha fazla kaydırayım deme."

Sadece gülümsüyor. "Bu geceye kadar Ace ile hiç sevişemediğimi söylemeliydim."

Ha?

Kai'nin varlığını onu görmeden çok önce hissedebiliyorum. Bize ulaştığında Dean'in göğsünü kalabalığın içine doğru itiyor ve beni tutuşunu kırıyor.

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Bölüm 15

Kai

Kabul ediyorum, bütün gece küçük bir sürtük gibi debelenip durdum. Isaiah'nın sadece benimle dalga geçtiğini, Miller'ı omzuma atarak beni dengesiz bir mağara adamı gibi davranmaya zorlamaya çalıştığını biliyorum. Ama tek yaptığı zaten bildiğim şeyi pekiştirmek oldu: Onun isteyeceği türden bir adam olma lüksüne sahip değilim.

Kırmızı boyalı dudaklarında bütün gece bulaşıcı bir gülümseme vardı. Dans pistinden neredeyse hiç ayrılmadı. Eğlenceli ve çekici biri ve beni de yörüngesine çekmesini istiyorum ama yarın uyandığımda kim olduğumu hatırlayacağım. Yirmi beş yaşında bir kızın peşinden koşacak vakti olmayan bekâr bir baba.

Dikkatimi ondan hiç ayırmadım. Saplantılı bir sapık gibi her hareketini takip ettim ve belki de öyleyim. Tanrım, kendimi sapık gibi hissediyorum ama elimde değil. Isaiah'ın onunla dans etmesini kaldırılabildim çünkü benimle taşak geçtiğini biliyordum. Aslında, takımın çoğunun onunla dans etmesini kaldırılabildim, her ne kadar gözümü kırpmadan izlesem de, tek birinin bile elinin çok aşağıya düşmediğinden emin olsam da. Travis'in benimle oynadığını bile fark ettim ve içimde büyük bir parçam onunla dans etme arzusuyla dolup taşıyor.

Hepsinin canı cehenneme.

Ama bunun yerine eve gidip sorumluluklarımla ilgileneceğim.

Sağ saha oyuncumuz Miller'la dans pistinde bir tur atarken kardeşimin sırtını sıvazlıyorum. "Ben gidiyorum. Benim için ona göz kulak ol ve otele döndüğünden emin ol, tamam mı?"

"Ne?" Isaiah koltuğunda dönüyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Gitme dostum."

"Pişman olacağım bir şey söylememek ya da yapmamak için bira içiyorum, sanırım gitme vaktim geldi."

"Siktir, Kai. Şaka yapıyorduk. Sadece bir saniyeliğine bencil olmanı ve gidip kızını getirmeni istedik."

Avucumu yanağıma götürüp elimi ona vuruyorum. "Seni seviyorum. Bu gece aptalca bir şey yapma. Eve sağ salim vardığında bana haber ver."

Masadaki diğer birkaç takım arkadaşım ile yumruklarımı birleştirip vedalaşıyorum ama ayrılmak için döndüğümde dans pistine bir kez daha bakıyorum ve Dean Cartwright'ın Miller'ı kollarına aldığını görüyorum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Çenem tıkırdıyor, kanım ısınıyor. Her damarımdan akıp yumruklarıma doğru koştuğunu hissedebiliyorum. Ebeveyn olduğumdan beri kendimi kontrol ediyorum ama Max'in dadısı yüzünden kendimi kaybedeceğimden eminim.

Dean kendini beğenmiş bir pislik gibi gülümsüyor ve Miller'ın yüz ifadesini ya da vücut dilini okuyamıyorum. Yine de çok konuşuyorlar ve bu hoşuma gitmiyor.

"Malakai," diye uyarıyor ağabeyim, tam adımı söyleyerek.

"Ellerini kızın üzerinden çekse iyi olur."

Isaiah önüme geçti. "Yapma."

Dans pistine doğru ilerlerken gözlerimi ikisinden ayırmıyorum. "Gidip biraz konuşacağım."

"Kai, eğer elini beceremezsen, Monty beni gerçekten öldürür."

"Ona vurmayacağım."

Dean'in sırtındaki eli tehlikeli bir şekilde aşağıya iner.

Tamam, yalan söyledim. Bu gece hapse girme ihtimalim var.

Güneye doğru devam ediyor ve Miller'ın dar kot pantolonunun içinde inanılmaz görünen kışının hemen üzerinde duruyor.

Etrafımda kırmızıdan başka bir şey görmüyorum, ama bir şekilde adımlarımı sıradan bir hızda tutuyorum, vücudumda dolaşan saf öfke hakkında sıradan bir şey olmamasına rağmen.

"Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diyorum, kıza olan temasını kesmek için göğsünü itiyorum.

Kendini düzeltirken sadece kibirli bir gülümseme takınıyor. "Kai Rhodes. Bu gece seni dışarıda gördüğüme şaşırdım. Evde oğlunla olman gerekmiyor muydu? Başka bir devamsız baba istemeyiz, değil mi?"

"Az önce ne dedin sen?" Ona doğru bir adım atıyorum ama Miller'ın tişörtümü çektiğini hissediyorum.

Dean çocukluğumuzdan beri başımıza bela oldu. Bizi o kadar uzun zamandır tanıyor ki kendi babamdan bahsettiğini anlıyorum.

"Ya da dur tahmin edeyim. Oğlunuz için yeni bir anne arıyorsunuz."

Bu kez Miller hamle yapıyor ama onu arkamda tutmak için tek kolumu uzatıyorum.

"Oh." Dean benden Miller'a bakarak aydınlandı. "Bu Max'in yeni annesi mi? Hadi ama Ace, seninle böyle bir hayata zorlamak için çok genç. Sen bundan daha iyisin."

"Kai." Arkamda bir yerlerde ağabeyimin uyarıcı sesini duyuyorum ama daha çok kulaklarım öfkeyle dolup taşıyor.

Eğer benim hakkımda konuşsaydı, bu bir şey olurdu. Ama Max? Hiç şansı yok.

Ona doğru bir adım atıyorum ve alaycı bir şekilde çenesinin yan tarafına yumruklarımınla vuruyorum. "Bir tane daha ister misin? Belki sağ tarafta kırdığım dişlere uyması için sol tarafa da bir tane?"

"Kai," diye tekrar uyarıyor ağabeyim ama dikkatimi başka yöne çekmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Vay canına, bu beklediğimden çok daha kolay oldu." Dean kibirli küçük bir hıyar gibi gülüyor. "Koçun, kızı için ağzından köpükler saçtığını biliyor mu?"

Başımı salladım. "Siktir git. Öyle bir şey değil. O sadece bir dadı."

Ağzımdan çıkar çıkmaz bu sözlerden nefret ediyorum.

Sadece gülüyor. "İyi iş çıkardın. Bu berbat durum için beni suçlayamazsın bile."

Döndüğümde Miller'ı arkamda bulma fikrinden hem korkuyor hem de bekliyordum ama o gitmişti. Ve varlığının her zerresiyle ne dediğimi duyduğunu biliyorum.

Uzakta, dövmeli omuzlarının üzerinde koyu kumral saçlarının parıltısını yakalıyorum, ana odadan çıkıp alt kattaki banyoya doğru ilerliyor. Onun peşinden gitmeden önce fazlasıyla tatmin olmuş Dean'e söylediğim son şey "Sen bir pisliksin," oluyor.

O hızlı ama ben daha hızlıyım.

"Miller!" Beni duyabileceği kadar yüksek sesle bağıryorum ama o yavaşlamıyor. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye bağıryor omzunun üzerinden. "Sen gelip olay çıkarmadan önce bu işi gayet iyi halletmiştim."

Şu anda şaka mı yapıyor?

"Seni yakaladı!" Tam olarak bunu yapıyorum, onu durdurmak için dirseğinin etrafında dönüyorum.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim!" Bana dönüyor, öfkesi belli oluyor. "Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor? Tanrım, bütün gece beni görmezden geldin, sonra da bunu mu yaptın? Beni kırbaçlıyorsun."

"Bütün gece seni görmezden mi geleyim?"

Kahretsin, ona öyle geliyor, değil mi? İstesem de onu görmezden gelemeyeceğimi bilmiyor.

Elimden kurtularak merdivenlerden aşağı iniyor, kadınlar tuvaletine yöneliyor ama uzun bacaklarım aradaki mesafeyi kapatarak onun önüne geçiyor ve daha fazla ilerlemesini engelliyor. Ondan iki adım daha aşağıdayım, göz hizasındayız.

Kollarını bir velet gibi göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bu bana bir şey yapmazsa lanet olsun. "Şimdi de beni kadınlar tuvaletine kadar takip mi edeceksin? Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum. Sonuçta ben sadece dadıyım."

Lanet olsun.

Ses tonumu yumuşattım. "O şekilde anlaşılmasını istememiştim. Kastettiğim bu değildi."

"Sorun değil. Eski Kai'yi görmek isteyen bendim." Beni geçmek için hamle yaptı ama ben onun önüne geçerek yolunu kestim.

"Ben hiç öyle olmadım. Sadece ... lanet olsun, ellerini senin üzerinde görmekten nefret ettim. Eski beni tanımak istiyorsanız, ne kadar pervasızca yaparsa yapsın, insanlarıyla ilgilenmesiyle tanınırdı."

Benim halkım. *Onu.*

O küçük parçayı bir araya getirdiği anı görebiliyorum.

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Uzun zamandır tek başımaydım, tıpkı Eylül'de yine tek başıma olacağım gibi. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Şunu söylemeyi kes."

"Ne diyorsun?" diye test ediyor. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi mi yoksa yakında gideceğimi mi?"

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, göğsüm hâlâ öfkeyle kabarıyor. "Tanrım, beni çıldırtıyorsun Miller. Sana dokunuyordu."

"Bu gece bana dokunurken başka kimi gördün biliyor musun? Travis'i. Cody. Kardeşin. O zaman bir şey yaptığını görmedim."

Çenem çalışıyor. "Bu farklı. Onlar iyi adamlar. Eğer isteseydin ..." Başımı sallıyorum, söyleyemiyorum bile. "Dean Cartwright pisliğin teki. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Bunu kabul edemem."

"İznine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Espri yapmadan gülüyor. "Sen benim babam değilsin. İstedğim *kişiyle* istediğimi yapabilirim ve bunların hiçbirini sana açıklamama gerek yok."

Merdiven boşluğunda insanlar yanımızdan geçiyor, tuvalete giden yolda tartışırken bize şüpheli bakışlar fırlatıyorlar.

Gözlerim kısıldı. "Ve istediğin o mu?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Aman Tanrım! Sen imkansızsın. Gitmen gerek. Ben senin sorunun değilim."

Dönerek geldiğimiz yöne doğru ilerliyor ama onu durdurup duvara yaslıyorum, ikimiz aynı merdivende buluşuyoruz. "Evet, aynen öylesin."

Bana dik dik bakıyor, geri adım atmıyor. "Kai, ben senin sorunun *değilim*." Dikkatim dudaklarına kayıyor. "Benim sorunum ol."

Yutkunarak başını eğiyor, beni sınıyor. "O zaman beni sorunun haline getirecek bir şey yap."

Sik beni. Bu kadına çok sinir bozucu bir şekilde ilgi duyuyorum, bu yüzden tam da bunu yapıyorum. Onu kendi sorunum haline getirdim.

Ağzımın onunkine çarpışında yumuşak ya da tatlı bir şey yok çünkü Miller'da yumuşak ya da tatlı bir şey yok. Beni kızdırıyor, zorluyor, bana meydan okuyor.

Ve ağzının benimkine teslim oluşuna bakılırsa, beni *istiyor*.

Yüzünü kavrayıp dudaklarım dudaklarına yaklaşırken mırıldanıyor, sanki bu öpücük en tatlı rahatlamaymış gibi. Yastık gibi yumuşak, tam hayal ettiğim gibi ve dili. *Lanet olası* dili. Benimkiyle buluştuğunda sıcak, ıslak ve duyarlı, boğazımdan güven dolu bir inilti çıkarıyor.

Neredeyse çok fazla. Çok mükemmel.

İçine doğru iterek daha fazlasını alıyorum, eğilip çalabildiğim kadarını çalmaya çalışıyorum.

Miller'ın elleri omuzlarımda. Tırnaklarını en elektrikli şekilde tenime sürüyor, sonra da sanki doyamıyormuş gibi saçlarımdan ucundan çekiştiriyor.

"Siktir, Kai," diye fısıldıyor bana karşı, elleri takdirle dolaşıyor. "Daha fazla."

En son ne zaman böyle hissettiğimi size söyleyemem. İstenilen. *Arzulanan*. Dokunuldu ve ilgilenildi.

Karanlık merdiven boşluğunda yanımızdan cesetler geçiyor ama umurumda değil. Kalçalarımı onunkilere geçirip onu duvara doğru itiyorum, Miller beni daha da yaklaştırmak için bir bacağını kalçamın üzerine atarken ağızlarımız çılgınca çarpışıyor.

Kahretsin, kalçalarının beşiği benimkiler için mükemmel.

İçine doğru itiyorum, aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor ve sadece bir kottan bile olsa sürtünme arıyor.

O çok güzel. Şaşırtıcı derecede *istekli*.

Benimle savaşıacağını, kontrolü ele geçirmek için benimle savaşıacağını düşünmüştüm ama Miller *uyumlu*.

Kıçını kavrayıp diğer bacağına da kalçamın etrafına çektiğimde, ayak bilekleri arkamda kesiştiğinde o kadar uyumlu ki.

Başı duvara yaslanıp ince boğazını ortaya çıkarıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip narin deriyi ısırarak sütunu yalıyorum.

"Tanrım evet," diye inliyor.

Köprücük kemiğini emiyor ve yalıyorum, dilimi orada teniyle birleşen dövme çizgilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Uygun, Miller." Çenesini öpüyorum, kulağını buluyorum ve dişlerimin arasında ısıyorum. "Tadın çok tatlı. Lanet bir tatlı gibi."

Kalçalarını döndürüyor, amını ovuşturuyor ve beni inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Acaba amının tadı da geri kalanı kadar tatlı olacak mı?

Ağzını tekrar alarak öpücüğümün içinde tatlı küçük sesler çıkarıyor ve dilimi tekrar içine soktuğumda bu sesler daha da derinleşiyor.

Bunun sahiplenici ve açgözlü olduğunu biliyorum, ama şu anda tam olarak böyle hissediyorum. Onu istiyorum. Onu burada kalmayı planladığından çok daha uzun bir süre istiyorum ve eğer karşılığında beni isteyecek bir parçası varsa, bencil olacağım ve onu al.

Vücudu kıpırdamıyor ve sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi dudaklarına fısıldıyor. "Kai." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyor ve geri çekilip bana bakıyor. "Yakında gidiyorum."

Yüzüne baktığımda onu gördüm. Bağlanmamam için nazik bir hatırlatma çünkü o bağlanmıyor. Eğer onunla başa çıkamazsam, bana bir çıkış yolu veriyor. Bundan *daha fazlasını*.

Bir kova soğuk su gibi, işe yarıyor.

Oğlumun bağlanması konusunda endişeliyim ve burada lanet bir öpücükten saçma senaryolar hayal ediyorum.

Nefes verirken alnım onunkine düşüyor, gözlerim pişmanlıkla kapanıyor. Yüzüme bakıp sözlerine vereceğim yanıtı ararken onu tekrar ayağa kaldırıyorum.

"Otele dönüp Max'i kontrol etmem gerekiyor."

Dudaklarından mağlup bir nefes kaçıyor ama başını sallayıp beni bardan dışarı kadar takip ediyor.

Bölüm 16

Miller

Odalarımıza çıkan asansör yolculuğu sessizdi. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyor; zihnim hâlâ yarıyor. Beni bu soğuk, metal duvara yaslamasını ve tıpkı barda yaptığı gibi hissettirmesini istiyorum, ama küçük hatırlatmamın uzaklaşmasına yetmiş olması bana bunun bir daha olamayacağını söylüyor.

Beni öpüş şeklinden anladım çünkü daha önce hiç böyle öpülmemiştim. -uzun zamandır. İhtiyacı vardı. Ve daha fazlasını kaldıramayacaksa ona her şeyi geri alma fırsatı vermem gerektiğini biliyordum.

Babamın beni uyardığı gibi, Kai bağlanıyor, ama ben . . . Ben bağlanmıyorum.

Kendi odalarımızın kapısında duruyoruz, her birimiz anahtar kartlarımızı çıkarmak için acele etmiyoruz.

"Yani ..." Kai sonunda
ağzından geçirir. "Yani . . ."

Dudaklarının köşesinde hafif bir çekilme var, orada da rujumun lekesi var ama gözlerini elindeki karttan ayırmıyor, parmaklarının arasında çeviriyor. "Eğlenceli bir gece için teşekkürler."

Bir kahkaha attım. "Buna böyle mi diyoruz?"

O yakışıklı gülümseme şimdi bana yöneldi. "Eski beni bir anlığına hatırlamak güzeldi."

Daha çok Max'ten önceki hayatına geri dönmek istemediğini hatırlaması onun için iyi oldu.

Kartı kapıya doğru tutuyor, mavi gözleri pişmanlık dolu. Öpücük için mi? Belki de. Kendini sorumluluklarından soyutlayıp bencilce bir eğlence anına izin veremediği için mi? Muhtemelen.

"İyi geceler,
Mills." "İyi
geceler, Kai."

Ben içeri girene kadar koridorda oyalanıyor ve kapım kapandıktan birkaç saniye sonra onun kapandığını duyuyorum.

Yüzümü yıkarım. Dişlerimi fırçalıyorum. Geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Dışarıdaki ilk gecesinin böyle geçmesini istememiştim. Her dakikasını sevmesini, sorumlulukların baskısı olmadan kendini hafif hissetmesini istedim.

Ama bunun yerine, takım arkadaşları ona zor anlar yaşatırken kendini geri çekmekten, neredeyse kendini bir kavgaya bulaştırarak beni savunmaktan sorumlu hissetti. Ve öpüşmemizi bozacak kadar sorumluluk sahibiydi, ki bu da her şeyden pişman olmasına neden oldu.

Kolay olacağını düşünmüştüm. Ona eski halini hatırlatabilirim, sorun olmaz sanmıştım. Ama artık çok açık, Kai eski haline dönmek istemiyor.

ÇarşafLARımı geriye çekip yatağa girmek üzereyken bitişik kapımız çalındı.

Hareketlerimi durdurdum. *Ne oluyor be?*

Kapının yanında oyalanırken kalbim göğsümde güm güm atıyor, diğer tarafta onun olduğunu biliyorum, o aptalca ateşli öpücükten sonra gecenin bir yarısı kapıyı çalıyor.

Fikrini mi değiştirdi?

Aşağı bakıyorum. Uyumayı planladığım eski, delikli tişörtten biraz daha seksi bir şey giymek için ne kadar zamana ihtiyacım var? Tanrım, bir de yüzüm. Gece yaptığım cilt bakımı yüzünden sırlı çörek gibi görünüyorum.

Kapıyı tekrar çalıyor.

Sikeyim.

Sessizce, Max'i uyandırmamayı umarak, iki odamızı ayıran kapıyı kırıyorum.

Etrafını karanlık sarıyor ama Kai kapının girişinde duruyor, üstsüz, kaburgalarında ve kalçasında havuzda gördüğüm gece beni şaşırtan dövmeler var. Üzerinde sadece bir çift atletik şort var ve kollarını kapının pervazına dayamış.

Yutkunuyorum, sadece ona bakmaktan bile karnımda bir sıcaklık birikiyor.

"Merhaba."

Gözleri benimkilerle buluşana kadar yavaşça çıplak bacaklarımı takip ediyor. "Baban yatağında sızdı."

"Ne?"

"Babanın kıcı havada, yatağının ortasında sızmış uyuyor."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve Kai'nin dudakları bu sesle kıvrılıyor. Görmek için odasına bakıyorum, Emmett Montgomery Kai'nin yatağının ortasına yayılmış, Max ise yanındaki beşiğinde mışıl mışıl uyuyor.

"Görünüşe göre bu gece için kendine bir kucak arkadaşı bulmuşsun." Kai etkilenmemiş bir bakışla bana bakıyor.

"Onu uyandırın ve odasına geri gönderin," diye öneriyorum.

"Kendimi kötü hissediyorum. Bütün geceyi oğlumla geçirdi ve şimdi horluyor."

"Peki, nerede uyuyacaksın?"

Parçaları birleştirmemi umarak dikkatini benden ayırmıyor. Ne önerdiğini biliyorum ama bir kez olsun Kai'nin istediğini istemesi gerekecek, kalacak bir yer gibi küçük bir şey için bile olsa.

Boğazını temizliyor. "Bu gece senin yatağında uyusam sorun olur mu?"

"Benimle yatmak mı istiyorsun, Beyzbol Baba?" Ses tonum mümkün olduğunca öneri.

"Şu anda üzerimde sadece ince bir şort var, o yüzden lütfen babanla aynı odada dururken seninle *yatmak* isteyip istemediğimi sorma."

Gözlerim parıldıyor, odama doğru başımı sallıyorum. "Gel."

"Miller."

Kıkırdıyorum.

"Evet?" "Lütfen

kapa çeneni."

Beni odaya kadar takip ediyor, bitişikteki kapıyı kapatıyor ve ortam anında değişiyor.

Sessiz otel odasında dururken, o gömleksiz, ben pantolonsuz, ikimizin de üzerine ezici bir farkındalık çöküyor. Az önce ateşli bir öpücüğü paylaştık ve şimdi Kai anımızı durdurduktan hemen sonra birlikte yatağa girmek üzereyiz.

Boynunun arkasını kaşıyor. "Yatağın hangi tarafını tercih edersin?"

İkimiz de ona bakıyoruz.

"Kapıdan en uzak taraf. Böylece bir katil içeri girerse önce seni öldürür."

Başını geriye attı. "Ve Max'in tek ebeveynini öldürmek mi? Üşümüştün Montgomery." Beni yatağa kadar takip etti. "Ve neden parlıyorsun? Seni koridorda bıraktığım beş dakika içinde spor mu yaptın?"

Yorganın altına, güvenli tarafıma kayıyorum. "Bu benim cilt bakımım, çok teşekkür ederim. Muhtemelen sen de biraz almalısın. Olgun ciltler için özel serileri olduğunu duydum."

"Otuzlu yaşlarına geldiğinde sana bok atmak için sabırsızlanıyorum."

Ama o zaman beni tanımayacak. O zaman da beni hatırlamayacak.

Kai gözlüklerini çıkarıp komodinin üzerine koyduktan sonra ışıkları kapatıyor ve yorganın altına giriyor. Ayağı benimkine değişiyor ve

çekilmeden önce sadece bir an orada kalmasına izin verir.

Sanki kıyafetsizliğimizin zaten farkında değilmişim gibi, üzerimizi örten karanlık, bizi saklayan çarşaflar ve kendimizi rahat hissettiğimizde çıplak tenimizin sürtünmesiyle, sessizlik neredeyse tamamen çıplak olduğumu haykırıyor oğluna yaz boyunca baktığım adamla. Az önce öpüştüğüm ve bir barın tuvaletinde sevişmeye çalıştığım adamla.

Hemen bana sırtını dönüp uykuya dalmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Bir kolunu başının altında kavuşturmuş, tüm kaslarını sergiliyor, gözleri açık ama tavana kilitlenmiş bir şekilde yatıyor.

Ve çok meraklı olduğum için, "Baban Teksas'ta olduğunu biliyor mu?" diye soruyorum.

Sessizlik bir şekilde daha da gerginleşiyor. *Harika bir soru, Miller.*

Çok fazla zaman geçtiği için uyumaya çalışıyorum, bu adamın belki de gözleri açık uyuyan bir ucube olduğunu ve bu yüzden bu aptal soruyu hatırlamayacağını umuyorum.

"Hayır," diyor sonunda sessizlikte.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum ama ayağımı ağzıma sokmama neden olabilecek başka sorular sormuyorum.

Hafifçe gülüyor ama sesi biraz acılı geliyor. "Bir torunu olduğunu bile bilmiyor."

Ne oluyor be?

"Adamı on beş ya da on altı yaşından beri görmedim. Annem öldükten sonra ..." Başını sallıyor.

Bana anlatmak istiyor gibi görünüyor ama kendini durduruyor ve bu da bana hiç konuşacak biri olup olmadığını merak ettiriyor.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Kai gözlerinde alaycı bir parıltıyla beni izliyor. "Sonunda seni telaşlandırmak için tüm yapmam gereken bu muydu? Boktan gençlik yıllarımdan bahsediyorum."

Göğsüne bir şaplak attım ama şu anda şakalaşabildiği için minnettarım.

Kıkırdıyor. "Annem zaten ailedeki ağır işlerin çoğunu yapıyordu, bu yüzden o öldüğünde, adım atmak yerine babam kendini aptal gibi içti. Ben daha çocukken on üç yaşındaki kardeşimin sorumluluğunu bana bıraktı. Henüz ehliyetim bile yoktu."

Tanrım.

"Sonunda rehabilitasyona girdi ve kendini temizledi ama bir daha geri dönmedi. Son duyduğumda, büyüdüğümüz yerden sadece iki saat uzaklıkta bir kasabaya yerleşmişti ve yeniden evlenmişti."

"Ben de senin için ondan nefret etsem sorun olur mu?" "Birimiz muhtemelen etmeli."

"Sakın bana onu affettiğini söyleme. Senin olgunluk seviyen için fazla önemsizim."

"Sanırım ona karşı hiçbir şey hissetmediğim bir noktadayım. Bu senin için yeterince iyi mi?"

Kai'nin yüzü yumuşak, yüz hatlarında öfkeli çizgiler yok. Ne kadar da sinir bozucu bir şekilde mantıklı.

"Isaiah en azından ona kızgın mı?"

"Sanırım benim için. Artık büyüdüğü için, lisenin geri kalanında ona yardımcı olabilmek için memleketimize yakın bir üniversite seçtiğim için kendini kötü hissettiğine dair yorumlar yapıyor. Bunun gibi şeyler. Ama muhtemelen ne olursa olsun bunu yapardım. O benim en iyi arkadaşım."

"Bu çok şirin."

Bana bir bakış attı. "Bana şirin deme."

Aramızda, onun boştaki elini buluyorum ve başparmağımı onunkine dolayarak başımı elinin arkasına yaslamadan önce avucumu avuç içine alıyorum. "Bunu bana söylediğin için teşekkürler."

Bakışlarıyla yüzümün izini sürüyor, yumuşak bir hüznü kaplıyor içini. "Dinlediğin için teşekkürler. Bunu anlatabileceğim biri hiç olmamıştı."

"Konuşmaya devam etmelisin. Çocukluk travmalarından bahsederken bile çok seksi bir sesin var."

Bana sadece başını sallıyor, gülümsüyor ve konuşmaya devam ediyor. "Kızgın değilim ve onu özlemiyorum ama ailemizin eskiden nasıl olduğunu özlüyorum. Annem ölmeden önce her şey o kadar farklıydı ki, en zor kısmı iyi bir aile birliğinin neye benzediğini bilmek ve artık buna sahip olmamak oldu. Ben sadece Max'e kaybettiklerimin bir kısmını vermeye çalışıyorum."

İşte o zaman anladım. Kai artık büyüdü. Kaçırıldığı partileri ve hatta özgürlüğü telafi etmek istemiyor. Eski hayatını anımsamaya ihtiyacı yok. O sadece bir zamanlar sahip olduğu aileyi istiyor. Kai'nin kendini var olduğuna inandırdığı boşlukları hissetmemesi umuduyla Max için yeterli olmak istiyor.

"Sen iyi birisin, Kai. Bunu biliyor muydun?"

İç çekiyor ve rahatsız edici bir kahkaha atıyor. "Bana çok fazla kredi verme."

"Ben ciddiylim." Ki çok nadiren öyleyimdir.

Oda karanlık, ama gözlerim ışık eksikliğine alıştı, böylece gözlükleri bir engel oluşturmada maviyi mükemmel bir şekilde seçebiliyorum.

O çok güzel. Gerçekten, gerçekten çok yakışıklı.

Yan dönerek tamamen bana bakıyor ve bir kez daha ayağı ayağıma değiyor ama bu sefer geri çekilmiyor. Bunun yerine ayaklarımı kendi ayaklarıyla örterek çarşafın arasına doluyor.

"Babama ulaşmayı düşündüğüm tek zaman Max'i öğrendiğim zamandı. Bir an için ona dede olduğunu söylemem gerektiğini düşündüm."

"Ama sen yapmadın?"

"Hayır. Gerek yoktu. Monty bu unvanı hemen hak etti. Max ona böyle hitap etmese de, başka birine vermek garip olurdu."

Ah, kalbim.

"Evet," diye nefes veriyorum. "Babam, unvanlarını otomatik olarak kendisine ait olmadıkları halde kazanma becerisine sahiptir."

"O iyi bir adam." "En iyilerin en iyisi."

"Yine de orospu çocuğu gibi horluyor." Bir kahkaha attım.

Kai parmağını kaldırıp saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdığında havadaki titreşim yeniden değişiyor. "Max'in beni senin onu düşündüğün gibi düşünmesini istiyorum."

Onun dokunuşuyla eriyorum. "Öyle. Onunla çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Buna her zaman inanmadığını biliyorum ama inanıyorsun. Ben olsam bilirdim. Dışarıdaki en iyi babaya sahibim."

"Takımla seyahat etmesini sağlayarak onu mahvetmekten endişeleniyorum. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Biliyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ama keşke bu ebeveynlik işini nasıl doğru yapacağıma dair cevaplarım olsaydı."

"Her ebeveynin bir şekilde böyle hissettiğini varsayıyorum. Max'in etrafını büyük bir sevgiyle sardınız. Takım ona tapıyor. Babam ona tapıyor. İsteyebileceğiniz tek şey bu."

Beni tekrar öpmek istiyormuş gibi görünüyor ve Tanrım, bunu çok istiyorum. Ama sonra Kai'nin yutkunduğunu, ellerini benden çektiğini ve bir kez daha sırt üstü dönerek başının altına sıkıştırdığını görüyorum.

Onun pozisyonunu taklit ediyorum ama ellerimi kucağında birleştiriyorum. "İşlerinden herhangi birini yapabildin mi?" diye soruyor.

Vay canına, ne konu değişikliği ama. Son iki haftadır hayatımın o kısmından mutlu bir şekilde kopmuştum.

"Mutfakta bir şey yok ama eve döndüğümüzde minibüste deneyebileceğim bazı şeyler planlıyorum."

"Minibüste mi? Orada bir mutfağınız mı var?" "Küçük bir tane, evet. İşimi görüyor."

Aramızda bir süre geçti. "Geçen hafta seni internetten araştırdım."

Başımı ona doğru çeviriyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme. "Daha geçen hafta mı? İlk gün babamın otel odasından çıktığım anda bunu yapacağını düşünmüştüm."

"Yemeklerin çok güzel Miller. Bu bir sanat eseri."

Ses tonunda mizah yok, rahatsız edici bir iltifattan gülerek kurtulmama izin vermiyor.

Dikkatimi bir kez daha başka yöne çekerek tavanı buluyorum. "Eskiden öyleydi." "Şimdi farklı olan ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir gün aniden mutfaktaki en temel şeyleri yapamaz hale geldim. Çocukluğumdan beri yaptığım şeyleri. Yeni hiçbir şey işe yaramadı."

"Sence bunun kazandığın James Beard Ödülü ile bir ilgisi var mı?"

Ona tekrar bakarken dudaklarımda bir kenarında bir gülümseme beliriyor. "Kai Rhodes, tam olarak ne kadar takip yaptın?"

"Önemli biri olduğunu anlamaya yetecek kadar."

Başımı sallıyorum ama o devam ediyor.

"Haklısın. Tüm dünya benimle aynı fikirde, bu yüzden istediğin kadar küçümsemeye çalış ama ben haklıyım. Her zaman bu büyük pasta şefi olmak istedin mi?"

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Ama kendimi hep bir sonraki başarı için çabalarken buldum. Üstlendiğim her işte en iyisi olmak için. Bu ister gençken softbolda olsun, ister şimdi kariyerimde. Her zaman onay işaretlerini kovaladım."

"Neden?"

Bir kahkaha atıyorum. "Biliyorsam ne olayım. Toplum olarak bunu yapmaya şartlandırıldık, değil mi? Olduğumuz yerde minnettarlık ve huzur bulmak yerine bir sonraki en iyi şey için çabalamaya devam etmek."

"Peki, şimdi ara verdiğine göre, bunlardan herhangi birini hissediyor musun?" "Minnettarlık ve huzur?" Dönüp ona bakıyorum. "Sanırım bir çok şey bulabilirim

Seninle yataktayken minnettarlık ve huzur, Kai Rhodes." Bir kahkaha patlattı. "Hiç filtren yok."

Ona gülümsüyorum, ona her şeyi anlatmak için karşı konulmaz bir rahatlık hissediyorum. Onun hiç konuşacak kimsesi olmadığı gibi, benim de yoktu.

"Basınç," diye devam ediyorum. "Ağır geliyor. Neredeyse boğucu. Aşçılık okuluna ilk gittiğimde, bir gün kendi küçük fırınımı açma planlarım vardı. İnsanların kurabiyelerimi veya keklerimi alabilecekleri ve ilk ısırtığı aldıklarında yüzlerini kaplayan mutluluğu izleyebileceğim bir yer. Ancak sektöre girdikten sonra bu hedef bana yeterince büyük ya da etkileyici gelmedi. Bunun yerine üst düzey bir dünyaya girdim ve artık yemeğimi yiyenler sadece eleştirmenler ya da bunun için saçma bir miktar ödeyen misafirler. İnsanların yarattığım şeyin tadını çıkarmak yerine her lokmasını analiz etmelerini izliyorum ve dürüst olmak gerekirse, yaptığım her şeyi ikinci kez tahmin etmeden, tadını çıkarmak yerine yargılanacağını bilerek yemeğime aynı sevgiyi koymak zorlaştı."

Otel odasındaki sessizlik boğucu. Kai benden sadece birkaç santim uzakta yatıyor ama yine de ona bakmıyorum. Savunmasızlık, uzak durmayı sevdiğim bir duygu. Yaşam tarzım yakın ve uzun süreli arkadaşlıklara elverişli değil. Çok uzun zamandır kimseye karşı savunmasız olmak zorunda kalmadım ve yıllardır kendimi yansıtmaktan kaçındım.

Büyük eli yüzümü kavırıyor ve çenemi ona doğru çeviriyor. "Neden işleri basitleştirmek ve istediğin gibi kendi fırınını açmak yerine hâlâ yüksek kaliteli işler yapıyorsun?"

Yutkunuyorum. "Çünkü şu anda yaptığım iş başka bir seviyede. Evet, çalışma saatleri çok saçma ve elbette üst düzey bir mutfakta çalışmanın baskısı sakatlayıcı olabiliyor ama kendime bir isim yaptım. Bence başkaları özgeçmişime bakıp bunu etkileyici buluyor."

Gözleri benimkileri arıyor. "Diğer insanların ne düşündüğü gerçekten önemli mi?"

Benim hakkımdaki düşünceleri önemli olan tek bir kişi var, o da bu duvarın diğer tarafındaki adam. Benim için yaptığı onca şeyden sonra.

etkileyici bir kızı hak ediyor. Yaptığı her şeyde başarılı olan bir kızı.

"Bir ara benim için pişirir misin?" Ben cevap vermeyince Kai soruyor.
"Yargılamayacağıma ya da analiz etmeyeceğime söz veriyorum."

Kıkırdıyorum. "Önce oğluna bakmamı, seninle seyahat etmemi istiyorsun, şimdi de sana yemek yapmam mı gerekiyor? Tanrım, başka ne yapmamı istiyorsun?"

Başparmağı alt dudağıma doğru kaymadan önce çenemde geziniyor.
"Beni tekrar öpmeni istiyorum."

Oh.

Ağızma bakıyor. "Seni öpmek gerçekten hoşuma gitti Mills."

Vücudum tereddüt etmeden onunkine doğru hareket ediyor ve pratik bir dans gibi, kolu benimle yatak arasında kayarak beni ona yaklaştırıyor. Çıplak bacaklarımız birbirine sürtünüyor ve beni daha da yaklaştırmak için kendi bacaklarını benimkilerin üzerine kaldırıyor.

Alt dudağıma yalıyorum, bunun nereye gitmesini istiyorsa ona hazırlanıyorum. "Ben de seni öpmekten gerçekten hoşlandım."

"Ama bunu tekrar yapamayız."

Neyse boş ver.

"Çünkü seni bir daha öpersem," diye devam ediyor, "seni her gördüğümde bunu yapmak isteyeceğime dair bir his var içimde."

Ona doğru eğildim. "Bunda bir sorun görmüyorum."

"Seni öpmemle ilgili sorun şu ki, bu beni seni zaten becerdiğimden daha fazla becermek istememe yol açacak ve eskiden yaptığım gibi bağlanmadan becerme şeyini yapmıyorum."

"Ama bağlanmadan sikişmek çok eğlenceli."

Bir kahkaha atıyor. "Evet, ama Max'ten beri-"

"Sen sıradan şeyler yapmazsın."

"Hayatımla ilgili hiçbir şey artık sıradan değil. Artık bana ve kararlarıma güvenen başka biri var."

"Tekrar."

Anlayış seline kapılır. "Yine bana güvenen başka biri var ve bencil olmak için yerim yok. Kendin söyledin, yakında gidiyorsun ve güvendiğim çok fazla insan beni terk etti. Kendime ya da oğluma bunu tekrar yaşatamam."

Tabii ki yapamaz. O Max için sağlam ve istikrarlı bir ortam oluşturmaya çalışırken, ben sadece gerçek hayatıma ve kariyerime dönene kadar iyi vakit geçirirken olmaz.

"Anladım." Yatakta ona yer açmak için biraz geri çekiliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Seni rahat bırakıyorum. Az önce dedin ki-" "Bir erkek kucaklaşabilir."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kucaklaşmak mı?"

"Evet, *kucaklaşmak*. Yoksa bu terimi hiç duymadın mı?" Duraksıyorum, tereddüt ediyorum.

"Daha önce hiç sarılmadın mı?" diye sorar.

"Hayır. Oğluna sarıldım. Sadece hiç-" "Daha önce hiç bir erkeğe sarılmadın mı?"

"*Kucaklaşmak*" kelimesini kullanmayı bırakabilir miyiz? Senden duymak doğru gelmiyor. Kocaman ve ateşlisin ve son otuz saniyede sarılmak kelimesini benim hayatım boyunca söylediğimden daha fazla söyledin."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirir. "Miller Montgomery, seni soğuk, bekâr kadın. Buraya gel ve bana sarıl."

"*Sarılmayı kes!*"

Bana doğru uzanıyor ama ben alaycı bir şekilde geri çekiliyorum. "Sarıl bana Mills."

"Benden uzak dur!" Yatağın üzerinde kıpırdanıyorum.

Gülerek beni kovalıyor ve sonunda ben ondan kaçmaya çalışmak gibi üzücü bir bahaneden vazgeçiyorum.

Dev vücudu benimkini kavlıyor ve içgüdüsel olarak bacaklarım onun etrafında açılıyor. Kalçaları benimkilerin beşiğine düşer düşmez, eşleşen gülümsemelerimiz düşüyor.

Kendini benden uzak tutmak için kollarını kullanıyor, sadece dikkatinin bir kez daha dudaklarıma düştüğünü izleyebilmem için yeterli.

"Kai." Yutkunuyorum, parmak uçlarım karın kaslarının üzerinde geziniyor, sonsuz çıkıntıların izini sürüyor.

Karnı kasılıyor, keskin bir nefes alıyor ve tam olarak hissetmek için can attığım şeyi hissetmek için kalçalarımı kaldırmamak ve sürtünmemek için içimdeki her şeyi alıyorum.

Beni öpmek istiyor. Ben de onun beni öpmesini istiyorum. Ayrıca vücutlarımızın birleştiği yeri ayıran birkaç kat giysiyi gerçekten atmak istiyorum. Ama yıpranmış ifadesinden beni istediği için kendini hırpaladığını görebiliyorum ve bazen eğlenceli olduğu için ona bu işkenceyi yapsam da, ona özleyeceği birini veremem. Ve bana söylediklerinden sonra, benim yapabildiğim gibi kendini uzak tutamayacağı açık.

"Peki," diyorum gerginliği bozarak. "Sana sarılacağım ama sadece oğlunu bu yüzden kıskanmanı istemediğim için."

Alnı pişmanlık ve olayların büyümemesinden duyduğu rahatlamamanın bir karışımıyla düşer.

Kai sırt üstü dönüyor, kolunu iki yana açıyor ve başını göğsüne yaslamam için dürtüyor. Ben de öyle yapıyorum, kolumu beline yerleştiriyorum.

Bu benim için yeni bir şey. Daha önce hiç ilişkim olmadı ve bir ilişkiden sonra oyalanacak biri değilim, ama onunla Şaşırtıcı bir şekilde nefret etmiyorum.

"Yatağını paylaştığın her kadınla kucaklaşıyor musun?" "En son ne zaman bir kadınla aynı yatağı paylaştığımı size söyleyemem."

Neden bahsettiğini anlamak için kafamı kaldırdım.

"Sana en son ne zaman biriyle birlikte olduğumu söyleyemem. Max'ten önce, bunu biliyorum."

Siktir git. Sıradan bir ilişki için son umudum da bu sözlerle öldü.

"Bu konuda yardımcı olabilirim, biliyorsun. Seninle seks yapmak elbette bir fedakârlık olur ama ben bu şekilde bir şehidim."

Kıkırdıyor. "Senin sadakana ihtiyacım yok."

"Neden olmasın? Vergi indiriminden faydalanabilirim."

Kai konuyu tamamen değiştirir. "Bugün Max'i sahaya getirdiğin için teşekkür ederim. Benim için dünyalara bedeldi."

"Diğer dadılarının onu hiç getirmediğine inanamıyorum."

"Onlardan bunu hiç istemedim. Hiçbiriyle soracak kadar uzun süre konuşmadım."

"Ama sen benimle konuşuyorsun."

Mavi gözleri yumuşacık. "Evet, Mills. Seninle konuşuyorum."

Başımı tekrar göğsüne yaslıyorum ve bir kez daha yatıştırıcı bir şekilde kaburgalarındaki çizgileri takip ediyorum.

"Yakalayıcıyı öldürme isteğim dışında," diye ekliyor Kai esneyerek, "bugün iyi bir gündü."

"Hepsi iyi günler olabilir."

"En azından önümüzdeki altı hafta boyunca" dediğinde nefes alış veriş yavaşlıyor ve kelimeleri uykulu bir fısıltıya dönüşüyor.

Bölüm 17

Kai

"Baba."

Derin bir nefes çekerken burnuma şekerin tatlı kokusu doluyor.

"Babacığım."

Bedenim yatağın içinde eridi, kollarım ... ile doldu. *Miller'la*. Miller benim yatağımda, daha doğrusu ben onun kindeyim.

Tekrar nefes alarak, başı boynumun kıvrımına sıkışmış halde tüm vücudu benimkinin üstüne gelene kadar onu kendime doğru çekiyorum.

Cennet gibi hissettiriyor. Sıcak ve rahat. Aynı zamanda benim gibi hissediyor. "Baba."

Gözlerimi açtığımda oğlumu yatağın ayak ucunda, Monty'nin koluna tünemiş, ikisi de bize bakarken buluyorum.

Max gülümsüyor. Monty gülümsemiyor.

"*Kahretsin*," diye nefes alıyorum.

Birinin babası tarafından yatakta yakalanan otuz iki yaşında bir adamım.

"Bu görüntüyü beynimden nasıl temizleyeceğimden emin değilim." kuru bir şekilde söylüyor.

Miller babasının sesini duyunca kıpırdanıyor ama bu onu tamamen uyandırmaya yetmiyor. Bunun yerine bana daha da sokuluyor, bacağını kalçalarımın üzerine atıyor, ben de şiddetli bir sabah odunu vakası yaşıyorum. Bu otel yatağının kalın bir yorganı olduğu için daha fazla minnettar olamazdım.

Max tekrar "Baba," diyor ve Monty onu yatağın üzerine koyarak bize doğru emeklemesine izin veriyor.

"Selam, Maxie." Gövdemin üzerine tırmanırken sesim sabahki gibi törpülenmiş. "Dün gece seni özledim."

Karnıma yerleşiyor, başı göğsümde, uyuyan Miller'a bakıyor. Bir kolumu onun küçük bedenine doluyorum, böylece ikisini de kucağıma almış oluyorum ve oğlum temkinli bir şekilde uzanıp septum halkasına dokunuyor. Minik dokunuşu onu uyandırmaya yetiyor ve gözlerini açtığında, dudaklarında uykulu bir gülümsemeyle oğluma bakıyor.

"Günaydın, Bug."

O da ona gülümsüyor.

Monty hâlâ bana bakıyor olmasaydı, bu an çok daha tatlı olurdu, ikisi birlikte göğsümde sıcacık yatarlardı.

"Günaydın, Millie," diyor babası.

Miller onun burada olduğunu fark ederek arkasını döner. "Ne oluyor baba?" diye soruyor ve hemen battaniyeye sarılıyor, saklayacak bir şey olduğundan değil.

Şu anda benim gibi azgın bir ereksiyonla uğraşmak zorunda olmadığı için şanslı.

"Ace," diye başlıyor Monty, odama geri dönerken. "Sanırım bir konuşma yapmamızın zamanı geldi."

"Bunu yapmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum." "Kıçını buraya getir!"

Miller gözlerini deviriyor, yatağın diğer tarafına geçip Max'i yanına alıyor ve ben babası tarafından becerilirken onu oyalamak için karnını gıdıklıyor.

Banyodaki işimi hallettikten sonra Monty'yle odamda buluşup bitişik kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Göründüğü gibi değil," diyorum ona, göğsümü örtmek için bir tişört bulurken.

"Neye benzediği umurumda değil. İkinizin ne yaptığı beni ilgilendirmez ama Ace, iki aydan kısa bir süre içinde ayrılıyor."

İzlerimde duraklıyorum. "Neden herkes bana bunu sürekli hatırlatma ihtiyacı hissediyor?"

"Çünkü sana göz kulak oluyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece horlayan kıçın yatağımı işgal ettiği için orada uyudum."

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Ben ciddiym, Monty. Lütfen bana aşırı korumacı baba konuşması yaparak zamanını boşa harcama. Buna gerek yok."

Ellerini havaya kaldırdı. "Konu o değil. Sadece seninle konuşmak istedim çünkü Miller'ın geri döneceği bir hayatı var."

"Tanrım, biliyorum."

"Bitirmeme izin verin," diyor. "Miller'ın geri döneceği bir hayatı var, uğruna kıçını yırttığı bir hayat. Siz ikiniz yetişkinsiniz. Boş zamanlarınızda ne yaparsanız yapın, bu ikinizin arasında, ama size soruyorum, hayır, size *söylüyorum*, eğer

Kendinizi ondan o hayata geri dönmemesini isterken bulduğunuz bir an gelirse, önce benimle konuşun."

Ne oluyor be? Bunu ondan asla istemem. Bu yazın onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Dün gece öpüşmemizi durdurmak için bana bir an verdiğinde, sadece geçmekte olduğunu açıkça belirtti. Tüm hayatının hayali onu bekliyor.

"Öyle bir şey değil."

Monty omuz silkiyor. "Bunu aklında tut. Eğer durum senin için değişirse bana gel."

Bölüm 18

Miller

Violet: *Dırdırcı bir temsilci olmak istemem ama lütfen bana biraz yemek pişirdiğini söyle. Tariflerin dergiye gönderilinceye kadar beş hafta var.*

Miller: *Bugünden itibaren.*

Violet: *Başlıyor musun?!*

Tereyağını tenceremin üzerinde dilimleyerek, tek gözlü ocağımın ateşini kısık tutuyorum. Minibüsümde mini bir mutfağa sahip olmak kullanışlı, ancak alevler biraz dengesiz, tavayı farklı hızlarda ısıtıyor, bu yüzden uykumda tereyağı kızartabilsem de, tekerlekli küçük evimde deney yaparken düşük ve yavaş gitmek zorundayım.

Birkaç günlüğüne Chicago'ya döndük, tam da yazın ilk sıcak dalgasını yaşamak için zamanında. Daha geçen hafta hava nemli ve yağmurluydu, ama şimdi kavurucu ve berbat bir hava var ve minibüs, ocak ve fırının gürültüsüyle taşak gibi sıcak. Ama bu tarifleri bulmak için çalışmaktan başka çarem yok, özellikle de Kai'nin bugün olduğu gibi beyzboldan izin aldığı nadir zamanlarda.

Max kolay biri ve o uyanırken ve ben onu izlerken çalışamayacağımdan değil, sadece bunu yapmak istemiyorum. Onunla takılmayı seviyorum ve mutfaktaki sonu gelmeyen başarısızlıklarım üzerine stres yapmaktansa birlikte geçirdiğimiz zamana odaklanmayı tercih ediyorum.

Tenceredeki tereyağını karıştırarak erimesini izlerken kapının çalınması tüm arabamı sarsıyor.

Ne oluyor be?

Kai bir kez bile buraya gelmedi. Kapıdan çıkmak üzereyken bana bir mesaj atar ve oğluna bakmak için içeri gelmemi ister ve ben onun burada olması için başka bir neden düşünemiyorum-

"Max iyi mi?" Minibüsümün kapısını kaydırarak açarken kelimelerim aceleye geldi, sesim panikle karıştı.

"O iyi," diyor Kai yumuşak bir sesle, elindeki bebek telsizini kaldırarak. "Günün ilk uykusunu alıyor."

Nefes verişim rahatlamayla dolup taşıyor - benim için yeni bir duygu. Hiçbir zaman bir başkasının iyiliği için endişelenecek kadar bağlanmamıştım ama Max'in hikayesini bilmek, annesinin onun hayatında olmak istemediğini bilmek, içimde bir koruma duygusu uyandırdı.

Kai dışarıda duruyor, çıplak ayakları onun evinden benimkine giden beton yolda. Bol beyaz tişört, bacaklarının ne kadar kesik olduğunu gösteren şort. O lanet gözlüklerle ters şapka. Ve o gülümseme, sırtarak ve tatlı

-Atıcı için yeni bir görünüm.

"Bu agresif vuruş da neyin nesi?" diye sordum.

"Agresif değildi. Normaldi. Sadece lanet bir arabada yaşıyorsun. Kapıya zar zor dokundum ve sallandı."

Kaşlarımı kaldırıyorum, dudaklarımda sinsî bir gülümseme beliriyor. "Minibüsün rock yaptığı biliniyor. Bir ara gelip denemelisin."

Bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Lütfen konuşmayı kes."

Kai'nin dikkati göğsümde ve karnımda geziniyor ve bana bu lanet olası sıcakta tenime değmeyen ince ve bol bir pantolonla sadece bir bralet giydiğimi hatırlatıyor.

Örtünmüyorum. Bunun yerine, kolumu yolcu koltuğunun başlığına yaslıyorum, bu beni daha da teşhir ediyor ve bakmamasını istediği için bakmasına izin veriyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kai bir çift Corona uzatıyor. "Sana en sevdiğin sabah içeceğini getirdim."

"Saat sabahın 10'u."

"Senin için çok mu geç?"

Kıkırdayarak ondan bir tane alıyorum. "Pek sayılmaz." "İçeri girebilir miyim?"

Minibüsüm sadece bir kişi için. Bu kişi 1.80'lik bir beyzbol oyuncusundan daha küçük biri. Bir yatağım, mini bir mutfakım ve gününe göre koltuk ya da depo olarak kullandığım bir süt sandığım var.

"Koca kıçlı vücudunun nereye gideceğinden emin değilim ama tamam."

"Yatak iyi görünüyor." Kai başını eğerek benim alanıma giriyor. Yatağıma uzandığı iki basamağı çıkabilmek için ikiye katlanmak zorunda kalıyor, uzun bacakları kenardan sarkıyor.

"Haklısın," diyorum biramı dudaklarıma götürerek. "Yatağım *gerçek* görünüyor iyi."

Kıkırdıyor, bir dirseğinin üzerine yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde, ikimizin de Max'in evin hemen içinde uyuduğunu görebildiğimiz monitörü destekliyor.

Kai bugün hafif görünüyor. Belki de sahadan uzak kaldığı içindir. Belki de alkolün tadını çıkarmasına izin verdiğindendir. Belki de oğluyla geçirdiği kesintisiz zamandan, ama gözlerimi ondan alamıyorum.

"Tereyağın yanıyor." Bu sözler işe yarar.

"*Kahretsin.*" Minibüsün içi belirgin bir şekilde aşırı pişmiş kokusuyla dolarken tencereyi ateşten çekiyorum. "Çalışmaya çalışırken yatağımın üzerinde iyi görünerek dikkatimi dağıtmayı bırak. Çocukluğumdan beri tereyağı yakmadım."

Bir kolunu başının altında kavuşturuyor, birasını dudaklarına götürmeden önce sırtıyor.

Kai yakışıklı bir adam. Bu gerçeğin farkında olmaması mümkün değil ama bazen unutuyor gibi görünüyor. Birbirimizi tanıdığımız haftalar içinde, yorumlarım onu telaşlandırıp öfkeliendirmekten, adımlarına biraz havalı bir hava katmaya kadar gitti. İhtiyacı olan şey buysa, tüm yaz boyunca onu heyecanlandırmakta bir sakınca görmüyorum.

Tutarsız ateşi söndürerek yatağın karşısındaki süt sandığının üzerine oturuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Yeni bir şey üzerinde çalışıyordum. Fındıklı ve kızarmış tereyağlı bir tart. Vanilyalı ayranlı dondurma. Karamelize armut. Sonbaharda mevsiminde olacaklar, makalenin çıkacağı zamana kadar, ama"-yanmış tereyağını işaret ediyorum

-"Fazla uzağa gidemedim."

"Bu küçük mutfak için oldukça büyük bir girişim gibi görünüyor." "Burada bundan daha kapsamlı tatlılar yaptım."

"Belki de yaratacak alanınız olmadığı için zorlanıyorsunuzdur."

Dikkatim tekrar ona yöneldi. Aynı anda hem bu kadar yakışıklı hem de bu kadar sezgisel olmak suç olmalı.

"Bu yüzden mi izin gününde sabahın 10'unda bana bira getirdin, Kai? İşimde neden bu kadar kötü olduğumu anlamamı sağlamak için mi?"

"Hayır." Şişesinden bir yudum daha aldı. "Bir keresinde bana bu yaz burada olmanın sebebinin babana borçlu olman olduğunu söylemiştin. Ayrıca bana bunun ne anlama geldiğini bir sabah bira içerken açıklayacağını söylemiştin, ben de bu sözü yerine getirmek için

buradayım."

"Aslında, bir sabah birlikte *sarhoş* olursak sana söyleyeceğimi söylemiştim. Bir Corona yetmeyecektir."

"Evet, şey ..." Monitöre doğru başını sallıyor. "Sorumluluklarım var. Bekar bir baba olarak tek bir birayla yetinmek zorundayım."

Dudaklarımdaki gülümseme elimdeki şişeyle örtmeden önce yavaşça yüzümden kayıyor. Kai Rhodes'un elinde bir içkiyle minibüsümde dinlenmesi daha birkaç hafta öncesine kadar olasılıkların dışında kalırdı, bu yüzden uzlaşmayı kabul ediyorum. Böyle iyi görünüyor.

"Dökecek misin, Miller, yoksa ne?"

"Babam benim için tüm kariyerinden vazgeçti. Tüm hayatından. Kendi hayatımda bir şeyler yapmamı ona borçluyum."

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" Ocağa doğru başını sallıyor.

Cevap vermiyorum, kariyer seçimlerime mi yoksa ülkenin dört bir yanındaki mutfaklarda çalışarak bu kadar uzun süre uzak kalmama mı atıfta bulunduğundan emin değilim, ancak her iki konuda da haklı olabilirdi.

Kai yataktan kalkıyor, Max'in monitörünü de yanına alarak kamburunu çıkarıyor ve minibüsten atlıyor. Elini bana doğru uzattı. "Benimle gel."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü o lanet minibüste sıcak çarpması geçirmek üzereyim ve sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Çok dramatiksin, Beyzbolcu Baba."

Elimi onunkine koyuyorum, avucundaki nasırlar benimkine sertçe değişiyor. Geçen hafta yatakta elini tutmuştum ama aradaki boyut farkının bu kadar komik olduğunu hatırlamıyorum. Bir beyzbol topunun yolunu sanki hiçbir şey değilmiş gibi değiştirebilmesine şaşmamalı. Onun avucunda çok küçük olmalı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde eve giriyoruz. Max'in oyuncakları ve oyun matı oturma odasının tamamını kaplıyor ve Kai'nin her gün onların üzerinde sürünmeyi umursamamasına bayılıyorum. Bu ev onun oğlunun da evi ve bunu saklamaya çalışmıyor.

Lavaboda yarın halletmem gerektiğini kendime hatırlattığım bitmek bilmeyen bulaşıklar var. Katlaması gereken bir yığın çamaşır. Onu tanıyorum, bu haftaki tek izin gününde hepsini halletmeye çalışacak, ama yarın sahaya döndüğünde boşluğu ben dolduracağım ve eminim yardım ettiğim için kızacak. Böyle gururludur, her şeyi kendi başına yapmak ister.

Kai beni önüne çekiyor, ikimiz mutfak adasının yanında duruyoruz ve işte o zaman görüyorum. Yepyeni, profesyonel sınıf bir mikser

tezgahın köşesinde, ihtiyacım olabilecek her şeyle dolu kuru malzeme deposu da dahil.

"Minibüsünüzde pişirmeye devam edemezsiniz," diyor. "Çok sıcak ve orada zar zor hareket edebiliyorsun. Ben evdeyken ve sen Max'e bakmıyorken bile mutfağımı kullan."

Elim fildişi mikserin üzerinde gezinirken yavaşça mekâna giriyorum. "Bunu benim için mi aldın?"

"Çocuğuma bakmak için para almıyorsun; en azından bunu yapabileceğimi düşündüm."

Başımı ona doğru çeviriyorum, irkilerek bir kahkaha atıyorum. "Bu yaz kesinlikle para alıyorum. Warriors bana ödeme yapıyor."

"Oh." Yeni çalışma alanımı inceliyor. "O zaman bunların hepsini iade edeceğim." "Sakın buna cüret etme." Suçlayıcı bir parmak kaldırdım ama tek yaptığı

Çarpıcı gülümsemesi canlandı. "Bu çok güzel, Kai. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim. Max'le ilgilendiğin için." Duraklıyor, sesi daha yumuşak. "Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Hislerimiz karşılıklı." Tekrar miksera bakıyorum. "Yine de bunu yapmak zorunda değildin."

"Hayatta dengemi bulmama yardım edeceğine söz vermiştin. Ben de senin neşeni bulmana yardım etmeyi düşündüm."

Kalbim bunun üzerine kırılıyor, istemediğim bir şekilde açılıyor. O çok iyi, çok nazik. O ters şapkası ve açıkta duran dövmele bacağıyla çok seksi. Erkek kalçaları... yeni kriptonitim olduklarını kim bilebilirdi?

"Peki, sırada ne var?" Rahatça tezgâha yaslanıyor, ayak bileklerini çaprazlıyor. "*Food & Wine* ile röportajından sonra."

Sırada ne var? O kadarını düşünmedim.

Hayatım boyunca başarılarla büyüdüm. Lisede Amerikan softbol atıcısı. Şah. Aşçılık okulunda sınıf birincisi. Tamam. Sektörümdeki en yüksek onuru kazanarak alanımın en iyisi seçildim. Tamam.

Peki, kovalanacak hiçbir onay işareti kalmadıktan sonra ne olacak? "I . . . Bilmiyorum."

"Borcunuz geri ödenecek mi?" "Ne borcu?"

"Seni evlat edindiği için Monty'ye olan var olmayan borcun. Miami'de kastettiğin bu y d u , değil mi? Vazgeçtiği şey için ona borçlu olduğunu hissediyorsun.

senin için."

Tanrı aşkına. Yaşlı erkek olayı mı? Bekar ebeveyn olayı mı? Yoksa o kadar belli mi ediyorum?

"O kadar kalın kafalı değilim Miller. Onu seviyorsun ama hiç yanında değilsin. Bu yüzden mi uzak duruyorsun? Suçlu hissettiğin için mi?"

"İki saniyeliğine bu kadar olgun ve sezgisel olamaz mısın?"

Vites değiştirip yaklaşıyor. "Miller-"

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. "Sadece ... benim için yaptığı onca şeyden sonra, kaçırdığı hayatı yaşamayı hak ediyor."

Kai'nin kaşları çatılır. "Kaçırdığı hayatı mı? *Seni* özlüyor."

"Öyle deme."

"Bu doğru. Eskiden senin hakkında hiç konuşmazdı. Bunu biliyor muydun? O ve ben çok yakınız ve Monty senden hiç bahsetmediği için seni çocuk sanmıştım. Sanırım seni çok özledi, senden bahsetmek onu incitti. Peki ya şimdi? Sen geleli haftalar oldu, hiç susmadı. Lanet bir aptal gibi ışıldıyor. Suçlu hissedecek bir şey yok."

Cevap vermiyorum çünkü onunla bu konuşmayı yapmak zorunda değilim. Kendim de dahil olmak üzere kimseyle bu konuşmayı yapmak istemiyorum.

Biraz yenilmiş bir şekilde iç geçiriyor. "Hazır buradayken mutfağımı kullan. Tariflerini öğren. Bir amatör gibi tereyağını nasıl yakmayacağını öğren."

"Kapa çeneni," diye gülüyorum ve gerginliğin dağılmasına izin veriyorum.

"Ama Miller, eğer bu kadar stresli olduğun bu makale ve ödül yanlış yere konulmuş bir suçluluk duygusundan kaynaklanıyorsa gerçek bir sorunumuz var demektir. Sanki babana yaptıklarından dolayı borçluymuşsun ve bunu ona övgülerle geri ödeyebileceğini düşünüyormuşsun gibi."

"Sadece benimle gurur duymasını istiyorum. Her şeyden sonra etkileyici bir kızı hak ediyor."

"Onda bir tane var."

Gözlerimi deviriyorum. "Beş gün öncesine kadar benden nefret ediyordun." "Bu bir abartı."

"Üzgünüm, altı gün

önce." "Beni korkuttun."

"Evet," diye gülüyorum. "Anladım."

"Hayır. Max'in senden hemen hoşlanmasından bahsediyorum. Bu beni korkuttu. Bağlanmasından endişeleniyorum."

Bekle. Ne?

Başlangıçta Kai'yi korkutan şeyin aklımdan geçenleri söyleme şeklim ya da çocuk bakımı konusundaki deneyimsizliğim olduğunu düşündüm. Bir kez bile oğluyla iletişim kurmam konusunda endişelendiğini düşünmedim.

"Max'in hayatında olan ilk şey, onu sevmesi gereken kadının onu terk etmesiydi. Sevdiği insanların onu terk etmesine alışmasını istemiyorum."

"Ama ben gidiyorum."

"Öyle demiştiniz." Nefesini teslim olmuş bir şekilde veriyor. "Oraya gittiğimizde bununla ilgileneceğiz. Şimdilik, takımla seyahat etmekten olabildiğince keyif almasını istiyorum ve bence bunun anahtarı sensin. O mutlu. Seninle güvende. Gerisini Eylül'de çözeceğiz."

Bununla başa çıkacağız. Bir yolunu bulacağız. Sadece Max değil.

Avuçlarının üzerine yaslanırken eli hemen yanımdaki tezgahın üzerinde duruyor ve içgüdüsel olarak onu kendi ellerimle kapatıyorum. Kai başparmağını parmaklarımı yakalamak için kullanıyor ve oradaki teni yumuşakça okşuyor.

"Neden bana ekstra iyi davranıyorsun?"

Bana bakmıyor, sadece ellerimize bakıyor. "Hiçbir fikrim yok Mills."

Mills.

Kahretsin, bu ismi her kullandığında damarlarıma biraz daha sızıyor, kalbimi biraz daha kırıyor.

Kai üzerimde beliriyor, buz mavisi gözleri ağzıma düşmeden önce benimkilere odaklanıyor. Beyzbol şapkasını kafasından çıkarmak, sırf nasıl bir his olduğunu hatırlamak için ellerimi saçlarında gezdirmek istiyorum.

"Neden dudaklarıma bakıyorsun?"

"Değilim," diyor onlara doğru bakarak.

"Beni tekrar öpmeye mi çalışacaksın, Beyzbol Baba? Bunun söz konusu olmadığını sanıyordum."

Göz kırıyor, aramıza mesafe koyuyor. "Öyle."

"Aman Tanrım, Kai. Kendi kuralını çiğneyip beni öpecektin!" "Hayır Miller, yapmayacaktım."

"Artık *Mills* olduğunu sanıyordum?"

Başını sallar. "Her şeyi mahvediyorsun. Bunu biliyor musun?"

Gülümsememi gizleyemiyorum, bu yüzden onu kızdırma ihtiyacı duyuyorum. "Bana tekrar vurmak istediğin için kendinden ne kadar nefret ediyorsun?"

Ellerini kalçalarına koyan Kai'nin başı hayal kırıklığıyla geriye düşer ve tavana doğru bakar. "İnan bana, eğer seni bir daha öpersem, bu son öpüşüm olacak."

seni susturmak için son çare."

"Tamam, konuşmaya devam
edeceğim o zaman." Beni
hançerliyor.

"Beni çekici bulmandan bu kadar nefret etmene
bayılıyorum." Kai gözlerini devirir. "Evet, sen de ben
de."

Bebek telsizi yanmaya başlar, Max'in ağlama sesi hoparlörden duyulur.

Kai oğlunun odasına doğru bir hamle yapıyor ama o çıkamadan ben elimi
göğsüne koyarak onu durduruyorum. "Onu yakaladım."

"Ama bugün senin izin günün."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "İzne ihtiyacım yok. Seni burada oturup
koçunun kızını tekrar öpmek üzere olduğun gerçeğini düşünmen için yalnız
bırakacağım." Max'i almaya gidiyorum, ama odadan çıkmadan önce bir şey
daha ekliyorum, böylece bunun tek taraflı olmadığını anlıyor. "Ve erkek
kalçalarını ört. Burada profesyonel davranıyoruz. Teknik olarak senin için
çalışıyorum ve sen o dövmele tenin ve yağsız kaslarınla ortaya çıkana kadar
erkek bacaklarına karşı bir ilgim olduğunu bile bilmiyordum."

"Ben mi?" Başını geriye atıyor. "Peki ya sen? Bacaklarına *bakınca bile*
sertleşiyorum."

Duraklıyoruz, mutfak uzun bir süre sessiz kalıyor.

Bir kahkaha patlattım, ikimiz de odanın öbür ucundan birbirimize deli
gibi gülümsemekten kendimizi alamadık. "Çok profesyoneliz."

Bölüm 19

Miller

Sonraki hafta, günümün neredeyse her saatini Kai'nin evinde geçiriyorum. Ya mutfakta ya da Max ile ve oğlunu götürmediğim maçlardan sonra Kai işten eve döndüğünde, ilham henüz gelmemiş olsa da biraz daha oyalanmanın yollarını buluyorum.

Açıkçası, yepyeni aletlerle donatılmış muhteşem, son teknoloji ürünü bir mutfak bile beni yaratmaya sevk edemiyorsa, bu benimle ilgili bir şeydir.

Ama bugün o gün. Parmak uçlarımda vızıldadığını hissedebiliyorum. Dün gece, yatağında uzanırken, zihnimde gördüm, her adımı gözümde canlandırımdım - yapısöküm muz flambesi.

Yüksek kalite dünyasında, bir şeyi "dekonstrükte" olarak listelemeniz ve otomatik olarak fiyatının iki katına çıkması gerekiyor, ki bana sorarsanız bu hiç mantıklı değil, ama kuralları ben koymuyorum.

Bir keresinde basitçe "banana split lezzetleri" adını verdiğim bir tatlı yarattım. Tüm masaya yayılmış bir muzlu börek servis ettim. Bir ucunda fındıklı çikolata, diğer ucunda çilekli mus vardı. Tek bir ısırık alabilmek için çok uğraşmanız gerekiyordu ama sunum muhteşemdi ve aslında devasa, dağınık bir banana split ile ödül kazandım.

Ama bugün, muz flambesini alıyorum.

En azından Max *planının* yapışkan olmak olduğuna karar vermeden önce benim planım buydu. Ben ocağa doğru yürürken o da emekliyor. Daha önce onun uykusu sırasında çalışmak istemiştım ama Kai'nin evde yardıma ihtiyacı olan o kadar çok şey vardı ki onları görmezden gelmek istemedim. Sinirleneceğinden emin olsam da çamaşırları yıkadım ve kullanılmış tişörtlerinden birini derin bir nefesle içime çekmiş olabilirim.

Adam güzel kokuyor. Dava et beni.

Yere, çıplak ayaklarımdın yanına bakıyorum. "Max, bebeğim, ne oldu?"

İki elini de bana doğru uzatarak mutfak tezgahının üzerine oturuyor.

"Nana," diyor.

"N" sesi ile başlayan ve biraz mırıldanma ile biten bu sesin onun muz isteme versiyonu olduğunu öğrendim. Ocağın yanında birkaç gün önce aldığım bir sürü muz duruyor. Kahverengileşmenin eşiğindeler, bu yüzden bugün onları kullanmam gereken gün.

Bir tanesini soyuyorum, kalçalarımın üzerine çöküyorum ve onu bir parça koparıyorum. "Al bakalım, Bug."

Mavi gözleri parlıyor, saçları öğleden sonra uykusundan dolayı hâlâ biraz terli, ama Allah kahretsin ki çok sevimli.

Ocak ısınıyor ama o bu kadar yakındayken bu tür bir tatlı üzerinde çalışmamın imkanı yok. Flambe için ateş yakmam gerektiğine göre, bugünlük bu fikirle işimiz resmen bitti.

Max yerde keyifle otururken muzunu çiğniyor, kahverengi saçları etrafa dağılıyor.

"Maxie, gidip bloklarınla oynamak ister misin?"

Başını sallıyor.

"Dışarı çıkıp biraz baloncuk üflesek mi?" Bir hayır daha.

"Tamam, benimle mutfakta takılmak ister misin?" Kafasını kaldırıp gülümsüyor, muz püresi süt dişlerine bulaşmış.

Kıkırdıyorum, onu kaldırıyorum. "Pekâlâ, adamım. Hadi seni işe koyalım o zaman."

Onu dik ve tezgah yüksekliğinde tutan küçük düzeneğe oturtmadan önce ocağı kapatıyorum.

Kollarımın üzerine eğilerek onunla göz hizasına geliyorum. "Ne yapalım?"

"Nana!" diye bağırıyor.

"Muzun hala duruyor." "Nana!"

"Sen mutfaktayken o muzlu tatlıyı yapamam. Alevler büyük ve sıcak ve oooh-" Gülüşünü duymak için karnını gıdıklıyorum. "Biraz korkutucu. O yüzden muzlu başka bir şey düşünmeliyiz."

"Nana!"

Yüce Tanrım. Bugün büyük bir muz hayranıyım.

"Ne dersin-" Fikir bulmak için mutfaka bakıyorum. Muz, un, şeker. Bir de Bundt tavaşı. Tekrar onunla yüzleştim. "Muzlu ekmek yapalım mı?"

Bu kesinlikle yapmam gereken işler arasında sayılmayacak ama yıllardır muzlu ekmek kadar basit bir şey yapmamıştım.

Max ellerini çırpıyor.

Sanırım biraz muzlu ekmek yapacağız.

Aklımda dolaşan eski bir tarif var, küçük bir kızken babama yaptığım bir tarif. Bu ekmek, nemli merkezi ve tatlı eklentileriyle neredeyse bir kek gibidir.

Önce kendi ellerimi sonra Max'in ellerini yıkayarak tezgâhı onun yanına koyuyorum, istediği kadar görmesine ve dokunmasına izin veriyorum. Mikserin tabanını çözerek tam önüne yerleştiriyorum.

"Pekâlâ. İlk olarak. Bu muzları ezmeliyiz."

Kabuklarını soyup kasenin dibine atıyorum ama Max bir noktada uzanıp bir avuç alıyor ve ağzına atıyor.

Başımı salladım. "Daha önce hiç böyle bir şey pişirmemiştım ama bunun için buradayım."

Elime bir çatal alarak ona çok daha küçük bir çatal veriyorum, bir halta yaramayacak ama en azından katıldığını hissedebilecek.

Muzları eziyoruz. *Ben* muzları eziyorum. Max çatalını metal kaseye vuruyor.

"Mükemmel iş," diye tekrarladım. "Dört yumurta." Bu kısmı ben yapıyorum. Küçük ellerinin henüz bir yumurtayı tam olarak kavrayabildiğini sanmıyorum. "Ve biraz da kanola yağı." Ölçü kaplarından birini doldurup alması için ona uzatıyorum ve elini kendi elimle kapattığımdan emin oluyorum.

Bunu yapıyormuş gibi hissetmesini istiyorum. Kim bilir, belki de öğreniyordur. Annemden mutfığı öğrenmeyi çok isterdim ama Max'in annesinin ona öğretmek için burada olmadığı gibi o da bana öğretmek için burada değildi.

Yağı karışımın içine döküyoruz, bu sırada birazını tezgâha döküyoruz, ben de iyi bir önlem için biraz daha ekliyorum.

Şeker ve tuz için de aynı şeyi yapıyoruz. Kabartma tozu ve bir paket hazır vanilyalı puding ekliyoruz. İş için yaptığım bir tarife hazır puding eklemem mümkün değil ama yıllardır yapmadığım bir şeyi, *eğlence* için pişiriyoruz. Max unu kaseye attığında ve bu yüzden büyük bir un bulutu havalanıp onu beyaz bir tabakayla kapladığında özellikle eğlenceli oluyor.

Histerik bir şekilde gülüyor ve ben de kendimi tutamayıp ona katılıyorum. Dağınık kahverengi saçları tozlanmış, gömleği örtülmüş ama kahkahaları arasında nefes almak için yeterince hava emmeye çalışırken yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Bug, sanırım sana benimki gibi bir önlük almalıyız."

Biraz daha kıkırdıyor ve ben bu sese bayılıyorum. Elbette, aile birimi okula gittiğinde arkadaşlarının sahip olabileceğinden biraz farklı görünüyor. Muhtemelen televizyondaki pek çok çocuğun iki ebeveyni olduğunu fark edecektir ama Max'in durumu iyi. O mutlu ve ben onun için daha fazlasını isteyemezdim.

Tişörtünü çıkarıyorum ve karışıma biraz daha un eklemeyi önce en iyi çıplak yürümeye başlayan çocuk hayatını yaşamasına izin veriyorum. Hem onu hem de kaseyi taşıyarak mikserin tabanına kilitliyorum, sonra da çalıştırmama yardım etmesine izin veriyorum.

Mikserin çalıştığını gördüğünde ve duyduğunda mavi gözleri büyüyor ve küçük ağzı parçalanıyor. Malzemeleri izlemiyorum. Sadece onu izliyorum çünkü bu şeyleri ilk kez deneyimlediğini görmekten kendimi alamıyorum. Tatlı yüzünde çok büyük bir neşe var ve ben de kendimi aynı şekilde hissederken buluyorum.

Pişirirken mutlu ve
heyecanlıydım. Bunu tekrar
hissetmenin zamanı gelmişti.

Muzlu ekmek söz konusu olduğunda genellikle ceviz kızımıdır, ancak bu turda çikolata parçalarını tercih ediyorum. Yukarıdan atmasına izin verdim, hamura koyduğu iki tanenin her seferinde ağzına attığı iki taneyle dengelendiğini fark ettim.

Bundt tepsisini önceden ısıtılmış fırına koyuyorum, içimden garip bir gurur ve ... *rahatlama* duygusu akıyor çünkü gerçekten de önümüzdeki bir saat boyunca pişerken berbat etmeyeceğime dair iyi bir his duyduğum bir tatlıyı tamamladım.

Ama sonra arkamı dönüyorum ve mutfakta yarattığımız mutlak felaketi görüyorum. Max tezgahın başında, onun için çektiğim çikolata parçalarını yemeye devam ediyor ve ben de bu manzaraya gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Okuldaki yerim bu kadar dağınık olsaydı aşçılık hocalarım ölürdü. Bana bağırırlardı, azarlarlardı. Restoran endüstrisinde geçirdiğim süre boyunca kalın bir deri geliştirdim. Anlaşmalı olduğum mutfaklarda temizlik ve düzen birinci ve ikinci kuraldır. Omzumda taşıdığım tek bir havlu dışında hiçbir şeye dokunmam. Saçlarım sıkıca arkaya toplanır, üniformam temizdir ve cildim örtülüdür.

Ama burada çıplak bir bebeğim var, saçlarım dağınık bir şekilde başımın üstünde ve kendimi daha fazla kendim gibi hissedemezdim.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, ön kapı açıldığında bizim için dilimlenmiş ve üzerinde tereyağı eriyen bir parça vardı. Kai, antrenman sonrası oğluna arkadan sinsice yaklaşarak içeri girdi.

Max'in karnını gıdıklayarak ve yanaklarını öpücöklere boğarak "Nakey misin?" diye soruyor.

Max onun avucunda kıpırdanıyor, gülüyor.

"Çıplak Maxie, ne yapıyorsun?" Babası onu kucağına alıp göğsüne bastırıyor. Max'in küçük kolları anında boynuna dolanıyor ve Kai'nin o lanet olası ters şapkayı takarken oğlunu tutmasını izlerken salyalarının akmaması için başka tarafa bakmam gerekiyor.

"Merhaba Mills," diyor.

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Merhaba."

Alnındaki yaz terini silmek için gömleğinin alt kısmını kullandığında Max'i inanılmaz derecede damarlı bir ön koluna yerleştirmiş durumda.

Şaka yapıyor olmalı. Max geldiğinden beri nasıl kimseyle birlikte olmadı? Tek yapması gereken kapısının önünde durmak, oğlunu kucağına almak ve belki gömleğini çıkarmak. Mahalledeki bütün kadınlar koşarak gelirdi. Bekar baba pornosu izlemek gibi.

"Siz ne yaptınız?" "Ne mi?"

Dudaklarında sinir bozucu derecede kendini beğenmiş ama hak edilmiş bir gülümseme beliriyor. "Siz ne yaptınız Miller?"

"Muzlu ekmek."

Kaşları heyecanlı bir gülümsemeye birlikte kalkıyor. "Yeni bir tatlıyı mı bitirdin?" Bunu benim için bu kadar çok istemesi çok hoş. İşin iç yüzünü anlamıyor olabilir, özellikle de *Food & Wine*'da hazır pudingle yapılmış muzlu ekmeğe yer verip vermeyeceğimi sorduğu için, ama bu çok tatlı, Her şeye rağmen.

"Yeni değil ama yakmadan bitirdim, bu da bir artı. Max de yardım etti."

"Yaptın mı?" Kai oğluna sorar.

Max utangaç davranmaya karar veriyor ama ben onun gururlu gülümsemesini görüyorum. "Denemek ister misin?" diye soruyorum.

"Kesinlikle. Sen hiç içtin mi?"

"Henüz içmedim."

"Önce sen biraz al, sonra ben gireceğim."

"Neden?" Gülüyorum. "Seni zehirlemeye çalıştığımдан falan mı korkuyorsun?"

"Hayır, ama bir şey üzerinde çok çalıştınız ve bu süreçte . dge it up in the process. Sen de denemelisin."

"Diğer insanlar için yemek yapmayı seviyorum."

Ve çok uzun zamandır eleştirilenler dışında biri için yemek yapmadım. Sanki yemek yapmanın en sevdiğim kısmının, yemek yaptığım insanları beslemek olduğunu unutmuşum gibi.

Aşk. Duygularımı ifade etmekte her zaman iyi değilim, bu yüzden onlara mideleri aracılığıyla anlatma eğilimindeyim.

Son zamanlarda hiçbir şeyin yolunda gitmemesine şaşmamalı.

"Ama önce Max," diyorum ve küçük bir lokmayı üfleyerek onun için hazır hale getiriyorum. Çatalım için ağzını sonuna kadar açıyor ve diline değdiğinde mırıldanıyor. Kai araya girerek, "Bu kadar övgüden sonra, sanırım benim de biraz almam gerek," diyor.

Ona bir çatal dolusu daha getirdim.

"Benim için üflemeyecek misin?" O şeytani bir gülümseme takınıyor, ama benimki çok daha yaramaz.

"Oh, senin için bir şey üfleyeceğim. Tek yapman gereken istemek." "Tanrım," diye gülüyor. "Ver şu lanet muzlu ekmeği bana."

Neden bilmiyorum ama çatalı ona vermiyorum. Onun yerine, ağzına götürüp onu besliyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, dudakları aletin etrafını sarıyor ve tüm bunlarda garip bir şekilde erotik bir şey var.

"Miller." Çiğniyor, gözleri kocaman açılıyor. "Aman Tanrım, bu inanılmaz." "Gerçekten mi?"

Özlediğim şey buydu. Şeker birinin diline değdiğinde o saf sevinci görmek.

"Evet. Bu yediğim en güzel muzlu ekmek. Buna ekmek demeli misin onu bile bilmiyorum. Daha çok kek gibi ve hepsini yemek istiyorum."

"Vay canına."

"Hayır, ben ciddiym. Bana bir ısırık daha ver." Kıkırdarak tam da bunu yaptım, onu tekrar besledim.

İnliyor ve bu ses karşısında bacaklarımı sıkmak zorunda kalmıyorsam ne olayım.

"Denemelisiniz" diye ısrar ediyor.

Ağzındaki çatalın aynısını kullanarak bir ısırık alıyorum. Dudaklarımın tam olarak onun dudaklarının olduğu yerde olmasıyla ilgili benimle aynı düşünceye sahipmiş gibi beni izlediğini hissedebiliyorum.

Ve vay canına, o haklı. Çok iyi. *Gerçekten güzel*. Sanırım gençken yaptığım versiyondan daha iyi olabilir.

"Haklısın." Max'in açıkta kalan karnını çimdiklemek için uzanmadan önce bir ısırık daha alıyorum. "İyi iş, Bug."

Kai'nin büyük eli boynumun arkasına dolanıyor ve bakışlarını yumuşacık bulduğum yerde dikkatimi ona çekiyor. Başparmağı usulca nabzımı okşuyor

Beni şefkatle sıkmadan önce boğazımın yan tarafını işaret etti. "İyi iş, Mills."

Vay be. Garip bir duygu seli bana sinsice yaklaşıyor ve hislerimi bastırıyor.

Bu da ne demek oluyor?

En son ne zaman mutfakta iyi bir iş çıkardığımın söylendiğini hatırlamıyorum ve Kai bunu bu kadar kesin bir şekilde söyledi. Kendinden emin bir şekilde. Bunu tekrar duyabilmek için daha çok yemek pişirmek istiyorum.

Ve kavga etmeden ona katılıyorum. İyi bir iş çıkardım.

Bölüm 20

Kai

Duştan çıkar çıkmaz sıcacık, tatlı şeker kokusu çarpıyor burnuma. Miller muzlu ekmeği yaptığından beri her gün aynı kokuyla karşılaşıyorum. Evimi sürekli taze turtalar, hamur işleri ve diğer tatlılarla dolu tutarak pişirmeyi bırakmadı ve ben de onları sahaya getiriyorum, artık beyzbol pantolonuma sığamayacak hale gelmeden önce onları evimden çıkarmam gerekiyor.

Ama ben seviyorum. Onu mutfakta sihrini konuştururken görmeye bayılıyorum. Sanki pişirme böceği tarafından ısırılmış ve duramıyor gibi. Görünüşe göre şu ana kadar yaptığı hiçbir şey *Food & Wine* makalesi için hazırlaması gereken tariflerde ona yardımcı olmuyor ama mutfakta yine gerçekten mutlu ve onu orada bulduğum ilk geceye göre yüzündeki farka dikkat etmeden edemiyorum, çok sayıda başarısız tatlı yüzünden perişan olmuştu.

Belime bir havlu sararak köşeyi döndüğümde Max'i minik bir önlük giymiş, mutfak tezgâhında oturmuş Miller'a bakarken, bir yandan da kurabiye hamurunu bir tepsiye yerleştirirken onunla konuşurken buluyorum. Bugün tamamen kot giymiş, her zamanki kısa tulumuna geri dönmüş. Sadece dört ya da beş çift tulumu olduğunu fark ettim ama kalın kalçalarını gösteren bu tulumlar benim favorim olabilir.

Max beni kulak misafiri olurken yakalıyor, mavi gözleri parlıyor ve gülümsemesi büyüyor. Odama dönüp üzerime bir şeyler giymeliyim ama sadece onların yanında olmak istiyorum.

"Bugün ne yapıyoruz?"

"Çikolata parçacıklı kurabiye." Miller sırtını bana dönerek her birini paylaştırmaya devam ediyor.

Oğlumun yanaklarını okşayıp başına bir öpücük kondurduktan sonra uzanıyorum, aynısını dadısına da yapmak üzereyken havada kafasının arkasını okşarken aklımı kaçırdığımı fark ediyorum.

Ne yapıyorum ben böyle? Çok rahatım. Hem de çok rahat.

Neyse ki ellerimi tekrar yanlarıma doğru yumrukladığımda bunların hiçbirini anlamıyor.

"Teknik olarak bunlar M&M kurabiyeleri." Bir düzine kurabiyenin hazır olduğu soğutma rafına doğru ilerliyor. "Bunları bugün antrenmandaki çocuklara götürebilirsin."

Bunları takım arkadaşlarıma götüreceğim ama ilk deneyenlerin onlar olmasına imkan yok. Miller'ın benimle yaşamasının avantajlarından biri de bu.

Yani *yanımda*. Yanımda yaşıyor. Yine de dışarıda uyumasından nefret ediyorum ve bunu birçok kez açıkça belirttim.

Soğutucu raftan bir kurabiye alıp ısıırıyorum ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde harika olduklarını görüyorum. "Çok güzel, Miller."

Çalışmaya devam ederken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bunun genellikle övüldüğü gibi üst düzey bir iş olmadığını biliyorum, bu yüzden iltifat sessiz görünebilir, ancak etrafındakilerin yaptığı şeyi ne kadar sevdiğini bilmekten ne kadar gurur duyduğunu görüyorum.

Üstte mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş M&M'ler var ve hızlı bir bakışla Max'in bu kısma yardım ettiğini düşünebilirsiniz. Ama sarı, turuncu ve yeşil mürekkeple boyanmış ellerine bakılırsa, yardım ettiği M&M'lerin doğrudan ağzına gittiğinden eminim.

Sabah ilk iş olarak şeker krizini yatıştırmayı umarak onu tezgâhtan kaldırıyorum ve nihayet Miller'ın dikkatini çekiyor, bugün ilk kez bana bakıyor.

Bakışları oğlumun tünediği kolumdan başlıyor, sonra havlunun kalçalarımın etrafındaki çıplak tenle buluştuğu yere kadar iniyor. Gözleri göğsüme doğru ilerlerken her bir kası sayıyormuş gibi karnımın üzerinde zıplamadan önce dövmelemlerimi dikkatle izlemesini izliyorum.

"Gözlerim burada, Montgomery." "Evet, biliyorum."

Kıkırdıyorum. "Beni cinselleştirmeyi neredeyse bitirdin mi?"

Gözleriyle aynı yolu tekrar izliyor. "Burada bir havludan başka bir şey giymeden dolaşmaya devam edersen buna cevabım yankılanan bir hayır olmaya devam edecek."

Sonunda dikkati benimkini buluyor ama tek yaptığı dudağını ısırarak ve kaşlarını sallamak oluyor, beni ne kadar çekici bulduğunu söylemekten asla çekinmiyor.

Bana onun baktığı gibi bakılması gerçekten çok iyi hissettiriyor, özellikle de Miller gibi bir kadın tarafından. Güzel, başarılı, her şeye sahip olabilir.

istediği adam *bana* bakıyor.

"Peki, bunları çocuklara verdiğimde ne isim vermeliyim?" Konuyu değiştiriyorum. "M&M kurabiyeleri mi?"

Miller, koluma tünemiş oturan oğlumun saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Biz onlara Max ve Miller kurabiyesi diyoruz. M&M kurabiyesi. Üzgünüm, Beyzbolcu Baba, ama bu sefer sen yoksun."

"Aslında ben de bir 'M'yim. Tam adım Malakai, yani sanırım ben de sayılırım."

"Adın Malakai mi?"

Başımı salladım.

"Malakai Rhodes," diyor, sanki dilinde nasıl hissettiğini test ediyormuş gibi. "Bu iyi bir isim."

Her gün duymak için sabırsızlandığım o derin, hırıltılı ses tonuyla söylediğinde özellikle güzel bir isim.

"Sanırım bunlara ikinizin adı verilebilir," diye devam ediyor. "M&M. Max ve Malakai. Kulağa hoş geliyor."

Ve Miller.

Max, Malakai ve Miller.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum çünkü zihnim zaten bu kadını oğlumla birlikte evimde görmek için çok fazla saçma senaryo üretiyor, özellikle de kalmak istemezken.

Maç olmayan Pazar günleri her zaman güzeldir, ancak normal sezon boyunca sahada olmadığım bir gün bile nadiren oluyor. Bugün kolay bir antrenman günü, herkes ihtiyacı olan şeyleri çalışmak için sahaya geliyor. Çocukların çoğu biraz vuruş antrenmanı yapıyor ama benim yerime bu görevleri üstlenen bir vurucum var ve kale üzerinden saatte 50-60 mil hızla top atacak adam olmadığımın eminim.

Bu günler genellikle bir avuç saha dizisinden geçtikten sonra antrenman odasında biraz fizik tedavi görerek ve mümkün olduğuunca çabuk eve dönmeye çalışarak geçiyor. En azından eskiden böyleydi. Ancak geçtiğimiz ay boyunca acele etmedim, takım arkadaşlarımla vuruşlarını izledim, sonra da fizik tedavime daldım ve yapması gerekeni yapmasına izin verdim.

Bir değişim oldu. Oyundan, oyunun her parçasından yeniden keyif alıyorum. *Memnunum*, ki son on ay boyunca ebeveyn olarak yeterince şey yapmadığımı inanarak stres yaptıktan sonra bunu hissetmek garip bir şey.

Ama Max mutlu. Ben de mutluyum ve bunun nedeninin ortak bir paydası var.

"Lanet olsun Trav," diyor kardeşim tiksintiyle. "Hayatında hiç sopa sallamamış gibi görünüyorsun."

"Bugün Pazar," diye sesleniyor Travis omzunun üzerinden, bir kez daha kaleye geçerken. "Bunu aştım. Yorgunum ve eve gitmeye hazırım."

"Yeni kural! Sayı yaparsan kurabiye alırsın." Cody, vuruş kafesinin arkasında, bizim taraftaki Miller'ın kurabiyeleriyle dolu Tupperware kabını kaldırıyor.

Travis'in kaşları kaskının altından havaya kalkıyor, sopasını sol sahaya doğrultuyor ve önüne gelen bir sonraki atış tam da o bölgeye doğru yelken açıyor. Travis vuruş takımını fırlatıp bir kurabiye kapmak için koşarken, kurabiye dilinin üzerinde eridiğinde gözleri aşırı bir inlemeyle geri döner.

"Kızımın yaptığı yemeklerin sizi bu kadar etkileyeceğini bilseydim, yıllar önce bana bir gecede tatlı yaptırırdım." Monty bize katılıyor, kendisi için bir kurabiye alıyor.

"Hey!" diye sesleniyor Isaiah. "Kurabiye için bir vuruş yapmalısın."

Monty kardeşime bir bakış attı. "Bir bok yapmama gerek yok. Kızı ben büyüttüm ve canım isterse senin kışına tekmeyi basabilirim Rhodes."

Isaiah tupperware'e doğru işaret ediyor. "İstedığınız kadar kurabiye alın, efendim."

Cody, Miller'ın kurabiyelerini koruyor, onlara kazanılması gereken kutsal bir ödül gibi davranıyor, takım ise bir sonraki vurucuyu izlemek üzere kale arkasına dönüyor.

Monty'nin yanına gidiyorum. "Küçük kardeşimin ödünü koparmayı bırakacak mısın?"

"Hayır. İlişkimiz böyle yürüyor. O küçük pisliği seviyorum ama bunu bilmesine ihtiyacım yok." Elindeki kurabiyeden bir ısırık alıyor. "Lanet olsun. Bu işte ne kadar iyi olduğunu neredeyse unutuyordum."

"Evet," diye nefes veriyorum. "Bir an için onun da unuttuğunu düşündüm."

Miller'ın babasının beni izlediğinin farkında değilmişim gibi davranarak sahayı izlerken Monty'nin bakışlarının yüzümün yan tarafına dikildiğini hissedebiliyorum.

"Eski tariflerini tekrar pişirmeye başlamasına ne sebep oldu?" Ses tonu şüpheyile karışık.

"Emin değilim."

"Neden bana bakmıyorsun?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kalede. "Hâlâ emin değilim."

Monty benim arkadaşım, ama korkutucu olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Beni kızına fazla bağlanmakla suçlayacağından ya da istediği son şey yerleşmekken onu kasabada kalmaya ikna etmeye çalıştığımı düşüneceğinden şimdiden paranoyak oldum.

"Ace, kızım neden makale için tarifler üzerinde çalışmak yerine her gün bu tür şeyler pişiriyor?"

Belli ki bu işin peşini bırakmayacak, ben de sonunda yüzümü ona döndüm. "Belki de Max'tir."

Monty şaşkınlıkla gözlerini kısar.

"Sanırım Max'e temel bilgileri göstermeyi, bir şekilde yardım etmesine izin vermeyi seviyor. Her gün onunla birlikte mutfaktaydı." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ona üzerinde dinozorlar olan kendi küçük önlüğünü bile aldı. Eminim yakında diğer şeyler üzerinde çalışmaya geri dönecektir, ama şimdilik bunu birlikte yaparak eğleniyorlar."

Monty'nin yüzünde yumuşak bir gülümseme belirir. "Güzel. Bu onu mutlu eden şeyler, insanların ona yapması için para ödediği o süslü püslü saçmalıklar değil."

Ha?

Kaşlarımla farkına vararak kalktı. "Bunu planlıyor muydun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sahaya bakıp vurucuları inceliyormuş gibi yaparken konuşmamak için bir ısırik daha alıyor.

"Miller'ın işini bırakmasını istiyorsun, değil mi?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama bunu düşünüyorsun."

"Ben çocuğumun mutlu olmasını istiyorum, tıpkı sizin istediğiniz gibi. Üst düzey restoran hayatının stresi içinde yaşamak yerine her gün bu tür şeyler yaparak daha mutlu olacağını düşünüyor muyum? Evet, düşünüyorum. Sevdiği insanları beslemekten kendini alamayacağını biliyor muydum? Evet. Bütün bir yazı on altı aylık çocuğunuzla geçirmenin, onun o süslü şeylerin hiçbirini yemeyeceğini bilerek temel şeylere geri dönmesini sağlayacağını düşündüm mü? Belki de düşünmüşümdür."

Bir kahkaha patlattım. "Sen bir bok bozucusun, bunu biliyor muydun?" "Ben bir babayım," diye düzeltiyor.

Kollarımı kavuşturarak birbirimize ayna tutuyoruz, ikimiz de tarlaya bakıyoruz. "Onlara Max ve Miller kurabiyeleri adını verdi. M&M."

"Hmm."

"Ne?"

"Hiçbir şey söylemedim."

"Mırıldandın."

"Bir erkeğin mırıldanmaya hakkı vardır." "Bu şüpheli bir mırıltıydı."

"Bu normal bir uğultuydu. Sadece paranoyaklaşıyorsun ve kızım hakkında konuşmaya devam etmenin yollarını arıyorsun."

Alay ettim. "Onu ilk gündeme getiren sendin."

Ağzının bir tarafı hafifçe kıvrılıyor.

"Ateşli dadı alarmı!" Cody sesleniyor. "Bize biraz daha kurabiye getirdin mi?"

Onun görüş açısını takip ettiğimde Miller'ın kalçasına asılı oğlumla birlikte yedek kulübesinin merdivenlerinden sahaya doğru çılgınca koştuğunu görüyorum.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Sorun nedir?" Bağıriyorum. "Ne oldu?" Ona doğru koşuyorum, ikisini de elime almam sonsuza dek sürecekmış gibi gelse de kısa sürede onunla buluşuyorum. Oğlumu baştan aşağı kontrol ederken panik damarlarımda dolaşıyor. "O iyi mi?" Dikkatim ona kayıyor, avucum saçlarını okşuyor. "Sen iyi misin?"

"Max iyi."

Midem sanki bir hız treninin tepesinden düşmüşüm gibi rahatlıyor ve tekrar konuşabilmek için midemin düzleşmesine izin vermem gerekiyor. "Sen iyi misin? Neler oluyor?"

"Sanırım yürümek üzere." Derin bir nefes alıyor, bu da bana buraya otoparktan koşarak geldiğini gösteriyor. "Dışarıda oynuyorduk ve dengede durmak için su masasını kullanıyordu, birdenbire bıraktı ve bana doğru bir adım atacakmış gibi göründü, ama yapamadan onu kucakladım. Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Tüm o çevrimiçi anne grupları muhtemelen beni bunun için azarlardı ve eminim ki ebeveynlik kitaplarınızın her biri bana uygun olmadığımı söylerdi, ama bunu kaçırmınıza izin veremezdim."

Miller çılgına dönmüş durumda, sanki onu durdurduğu için üzülebileceğimi gerçekten düşünüyormuş gibi yüzümde tepkimi ararken kelimeleri tek bir nefes almadan tökezliyor.

"Tanrım." Şapkamın kenarını arkaya doğru çevirerek alnımı onunkine değdiriyorum ve rahatlamış bir şekilde gönülsüzce gülüyorum. "Ödümü kopardın."

"Yürümesini engellediğim için bana niteliksiz demeyecek ve yazın geri kalanında ona bakmama izin vermeyeceksiniz değil mi?"

Kendimi geri çekerek saçlarını yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sen vasıfsızsan ben de vasıfsızım." Kaşlarım çatıldı. "Ve

gerçekten tek bir ebeveynlik kitabım olduğunu mu düşünüyorsun?"

İçinden bir kahkaha yükseliyor.

"Şehre kadar arabayla mı geldin?"

Yanağında duran avucuma doğru başını sallıyor. "Onun ilk adımlarını kaçıramazsın."

Lanet olsun.

Şimdi adrenalin yatıştığına göre, bu kadın yüzünden göğsüm fiziksel olarak ağrıyor. Bize karşı çok iyi, *bana karşı* çok iyi.

"Maxie!" diye sesleniyor kardeşim, onun etrafında olmanın büyüsunü bozuyor ve Miller'ın babası da dahil olmak üzere tüm ekibimin beni izlediğini hatırlatıyor. "Burada ne işin var?"

Nefes veriyorum, sonunda ondan uzaklaşıp arkamdaki adamlara bakıyorum. "Görünüşe göre yürümek üzere."

Kalenin orada çılgınca bir gürültü var. Oğlumun var olduğunu öğrendiğim günden beri bu ekip orada. Her dönüm noktası için heyecanlandılar ve bu da farklı görünmüyor.

"Onu buraya getirin de görelim!" Travis bize doğru bağırıyor. "Evet, bırakalım amcası gibi hissetsin, koştuktan sonra kaleye yürürken üsler!"

Monty araya girerek, "Eğer isabetli atış yapacaksak," dedi. "Belki de Isaiah son beş maçta bir kez bile o kaleye gitmediği için ikinci kaleye geçmesine izin vermeliyiz."

Ekip yine patladı, kardeşime bok atıyorlar.

"Tanrım, Monty." Isaiah elini göğsüne götürdü. "Devam et ve istatistiklerimi bu şekilde takip ederek bana takıntılı olduğunu itiraf et."

Monty'nin dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirir.

Miller oğlumu kardeşime teslim ediyor, ardından da heyecanlı bir el sallayışla Kennedy'yi buluyor. Kennedy babasının yanında yerini alıyor ve Monty de bir kolunu onun omuzlarına atarak birlikte izlemeye koyuluyor. Diğer çocuklar da dayanamayıp vuruş kafesinin arkasındaki yerlerini terk ederek kalenin etrafında bir yarım daire oluşturuyorlar.

Isaiah Max'i benden sadece birkaç metre uzağa bıraktığında ben de hemen arkasına, üçüncü kale çizgisine bakacak şekilde çömeliyorum. Oğlum hâlâ kardeşimin parmaklarını ölümüne kavramış, onları kendini dengelemek için kullanıyor ama bebek dişleriyle sersem sersem bana bakıyor.

"Hadi Bug, görelim." Kollarımı onun için açtım. "Gel beni al."

Isaiah parmaklarını geri çekiyor, ama bir an için tutuyor, Max'in tamamen bırakmadan önce kendini dengelemesine izin veriyor. Bu genellikle Max'in emeklemek için poposuna çöktüğü zamandır, ama gözlerini benden ayırmıyor, titreyen dizleri onu dik tutmaya çalışıyor.

Kimse konuşmuyor. Daha birkaç dakika önce bir beyzbol takımının birbirine girmesiyle cehennem gibi gürültülü olan bir sahada tam bir sessizlik var. Şimdi ise sadece arkamda durmuş, on altı aylık bir çocuğun hamle yapmasını diken üstünde bekliyorlar.

"Max." Ellerimle işaret ediyorum. "Haydi. Tamamdır."

Dengesini sağlamak için ellerini havaya kaldırıp sağ ayağını titreyerek ileri atıyor. Sol ayağıyla aynısını yapmadan önce yere dokunuyor.

Yüzümdeki gülümsemenin genişlediğini hissedebiliyorum. "İşte böyle. Başardın! Devam et!"

Arkamdaki çocuklar heyecanla kıpırdanıyor. Beklenti, en iyi vurucumuzun kalede olduğu ve maçı kazanmaya çalıştığımız önemli bir dokuzuncu vuruşa benziyor. Onlar için bunun yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ilk adımları olduğunu düşündüm. Ama benim için, onun iyi olduğunu hatırlatan çok da nazik olmayan bir şey. O büyüyor ve ben her şeyi berbat etmiyorum. Aylardır bu günü bekliyor olsam da çocukların da benim kadar heyecanlanacağını tahmin etmemiştim.

Bir zamanlar yanımda güzel anları kutlayabileceğim kimsenin olmadığını düşünmüştüm ve daha fazla yanılamazdım. Bunca zamandır yanımda bu adamlar vardı.

Max araba galerilerinde gördüğümüz şişme adamlardan biri gibi sallanıyor ama dengesini korumayı başarıyor. Sağ ayağıyla ileri doğru adım atıyor, yalpalıyor ve sol ayağını da ileri atmadan önce kendini dengeliyor.

"Evet, Max!" İlk tezahürat arkamda yankılanıyor.

"İyi iş, Max." Yüzümdeki gülümseme dağılıyor. "İki büyük adım daha ve işte buradasın."

Tanrım, içimden akan gururdan göğsüm patlayabilir. Başarıyor. Gerçekten yapıyor.

Sonra kareli Vans giymiş küçük ayakları iki adım daha atarak kaleye, uzanmış kollarımın beşiğine doğru ilerliyor.

Takım arkamda çıldırıyor.

"Çok iyi, Bug!" Onu göğsüme sarıp öpücüklere boğarken attığım kakhaha rahatlama dolu.

Onu kucağıma aldığımda çocuklar hiç duymadığım kadar yüksek sesle tezahürat yapıyor. Birbirlerinin üzerine atlayıp, sanki büyük bir maç kazanmışız gibi birbirlerini göğüslerinden iterken gürültü neredeyse sağır edici.

"Hadi gidelim!" Isaiah başını geriye atar, kollarını iki yana açar.

Çocuğumun önünde küfür etme konusunu ona daha sonra hatırlatacağım; şimdilik kutlama yapmak istiyorum.

Gürültü onun için çok fazla ve Max'in yüzü eriyor, dev bir çığlık atmadan önce alt dudağı sallanıyor.

"Ah dostum," diye yatıştırıyorum, kıkırdamamı gizlemeye çalışarak. Onu göğsüme çekip bir elimi saçlarında gezdiriyorum. "Sorun yok. Sadece senin için heyecanlılar." Tezahüratlar hemen yatışıyor. Bir saniye sürüyor ama çok geçmeden Max'in yüzü omzumdan fırlayıp hepsine bir kez daha bakıyor ve tombul-

Mavi gözleri kırmızıyla çevrili olsa da yanaklı gülümsemesi geri döndü.

Çocuklar seslerini daha az korkutucu bir seviyede tutarak tekrar tezahürat yapıyorlar ve oğlumu ilgiye boğarlarken omzumun üzerinden Miller'ı arıyorum.

Monty'nin yanında duruyordu ama şimdi yalnız.

"Onu bir dakikalığına al," diyorum kardeşime, oğlumu teslim ederken.

Vuruş kafesinin arkasına geçip doğruca koçuma gidiyorum. "Nereye gitti?"

Dudaklarında sinir bozucu derecede bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Az önce çıktı. Bana antrenmanın bitip bitmediğini sordu ve Max'i eve götürmek istediğini düşündüğünü söyledi."

O daha fazlasını ekleyemeden sığınağa doğru yola çıkıyorum, merdivenlerden atlayıp onun geldiği koridorda koşmaya başlıyorum. Ofislere, kulüp binasına ve nihayetinde otoparka giden tünele girer girmez yırtık tulumunun yıpranmış etek ucunu görebiliyorum.

"Miller! Dur bakalım."

Ben peşinden koşmaya devam ederken o topuklarının üzerinde dönüyor, kramponlarımın çivileri yere çarpıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Başparmağını omzunun üzerinden atarak otoparka doğru işaret ediyor. "Eve."

Home.

"Yani evine," diye düzeltiyor tünelin aşağısından.

Koşmaya devam ediyorum ve ona ulaşır ulaşmaz, iki kolumla omuzlarını sararak onu bedenime çekiyorum. "Onu gördün mü?" Soruyorum, benim

Kelimeler saçlarında hafifçe boğuklaştı. "Onun yürüdüğünü gördün mü?"

Bana doğru başını sallıyor, kolları belime dolanıyor. "Çok iyiydi."

"Teşekkür ederim. Onu bana getirdiğin için. Bunu kaçırmadığım için çok mutluyum." "Sana söz vermiştim."

Muhtemelen yapmam gerekenden biraz daha fazla oyalanıyorum, ama etrafta bu kadına bu kadar bağlanmamam gerektiğini hatırlatacak kimse yok, bu yüzden onu bir an daha kucaklayarak kalıyorum. Sonunda geri çekiliyorum, elim hala boynunun arkasını kavırıyor, sadece kendime ona bir şekilde dokunma izni vermek için. Söyleyecek başka ne var bilmiyorum ama gitmesini de istemiyorum.

"Cody ona yemek pişirme dersleri vermeni istiyor," diye cevap verdim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Onun nasıl olduğunu bilirsin, her zaman yeni şeyler dener."

"Ona öğretmeyi çok isterim!" Sesinde çok büyük bir heyecan, yüzünde çok büyük bir heves var.

"Ona haber veririm. Bir ara evde de yapabilirsiniz."

"Bu harika olur." Koridorun floresan ışıkları altında yeşil gözleri parlıyor. "İnsanlara bir şeyler öğretebildiğim tek zaman sözleşmeli olarak çalıştığım mutfaklar ama onlar da yüksek beceri gerektiren şeyler. Birine temel bilgileri öğretmenin eğlenceli olacağını düşünüyorum. Max dışında birine." Sözlerini yumuşak bir kahkahayla bitiriyor.

Miller parlıyor. Demek istediğim, bu olasılığa karşı lanet bir ışık çubuğu gibi parlıyor.

Parmaklarımı ensesinde gezdirerek ikimize de hâlâ ona dokunduğumu hatırlatıyorum. Diğer elim çenesini kavırıyor, başparmağım alt dudağının yumuşak yastığının üzerinde gezinirken bedenim onunkinin üzerinde hafifçe eğiliyor.

"Kai," diye fısıldıyor.

"Hmm?"

"Beni öpecek misin?"

"Düşünüyorum."

"Bir daha öpüşmeme kuralına ne oldu?" "Bozmak istiyorum."

Başını sallıyor, bu hareket başparmağımın alt dudağını çekiştirip aşağı indirmesine neden oluyor ve lanet olsun ki onu ağzıma alıp emmek istemiyorum.

"Bu kuraldan her zaman nefret etmişimdir," diyor.

Ama ben ne yapacağıma karar veremediğim için, sahadan bu tarafa doğru gelen takım arkadaşlarımla yankılanan sesleriyle doluyor. Miller dudaklarına götürdüğü elimi tutuyor ve avucumun iç kısmına iffetli bir öpücük kondurduktan sonra tekrar yanıma bırakıyor.

Cesetler yanımdan geçip kulüp binasına doğru ilerlerken dikkatimizi birbirimizden ayırmıyoruz.

Onlar yanımdan geçerken kışıma birkaç kez vuruluyor, Miller'a nefret ettiğim birkaç "Ateşli Dadı" çağrısı yapılıyor ve kardeşim Max'i kulüp binasına götürürken omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

Gitmem gerektiğini bildiğim için enseme kaşıyorum. "Yani ... Max ve ben bu akşam evde olmayacağız. Aile yemeğimiz var."

"Isaiah ile mi?"

"Hayır, arkadaşlarımla ama nedense biz buna aile yemeği diyoruz. Her Pazar akşamı oluyor ve şehre geldiğimde ben de gidiyorum."

"Tamam. İyi eğlenceler. İyi eğlenceler, sonra görüşürüz." Elimini hızlıca sıkıp otoparka doğru geri dönüyor.

"Hey, Miller." Bir kez daha benim için durdu ve ben burada gergin bir aptal gibi boynumu ovuşturmak zorunda kaldım. "Benimle gelmek ister misin?"

O yaramaz gülümseme geri döndü. "Hangi anlamda seninle gelmemi istiyorsun?"

"Ergen çocuk aklını çukurdan çıkar. Benimle aile yemeğine gelmek ister misin?"

"Max konusunda yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır."

Buradan gerildiğini görebiliyorum, belki de davetimin olması gerekenden daha fazla anlam ifade ettiğini düşünüyor. Gerçekten, onu orada istediğimden başka ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diye devam ediyorum. "Seni orada istememin tek nedeni, bir dadıyı kovmadan bütün bir ayı geçirebileceğimi adamlarıma kanıtlayabilmek. Bunun senin arkadaşlığından hoşlanmamla hiçbir ilgisi yok."

Gülümsemesini bastırıyor. "Peki *senin* adamlarından kaçısı orada olacak?"

Eğer o giderse, hepsi gider.

"Beş ya da altı. Isaiah'ın gelip gelmemesine bağlı olarak aşağı yukarı. Hepsi de seviştiğimizi varsayıyor, o yüzden bu konuda dikkatli olun."

"Eğer bana kalsaydı, haklı olurlardı."

Onu bilerek görmezden geliyorum çünkü burada zaten kendimle savaşıyorum ve onun sürekli onaylaması dürtümle savaşmama yardımcı olmuyor.

"Sen orada olsaydın daha çok eğlenirdim," diye ekliyorum. "Bana söz verdiğin eğlenceyi hatırlıyor musun? Biliyorsun, çünkü ben nasıl rahatlayacağını bilmeyen, çok çalışan ve çok yorulan bekâr bir babayım."

"Ucuz atış, Rhodes, ama iyi, seninle geleceğim." Dudaklarımda fazlasıyla tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor.

"Gülümsemeyi kes. Beni ürkütüyor." Bir kez daha çıkışa yöneldi. "Sen kullanıyorsun. Yolcu olarak çok daha iyiyim prenses, o yüzden beni evden al."

Miller'ın minibüsüne binip gidişini izliyorum ve *ev* kelimesinin ağzından kaçıp durmasına bayılıyorum.

Bölüm 21

Miller

Bu ev güzelmiş. Sadece on dakika uzaklıktaki Kai'nin evine benziyor ama biraz daha büyük. Kısa yolculukta, ev sahiplerinin yerel bir NBA oyuncusu ve nişanlısı olduğunu ve Chicago'nun NHL takımında oynayan başka bir adam ve nişanlısıyla da tanışacağımı öğrendim.

Gerginim.

Kai stadyumda bana geri dönmeyi teklif ettiğinde kabul etmekte tereddüt etmiştim ama buraya gelirken bu tereddütlerim daha da arttı. Bakıcılığını yaptığım babanın en yakın arkadaşlarıyla tanışmak pek de planladığım gibi karşılıksız bir yaza benzemiyor. Aslında, bu yemek çok gergin hissettiriyor.

Aynı zamanda, beni seveceklerini umduğum için göğsümde garip bir baskı var. Kabul edilme konusunda en son ne zaman endişelendiğimi hatırlamıyorum. Bir yerde asla arkadaş edinip edinemeyeceğim konusunda endişelenecek kadar uzun süre kalmam ama bu farklı hissettiriyor ve nedeninden emin değilim. Kai'nin arkadaşlarının beni sevip sevmemesi önemli olmamalı çünkü bir aydan kısa bir süre sonra beni zaten hatırlamayacaklar.

Kai kapıyı çalmadan ön kapıyı açıyor, bu insanlarla ne kadar rahat olduğunu bir kez daha teyit ediyor ve Max kalçamda sallanırken ilk ben giriyorum. Ama fuayeye iki adım kala sesler duyunca duruyorum.

"Devam edin." Evin arka tarafına doğru işaret ediyor. "Sanırım herkes mutfakta."

Hareket
etmiyorum.

"İyi misin?"

Başımı
salladım.

"Miller Montgomery." Bana doğru döndü. "Gergin misin? . . . *gergin misin?*" "Hayır."

Kıkırdıyor. "Aman Tanrım, öylesin. Bayan 'sakinleşmene yardımcı olacaksa memelerimi tut' küçük bir aile yemeği için gergin."

Şu anda şakaya bile katılamıyorum. Kendimi o kadar kötü hissediyorum. Yüzü yumuşadı. "Hepsi iyi insanlar, Mills."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, omuzlarımın arasına kararlılık yerleşiyor. "Eminim öyledir. Hadi gidelim."

Kai'nin şaşkın bakışları kafamın arkasını yakıyor ama gergin olduğumu söylemeyeceğim çünkü gerçekten arkadaşım yok. Arkadaşlığın bağ kurmaya, bunun da kaçınılmaz olarak bir sonraki şehre gittiğimde kalp kırıklığına yol açtığını açıklamaya gerek yok. Çünkü o zaman neden gergin olduğumu soracak ve ben de neden arkadaşlarının benden hoşlanmasını istediğimi kendim bulmaya çalışacağım.

Kalçamda Max ile mutfağın girişinde dururken herkesi ilk gören benim.

"Merhaba!" Odadaki diğer dört kişiye el sallıyor ama tüm gözler bana çevrildiğinde olduğum yerde donup kalıyorum. Sonra Kai'nin eli sırtımın alt kısmını buluyor ve bu basit jestle içimi tuhaf bir huzur kaplıyor.

Bu Kai ama. İstikrarlı. Güvenilir. Ona ihtiyacın olduğuunda hep yanında.

Ama bu yaz *bana* ihtiyacı vardı. Oğluna yardım etmem için. Onu serbest bırakmak için. Ve şimdi, durumumuz her neyse, ilk defa işler tersine döndü.

Dört kişilik grup mutfakta birbirlerine bakıyor, konuşulmayan şeyler konuşuluyor ve boynunda zinciri ve kolunu süsleyen dövmelele olan uzun boylu bir adam arsızca gülümsüyor. "Siz üçünüz şimdiye kadar gördüğümüz en şirin küçük aile değil misiniz?" Sözlerini yanımdaki adama kaşlarını kaldırarak bitiriyor.

Ben Max'i tutarken, Kai de hazırladığım limonlu kremalı turtayı taşırken son derece evcil görünüyoruz.

"Miller, değil mi?" diye soruyor mavi-yeşil gözlele ve kıvrıcık saçları olan bir kadın.

Elimi küçük bir el sallamak için kaldırıyorum. "O benim. Kovmasına izin verilmeyen ve şu anda birlikte olduğu dadı."

Aynı derecede canlı gözlele olan bir adam içkisini

yudumlarırken boğuluyor. "Evet, ondan

hoşlanıyorum," diyor dövmelele ilk adam. "Size bok

atıyor," diye düzeltiyor Kai.

Adımlarında bir sıçrama olan sarışın bir kadın bana doğru geliyor.

"Sizinle tanışmak çok güzel! Ben Indy," diyor ve arkasını işaret ediyor. "Bu benim nişanlım, Ryan. Evimize hoş geldiniz! Bu da en iyi arkadaşım Stevie ve onun nişanlısı Zanders."

Elimden geldiğince bu isimlele zihnime

kazıyorum. Okyanus gözlü ve çilli yanaklı

adam: Ryan.

Aynı özelliklere sahip bir kadın: Stevie.

Dövmeler ve zincir: Zanders

Ve sarışın gün ışığı topu: Indy.

"Bu küçük adama merhaba diyebilir miyim?" Max için ellerini uzatıyor ve Max onun kollarına giriyor. "Ve şunu senden almama izin ver." Kai'den turtayı alır. "Bunu sen mi yaptın Miller? Harika görünüyor. İçecek bir şey ister misin? Margarita yaptım! İçeri gelin, rahatınıza bakın."

Selamlar verildikten sonra oda sakinleşiyor ve bize katılmamız için biraz zaman tanıyor.

Sadece Kai duyabilsin diye sesimi alçak tutuyorum. "Arkadaş canlısı görünüyor." "Seni *kankası* yapacak. Siz kızlar buna böyle mi diyorsunuz?"

Kıkırdıyorum. "Bilmiyorum amına koyayım."

"Karşı koymaya çalışsanız bile sizi arkadaşı yapacaktır, bu yüzden tavsiyem sadece onunla gitmeniz olacaktır."

Bu fikir karşısında dudaklarımda küçük bir kıvrım oluşuyor.

Kai'nin başparmağı doğal yatıştırıcılığıyla belimde bir daire çiziyor. "Şimdi biraz daha iyi hissediyor musun?"

"Bize şirin dediler."

"Buna nasıl cüret ederler?" Başını geriye attı. "Seni tanımlamak için kullanacağım son kelime 'sevimli' olurdu."

"Aynen öyle. Tanrım, beni çok iyi tanıyorsun."

"Stevie, yaşlı köpek merkezi nasıl gidiyor?" Kai soruyor.

"Harikaydı. Ekibin ortaklığıyla" - Zanders'i işaret ediyor

- "Bağışlar inanılmazdı ve evlat edinmeler istikrarlıydı." Kaşları kalkıyor.

"Neden soruyorsunuz? Evlat edinmek mi istiyorsunuz?"

Kai kıkırdar. "Bir gün, söz veriyorum yapacağım. Beyzboldan resmen emekli olduğumda ilk durağım sen olacaksın."

"Anlaştık."

Indy çatalıyla tabağındaki neredeyse bitmek üzere olan limonlu beze dilimini gösteriyor. "Miller, bu tarife ihtiyacım olacak. Aslında, sanırım bir ara gelip bana öğretmene ihtiyacım olacak. Hiç doğru beze yapamadım."

"Çok isterim. Öğretmenlik işimin en sevdiğim yanlarından biri."

"Mükemmel." Margaritasını gülümseyerek dudaklarına götürüyor. "Kız kıza bir gün geçireceğiz. Stevie, var mısın?"

"Kesinlikle."

Dudaklarımda bir gülümsemeyle koltuğuma geri oturuyorum ve Kai'nin avucu masanın altındaki kalçamın üzerinden kayarak onu sıkıyor. Dikkatim yüzüne kaydığında, dudaklarında yumuşak bir sırıtış var ve bana gizli bir göz kırpmıyor.

Bu gece harikaydı. Sinirler neredeyse anında kayboldu.

Zanders'ın takım arkadaşı Rio'nun ortaya çıkıp mizahı getirmesi de yardımcı oldu. Aradaki buzları eritmenin en sevdiğim yolu.

Ama özellikle Indy ve Stevie'nin iyi kızlar olması ve erkeklerin Kai ve oğlunu ne kadar önemsediklerini görmek çok rahatlatıcı. Hatta Ryan Max'i üst kata çıkarıp misafir odalarından birinde yatırdı, görünüşe göre bu gibi geceler için bir beşik bulunduruyorlar.

"Peki ya düğün?" Kai, Ryan ve Indy'ye soruyor. "Planlama nasıl gidiyor?" Ryan elini Indy'nin elinin içine sokuyor ve ona bakarak, "Harika.

Yaklaşıyoruz. On iki Eylül."

"Miller, hâlâ şehirde olacak mısın?" Indy kaşlarını Kai'ye doğru kaldırarak soruyor. "Kai'nin artı biri var."

"Tamam, çöpçatan," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Masada ilk kez donup kalıyorum çünkü arkadaşlarıyla akşam yemeği zaten çok samimi ve bağlı hissettiriyordu ama yakın arkadaşının düğününe katılmak bambaşka bir kategori.

"Ne yazık ki olmayacağım. Ağustos sonunda ayrılıyorum." Gözlerim Kai'ye kayıyor ve o gülümsemiyor.

"Evlilik ve kocalardan bahsetmişken," diye başlıyor Rio, ikinci dilim turtasına başlarken. "Miller, bir tane mi arıyorsun?"

Kai hemen yanımda, "Hayır, değil," diyor.

"Kahretsin baba, ben sadece turta çok güzel olduğu için onunla evleneceğimi kastetmiştim."

Kai bana yaklaşıyor ama Rio'nun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor. "Turta yüzünden öyle demek istemedi."

Rio iç geçirir. "Haklısın. Ben yapmadım. Sadece beni sevecek birini bulmak istiyorum. Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?"

"Ah, Rio," diyor Indy yanımda mırıldanarak.

"Seni seviyorum." "Teşekkürler, Ind. En azından biri seviyor."

Stevie, "Ben de öyle," diyor.

"Ben de seni seviyorum, dostum," diye ekliyor Zanders masanın başından. Rio doğrudan Ryan'a bakıyor. "Peki ya Ryan, ya sen?"

Ryan tüm konuşmayı kaçırmış gibi davranarak masanın etrafına bakıyor. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

Indy şakacı bir şekilde onun göğsüne vuruyor ve etrafımızda daha fazla kahkaha ve sohbet akarken, Kai aramıza uzanıyor ve zaten yakın olan sandalyemi onunkine daha da yaklaştırıyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor kısık bir sesle.

Birbirimize yaslanıyoruz, her birimiz yanaklarımızı avuçlarımıza dayayıp birbirimize bakıyoruz.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Öyleyim. Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Ben konuşurken dudaklarımı izliyor, alttakini dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sanırım bu şimdiye kadarki en sevdiğim aile yemeği." "Öyle mi?"

"Evet. Çoğunlukla turta yüzünden."

Kolunun üst kısmına hafifçe vuruyorum.

"Ve bunu yapan kız yüzünden."

Ön kapı açılıp anımızı bozmadan önce o benim dudaklarıma bakıyor, ben de onunkilere.

"Isaiah?" Kai, kardeşi içeri girdiğinde sorar. "Üzgünüm, geciktim!"

Indy sandalyesinden kalkıyor. "Gelebilmenize çok sevindim! Sana bir tabak getireyim. Taco yedik. Her şeyle aran iyi mi?"

"Sen bir meleksin, Ind. Teşekkür ederim."

Isaiah masanın etrafında dolaşıyor, Ryan, Zanders ve Rio'yu selamlarken kolunu sallıyor ve yanlarından geçerken Stevie'nin yanağına bir öpücük konduruyor.

"Stevie, çok güzel görünüyorsun."

Zanders ona "Kendi kızını bul Rhodes," diye hatırlatır.

Isaiah, Kai'nin diğer tarafına oturur. "Üzerinde çalışıyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" Kai soruyor.

"Bu bir aile yemeği."

"Haftalardır bir tanesine bile gitmedin. Peki neden bu kadar geç kaldın?" Isaiah sadece benim ve kardeşinin duyabileceği şekilde yaklaşıyor.

"Kennedy'nin artık yüzüğünü takmadığını biliyor muydun?"

"Ne yüzüğü?" Ben soruyorum.

"Ken'in yüzük parmağında eskiden kocaman bir elmas vardı," diye açıklıyor Kai. "Bütün sezon boyunca orada olmadı."

"Biliyor muydun? Neden bana söylemedin? Ve ben bugüne kadar nasıl fark etmedim? O kıza sürekli bakıyorum."

"Gördüğünü tahmin etmiştim."

"Bugün yaptım ve şimdi değişmiş bir adama bakıyorsunuz."

Kai ve ben kahkahayı patlattık.

"Affedersiniz, ben bu konuda ciddiylim."

"Bu yüzden buradasın," diye fark eder

Kai.

"Ben artık bir aile babasıyım. Bunca yıl, nişanlı olduğu için hiç şansım yoktu ama şimdi bir şansım var."

"*Teknik olarak* bir şansın var."

"Bu gerçekleşiyor. Bugünden itibaren tek kadınlı bir adama bakıyorsunuz. Bunca yıldır sadece onun bekar olmasını bekleyerek zamanımı dolduruyordum."

"Ve 'zamanını doldurmak' derken yatağını doldurmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordum. Başını hızlıca sallıyor. "Evet, aynen öyle."

Kai ve ben, playboy kardeşinin aşk acısı çeken ama umutlu bir aptala dönüşmesini izlerken tamamen eğlenmiş bir şekilde sırtıyoruz.

"O müsait değilken kendi işimi yaptığım için beni suçlayamazsın, ama şimdi bekar olduğu için ..." Isaiah kendini işaret ederek başını sallıyor. "Değişmiş adam."

Indy Isaiah'nın önüne bir tabak taco koyduktan sonra omuzlarını sıkıyor. "Burada olduğun için mutluyum, Isaiah."

"Her hafta burada olacağım!"

Kai'ye doğru eğildim. "Tuvalet nerede?"

Arkamızı işaret ediyor. "şu koridorun sonunda. Sağdan ikinci kapı." "Hemen döneceğim."

Ryan ve Indy'nin evi çarpıcı, modern ve temiz, ama aynı zamanda bol miktarda parlak unsur da içeriyor. Koridorda yürürken duvarlardaki sanat eserlerine bakmak için zaman ayırıyorum. Tuvaleti kullanıyorum ve lavaboda ellerimi yıkarken aynadaki çocuksu sırtışıma bakmaktan kendimi alamıyorum çünkü bu gece eğlenceliydi. Bu insanlar eğlenceli. En son ne zaman menü değişiklikleri, mevsim meyveleri ya da güncel yemek trendlerinden başka bir şey hakkında sohbet edilen bir masada yemek yediğimi size söyleyemem.

şef yerine sadece Miller olduğum bir yemek yemek güzeldi.

Dönüp ellerimi küçük havluya kuruluyorum, o sırada dikkatim duvarda asılı duran çerçeveli kanaviçe parçasına kayıyor. Gıcır gıcır keten parçasının üzerindeki nakış parlak ve kadınsı. Koyu pembe bir iplik kullanılarak el yazısı ile yazılmış yazıların etrafı minik çiçekler ve kalplerle çevrili.

Lütfen banyomuzda uyuşturuu kullanmayın, yazısı gururla asılmıştır. Bu karanlık ve karamsar tuvalette hiç yeri yok.

Bayıldım.

Geri dönerken yemek odasında sohbet devam ediyor, ben de bir margarita daha almak için mutfığa geçiyorum. Yabancı birinin evinde olduğum için kendimi garip bir şekilde rahat hissediyorum. Kai'nin arkadaşları rahat ve etrafta olması kolay insanlar ve hem onu hem de Max'i aralarına ne kadar kabul ettiklerini görmek rahatlatıcı.

Yeni bir bardak almak için dolabı açmadan önce donmuş margaritayı yeniden karıştırmak için blender'a hızlı bir darbe veriyorum. Ancak göz hizamdaki raf boştu ve mevcut tek bardak yukarıda, neredeyse ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselip olabildiğince uzanıyorum, gerginlik askıları omuzlarımın üzerine çekiyor ve kısa tulumumun kıcıma kadar çıkmasına neden oluyor. Parmaklarım ulaşmam gereken rafın dibini sıyrıyor ve diğer elimle kendimi tezgâhtan itiyorum. Elimi bir bardağa dolamaya çok yaklaştım ki damarlı bir kol üzerime uzandı.

"Ben hallederim," diyor Kai, eli fincanın üzerinde durmadan önce, ikimiz de aniden yakınlığımızın aşırı farkına varıyoruz.

Vücudu benimkini arkadan kavıyor, tenimin her santimini sarıyor ve sonunda bardağı raftan aldığı anda yere bırakıyor ama geri çekilmiyor. Duruşunu koruyor, avuçlarını iki yanımdaki tezgâha dayıyor.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru düşerken, ön tarafının her santimi sırtıma değiyor. "Teşekkürler," diyorum bir şekilde.

"Mm-hmm." Göğsü bir uğultuyla gürlüyor ve vücudumdaki her sinirde çakıl taşlarını hissediyorum.

Şortum şu anda kıcıma kadar girmiş durumda ama Kai'nin vücudu benimkini örttüğü için umurumda bile değil. Ona kalması için izin vererek hafifçe arkama yaslanıyorum, başım göğsünün geniş düzlemine dayanıyor.

Nefes alıyor ve fısıltıyla konuşuyor, yan odadaki arkadaşları. "Güzel kokuyorsun. Tatlı, ironik bir şekilde."

"Bunun neresi ironik?" Kıkırdıyorum. "Yaşamak için yemek yapıyorum." "Çünkü baharattan ibaretmişsin gibi davranmayı seviyorsun."

Ne yaptığını biliyorum, savunmamı kırmaya çalışıyor, oğlu ilk adımlarını attıktan sonra beni sıcacık bir aile yemeğine getiriyor. Söylediğimden daha tatlı olduğumu bildiğini söylüyor. Ama buna izin veriyorum, çok yakında stresli bir mutfakta hayatın onay işaretlerini kovalamanın kaosa geri döneceğimi bildiğim halde basit günler fikrine kendimi kaptırıyorum.

Elini çıplak kalçamın üzerinde gezdiriyor, parmak uçları yıpranmış pantolonumun eteğini sıyrıyor. Kumaşın çizgisini takip ediyor, parmak uçları

Beni tekrar örtmek için kumaşı aşağı çekmeden önce parmaklarıyla çıplak kıkırımın tozunu alıyor.

"Bu lanet bacaklar, Mills."

İstemsizce ona doğru eğildim. İyi hissettiriyor. Güzel kokuyor ve öpüşmeme kuralından gerçekten bıktım.

Kai'nin eli alt karnımın üzerinde gezinerek temasımızı sürdürüyor. "Bugün güzel bir gündü."

Gerçekten öyleydi. Basit ve güzel.

Dönüp ona bakıyorum, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Hepsi iyi günler olabilir."

Gözleri ağzıma kayıyor.

"Gerçekten mi? Mutfağında mı? Yemeğin yanında mı?" Ryan elleri kirli bulaşıklarla dolu halde girişte duruyor. "En azından boş bir yatak odası kullan. Max'in yattığından başka üç tane daha var."

Kai bir adım geri çekiliyor ve ben de daha fazla mesafe yaratıyorum. İhtiyacım olan son şey, arkadaşlarının evlenip bebek sahibi olurken kendi durumlarını Kai'ninkiyle kıyaslamaları ve benim burada sadece kısa süreli kaldığım süre boyunca onun yaşam tarzından zevk almama izin vermem.

"Siz burada uyuyabilirsiniz, biliyor musunuz?" Ryan bulaşıkları lavaboya koyup temizlemeye başlıyor. "Böylece Max'i taşımak zorunda kalmazsınız."

Ve sevgili Tanrım, hep birlikte yemek yiyip bir şeyler içtikten sonra geceyi arkadaşlarının evinde geçirmek kulağa çift gibi geliyor.

Kai hızla bana doğru bakıyor, büyük olasılıkla yüzümdeki mutlak dehşet ifadesini fark ediyor. "Sağ ol dostum, ama yarın yola çıkıyoruz, o yüzden geri dönmeliyiz."

Aklımı okuyabildiğine şükrettiğim nadir anlardan biri.

Evlerinin ön kapısına vardığımızda Max hâlâ babasının omzunda sızmış haldeydi. Kai kapının kilidini açıyor ve beni içeri almak için geri çekiliyor.

Ama içeri giremiyorum. Sanki beni dışarıda tutan bir güç alanı varmış gibi. Bu geceden sonra, onunla içeri girmem için her şey çok yapışkan, çok bağlı hissettiriyor.

Elimi Max'in saçlarında gezdirerek küçük alına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Ben gidiyorum..." Başparmağımı omzumun üzerinden arka bahçeye açılan yan kapıya doğru savuruyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Mills." Kai'nin sesi biraz yalvarır gibiydi. "Lütfen orada uyuma."

Tanrım, bu yakarış beni tam kalbimden vurdu ve onu çevreleyen zırlı kabuğu biraz daha çatlattı.

Ve bu nedenle, yan kapıya doğru iki adım geri atıyorum ve başka bir şey söylemeden arka bahçeye giriyorum.

"Miller," diye fısıldıyor. "Sen ciddi misin?"

Kendimi minibüsün içine atıyorum, hemen kapıyı arkamdan kilitliyorum, bu gece göğsümü istila eden evcil, ev gibi ve yerleşik duygulara karşı bir tür bariyer oluşturmam gerekiyor.

Sadece uyumam gerekiyor. Belki yarın uçuştan önce arabayla bir tur atarım ve kendime bir ay sonra ayrılacağım Chicago'dan başka yerler de olduğunu hatırlatırım. Bana kim olduğumu, arkadaşlarının benim hakkımdaki düşüncelerini ya da o kızları tekrar görmek istediğimi umursamadığımı hatırlatacak biraz temiz havaya ihtiyacım var. Bir anlığına kendi başıma kalabilirim, tıpkı yaşamaya alıştığım gibi.

Silkelenerek lavabonun yanındaki diş fırçama uzanıyorum ama elim boş dönüyorum.

Bu çok garip. Bu sabah kullandıktan sonra her zaman yaptığım yere geri koydum.

Küçük minibüsümün etrafını arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Cilt bakım malzemelerimi, diş macunumu, lanet terliklerimi de bulamıyorum.

Diş fırçamı mı çaldın?

Beyzbolcu baba: *İyi geceler bile demedin.*

Ben: *Malakai Rhodes. Diş fırçam nerede?*

Beyzbolcu baba: *Oh, bana tam isim verdi.*

Kai!

Beyzbolcu baba: *Bir dahaki sefere iyi geceler demeden gitme.*

İyi geceler. Mutlu musun? Lanet diş fırçam nerede? Ve diğer tüm eşyalarım.

Beyzbolcu baba: *Sanırım misafir odamda görmüştüm. Emin değilim ama. Muhtemelen içeri gelip kontrol etmelisin.*

Bana sormadan beni evine mi taşıyacaksın? Ciddi misin?

Beyzbolcu baba: *Sana dışarıda uyumandan hoşlanmadığımı söylemiştim.*

Ben: *Sinir bozucusun.*

Beyzbolcu baba: *Arka kapı kilitli değil.*

Arka sürgüden içeri adımımı atar atmaz Kai'yi çoktan boxer külotuna kadar soyunmuş, ayak bilekleri çapraz şekilde mutfakta dururken buluyorum.

elektrikli çaydanlık onun yanında ısınıyor. "Papatya ayı? Sinirlere iyi gelir."

"Sanırım senden yine nefret ediyorum."

Sadece gururlu bir gülümseme takınıyor.

Onu geçip misafir odasına doğru ilerliyorum. "Ne yaptığını biliyorum, Kai. Arkadaşlarınla yemek yiyorsun, beni evine taşıyorsun."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Akşam yemeğiydi, her gün yediğin bir yemek. Ve büyük sürpriz, dışarıda uyumandan hoşlanmıyorum. Bunların hepsi tamamen sıradan ve mantıklı şeyler. Eğer fazla düşünüyorsan, o zaman bu senin sorunun gibi görünüyor."

Onun tamamen akllı başında mantığıyla tartışacak enerjim yok. Belki de her şeyi fazla düşünüyorum ama bu garip top göğsümden bir türlü ıkmlıyor. Ev özlemi gibi hissettiriyor ki bu hiç mantıklı değil. zleyecek bir evim yok.

Kai'nin misafir odası, mutfağı geçtikten sonra sağdaki ilk kapı, yedek banyonun karşısında. Takım tişrtlerinden biri uyumam için yorganın üzerine düzgünce katlanmış ve terliklerim kapının yanına dizilmiş. Hızlıca soyunuyorum, i amaşırımı üzerimde bırakıyorum ve gömleğini başıma geçiriyorum. Kai iri yarı, ben değilim, bu yüzden gömlek neredeyse kalçamın ortasına kadar inen bir elbise gibi.

Koridorda bir ocuk gibi koşturarak banyoya gittiğimde, dış fırçamı ve dış macunumu lavabonun yanındaki kapta, cilt bakım malzemelerimi de tezgahın üzerinde özenle yerleştirilmiş halde buluyorum.

Aynadan arkamda neredeyse çıplak bir Kai buluyorum, uzun kolları kapı çerçevesinin tepesine asılı, dışlerimi fıralamamı izlerken dudaklarında memnun bir sırıtış var.

"Sinir bozucusun," diye mırıldanıyorum ağzımdaki köpüklerin arasından.

"Bu bir duvar. Evimde kalmanla evimin dışında kalman arasındaki tek fark bir duvar. Diğer kısım, tekerlekli bir yerde uyuduğunuz için etrafınızdaki herkesten uzak kalacağınıza kendinizi ikna ettiğiniz kısım, o sizin sorumluluğunuzda."

Yansımanın içinden kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Burası benim evim ve bu gece oraya geri dönüyorum."

"Bu senin araban ve eğer evin içinde kalırsan, sonunda arka kapıyı tekrar kilitleyebilirim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dış macununu tükürdüm. "Neden arka kapıyı kilitlemiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye evin dışında kilitli kalmanı istemedim. Dışarıda kaldığın ilk geceden beri kilitlemedim."

Gözlerim yansımadan yukarı fırlıyor ve anında onu buluyor. Orada durmuş, elimde diş fırçası, bakışları aynada boyum boyunca geziniyor, gömleğinin vücuduma nasıl yayıldığını izliyor.

Kai boğazını temizler. "Ben mutfakta olacağım." Ve böylece o ve gömleksiz vücudu gece rutinimi tamamlamam için beni yalnız bırakıyor.

İşim bittiğinde onu elinde bir kupayla mutfak tezgahına yaslanmış buluyorum. Göz kamaştırıcı ve uykulu bir hali var ve boş odasında kalırsam bu gece onun yatağını benimkinden ayıracak olan tek duvarı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Çay?" diye soruyor, kupasını kaldırarak.

Gözlük takan ve küçük kardeşini büyüten bu aile babası çay isterdi. Onun zorba ve tutucu olduğuna dair ilk düşüncelerim gerçeklerden daha uzak olamazdı. Basitçe çok fazla önemsiyor, çok fazla seviyordu. Tanrı aşkına, bugün oğlunun ilk adımlarını atmasını izlerken neredeyse sevinç gözyaşları döküyordu.

"Ben iyiyim, ama teşekkürler."

Beklentisini hissedebiliyorum, kaçmamı bekliyor. Ne de olsa benim olayım bu.

Kendime eşyalarımı alıp hemen dışarı çıkacağımı söyledim ama ayaklarımı mutfak zeminine yapışmış buldum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bugün Kai'nin hayatının basit zevklerini deneyimlemek uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Bir Pazar akşamı yemeği ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ilk adımları aklıma gelen her şeyi alt ederken, ben burada bu adama nasıl iyi vakit geçirileceğini gösteriyorum güya.

Ben karşısındaki tezgâha yaslanırken dikkati elindeki kupaya kayıyor. "Arkadaşlarımla tanışmak konusunda neden bu kadar tereddüt ettin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

Gözleri bana doğru kayıyor. "Bana yalan söyleme. Nedenini söyle."

Tamam, yalan söylediğimi anlayacak kadar beni anlaması oldukça sinir bozucu.

"Pek arkadaşım yok."

Sessizce detaylandırmamı isteyen bir bakışla beni iğneliyor.

"O kadar çok hareket halindeyim ki ilişkilerim hep geçici oluyor. Her yeni şehre bu beklentiyle gitmek daha kolay. Bu

Bu şekilde ayrılmak daha az acı verir."

"Ama bu gece, onlar *benim* arkadaşlarımdı. Bu senin için neden zor oldu?" Başımı sallıyorum. "Kes şunu."

Hayal kırıklığı içime işliyor. İkimiz de ne yaptığını biliyoruz. Bana önemsediyimi kabul ettirmeye çalışıyor. Gittiğimde *hala* umursayacağımı.

"Neden, Miller? Neden seni sevmelerini istediğini itiraf edemiyorsun? Chicago'da bu sefer ayrılmanı zorlaştıracak bağların olduğunu."

Kaşlarımı çatarak onu sıkıştırdım. "Yapma."

Bardağını yere bırakıp neredeyse yırtıcı bir şekilde bana doğru adım atıyor. Parmaklarıyla saçlarımı tarayarak kulağımın arkasına itiyor. "Bu sefer ayrılmak senin için zor olacak, değil mi?"

"Fark etmez. Ne olursa olsun gidiyorum."

Sözlerim üzerine burun delikleri hafifçe parlıyor, buz gibi gözleri benimkileri tutuyor. "Umarım bu kelimeler ağzından çıkarken yanmıştır." Başparmağının ucu alt dudağımda geziniyor. "Çünkü zırhın çok can sıkıcı."

"Sen de öylesin."

Dikkati ağzıma yapışmış durumda. "Lütfen dışarıda uyuma," diye yalvarıyor usulca. "Dışarıda olduğunu bildiğim için iyi uyuyamıyorum."

Eli boğazıma düşüyor ve avucuna karşı yutkunuyorum.

"Bana kalacağımı söyle," diye devam ediyor.

Tartışacak bir şey kalmadı. Başımı salladım, nefes nefese.

"Kalacağım." "Güzel."

Sadece parmak eklemi ve başparmağıyla çenemi eğerek yüzümü yukarı kaldırıyor ve ağzını ağzıma bastırıyor. Yumuşak ve samimi. Biraz çekingen, ama sadece ben eğilip hevesle onunla buluşana kadar. Biraz daha güvenle elini kafatasımın arkasına doluyor, beni öperken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

"Bu ne içindi?" Hava almaya çalışarak soruyorum. "Seni savunmasız seviyorum Mills."

"Buna alışma. Bu tek seferlik bir şeydi." Kıkırdıyor. "O zaman buna değse iyi olur."

Ağzı benimkinde, bu sefer aceleyle. Kalçamı kavırıyor, anında kendini bana doğru bastırıyor ve ben de onunla orada buluşuyorum, üzerinde bir çift külottan başka bir şey yokken ona doğru yuvarlanıyorum. Kai umutsuz bir inilti çıkarıyor

Ağzımdan çıkan ses bacaklarımın arasında ısı birikmesine neden oluyor ve ben burada onu tekrar duymak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Alt dudağımı ısıyor. "Sana bu lanet bacaklar hakkında ne demiştin?"

"Onlara bakarken bile sertleştiğini mi?" Onay bastırıyor karnımın alt kısmına.

Parmakları kalçalarımın üzerinde geziniyor, onları daha iyi görebilmek için gömleğini kaldırıyor.

"Bana giyecek pantolon bırakmayan sendin," diye hatırlatıyorum ona.

Ağzında hınzır bir sırıtış beliriyor. "Ben akıllı bir adamım."

Kai beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. Soğuk yüzey sistemimde bir şok etkisi yaratıyor, tüylerim diken diken oluyor ve bacaklarım anında onun etrafında açılıyor. Onu daha yakına davet ederek kollarımı geniş omuzlarına doluyorum, o da gömleğimi kalçalarımın üzerinden geçirerek sıırsıklam iç çamaşırlarımı ortaya çıkarıyor.

"*Kahretsin,*" diye küfrediyor aşağıya bakıp onu gördüğünde. Başını geriye atıp gözlerini tavana dikerek derin bir iç geçiriyor. "İşte bu yüzden seni öpmemem gerekiyordu."

"Neden?" Ensesindeki saçlarla oynamaya devam ediyorum, arayan kalçalarımı havaya kaldırıyorum, bir şeye ihtiyacım var. "Yaptığın her küçük şey beni ıslattığı için mi?"

"*Tanrım,*" diye inliyor. "Çünkü şu anda tek düşünebildiğim seni becermek." "O zaman düşünmeyi bırak ve yap."

Espri yapmadan kıkırdıyor. "Sen çok büyük bir belasın Miller." Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, burunlarımız sürtünüyor. "Bağımlı olursam ne olur?"

"O zaman şanslıyız, bu tür bir bağımlılığın tadını çıkarmak için hala bir ayımız var."

"Gerçekten her şey bittikten sonra seni bırakabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Onu ikna etmeyi umarak coşkuyla başımı sallıyorum. "Kolayca unutulabilirim." "Bu gece küçük bir yalancısın, ha?"

Ayak bileklerimi kalçalarının arkasına dolayarak onu kalçalarımın beşiğine çekiyorum. "Sadece bunun bir şey ifade etmesine izin verme ve ikimiz de iyi olacağız."

Teslim olup ağzını benimkine yapıştırmadan önce bir anlık kızgınlık geçiriyor.

Nefes alarak onu daha yakına çekiyorum ve öpüşmeyi derinleştiriyorum. Avuç içleri bacaklarımın kabarık derisi üzerinde gezinirken, kıcımı kavrarken, dili kolayca ağzıma kayarken tüm vücudum yanıyor.

Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor, ereksiyonu bana yeterince

sürtünme sağlıyor ve boğazımdan muhtaç bir çığlık kayıyor.

Kai sesleri tatmin edici bir iniltiyle yutuyor. "Lanet olsun," diye nefes veriyor, sadece bir saniyeliğine uzaklaşarak. "Sızlandığında sesinin bu kadar güzel çıkacağını kim bilebilirdi?"

Ona doğru eğildim. "Bu kadar inatçı olmasaydın haftalar önce duyabilirdin."

Elleri gömleğimin altından kayıyor, avuç içleri çıplak sırtımı boydan boya sarıyor. Kollarını kavuşturuyor, sıradan bir ilişki için fazla samimi hissettiren bir öpücükle beni olabildiğince sıkı tutuyor, ama elleri kalçalarımın üzerinden geçip karnımın üzerinde kıvrımlar yaparak keşfetmeye başladığında bu fikri tamamen unutuyorum. Başparmaklarıyla meme uçlarıma dokunuyor, sert ve onun için hassas.

"Tekrar yap," diye yalvarıyorum nefes nefese.

Parmaklarının arasına sıkıştırmadan önce yuvarlıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, ancak onaylamaya ihtiyacı yok. Sanırım sadece bunu sormamı duymak hoşuna gidiyor.

Hızlıca başımı sallıyorum, alınlarımız birbirine yaslanırken gözlerim yalvarıyor, aramızda nefesler dönüyor.

Hıncırca gülümsüyor. "Göğüslerinle oynamam hoşuna gidiyor mu

Mills?" "*Evet*," diye tıslıyorum klitorisime doğru bir zonklama

gönderen başka bir çimdikle. "Seni sadece bununla boşaltabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Bu geceden önce, bu kesin bir *hayır* olurdu. Ben boşalmadan önce ve boşalırsam bir ton ısınmaya ihtiyaç duyan bir kadını. Oyuncaklardan ve bir sürü yönlendirmeden bahsediyoruz, çoğu zaman kendimi daha sonra bitirdiğimde.

Ama küçük bir meme ucu oyunuyla beni azdırabilecek biri varsa o da bu adamdır, bu adamın kendine güvenen bir yanını görmeye başlıyorum.

"Bence denemelisin," diye öneriyorum bir öpücükle.

Ağzını tekrar benimkine yapıştırmadan önce hafifçe kıkırdıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor. Onu daha yakına çekiyorum ama giyinik bedenlerimizin her santimi zaten birbirine değiyor ve yine de bu yeterli değil. Bizi çıplak istiyorum. Onu içimde istiyorum. Beni tam burada, bu tezgâhın üzerinde becermesine izin verirdim, mutfağında her yemek pişirdiğimde bunu zihnimde yeniden canlandırabilirdim.

Beni avuçlarının arasında sıkıyor, alt taraflarımız birbirimizin içinde kıvranmaya devam ederken meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor. Kalçalarım her hamlede onun kalçalarını ararken, kığım tezgâhın üzerinde bile zor duruyor.

Hızla bir elini gömleğimden çekip buğulu gözlüklerini çıkarıyor ve tezgâhın üzerine fırlatıyor ama parmaklarını hassas meme ucuma koymak yerine kalçamı kavırıyor, bedenlerimizi birbirine yaklaştırırken neredeyse acı verici ama çaresiz bir tutuşla etimi morartıyor.

İkimiz de aşağıya bakıyoruz ve birbirimize sürtünmemizi izliyoruz. "Siktir, Mills." Nefesleri kesik kesik. "İnanılmaz hissediyorsun."

Meme ucumu iki parmağının arasına aldığında başımı geriye atıyorum. "Lütfen durma. Lütfen. Lütfen."

Çok ıslağım, çok yakınım. Vücudumun nabzının attığını hissedebiliyorum, sadece aletine sürtünmekten boşalmaya hazırım.

Elleri kıvrılıyor, içime girerken beni yerinde tutmak için kıcımı kavırıyor, horozu her yuvarlanışta klitorisimi fırçalıyor.

"Evet," diye ağlıyorum. "Evet, Ace. Tam orada." Lakap hiç düşünmeden dilimden dökülüyordu ama şu anda nefes nefese kalmış durumdayım ve yaptıklarından sorumlu tutulamam.

"Tanrım." Eli başımın yanındaki dolaba çarpıyor, kaldıraç arıyor. "Bana bir daha öyle de."

"Ace? Sana takma adınla hitap etmem hoşuna gidiyor mu?"

Yüzü başını sallayarak boynumun kıvrımına düşüyor. "Bunu senden duymak kulağa hoş geliyor. Özellikle de amın sırlıslıklamken ve bana sürtünürken."

Bizi tezgahın kenarına doğru kaydırmaya devam ediyor, boynumu ve köprücük kemiğimi öpüyor, kulağımı ısırmadan önce çenemin haritasını çıkarıyor.

Vücudumdaki her kas bununla birlikte geriliyor, klitorisime defalarca vururken kalçalarım içgüdüsel olarak hareket ediyor.

Sonra düştüm, tam uçuşumun kenarından. Hala mutfak tezgahının üzerinde giyinik bir şekilde, biraz kuru sevişme ve meme ucu oyunlarından geliyorum.

Çok ateşli kuru sevişme ve meme ucu oyunu, ekleyebilirim.

Vücudumun orgazmı gerildiğini hissettiğinde, Kai'nin beni tutuşu sıklaşıyor ve kendisini tam ihtiyacım olan yerde tutuyor. Başını boynumdan kaldırarak parçalanışımı izliyor.

"Sikeyim evet," diye fısıldıyor, büyülenmiş gibi.

Tamamen büyülenmiş bir şekilde, ben inlerken ve boşalırken dikkati benden hiç ayrılmıyor. Sanki beni bir daha boşalırken görmeyecekmiş ve bunu hafızasına kazıması gerekiyormuş gibi dikkatle izliyor, ama lanet olsun, eğer vücudum böyle

kıyafetlerimiz üzerimizdeyken ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyor.

Göğsüm kabarıyor, aşağı inerken tüm vücudum çöküyor, yorgun kaslarım gevşiyor ve beni dik tuttuğu için şükrediyorum. Nefesimi tutup omzuna düşüyorum, ensesindeki koyu renk saçlarla dalgınca oynuyorum. Vücudum dalgın bir şekilde onunkine sürtünüyor, ereksiyonunun iç uyluğuma doğru kaydığını hissettiğimde hala yüksekliğimden dolayı gerginim.

Onu kucaklıyorum, elimi uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum ve diğer her şeye hazırım.

"Miller." Sesi düzensiz, çaresiz. "Dur."

Ne?

Omzundan kalktığımda, gözlerim onun külotundaki şişkinliği bulduğunda nefesim hala kesikti ve bu noktada acı verici olduğunu biliyordum. "Ama-"

"Lütfen." Buz mavisi gözleri bana yalvarıyor. "Şu anda tek düşünebildiğim seni becermek, ama bunların benim için kolayca unutulabilir olduğunu düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir." Başını sallıyor, avucunu inanmayan yüzünde gezdiriyor. "Sanırım senin boşalmanı izlemek bile beni mahvetti, o yüzden lütfen bana bir iyilik yap ve yatağa git." Gömleğimi düzelterek bana son bir öpücük daha veriyor. "Ve Tanrı aşkına şu lanet kapıyı kilitle."

Bölüm 22

Kai

Bu haftaki başlangıcım yarın gece Boston'da olacak. Bu öğleden sonra şehre vardık ve Isaiah hemen Max'i ve tüm eşyalarını alarak bu gece yeğeniyle yatıya kalacağını ilan etti.

Boş zamanlarımın çoğunu oğlumla geçirmeye çalışsam da, onun kendi ilişkilerini kurması, özellikle de hayatında sonsuza dek yer alacak insanlarla kurması ikimiz için de iyi olacaktır.

Akşam boş olduğum için otel odamla Miller'ınki arasındaki kapıyı çaldım. Ayak parmaklarımın üzerinde zıplarken sinirlerim tepeme çıkıyor çünkü gerçekten konuşmayalı birkaç gün olmuştu.

Mutfaktaki anımızdan sonraki gece hariç. Bütün gün onunla konuşmamıştım, bu yüzden o gece uyumak için minibüsüne gizlice girdi. On dakika sonra içeri daldım, onu omzuma attım ve kışını misafir odama geri koydum, artık dışarıda uyumasına izin verilmediğini hatırlattım.

Bir kez olsun, güzel anları benimle birlikte kutlayacak biri vardı. Max ilk adımlarını attığında o da oradaydı. Ve sonra o akşam arkadaşlarımla birlikte, sorunsuz bir şekilde uyum sağladı. Elbette o yemekte bazı art niyetler vardı.

Zamanı geldiğinde Miller'ın gitmesinin zor olmasını istiyorum ve bu sadece onun burada olmasından keyif aldığım için değil, hayatın en önemli parçalarından biri olduğu için. Yanında olmadıklarında kalbini sızlatan insanlar bulmak. Evim diyebileceğin bir yerin olması.

Miller'ın Chicago'da kalması fantezisinde kaybolan kişi olmak yerine, bunu yapan *bendim*. Hangi dünyada onun gitmesini kabullenmem beklenir ki?

Kahkahasının sesini nasıl unutabilirim ki? Dudaklarının tadını?

Onu istiyorum. *Lanet* olsun, onu istiyorum. Akli başında, heteroseksüel her erkek, onu istediği gibi bekâr bir seks arkadaşı olarak elde etme fırsatına atlardı,

ama aletim hatırlayayım diye dua ederken beynim nasıl gündelik iş yapacağımı unuttu.

Evet, kendime kızgınım çünkü yakında bir gün gitmesine izin vermek zorunda kalacağımı bile bile ona nasıl sahip olabileceğimi anlamıyorum. Büyüyüp bunu ona söylemek yerine kaçınma yoluna başvurdum.

Bitişik kapımızı bir kez daha çalışıyorum ama yine cevap vermiyor.

Telefonunu deniyorum ama nafile.

Hem Monty'nin hem de Kennedy'nin bağlantılarını bularak onlara ayrı ayrı aynı mesajı gönderdim.

Kennedy ve Miller, onun hiç arkadaşı olmadığını varsaymayı sevmesine rağmen arkadaş olmanın eşğinde görünüyorlar. Kennedy ne zaman etrafta olsa Miller'ın ne kadar heyecanlandığını görebiliyorum. Yolda bizimle birlikte olan tek kadın o, belki de şimdi takılıyorlar?

Miller'ın nerede olduğunu biliyor musun?

Kennedy: *Hayır, ama kardeşin bana Max'le selfie'lerini göndermekten ve onunla evcilik oynamak isteyip istemediğini sormaktan vazgeçmiyor.*

Bana kardeşimin ve oğlumun yerde oyuncaklarla oynarken çekilmiş birkaç resmini gönderdi. Resimler açıkça Isaiah'ın en yeni susuzluk tuzağı. Playboy olayı Kennedy için hiçbir zaman işe yaramadı, bu yüzden sanırım aile babası rotasına giriyor ve bunun işe yarayıp yaramadığına bakıyor.

Ona seni rahat bırakmasını söylememi ister misin?

Kennedy: *Ben hallettim. Yillardır kardeşinle uğraşıyorum. Isaiah Rhodes söz konusu olduğunda, en sevdiğim şey onu alçaltmaktır.*

İyi eğlenceler.

Kennedy: *Her zaman yaparım.*

Ayrı bir mesaj dizisinde Monty yanıt verir.

Monty: *Neden?*

Garip bir cevap. O seninle mi?

Monty: *Kızım ile ilgili niyetin nedir?*

Tamam, kesinlikle Miller'la birlikte. Otel anahtarımı alıp odamdan çıkıyorum ve onunkine doğru gidiyorum.

Bu yeni aşırı korumacı baba olayı tutmuyor. Bir minibüste yaşıyor ve sen bunu sorun etmiyorsun. İş için tüm ülkeyi tek başına geziyor. Konu ona gelince benim niyetim senin en büyük endişen olamaz.

Burada basit bir soru soruyorum. Çok savunmacısın, Ace. Seni onunla bir kez yatakta yakaladım zaten. Bilmem gereken başka bir şey var mı?

Lanet olsun.

Bizim kattaki koridorda birkaç tur attıktan sonra Monty'nin odasını buluyorum ve kapıyı çalıyorum.

"Evet?" diye soruyor, kapıyı hafifçe aralayarak. "Miller burada mı?"

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Baba, dur," diye bağırdığını duyuyorum Miller'ın arka plandan. Elini kapıya dolayarak kapıyı sonuna kadar açıyor ve güzel kumral saçları ile zeytin yeşili tulumunu ortaya çıkarıyor. "Bütün gün böyleydi."

"Çünkü siz ikiniz yabancılar gibi davranıyorsunuz. Belli ki bir şeyler olmuş."

Lanet olsun.

Miller onu görmezden geliyor, gözleri giysilerimde geziniyor, tamamen giyinmiş ve otelden ayrılmaya hazırım. "Ne oldu? Max konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, bu gece Isaiah'la birlikte ama merak ediyordum da..." Gözlerim kızının arkasında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş Monty'ye kayıyor. Gözlerini bana doğru çevirmeden önce iki parmağıyla işaret ederek beni izlediğini söylüyor. "Şunu keser misin? Bu çok garip Monty."

Miller dönüp duruyor ama tamamen soğukkanlı davranıyor. "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerimi yuvarlayarak dövmeli güzele doğru çeviriyorum. "Benimle bir yere gitmek ister misin diye merak ediyordum."

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz."

Yeşilleri parıldıyor. "Beyzbolcu baba, bana biraz eğlenmem için teklifte mi bulunuyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

Miller babasına döner. "Sakıncası var mı?"

"Sokağa çıkma yasağına kadar onu geri getir."

Gözleri kısıldı. "Hangi siktiğimin dünyasında sokağa çıkma yasağım olur ki? İzin istemiyordum. Garip davranmayı bırak. Sadece filmimizi bitirmememin bir sakıncası olup olmadığını soruyordum."

Monty'nin tek yanıtı "Tam dokuzda" oldu.

İkimiz de ondan bıktık. "Saat dokuz buçuk oldu bile."

Kanepeden kot ceketini alan Miller babasının kolunu okşuyor. "Bir dahaki sefere bunun provasını yapmalısın. Eminim daha iyisini yapabilirsin."

Kızının yanında takındığı tipik gülümseme sonunda çatlıyor. "Her zaman kızının bir randevuya gidişini izleyen zorba babayı oynamak istemişimdir. Bir dahaki sefere bunu daha inandırıcı kılan ne olurdu?"

"Emin değilim, hiç içmedim." Otel odasından çıkarken babasına hızlıca el sallıyor. "Yarın görüşürüz."

"Seni seviyorum,
Millie." "Seni
seviyorum."

Birlikte asansöre doğru yürüdük. "Hiç neye sahip olmadın?" diye sordum. "Zorba bir baban mı yoksa bir sevgilin mi?"

"İkisi de değil." Olduğu yerde durdu ve bana doğru döndü. "Bu bir randevu değil, değil mi?"

"Oh, seni bundan daha iyi tanıyorum. Seni bir randevuya çıkarmaya cesaret edemem. Bu senin için çok fazla bağlılık, Montgomery."

Aracımız bizi Boston'un North End bölgesinde bıraktığında, elim hemen Miller'ın sırtının küçük kısmını buluyor ve onu kalabalık binaya doğru yönlendiriyor. Elini tutmayı, parmaklarımızı birbirine geçirmeyi tercih ederdim ama ona karşı ağırdan almak, her şeyi fazla düşünmesini engellemek zorundayım.

Müşterilerden oluşan bir kuyruk dışarıya taşıp köşeyi sarıyor ve arka taraftaki yerimize geçtiğimizde Miller zaman ayırıp kırmızı tuğlalı binaları kontrol ederek nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyor.

Buranın Boston'un Küçük İtalya versiyonu olduğu, İtalyan bayrakları ve binadan binaya arnavut kaldırımli yollara serpiştirilmiş ip ışıklarıyla çok açık. Caddenin karşısında en az burası kadar işlek bir fırın daha var ama Rio bana sadece cannoli olduğunu ve Miller'ı buraya getirmemi söyledi.

Girişe yaklaştığımızda "Tatlı alacak mıyız?" diye soruyor. Pencerelerden baktığında, tatlılarla dolu sayısız cam vitrini görünce gözleri komik bir şekilde açılıyor. "Vay anasını, işte benim cennetim tam olarak böyle bir yer."

"*Senin* cennetin, ha?"

"Evet, hepimizin kendi versiyonları var. Benimki buna çok benziyor ama arada o saçma sapan cam vitrinler yok, ama bir şekilde tatlılar her zaman taze." Sonunda pastaneye bakma yarışını bırakıp dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Seninki neye benziyor?"

"İstediğim her şeyi isteyebilir
miyim?" "Her şeyi."

"Neye benzeyeceğinden emin değilim ama orada olacaksın ve her yalnız kaldığımızda kıyafetlerin sihirli bir şekilde vücudundan kaybolacak. Cennetime girdiğimde ilk isteğim bu olacak. Hatta en sevdiğim bölüm olacak."

Bir kahkahayla ırkılıyor ve komik bulduğum bir kadın için, bunu her duyduğumda egom aptalca bir hızla büyüyor.

Sıra yeniden hareket etmeye başlıyor ve o benim önümde ilerliyor, içeri girmeye gittikçe yaklaşıyor. Arkadan tek bir kolumu omuzlarının ön tarafına doluyorum, ellerimin büyüklüğü ve ona eşlik eden damarlar bronz tenindeki yumuşak çiçek çizgileriyle çelişiyor.

"Senden kaçtığım için özür dilerim," diyorum usulca, ağzım kulağına yakın.

Ön kolumu kavırıyor ve sıkıyor. "Sorun değil. Özrünü şekerle diliyorsun, o kadar açık ki, affedildin."

Sırayla ilerliyoruz, bu kez binanın içine giriyoruz, kapıdan içeri girer girmez tarçın ve çikolata kokusu yüzümüze çarpıyor. Miller'ın dudakları çocuksu bir gülümsemeye kıvrılıyor ve bu o kadar güzel bir şekilde gerçek ki, yardım edemiyorum ama hamur işleri, kurabiyeler ve keklerin sonsuz cam kutuları yerine onu izliyorum.

"Tamam, burası neresi?" diye soruyor.

"Geçen gece tanıştığın arkadaşım Rio'yu hatırlıyor musun? Boston'dan geliyor ve bana bu mekandan bahsetmişti. Çoğunlukla İtalyan tatlıları var ama bazı Fransız seçenekleri ve geleneksel Amerikan hamur işleri de var. Seyahat programım nedeniyle iş yapmak için zaman bulmanın senin için zor olduğunu biliyorum ve bu tatlılar normalde yaptıkların kadar süslü değil, ama belki bu tarifler için biraz ilham alabilirsin diye düşündüm. Kim bilir, belki bir şey bir fikir uyandırır."

Miller kıpırdamadan duruyor, hiçbir şey söylemiyor, ki bu garip. Kızın tek cümlelik lafları var.

Ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm o anki güvenim pencereden uçup gitti. "Ya da işi hiç düşünmemize gerek yok ve otele götürmek için güzel görünen bir şeyler alabiliriz."

"Hayır," diyor hemen, başını sallayarak. "Hayır, bu... bu gerçekten çok düşünceli bir davranış." Gözleri benimkilere kayıyor. "Kulağa mükemmel bir fikir gibi geliyor. Aynı zamanda bir randevuya da çok benziyor."

Alay ediyorum. "Böyle olduklarını düşünüyorsan daha önce hiç randevuya çıkmamışsın demektir. Bu bir iş toplantısı Mills. Fikir üretmeyi bırak. Ol

profesyonel."

Gözleri kırışıyor, tatlılara tekrar bakarken gülümsemesi geri dönüyor ve sırada ilerliyoruz, siparişimizi almaya gittikçe yaklaşıyoruz. Önümde durup arkasına yaslanıyor, vitrinlere bakmaya devam ederken dalgın dalgın göğsüme yaslanıyor.

Ve Noel sabahı otuz iki yaşında bir çocuk gibi gülümsüyorum çünkü bir iş toplantısı için iyi bir miktar kolay dokunuş oldu.

"Ne almak istiyorsun?" Sesi neredeyse bir fısıltı, sanki sadece ikimizin arasında bir sırılmış gibi.

Onu böyle görmeye bayılıyorum. Şu anda takındığı gülümseme ve heyecan, muhtemelen küçük bir kızken ve fırıncılığa olan sevgisini keşfettiğinde nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibi.

"Şey," diyorum arka cebimden katlanmış kâğıdı çıkararak. "Küçük bir araştırma yaptım."

"Biraz araştırma yaptın mı?" diye soruyor gülerek. "Buraya gelmek için MapQuest'teki yol tarifinin çıktısını da aldın mı ihtiyar?"

"Kapa çeneni."

Gözleri parlıyor ve gülmemek için dudaklarını büzüyor.

"Dediğim gibi, biraz araştırma yaptım ve bir liste hazırladım."

"Bir liste yaptın. Bir parça çizgili kağıda. Bir kalemle."

"Yaptığım her şeyi açıklamaya devam edecek misin yoksa ..."

"Telefonunda not uygulaması olmasının bir sebebi var,

Malakai."

"Her neyse." Kâğıdı önümüzde tutuyorum, kollarımla onu hapsediyorum. "Bunların hepsini ve denemek istediğin başka bir şey varsa alalım."

Miller notlarıma bakıp vitrindekilerle karşılaştırırken sırada ilerlemeye devam ediyoruz. Tezgâhın arkasında çalışan kadınların hepsi ufak tefek, yaşlı ve İtalyan. Ayrıca turistlerin saçmalıklarına ayıracak zamanları yok, siparişlerin müşterinin kendilerine ulaştığı anda verilmesini bekliyorlar. Gecikme olursa ve müşteriler incelemeye devam ederse, muhtemelen küfür içeren bir dizi İtalyanca kelime fırının her yerinde yankılanıyor.

Olmazsa olmaz tatlıları kaçırmadığımdan emin olmak için cam vitrinleri kontrol ediyorum. Hepsi harika görünüyor ve masamızda yer olsaydı her birinden birer tane alırdım. Ama aynı zamanda evimde yaşayan fırıncı tarafından o kadar şımartıldım ki bu gezi benim için olduğundan daha çok onun için.

"Tiramisu annemin en sevdiğiydi," diyorum yanından geçtiğimiz İtalyan pastasını işaret ederek.

"Gördüğüm kadarıyla kadın iyi bir zevke sahipmiş." "Genetiği de iyiymiş, ha?"

Gülüyor. "*Harika* genetik."

"Sıradaki!" diye bağıyor zeytin tenli ve gri köklü kadın kasadan.

Miller ona sadece tatlı listemi uzattı. "Bunlar lütfen."

Gözleri sayfayı tararken kadının dudakları alışılmadık bir şekilde kıpırdıyor. "Sizden hoşlandım çocuklar," diyor tatlılarımızı paketlemeye başlamadan önce.

"Gördün mü?" diye fısıldıyorum, elim Miller'ın kalçasında geziniyor, parmaklarım karnının alt kısmında dolaşıyor. "Kâğıdım işe yaradı. Ona lanet bir telefon verseydik böyle bir yanıt almamızın imkânı yoktu."

"Tiramisu da ekleyebilir miyiz lütfen?" diye seslenmeden önce kıkırdıyor ve elini benim elime koyuyor.

"Tamamdır!"

Miller omzunun üstünden bana bilmiş bir gülümseme atıyor ve bir yandan da ona aşık olmamam için elinden geleni yapıyor.

Miller mutlu bir iç geçiriyor. "Hayatımın en güzel saatiydi."

Dört dev pasta kutusu aramızdaki masada duruyordu ve her tatlıdan sadece birkaç ısırık alınmış olmasına rağmen hala tamamen doluydu. Torrone, biscotti, ekler ve ıstakoz kuyruğu denen bir şey vardı ki bu dünyanın dışındaydı. Keşke yemeye devam edebilseydim ama tıka basa doydum.

"En sevdiğin hangisiydi?" Ben sordum.

"Seçebilir miyim bilmiyorum. Seninki neydi?"

"Favori bir tatlım var mı bilmiyorum ama her ısırıktan önce çılgın bir bilim adamı gibi hepsini incelemeni izlemek hoşuma gitti."

"Çalışıyordum, unuttun mu? Bu bir iş toplantısı." "Peki ... herhangi bir kıvılcım hissettin mi?"

Gözleri masanın karşısından bana kayıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve ben iş için ilhamdan bahsediyor olsam da ikimiz de aramızda her zaman bir kıvılcım olduğunu biliyoruz.

Dikkati tekrar tatlı masamıza yöneliyor. "Sanırım öyle."

"Güzel." Sandalyesinin bacağına tutup çekiyorum, yanıma oturması için sürüklüyorum ve iş toplantımızın resmen bittiğini haber veriyorum. "Bana her şeyi anlat."

Bir cannoli alıyor. "Bu şekilde, içi fûme fındık pralin kremasıyla doldurulmuş bitter çikolatadan bir silindir yapabileceğimi düşünüyordum." ikolatalı pralinli turta dilimini işaret ediyor. "Bu tatlara benzer ama ağır bir dokusu yok. Tabağın üzerine çikolata boyası yapabilirim, bir parça şekerle süsleyebilirim ve bir top tuzlu koyun sütü dondurmasıyla bitirebilirim." Nefes almak için duraklıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ona bakarken ağzım açık kaldı.

"Biliyorum. Biliyorum. Kim koyun sütlü dondurma ister ki, değil mi?"

"Bunu zihnini mi yarattı? Havadan mı?" Miller

hayatında ilk kez utangaç görünüyor.

"Kulağa inanılmaz geliyor Mills."

"Öyle mi?"

"Evet. Lanet olsun."

"Eve gittiğimizde her şeyi berbat etmediğim sürece bir tarifim bitmiş olacak. İki tane daha kaldı." Hâlâ meşgul olan fırına bakarken dudaklarında rahatlamış bir gülümseme beliriyor. "Beni getirdiğın için teşekkür ederim. Burayı çok sevdim. İnsanların ilk ısıırığı alışını izlemek ne kadar eğlenceli değil mi?"

Şu anda birinin hamur işi denemesini izliyor ama ben sadece onu izliyorum. Onun aldığı zevki alamıyorum çünkü ben yaratıcı değilim. Beğenmelerini umarak dünyaya sunacağım bir ürünüm yok ama lanet olsun, Miller'ın bütün gün başkalarını yemek yerken izlemesini izleyebilirim.

"Hiç böyle bir yer açmak ister miydiniz?"

Ateşle oynadığımın farkındayım. Bir bakıma, bir yerde bunu yapabilecek kadar uzun süre kalıp kalmayacağını soruyorum.

Ne kadar açık davrandığımı anlamamı sağlayan bir bakışla beni iğneliyor, ama o da bana ayak uyduruyor. "Bunu bana yedi yıl önce sorsaydın, cevabım çok kolay bir evet olurdu. Ama şimdi? Bunu göremiyorum. Ülkenin dört bir yanında Michelin düzeyinde restoranlarda çalışıyorum. Kısa süre önce çoğu şefin hayatı boyunca uğraşıp asla alamadığı bir ödülü kazandım. Beni işe almak isteyen mutfaklardan oluşan üç yıllık bir bekleme listem var. İyi para kazanıyorum ve bunu söylediğimde hoşunuza gitmese de, hayatımda önemli bir şey yapmayı babama borçlu olduğumu hissediyorum. Ve hayır, tatlılar önemli değil ama kendimi sektörde önemli kılmaya çalıştım. Kariyerimin bu noktasında yön değıştirme lüksüne sahip değilim. Sizce de öyle değil mi?"

Vay canına. Miller'ın bana karşı hiç bu kadar savunmasız olduğunu hatırlamıyorum. Sadece o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini açıklamak için değil, aynı zamanda bu konuda fikrimi sormak için.

Bu yüzden kelimelerimi dikkatli seçiyorum. Çok derin ve kişisel bir şey onu kaçırabilir.

"Hayır, sana hiç katılmıyorum. Bence hayatında yüzlerce kez daha yön değiştirebilirsin ve asla bunu yapamayacak kadar sıkışıp kalmazsın. Hayat, neşenizi bulmak, size ve başkalarına mutluluk getirecek şekilde yaşamakla ilgilidir. Sanırım asıl soru şu: Kariyeriniz sizi mutlu ediyor mu? Bu iş sizin hayalinizdeki iş mi?"

Duraksıyor, bir an düşünüyor. "Bu işte iyiyim, yani evet, bu artık benim hayalim."

Tam olarak sorunun cevabı değil ama anlamam için yeterli. Hayattan istediği şey bu. Başarılı olduğu bu üst düzey kariyer, asla bir yerde uzun süre kalmamak.

Söylemek istediğim şeyler var: Yetenekli olman bunu kimseye borçlu olduğun anlamına gelmez. Babana borçlu olduğun tek şey mutluluğu bulmak. Chicago'ya taşın. Max'i bırakma.

Beni bırakma.

Ama Monty'ye Miller'dan bunu istemedi önce onunla konuşacağıma söz verdim ve onun hayallerini benim için onlardan vazgeçmesini isteyemeyecek kadar çok önemsiyorum.

Miller çatalını kapıp tiramisuya dalıyor ve büyük bir ısıklık alıyor. Sanki bütün sorularının yanıtları parmaklar ve çikolataymış gibi iç geçiriyor. "Annenin adı neydi?"

"Mae."

"Mae," diyor hüzünle. "Başka bir 'M'."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onunla sadece on beş yıldır birlikteyim ama o tanıdığım en iyi kadın. "Keşke Max'le tanışabilseydi. Onu küçük tombul parmağında oynatırdı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Miller da aynı fikirde, sanki bütün gece oturup benimle konuşabilecekmiş gibi başını eğiyor ve çenesini avucuna yaslıyor.

Sonunda konuşacak birine sahip olmak güzeldi ama korkarım o gittiğinde yalnızlığım çok daha belirgin olacak.

"Nasıl biriydi?" diye soruyor.

"Komik biriydi. Güçlüydü. Kardeşimi ve beni yetiştirirken olması gerektiği gibi saçmalamayan bir kadındı. Ama söz konusu biz olduğumuzda aynı zamanda yumuşaktı."

Elim masanın altında onun kalçasını buluyor, zeytin yeşili kumaşın üzerinde geziniyor. "Sana çok benziyordu."

Miller'ın parçalanmasını bekliyorum. Onun yanında fazla duygusal davrandığım konusunda ısrar edecek ama umurumda değil. Gerçek bu.

"Max'in onun gibi bir kadınla birlikte olmasına sevindim. Senin gibi."

Gözleri benimkileri arıyor, güçlü duruyorum, takındığı sert kabuktan korkmayı reddediyorum.

Miller nefes veriyor ve başını omzuma bırakıyor, eli benimkinin üzerinden kayıyor.

Bunu bir zafer olarak sayıyorum. Miller'ın mizahla örtbas etmek yerine üzerine eğildiği bir başka kırılma anı.

"Annenin adı neydi?" diye sordum.

"Claire."

"Claire," diye tekrarlıyorum. "Onu özlüyor musun?"

"Onu gerçekten hatırlamıyorum. Öldüğünde çok küçüktüm ama onu özlüyorum. Bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilemedim."

Duygularım bir yük treni gibi boğazımda düğümleniyor, hem onun hem de oğlum için. Max de böyle hissedecek mi? Bir anne fikrini kaçırarak mı? Onun için yeterli olmaya çalışıyorum, gerçekten, ama ikisi birden olmak zor. İyi ve kötü ebeveyn. Hem anne hem baba. Bir ay öncesine kadar Max'in her şeyi elde ettiğini hissediyordum ve bunun nedeni yanımdaki kadının hayatımıza girmesiydi.

"Ama babam yerimi doldurmak için iyi bir iş çıkardı," diye devam ediyor. "Tıpkı senin gibi."

Hay sikeyim. Kendimi kontrol altında tutmak ve akan gözyaşlarımı uzak tutmak için tavana doğru bakmam gerekiyor. Biraz zaman alıyor ama sonunda boğazımdaki yumruyu yutmayı başarıyorum ve Miller omzuma yaslanmaya devam ederken başına bir öpücük konduruyorum.

Tiramisudan bir çatal dolusu daha alıp ağzını dolduruyor ve ben de bu arayışı konuyu değiştirmek için kullanıyorum.

"Muhtemelen iş toplantımızdan dönmeliyiz," diyorum bana bakmak için eğildiğinde.

Alt dudağında bir parça mascarpone kalıyor ve başparmağımın ucuyla onu temizlemekten kendimi alamıyorum, ağzıma sokup az önce üzerinde kalan kalıntıları emiyorum.

Hareketi takip ediyor, yeşil gözleri kapüşonlu.

Miller sadece başını sallayarak onaylıyor, ikimiz de buradan gitme vaktinin geçtiğini biliyoruz.

Miller'ın ileri çıkan, kendine güvenen kişi olmasına çok alışmıştım. Bir hamle yapacak kadar kendinden emin.

Asansörde otelimizin katına çıkarken, bunu yapması için dua ediyorum. Müstehcen bir imada bulunmasını ya da doğrudan üzerime atlamasını umuyorum çünkü bu bana istediğimi yapmam için bir bahane verecek.

Onu istiyorum.

Artık bunu inkâr etmek mümkün değil; bu kızı hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Elbette, onu önümüzdeki birkaç haftadan daha uzun süre istiyorum, ama o bundan daha uzun süre ona sahip olamayacağımı açıkça belirtti. Asıl soru şu: O gittiğinde tamamen parçalanmamak için kendimi yeterince uzak tutabilir miyim?

Asansörde yan yana duruyoruz, bu küçük metal kutuda çok fazla sessiz gerilim var. Miller bir hamle yapmıyor, gerilimi azaltacak cinsel bir şey söylemiyor. Gerilimin sürmesine izin veriyor, boğulmama izin veriyor.

Ama ikimiz de beni ne kadar çok istediğini bir kez daha ilan etmenin onun sorumluluğu olmadığını biliyoruz. Top benim sahamda ve bizi sadece bir kez değil, *iki* kez durdurduktan sonra, hamle yapması gereken kişi benim. Kendini bir kez daha reddedilecek bir pozisyona sokmayacak ve giden başka birine bağlanmaktan korktuğumu bildiği halde bir şey deneyeceğine gerçekten inanmıyorum.

Eli hemen yanımda, benimkinden sadece bir santim uzakta sallanıyor. Onu duvara yapıştırmak, acil durdurma düğmesine basmak ve dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Her şeyin başladığı yer burası olduğuna göre, sonunda bir hamle yaparsam ve bu bir asansörde olursa uygun olur.

Ama ben daha söyleyemeden kapılar açılıyor ve Miller mağlup bir iç çekişle dışarı çıkıp adımlarını hızlandırarak doğruca odasına yöneliyor. Hiç vakit kaybetmeden anahtar kartını çıkarıp kilide tutuyor. "İyi geceler, Kai," diyor kapıyı açarken. "Bu gece için teşekkürler. Çok eğlendim."

Bununla birlikte bana küçük bir gülümseme sunuyor, içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatarak beni koridorda bırakıyor.

Sikeyim.

İçeride yalnızım. Oğlum burada değil. Şu anda sorumlu olduğum tek kişi kendimim ve sorumlu olmaktan gerçekten yoruldum.

Pervasız ve düşüncesiz olmak istiyorum.

Bu duvarın diğer tarafındaki kadını istiyorum ve kendimi ikna etmeye çalışmaktan bıktım.

Asansörde neden tereddüt ettim ki?

Bir kez olsun, bu kararı verirken başkalarını düşünmüyorum. Sorumluluklarımı düşünmüyorum. Gelecekteki kendimi ve bu iş bittiğinde canımın ne kadar yanacağını bile düşünmüyorum.

Peki ya sıradan bir şey istiyorsa? Seks yapsak da yapmasak da, o gittiğinde berbat durumda olacağım, ikimizin de istediği şeyden kaçınmanın ne anlamı var?

Rol yapacağım.

Rol yapacağım. Onun iyiliği için, yüzeyde sıradan kalacağım ve yaz sonunda gittiğinde, özel olarak yuvarlanıp sızlanacağım.

Artık inkar edemiyorum.

Bu yüzden, göğsümü zorlayan kararsız nefeslerle, odalarımız arasındaki kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum, ama temas kuramadan kapı açılıyor.

Eli kapı kolunda, Miller da aynı şekilde ağır nefes alıyor, yeşil gözleri karanlık ve biraz dengesiz. Tulumunu çoktan çıkarmış, kapının önünde küçük bir tişört ve külottan başka bir şey giymeden duruyordu.

Onunla göz göze gelmeme izin veriyorum çünkü gördüğüm tek şey o değilmiş gibi davranarak çok fazla gün geçirdim.

Dikkati hala havada asılı duran yumruğumdaki elime takılıyor, yüzünde bir parça şaşkınlık gölgesi beliriyor. "Neden kapıyı çalmak üzereydin?"

"Neden kapıyı açtın?" "Önce ben sordum."

"Kapıyı çalacaktım çünkü bencil olmak üzereyim." İleriye doğru bir adım atarak onun odasıyla benim odam arasındaki eşiği geçiyorum ve her şeyin bir metafor olduğunu fark ediyorum. "Bir kez olsun, istediğimi alacağım."

Dudağının kenarı tehlikeli bir sırtışla kalkıyor. "Sonunda."

Bölüm 23

Miller

Odama adım atan Kai'nin elleri hemen saçlarıma gömülüyor, parmakları dikkatimi ona yöneltmek için sıkılıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "İstediğimi alabilir miyim Miller?"

Hem gözlerindeki sınırsız kıvılcım hem de baskın ama kontrolsüz havası karşısında nutkum tutuluyor ve sadece başımı sallıyorum.

"Söylediğini duyabilir miyim?"

"*Evet,*" diye tıslıyorum parmakları saçlarımı o lezzetli şekilde çektiğinde. "Ne istersen alabilirsin."

"Güzel." Alt dudağımı ısıyor. "Şimdi bana kapıyı neden açtığını söyle."

"Çünkü beni isteyip istemediğin konusunda kararını verip vermediğine bakacaktım."

Kıkırdaması biraz karanlık. "Sorun hiçbir zaman bu olmadı ve sen de bunu biliyorsun."

Kai tek kolunu belime dolayarak beni kaldırıyor, dudakları beklenmedik bir şekilde sahiplenici bir öpücükle dudaklarımla buluşurken bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor, bu beni ürkütüyor. Vücudumun dışına çıkmış olabileceğimi düşünüyorum, aşağıya baktığımda genellikle istediğini alan son kişi olan ama nihayet bu gece bencil olmaya karar veren bir adam görüyorum. Ama sonra sırtım duvara çarpıyor ve bunun gerçek olduğunu ve gerçekleştiğini fark etmek için o ana geri dönüyorum.

"Kai," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?"

İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Gözleri yumuşuyor, burnu benimkini dürtüyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldayarak devam ediyorum.

"Biliyorum." Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum ve bunu istiyorum."

Ereksiyonu göbeğime doğru yuvarlanırken Kai'nin dili benimkine doğru ilerliyor.

Kirli ve muhtaç ve açıkçası şirin bir pastaneyi ziyaret ettikten sonra beklediğim şey bu değildi. Ama sanırım bunu yapmak için ihtiyacı olan şey bu.

kaçamak işi. Bağlantı, güven. Sürekli bu gecenin bir randevu olmadığını söylese de, açıkça öyleydi ve belki de önceden tatlı bir randevu bizim çözümümüzdür.

Ama şu anda bu adamda hiç tatlı bir şey yok.

"Benimle biraz eğlenmek ister misin?" Kai dudaklarımı törpülüyor.

Yüce Tanrım. Çok basit kelimeler, ama onu korumakla ilgili önceki tüm endişeleri ortadan kaldırıyor. Böyle konuşmaya devam ederse, korunmaya ihtiyacı olan kişi *ben olacağım.*

"Lütfen."

Ağzımın içine gülümsüyor.

Beni ayakta tutmak için duvarı kullanarak kalçamın alt tarafını kavıyor, sanki dokunmayı hayal ediyormuş gibi etimi yoğuruyor. Diğer eli sırtımdan aşağıya, kığımın kıvrımına, parmakları külotumun eteğinin altına girene kadar yılan gibi kıvrılıyor.

Ama daha ileri gitmiyor. Dalga geçiyor. Tadını çıkarıyor.

Yanıyorum. Bana dokunması için her yerim yanıyor. Ve bu sefer aramızda kumaş olmadan bana gerçekten dokunmasını kastediyorum.

Parmakları aşağıya iniyor, ihtiyacım olan yere o kadar sinir bozucu bir şekilde yaklaşıyor ki ağzına doğru inliyorum.

Kıkırdıyor. "Needy, Mills?"

"Evet," diye sızlanıyorum. "Seni düşünerek birçok kez kendime dokundum." Kaşları ilgiyle kalkıyor. "Benim evimde mi?"

"Duvarın diğer tarafında, senin yanında. O gece, mutfaktan sonra, sadece zihnimde canlandırarak kendimi tekrar boşalttım."

"Tanrım."

Kai'nin eli o kadar büyük ki kığımın mükemmel bir şekilde avuçluyor, parmaklarını tekrar külotumun altından geçirmeden önce sıkıyor, bu sefer dürüst olduğum için bir ödül gibi tüm amımı sıyrılıyor.

Başım duvara yaslanıyor.

"Çok yumuşak," diye mırıldanıyor ağzı boğazımda gezinirken. "Bunun için hazırsın, ha?"

"Seni o asansörde gördüğüm günden beri buna hazırım." Orta parmağı klitorisimde dolaşarak gerçeği söylemem için beni ikna ediyor.

"Seninle tanıştığımndan beri bunu istiyordum."

Köprücük kemiğimi ısırıyor, tenime karşı gülümsüyor. "Biliyorum."

Genelde kibirli olmak bana göre değildir ama Kai'nin bir anlık kendini beğenmişliği var. Parmaklarının bu yüzden sırlıklam olduğuna eminim.

"Bunun için teşekkür ederim," diye devam ediyor. "Seni becermeden önce hüzünlenmek gibi olmasın ama kendimi sadece bir baba değil, yeniden bir erkek gibi hissetmemi sağladın."

Aman Tanrım. Önce nereye odaklanacağımı bilemiyorum. *Kalçalarımı* elini bastırıp parmağımın içeri girmesini istememe mi, yoksa Kai'nin dilinden dökülen "*Seni becermeden önce*" sözlerine mi?

Ya da bu adam nasıl bu kadar kolay savunmasız olabiliyor, bu beni de aynı olmaya teşvik ediyor.

Ama beni zaten biraz fazla iyi tanıdığı için, ben suskun kaldığımda tatlı ve duygusal şeylerden uzak duruyor.

"Bunca zamandır bunu mu planlıyordun Miller? Asansörde konuşmayı kesmediğinden beri. Bir gün seni duvara yapıştırıp susturmak zorunda kalacağımı biliyordun, değil mi?" Kalçamı tekrar sıkıyor, diğer parmakları klitorisimin üzerinde yavaş işkenceli daireler çiziyor. "Ve *lanet olsun*, dilimi tam buraya gömdüğümde bu bacaklar yanaklarımda çok sıcak hissedecek."

Bir parmak içeri kayıyor, yavaşça derinlere doğru ilerliyor.

Dudaklarımdan beklenmedik bir nefes kaçıyor ama ben ona hazırım. İçime girip çıkarken tenimin çıkardığı sese bakılırsa ıslağım. Tüm vücudum sıcak, ağrımı dindirmesini bekliyorum.

Ağzını kulağıma yakın tutuyor. "Şimdiden parmağımı sıkmaya mı başladın Miller? Daha yeni başladım ve sen çaresizsin, ha?"

Kai yol boyunca kendine olan güvenini biraz kaybetmiş olabilir, tek odağı oğlu olmuş olabilir, ancak adam bunu uzun süredir yapmamış olsa bile açıkça deneyimli. Beni tutuşu, sözleri, hepsi güvenle dolup taşıyor.

Bayıldım.

Bilmiyor olabilir ama yatak odasında ihtiyacım olan şey bu. Kontrolü ele alacak başka birine. İsteyken kontrol bende oluyor, başkalarına ne yapmaları gerektiğini söylüyorum ama burada beynimin o kısmını kapatmak ve sadece itaat etmek istiyorum.

Kai içime vurdukça kalçalarımı döndürüyorum. "Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Lütfen, daha fazla."

Beni öpüyor, ağzıma karşı konuşuyor. "Daha fazla parmak mı istersin, yoksa ağzımı mı?"

"İkisi de."

Gülüyor ve bu biraz şeytani. "Çok açgözlü."

Islaklığımı okşayarak, kıcımın girişini kaplamadan önce başparmağını kaplıyor. Dikkatli bir şekilde, beni ısıtmak için zaman ayırıyor.

içeri sokmadan önce, sadece ucunu içeri itiyor.

Vücudum bu yabancı his yüzünden duvara tırmanıyor ama bir nefes alıp aslında bundan hoşlanabileceğimi fark ediyorum. Daha önce hiçbir erkek bana dokunmamıştı ama bu yeni his beni hiç kızdırmıyor. Özellikle de amıma ikinci bir parmağını sokmasını ve ben tekrar aşağı inip ona karşı kıvranırken birlikte okşamasını seviyorum.

"Hâlâ yeterli değil mi?" diye soruyor, dalgın bir şekilde kalçalarını benimkilerin beşiğine doğru sallayarak.

Çok sert ve ben sadece onu görmek, hissetmek istiyorum. Emmek.

"Miller." Burnunu boğazımın sütununa dayayıp aşağıya doğru yalıyor. "Cevap ver bana."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Aynı anda hem çok fazla hem de az gibi geliyor. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi ellere sahip ve içimde olduklarını bilmek, onu içeri ve dışarı pompalarken hayal ederek bazı delicesine ateşli görseller ortaya çıkarıyor.

"Ağzıma mı ihtiyacın
var?" "Sikine ihtiyacım
var."

Kıkırdıyor. "Sabırlı ol Mills. Önce seni en az bir kez boşaltmak istiyorum. İçine girdiğimde ne kadar dayanacağımı kim bilebilir?"

Başı boynumun kıvrımına düşüyor, beni parmaklarken bir yandan da pelvisini benimkine sokuyor ve beni duvara gömüyor. Tek yapabildiğim omuzlarına tutunmak ve yolculuğa devam etmek.

Güzel kokuyor, iyi hissettiriyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

İçimde henüz boşalmak istemeyen bir parça var. Bu adam beni daha önce herkesten daha çok kendine bağladı ve vücudumun ilk üç dakikada ona söyleyerek bana ihanet etmemesini tercih ederim. Ama sonra parmaklarını kıvrıyor ve pozisyonumuzdan dolayı parmaklarının arkası ön duvarımı okşuyor ve ben kendimi tutamayıp elinin üzerine düşüyorum.

"İşte bu," diye ikna ediyor. "Elime bin, Miller."

Bacaklarım onun etrafında geriliyor, içimde çalışırken klitorisime biraz sürtünme sağlamak için kalçalarını tutuyor. Isı ve basınç karnımın alt kısmına yayılıyor. Parmaklarıyla bir kez daha vuruyor ve boşalıyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki sanki yıllardır bana dokunulmamış gibi, oysa gerçekte sadece birkaç gece önce mutfak tezgâhına, sonra da misafir odasına boşalmıştım.

Ellerim gömleğinin kumaşını kavırıyor, vücudumdaki her kas gerilerek gömleğin içinden geçiyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, eminim bunu kendi göğsünde de hissediyor ve tecrübeli bir adam olduğu için kalçalarını benimkilere sabitleyerek gerekli baskıyı uygulamama izin veriyor. Hızını değiştirmiyor, geri çekilmiyor, devam ediyor ve orgazmımın mümkün olduğunca uzun sürmesine izin veriyor.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye geveliyor Kai, parmakları hâlâ tamamen bitirdiğimden emin olmak için hareket ediyor.

Sonunda tekrar konuşana kadar dudaklarımız birbirine sürtünüyor. "Sen güzel olduğunda beni boşalt."

Ağzıma karşı kıkırdıyor.

Yere yığılmaya başladığımda, önce başparmağını sonra diğer parmaklarını nazikçe kaldırıyor, iç çamaşırımı yere düşmeyecekmiş gibi düzeltiyor ve beni sallanan ayaklarımın üzerine geri koyuyor.

Ona bunu tekrar durdurma şansı vermek istemediğim için dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarım destek için kalın kalçalarına inene kadar vücudunu sıyırıyor.

Ve Tanrım, ellerim onun üzerinde küçücük görünüyor.

Kai bana bakıyor, kocaman ve kule gibi. "Ne yapıyorsun?"

"Dua ediyorum." Pantolonunun düğmesini bulup fermuarını açtım. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Beni durdurmak için elini benimkinin üstüne koydu. "Eğer sikim ağzına yaklaşırsa, işim biter ve bu gerçekleştiğinde aminin içinde olmayı çok isterim."

Tanrım. Çok çabuk gelmenin kulağa nasıl sıcak gelmesini sağlıyor?

"Bir yıl oldu, Mills." Parmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırıyor. "Ve gece bitmeden önce iyice sikildiğinden emin olmak istiyorum."

Yatağa doğru geri çekilirken, tek eliyle gömleğini başının üzerine çekiyor, pantolonu açık ve kalçalarının altında, yatağa doğru başını sallıyor.

"Gel." Ses tonu, aramızdaki küçük şaka sayesinde tüm cazibesıyla sırtarak imada bulunuyor.

Ve ben hala burada dizlerimin üzerindeyim. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak bu adam için dizlerimin üzerindeyim.

Adam uzun, zayıf ve belirgin. Çok hantal değil, ama açıkça güçlü ve hepsinin ötesinde, çok iyi. Nazik. Düşünceli. Güvenilir.

Ve o gözlüklerle cehennem kadar sıcak.

"Bana göz süzmeyi bırak ve kıcını bu yatağa sok, Montgomery."

Lanet olsun.

Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerliyorum ve Kai yanından geçerken kıcıma bir tokat atıyor.

"Aferin kızıma. Dinlediğin için altın bir yıldız aldın."

Bir kahkaha ile yatağa düşüyorum. Bir saniye önce ateşli ve hükmedici, bir saniye sonra komik ve savunmasız. Henüz içime bile girmedi ve sanırım biraz takıntılı olabilirim.

Vay be. Hayır, değilim.

Sadece seks.

Yatağın kenarına oturdum. "Altın yıldız, ha? Bu senin övgü kink versiyonun mu?"

Bana doğru yürüyor. Bacaklarımın arasında durmak için ilerlerken bu adamın sahip olduğunu gördüğüm en havalı şeydi.

"Mm-hmm. Altın yıldızlı dudaklar." Çenemi yukarı kaldırıp ağzımı kendi ağzıyla buluşturuyor. "Parmaklarımın üzerinde hissettiğin gibi, altın yıldızlı bir amın olduğunu söyleyebilirim." Gömleğimin eteğini bulup başımın üzerinden çektikten sonra tek bir hareketle sütyenimi çözüyor. Gözleri irileşiyor, inanamayarak başını sallıyor. "*Tanrım.* Ve altın yıldızlı memeler."

Ellerim kalçalarında geziniyor. "Ben de biraz altın yıldız kafası veriyorum."

Boynu acı dolu bir iniltiyle geriye doğru kıvrılıyor. Kai üç vuruş boyunca tavana bakıyor, sonra kalçalarının üzerine eğiliyor, topukları kıcına değiyor ve gözleri benimkilerle aynı hizaya geliyor. Bir tür centilmen gibi, ağzıma bakarken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Avuç içi, başparmağı dudaklarımın kenarına bastırana kadar çenemde geziniyor ve ağzıma doğru ittiğinde bu hareket centilmenlikten başka bir şey değil.

"Bir bakayım," diyor, yavaşça sokup çıkararak. Buz mavisi gözleri sıcak ve kapüşonlu, düşünüyor.

Gir ve çık. İçeri ve dışarı. Tekrar içeri ittiğinde emiyorum, dilimi parmak ucunda gezdirdikten sonra başparmağının uzunluğuna doğru kaydırıyorum.

"*Siktir.*" Ayağa kalkıyor, sinirli bir hırıltıyla elini çekiyor, ben yatağın kenarına otururken üzerime doğru yükseliyor. "Sadece bir tadımlık."

Pantolonunu ve külotunu zar zor indiriyor, sadece sikini çıkaracak kadar. Ve . . .

"*Vay anasını,*" dediğimi duyuyorum, ona bakıyorum.

Şişmiş ve kalınlaşmış, kendini bir kez okşarken yumruğunda zonkluyor. İki kez. Ucundan bir damla prekum sızıyor ve başparmağının onu kaydırıp başının etrafında yuvarlaması beni tamamen büyülüyor.

Adam 1.80 boyunda ve siki sanki ortalama büyüklükte bir el tarafından sarılmış gibi görünüyor.

"O güzel dudaklarını yala ve ağzını aç." Yutkunarak dediğini yapıyorum, dilimi çıkarıyorum ve ağzımı sonuna kadar açıyorum. Elini kafatasımın arkasına koyarak içeri doğru ilerliyor.

Çok doluyum. Onun beni boğmasına alışmam biraz zaman alıyor ama sonunda kendimi toparlayıp burnumdan nefes alıyorum.

"İşte bu, Miller. *Siktir*." Dilimi işin içine sokarak tepesinin alt tarafına fiske vuruyorum. "Çok iyi," diye övüyor. "Aynen böyle. Çok, *çok* iyi. Tanrım, beni öldüreceksin, değil mi?"

Elimle ağzıma sığmayan yerleri okşuyor ve emiyorum. Kontrolü tamamen bana veriyor, ancak bir elini saçlarımda tutuyor, beni okşuyor ve övüyor, diğeri ise aşağı uzanıyor, göğsümün ağırlığını elinde test ediyor.

Ağzımın içinde sallanıyor, kalçaları şimdiye kadar duyduğum en seksi çaresizlik sesiyle istemsizce hareket ediyor. Kulaklarımda yankılanıyor, shaftının üzerindeki elimi külotunun içine sokup taşaklarını avuçlarken beni ikna ediyor.

Kai geri sıçırıyor, ağzımdan fırlıyor. Şimdi daha da şişmiş, kızgın damarlar shaftını süslüyor. "Tanrım. Tamam, anladım. Altın yıldızlı kafa. Lütfen şu anda beni utandırma."

Yapmasını istediğim şeyin tam tersi olan pantolonunun içine geri sokarak kendini toparlamasını izlerken dudaklarımda memnun bir gülümseme belirliyor.

Ama sonra nefes veriyor ve bana bakıyor, gözleri neredeyse çıplak bedenimi izliyor. Dolaşıyor, göğsümü, kalçalarımı, dövmelerimi takip ediyor.

Kai başını sallıyor -söz konusu ben olduğumda en sevdiği şey, ama bu sefer kızgınlıkla değil, inanmayarak. "Çok güzelsin Mills."

Ses tonu o kadar yumuşak ve içten ki neredeyse yüzüm kızaracak. Seks konusunda utangaç biri değilimdir. Ama Kai bana sanki şimdiye kadar gördüğü en sevdiği şeymişim gibi bakıyor ve sözlerini söyleme şekli sanki burada olduğum için bana teşekkür ediyormuş gibi.

Bu gerçekten çok saçma.

Yaklaşıp beni bencil bir öpücüğe boğarken hava yeniden değişiyor. Dudaklarını açıkta kalan köprücük kemiğimde ve göğsümde gezdirirken boyuma doğru eğiliyor. Dili meme ucumun etrafında dönüyor, ağzına götürmeden önce boğazı bir iniltiyle gümbürdüyor.

Kai emiyor, sırtım eğiliyor ve bunu diğer tarafta tekrarladığında yatağın kenarından kucağına düşüyorum.

"Buraya gel." Sesi boğuk, kıcımlı tutuyor ve beni yere yatırıp üzerine oturmam için çekiyor.

Beni daha sert emiyor.

"*Siktir*," diye inliyorum. "Yine meme uçlarımla oynayarak beni boşaltacaksın."

Kalçalarımı sallayıp beni ereksiyonunun üzerine sürterken tenime gülümsüyor. Ve yemin ederim, eğer beni bir daha kuru boşalmaya zorlarsa, gerçekten onun gözlerinin içine bakamayacağım. Kuru bir büyüğü atlatan ve zar zor dokunulduğu için anında gelen kişinin *ben olduğumu* düşünecek.

Kai ağzımla buluşmadan önce diliyle meme ucuma bir kez daha dokunuyor. "Geri kalanını da tatmalıyım."

Evet. Kesinlikle tekrar geleceğim çünkü daha önce yatak odasında bu kadar özgürce konuşulmadığına eminim.

Daha yaşlı ve aklımdan geçen her şeyi söylemekten çekinmiyor.

İnanılmaz ateşli.

"Lütfen yap."

Ayağa kalkıyor, beni yatağa taşıyor. Beni o kadar nazıkçe yatırıyor ki, sanki kırılabilir bir değerli bir yüküm gibi bir dizi yatağın üzerine iniyor. Sonra avuçlarını uyluğumun üzerinde gezdiriyor. Üst, arka, yan.

"Miami'de o kısa şortu giydiğin ilk gün." Kai boynumu öptü. "Tek düşünebildiğim bacaklarındı. Seni kovmanın bir yolunu bulmaya çalışmam gerekiyordu ama tek yapmak istediğim onları yüzüme dolamanın bir yolunu bulmaktı."

Muhtaç bir kedi gibi ona sürtünüyorum. "Görünüşe göre bir yolunu bulmuşsun."

Göğsümden ve karnımdan aşağıya doğru bir yol çiziyor ve yalıyor. "Bunun hayalini kuruyordum. Her gece sen evimin hemen dışında uyurken, seni yalnız bırakmam için kendimi ikna etmeye çalışarak kendimi tükettikten sonra uykuya daldım. Ama artık yapamıyorum. Seni istiyorum. *Lanet olsun*, seni istiyorum. Bana işkence ediyorsun ve ben artık bununla savaşmak istemiyorum."

Sadece birkaç kelime ve tenimin tozunu alan sıcak nefes yüzünden yatakta kıvranıyorum.

Ben de onu istiyorum ama birbirimize sadece bu sıfatla sahip olabiliriz.

Külotumun kemerini dişlerinin arasına alıp tenime yapıştırıyor. Vücudumdaki her sinir inanılmayacak kadar hassas, öyle ki kumaşın çıtçıt sesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Çok akıcı bir şekilde vücudumdan aşağı iniyor, külotumu kalçalarımın altına kaydırırken kendini tutmak için güçlü bacaklarını kullanıyor.

Saçlarım omuzlarıma dökülmüş bir halde çırılçıplak uzanmış, Kai Rhodes'un iç çamaşırım tek parmağında sallanırken boylu boyunca ayakta durmasını ve diğer eliyle hayranlıkla çenesini ovuşturmasını izliyorum.

"Lanet olsun," diye başını sallayarak nefes veriyor. Bunun için bacaklarımı biraz daha açıyorum.

Bu gece büyük bir ego artışı gibi geliyor ve ben bunun için buradayım.

Kendinden emin bir şekilde, gözlüklerini çıkarmadan önce külotumu arka cebine sokuyor ve odanın köşesindeki küçük bir masanın üzerine güvenle yerleştiriyor.

Her zaman çok sorumlu.

"Bunlar olmadan ne kadarını görebiliyorsun?" diye soruyorum. Dikkati açıkta kalan tüm vücudumu izliyor.

"İnanın bana, hayalini kurduğum her şeyi görüyorum."

Adımları büyük ve emredici, ayak bileklerimi çekerek beni yatağın kenarına kaydırıyor. Üzerimde duruyor, avuçlarını kalçalarımın kıvrımına doğru indiriyor.

"Seni çok istiyorum Miller."

Bu, gözlerimin onunkilere kaymasına neden oluyor ve dikkatimi bana dokunduğu yerden ayırıyor. Sözleri çok net, çok içten. Sanki bu gecenin ötesinde bir anlam taşıyor gibiler. Ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Oraya gitmiyoruz. Sadece biraz eğleniyoruz ve o da bunu biliyor.

"Ben de seni istiyorum Kai, bu yüzden beni şimdi alırsan harika olur."

Kıkırdıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Beni kalçalarımın altına tutup kendine doğru çekmeden önce ayak bileklerimi ustalıkla omuzlarına, kulaklarının hemen yanına yerleştiriyor, böylece dizlerim omuzlarına doğru bükülüyor.

Kalçamın iç kısmını öpüyor, tüyleri tenimde mükemmel bir doku oluşturuyor. "Her zaman söyleyecek bir şeyin var, ha?"

Kollarını kalçalarımın altına dolamış, başparmağıyla klitorisimi hafifçe okşuyor. Neredeyse yataktan fırlayacaktım. Aslında, muhtemelen yapardım

kollarıyla beni sıkıştırmıyordu. Derimi germek için söz konusu başparmağını kullanmadan önce hassas bölgenin üzerinde yumuşak daireler çiziyor, klitorisimi ortaya çıkarıyor ve dilini sadece bir kez üzerinde gezdiriyor.

"Hadi, Mills. Duyalım bakalım."

Kendini beğenmiş piç konuşmadığımı biliyor. Düşünemediğimi.

"O pis ağzından her zaman dökülen o hızlı tek cümlelik laflar nerede?"

Tekrar yalıyor, bu sefer beni ağzıyla kaplıyor, emiyor ve ritmik bir şekilde dilini oynatıyor. Sanki bu lanet olası bir yarışmaymış ve o da kazanmayı planlıyormuş gibi beni yiyor.

Cevap vermiyorum çünkü veremiyorum. Tek odaklanabildiğim o yetenekli dilin uzun, sıcak darbeleri.

Bunu yapmayı nereden öğrendi?

Benden önce başka kadınların da olduğunu bildiğim için içimde mantıksız bir kıskançlık var. Onun gerçek bir çocuğu var, değer verdiğim bir çocuk ve ben burada öfkeleniyorum çünkü o benimle tanışmadan önce biriyle seks yapma cüretini gösterdi.

Tekrar emiyor, dilini en çılgın şekilde döndürüyor ve kıskançlığımın yerini sıcaklık, arzu ve biraz da beni ellerinin arasına almasının bu kadar zahmetsiz olmasından kaynaklanan hayal kırıklığı alıyor.

"Seni susturmak için tek yapmam gereken bu muydu?" diye devam ediyor. "Konuşmayı kesmen için bu güzel amcığı yalamak mı?"

Sadece çarşafı yumrukluyorum ve yanıt olarak kalçalarımı sıkıyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor, tüm çekirdeğimi titreştiriyor. "Evet, bebeğim. Beni boğ."

Vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yok, bu yüzden kalçalarım kendi yaşamlarını üstleniyor, diliyle birlikte yuvarlanıyor ve gecenin ikinci orgazmını kovalıyor.

Tek eli karnımda düz dururken, dili klitorisime odaklanıyor, diğer elinin iki parmağı içime giriyor, öne doğru kıvrılıyor ve ben bitiyorum.

Serbest düşüşe geçiyorum, orgazmım o kadar şiddetli ki yatakta sarsılıyorum, titriyorum ve kendimden geçiyorum. Kemerli ayaklarıma ve şu anda onun sırtında duran kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar her kas geriliyor.

Kai dilini oynatmaya devam ediyor ama ben aşağı bakarken yukarı bakıyor, buz mavisi gözleri tehlikeli bir şekilde bacaklarımın arasından beni izliyor. Aşağıda o kadar iyi görünüyor ki, elimde olmadan ona dokunuyorum, yüzünü okşarken saçlarını yumrukluyorum, son saniyesine kadar alabildiğim her şeyi alıyorum.

Ve sonunda, verdiğim nefesin beni yatağa batırdığı bir nefes çekiyorum, gevşek ve bitkin bir şekilde ve hiçbir iş yapmadım bile.

Tenime karşı gülümsüyor. Kendini beğenmiş ve hak ettiği gibi. "Çok güzel."

Kai klitorisime yumuşak ve nazik bir öpücük konduruyor ve bir kez daha aklımı başımdan alıyor. Bu adam yürüyen bir yan yana. Küfürlü konuşan özgüven, hayatını yalnız geçirmiş yumuşak bir adama dönüştü.

Ayağa kalkıyor ve yataktan geriye doğru yürümeden önce bacağımanın iç kısmına bir öpücük yolu çiziyor.

O çok yakışıklı. Çok dikkatli.

"Mutfaktaki o geceden beri beni üç kez boşalttın." Sakinleşmeye çalışırken nefeslerim düzensizleşiyor. "Ve ben seninle bir kez bile ilgilenmedim. Bu çok adaletsiz görünüyor."

Kai pantolonunun arka cebinden bir prezervatif çıkardı. Külotumun şu anda işgal *etmediği cepten*.

"Bu işler böyle mi yürüyor sanıyorsun? Kim sana orgazm yaşıyor da karşılığında orgazm bekliyorsun?" Başını sallıyor. "Buna cevap verme. Fikrimi değiştirdim. Bilmek istemiyorum."

Pantolonunu aşağı kaydırıyor, siki külotunun kumaşına değiyor.

"İşler böyle yürüyor," diye açıklıyorum, gözlerimi ondan alamadan. Gülüyor ve bu tamamen mizahtan yoksun. "Seni boşaltmak beni de boşaltıyor."

Erkekleri başka bir zihniyetle eğlendirmeyi bırakmalısın."

Külotunu yere bırakıyor ve ben nefes alamıyorum.

"Aslında, genel olarak diğer erkeklerle eğlenmeyi bırakmalısın."

Kalın, dövmele kalçaları dalgalanıyor, mükemmel V harfi gururlu, uzun ve kalın duran sikine kadar iniyor. Dev vücuduyla tamamen orantılı.

Ucundan daha fazla ön sperm sızıyor ve başparmağıyla sıvazlıyor, kendini okşarken yumruğunu yağıyor. Vücudunda utangaç bir kemik olmadan önümde duruyor.

Çok etkileyici.

Saf erkeklik, gergin kaslar, kendi başına bir insanı sevgiyle büyütecek kadar yumuşak bir kişiliğe sahip zayıf bir çerçeve.

Sanırım bu gece eski Kai'yi görüyorum ve o versiyon beni korkutuyor. Özgüven, kendine güven ve yeni Kai'nin düşünceli, nazik hali.

O ölümcül bir kombinasyon ve bunu sadece vücudum değil, kalbim de kabul ediyor.

Folyo paketi dişleriyle yırtıyor.

"Alabilir miyim?" Doğrulup soruyorum.

Bana doğru yürürken dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor, prezervatifini uzatmış, siki vücudundan fırlamış ve ben burada salyalarım akararak hareket ettikçe kaslarının dalgalanmasını izliyorum.

Ucunu sıkıştırarak prezervatifin geri kalanını shaftının üzerinde yuvarlıyorum. Elimde zonklarken ne kadar hazır olduğunu hissedebiliyorum. Kai'nin yumruğu benimkini kaplıyor, kendini tekrar okşamak için beni kullanıyor, hareketi tekrarlarlarken gözleri dalgalanıyor.

"Bunu ne zamandır arka cebinde tutuyorsun?" diye sordum. "Teksas'ta dışarı çıktığımız gecedен beri yanımda taşıyorum." "O gecedен *sonra mı* yani?"

"Hayır. Bara gitmeden önce cüzdanıma bir tane koymuştum." Kaşlarım kalktı. "Benim için mi?"

"Her zaman sadece senin içindi."

Oh.

Midem, insanların kelebekler olarak adlandırdığını varsaydığım bir hisle patlıyor. Ben bilemem. Bu adamla takılmaya başlayana kadar hiç kelebeklerim olmamıştı.

Yatağa doğru başını sallayarak geri çekilmemi söylüyor. Öyle yapıyorum, sürünerek geri dönüyorum, ama o benimle birlikte yatağa tırmanamadan, kendimi dört ayak üzerine koyuyorum ve onun yerine yatak başlığına bakıyorum.

Kıkırdaması karanlık ve tehditkâr. "Bunun sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?"

Kahretsin.

"Ben seni becerirken yüzüme bakmadığın için kendini tutabileceğini mi sanıyorsun?"

Kai arkama tırmanırken yatak çöküyor. Kalın kalçaları beni öpüyor ve beni bu kadar iyi görmesinden, *tanımasından* ve kaotik kafamın ne yaptığını *bilmesinden* nefret ediyorum. Bir kolu belime dolanıyor, diğeri beni yukarı çekerken göğüslerimi avuçluyor, sırtım göğsüyle aynı hizada.

Ağzını kulağıma doğru indiriyor. "Beni görüp görmemen önemli değil. Her santimimi hissedeceksin. O kadar derinde olacağım ki, beni boğazında hissedebileceksin ve sana söz veriyorum Miller, vücudun beni unutmana izin vermeyecek."

Tanrım.

Göğsümün etrafındaki kol bacaklarımın arasından aşağı kayıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor. Kalçalarını savuruyor, uzunluğunu üzerime sürterken prezervatifi uyarılmamla kaplıyor.

Kulağımın hemen altını öpüyor, derimi ısırıyor. "Bunu sıradan tutabileceğini düşünüyor musun Mills?"

İkimizi de ikna etmeyi umarak çılgınca başımı sallıyorum.

Gülüşü sessiz ama bana karşı gürlüyor. "Sana iyi şanslar."

Ve bu sözlerle kendini ayarlıyor, sikinin başı göbeğime değiyor. Nefes alış verişlerimizin senkronize olduğu, otel odasındaki beklentinin ağırlaştığı bir an var. Orada oyalanıyor, kalçalarını kaldırıp içeri itmeden önce anın oluşmasına izin veriyor.

"*Siktir*," diye bağıryorum, yatağa doğru yığılıyorum, ama Kai benimle geliyor, tüm bedenimi kendi bedeniyle örtüyor. Beni ezmek için kendini tutuyor, ama ne kadar zor nefes aldığını hissedebiliyorum, bana bir an verip kıpırdamadan dururken içindeki gerginliği hissedebiliyorum.

Kai dizlerini açıyor, ben onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken kalçalarını benimkileri açmak için kullanıyor.

"Çok büyük," diyorum ona, kelimelerim çarşafta boğuklaşıyor.

O lanet kıkırdama yine gürlüyor. "Daha yolun yarısındayım Mills."

Şaşkınlıkla gözlerim omzumun üzerinden onu buluyor. "Bu doğru olamaz."

"Evet, öyle. Tam ona bakıyorum. Lanet olsun, bizi görmelisin Miller. Çok güzel görünüyorsun, etrafımda uzanmak için elinden geleni yapıyorsun. Hiçbir şey görmek istememen gerçekten çok kötü."

"Senden nefret ediyorum."

Klitorisimde daireler çiziyor ve ben inliyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Benimle oynamaya devam ediyor, beni yatağın içinde rahatlatıyor. "Derin bir nefes al."

Bana söyleneni yapıyorum, vücudum bir kez daha uyumlu. O kadar uyumlu ki Kai kalçalarını kaydırıyor, yavaşça içime giriyor ve leğen kemiğinin kıcıma değdiğini hissettiğimde, onu kabzasına kadar aldığımı biliyorum.

Boynumun arkasına sokularak inliyor. "Çok iyi, Miller. Mükemmel hissediyorsun."

Keskin gerginliği görmezden gelmeye çalışıyorum. "Altın yıldızlı amcık mı?"

Yine kıkırdıyor ama bu kez hafif bir eğlenceyle. "Aklımda soru işareti yok. Altın yıldızlı kedi."

Omurgamı sıcak öpücüklerle süslüyor, saçlarımı yolumdan çekerek öpücüklerini boynuma kadar uzatıyor.

"Hâlâ acıyor mu?" diye soruyor tenime karşı.

Ona hayır demek için başımı sallıyorum. Acı artık daha donuk bir sızı, çok dolu olmanın verdiği o lezzetli sızı, ama bu adam beni ikiye bölebilirdi ve ben yine de ondan durmasını istemezdim.

"Güzel." Kalçalarını piston gibi çeviriyor ve tamamen içeri itiyor, vücudu hâlâ üzerimde yayılıyor, beni yatağa sabitliyor.

Kai'nin odasıyla ortak duvarımız olduğu için şükrederek, sesimi boğmayı umarak çarşaflara doğru sızlanıyorum.

Elleri çıplak sırtımı kaplıyor, ellerime ulaşana kadar kollarımdan aşağı inerken tenime sürtünüyor, parmaklarımızı iç içe geçiriyor. Hızla hareket etmeye başlarken beni tutuyor, beni tamamen beceriyor.

Delirmiş gibi hissediyor. İnanılmaz. Çok büyük. Sıcak. Üzerimde yuvarlanma şekli. Tanrım, şu anda bana binen bir porno yıldızı gibi görünüyor olmalı.

Dudakları kulağımın yanında geziniyor. "Bu yaz zehir gibiydin, biliyor musun? Sistemime sızıp beni yavaş yavaş mahvediyorsun."

İnliyorum, kıcımlı kaldırarak onunla aynı hizaya geliyorum. "Güzel. Lanet olası. Zehir."

Kulağıma müstehcen sözler fısıldamaya devam ediyor, beni tekrar tekrar sikiyle besliyor. Ellerinden biri benimkini bırakıyor, klitorisimi bulana kadar benimle şilte arasında kayıyor.

"Ace."

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Bana böyle seslenmene bayılıyorum. Ne istiyorsun?" "Beni ters çevir. Seni görmek istiyorum."

Duraklıyor. "Gerçekten mi?"

Görünüşe göre ikimiz de kendimiz için koyduğumuz acınası kurallara bağlı kalma konusunda berbatız.

"Lütfen."

Beni sırtüstü çevirmeden önce çekip çıkarıyor, ani boşluk midemi bulandırıyor.

Bu kötü bir fikirdi.

Çelik mavisi gözleri arzudan kararmış. Karın kasları kasılmış. Aleti şişmiş. Teni terden parlıyor.

Kai bacaklarımı açıyor, içime girmeden önce kendine daha iyi bir aç sağlaması için birini omzuna koyuyor.

Beni doldururken ikimiz de inliyoruz.

Bu sefer daha kolay kayıyor, bedenim onu almaya hazır ve istekli, özellikle de artık onu görebildiğim için. Aklımda hiçbir soru yok, daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Beni tekrar tekrar doldururken kalçalarımı tutuyor, omzuna yaslanan ayak bileğimin iç kısmına öpücükler konduruyor. Klitorisimle oynuyor. Göğüslerimi sıkıyor. Sonra öne doğru eğiliyor, bacağımla göğsüme doğru katlıyor ve yatağın kaldıracını kullanarak beni şiltenin içine doğru beceriyor.

Ve, *Aman Tanrım*.

Hiç böyle sikilmemiştim.

Bu adamın merhametine kalmış durumdayım ve o da kendini tutmuyor. Alnında boncuk boncuk ter var, ellerim tutunacak bir şey ararken tenlerimiz birbirine kayıyor, tırnaklarım sırtına batıyor.

"İşte bu yüzden Max'e sahipsin," diyorum bir şekilde. "Beni doğum kontrolümün ötesinde becerdiğinden oldukça eminim."

"Miller." Hareketlerini durdurur. "Bu içsel bir düşünce."

"Benim içsel düşüncelerim yok."

Bana sadece kafasını sallıyor, en sevdiği hareket. Sonra *benim* en sevdiği hareket ve beni tekrar doldurmak için kalçalarını şaklatıyor.

"İç organlarını yeniden düzenlerken seni hamile bırakmamdan bahsetmezsek gerçekten memnun olurum."

Etkilenmiş bir kaş kaldırıyorum. "Evet, baba." "Aman Tanrım."

Kai tek eliyle çenemi tutuyor ve beni kabaca öpüyor, dili ağzımın içine giriyor, şüphesiz beni susturmak için.

Ama sonra vücudu benimkinin üzerine düşerken hareketlerimiz değişiyor.

Daha az çılgınca. Kai bizi birlikte hareket ettirirken bir ritim buluyoruz. Ya da öpücükler yavaş ve araştırıcı. Bana dokunurken alnı benimkine dayanıyor, tenimin her santimini takdir ediyor. O üzerimde hareket ederken parmak uçlarım sırtının alt kısmına baskı yapıyor.

Birbirimizi izliyoruz.

Bu çok *samimi*.

Korkunç bir şey.

Ama kendimi onunla birlikte tekrar uçuşumun kenarına tırmanmaktan alıkoyamıyorum. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum Miller." Burnunu benimkine dayıyor,

Beni tekrar öp.

Ciddi anlarla başa çıkamadığım için de samimiyeti mizahla kırmaya çalışıyorum.

"Ne? Tam beş hafta mı? Sende bir azizin sabrı var." Başını sallıyor. "Bundan çok daha uzun."

Lanet olsun. Bedenimi istemekten bahsetmiyor. Yarattığımız bağlantıyı istemekten bahsediyor.

Onu düzeltmeliyim. Bunun sıradan bir şey olduğunu hatırlatmalıyım. Sakin ol. Müstakil.

Ama bu adam, onun için savaşıyor ve yanında duracak birini hak ediyor. Ve uzun vadede bu kişi ben olmayacağım, sadece bu gece için, belki de olabileceğime inanmama izin verdim.

Olmak istememi sağlıyor.

Kai kolunu sırtımla yatak arasına sokuyor ve birlikte hareket ediyoruz. İkimiz de boşalana kadar kendimi onun vücuduna sarıyorum. Ben gecenin üçüncü orgazmını yaşarken o boynumun kıvrımlarına gömülüyor ve o ilk orgazmını yaşarken ben onun göğsünü ve terden sıırıslıkam olmuş tenini öpüyorum.

Tenime karşı söylerken ismim tapınma gibi geliyor, boşalırken beni usulca öpüyor. *Mills* lakabını hiç Kai'nin içimdeyken söylediği kadar sevmemiştim, kelimeyi minnettarlıkla bağlayarak.

Ya onun boşalmasını izlemek? Sanırım bunu tekrar görmek için her şeyi yapabilirim.

İkimiz de geri çekilirken dokunuyor ve okşuyoruz ve Kai benden çekildiğinde, hiç bu kadar boş hissetmemiştim, o bağlantıyı kaybetmiştim.

Yanımda uzanırken saçlarımla oynuyor, minnettar gözlerle beni izliyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor.

Seksten sonra kucaklanmaya ihtiyaç duyan beşinci evredeki bir yapışkan gibi göğsüne sokuluyorum. "Sen de o kadar kötü değildin."

Gülümsemesi tenime karşı yumuşak.

Bütün gece bu yatakta kalmak istiyorum. Bunu tekrar tekrar yapmak. Belki uyandığımda onu bacaklarımla arasında görürüm.

Ama sonra beni tutup sırtımı okşarken gözlerimi açıp göğsünü buluyorum.

Kendimi suçlamıyorum ama ne yapıyorum ben?

Boğazımı temizleyerek geri çekiliyorum ve prezervatifi işaret ediyorum. "Banyoya ihtiyacın var mı, böylece halledebilirsin."

"Sen önden git."

Kaşlarımla kalkıyor, odaya mizahın geri dönmesini istiyorum. "Oh, yani beni bu kadar mükemmel bir şekilde kirllettikten sonra şimdi de centilmen mi oldun?"

"Hayır. Sadece sen uzaklaşırken arkandan kışını seyretmek istiyorum."

Ona şakacı bir tokat atarak kendimi kaldırıyorum, ama Kai beni hemen geri çekiyor, elleri saçlarıma batıyor ve sıradan bir takılmadan sonra olması gerekenden çok daha anlamlı hissettiren bir öpücük veriyor.

"Teşekkür ederim," diyor dudaklarıma karşı, yumuşak gözleri benimkileri arıyor. Nutkum tutuldu.

Ben takıntılıyım.

Sanırım başım belada.

Ben de hızla uzaklaşıp banyoya koştum, nefes almak için biraz z a m a n a ihtiyacım vardı.

Ona ıskalayacağı birini verme Miller.

Peki ya ben? Ben *kendime* ne yapıyorum?

Aynadaki çıplak yansıma bakiyorum. *O sadece başka bir şehirdeki başka bir adam. Bir ay içinde gitmiş olacağım ve o beni tamamen unutacak. Ben de onu unutacağım.*

Yalan söylerken gözlerimin içine bile bakamıyorum.

Bunu düzeltmeliyim. Zırhı geri giy. Uzun vadede ikimiz için de daha iyi olacak.

Rahat. Sakin ol. Bağlantısız.

Burnumdan nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum. Bunu yapabilirim.

Odama döndüğümde yatağım boştu, bu yüzden bu gecenin ne kadar harika olduğunu düşünmemek için elimden geleni yaparak yorganın altına giriyorum. Ne kadar *doğru* hissettirdiğini.

Kai odasından içeri giriyor, eşofman altı kalçalarına kadar inmiş, doğruca yatağa yöneliyor. Bana katılmak için yorganın köşesini kaldırıyor ama elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum.

"Ne?" diye

soruyor. "Yatıya

kalmak yok."

"Şaka

yapıyorsun."

Sadece başımı sallıyorum.

İnançsız bir kahkaha atıyor. "Ama daha önce de aynı yatakta yatmıştık."

"Bu farklıydı."

Bir an düşünür, gözleri inanmamaktan faltaşı gibi açılmıştır.

"İyi," diyor, beni yatırmak için çarşafı çıplak bedenimin üzerinden kaldırıyor çünkü tabii ki öyle yapıyor. "Umarım şu anda beynin taklalar atarken biraz uyuyabilirsin."

Kai terden ıslanmış saçlarını yüzümden çekerek önce alnıma nazik bir öpücük konduruyor, sonra da ağzıma daha az nazik bir öpücük konduruyor. "İyi geceler, Mills."

Yutkunuyorum. "İyi geceler."

Yatak odamın ışığını kapatıp gitmeden önce omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor. Ama kendi odasını benimkine bağlayan kapıyı kapatmıyor, aramızda küçük bir açıklık bırakıyor.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Neden her şeyi bu kadar kibarca halletmek zorunda? Neden yatıya kalmadığım için ya da beni kızdıracak başka bir şey için sinirlenmedi? Hayır, sadece beni bir kez daha tam olarak anlaması gerekiyordu.

Ne kadar sinir bozucu.

Neredeyse bacaklarımın arasındaki ağrı ve tam da bu yatakta içimdeyken zihnime dolan anılar kadar sinir bozucuydu.

Yatak başlığımın hemen arkasındaki duvara Kai'nin odasından bir ses geliyor. "Hey, Miller?"

"Öyle mi?"

"Seks için teşekkürler."

Bir kahkaha patlattım. Gürültülü ve hanımefendiye yakışmayan bir kahkaha ama umurumda değil.

Bu adam sinir bozucu derecede iyi, gerginliğimi her z a m a n yaptığı gibi mizahla hafifletiyor.

"Bir şey değil, Beyzbol Baba. Ve gerçekten *babacığım*."

Kahkahasını buradan duyabiliyorum. "Bugün güzel bir gündü."

Gerçekten öyleydi.

"Hepsi iyi günler olabilir."

Mırıldanıyor. "Evet. Belki de."

Aramızda sadece ince bir duvar, bir avuç ayak ve açık bir kapı var. Kendimi gerekli olduğuna ikna ettiğim kadar mesafe. Ama garip bir şekilde, sanki hala içimdeymiş gibi hissediyorum. Fiziksel olarak değil ama sanki ruhuma kazınmış gibi. İçine gömüldüğüm çarşaflarımda hâlâ onun kokusu var. Dokunuşu hala tenimi yakıyor.

O haklıydı. Onu unutmamın imkanı yok.

Bölüm 24

Miller

Perdelerimin arasından sızan güneş beni uyandırıyor, kör edici ve parlak. Gözlerimi kısıarak, nerede olduğumu hatırlayarak yönümü bulmam bir anımı alıyor.

Boston'a.

Boston'dayım.

Yetişkin hayatımın çoğunda bu şekilde uyandım, nerede o l d u ğ u m u , şu anda hangi şehirden geçtiğimi hatırlamam gerekiyor.

Yuvarlanırken, başka bir hatırlatma ile sarsıldım.

Ağrım var.

Kai vücudumu gerdiği için ağrım var.

Çünkü seks yaptık.

Akıllara durgunluk veren, beni üç kez kendime getiren, hiç yapmadığım kadar iyi bir seks.

Terden ıslanmış siyah saçları zihnimden geçiyor. Uzun ve zayıf vücudu, benimkiyle nasıl ilgileneceğini çok iyi biliyor. Ve sözleri . . . *Tanrım*, yatakta çok pis konuşuyor.

Hatırladıkça kalçalarımı sıkıyorum.

Dikkatim dün gece gözlüklerini bıraktığı yan sehpaye yöneliyor ama gözlükler de, yere saçtığı kıyafetler de yok. Ama dünkü zeytin yeşili tulum hala bıraktığım yerde duruyor, bu yüzden sütyen ya da gömlekle uğraşmadan, Kai'nin Max'i kardeşinin odasından alıp almadığını bilmeden çıplak vücudumun bir kısmını örtme ihtiyacı duyarak onlara adım atıyorum.

Ve tam o sırada Kai'nin odasının ön kapısının açıldığını duyuyorum. Bizimkini bağlayan kapı hâlâ ardına kadar açık ve sadece birkaç saniye sonra iki elinde birer kahveyle eşikten içeri giriyor. Dizlerinin çok üzerinde, kalçasındaki dövmeyle gösteren atletik bir şort giymiş, gri bir tişört giymiş ve gözlüklerini yerine takmış.

Bu erken saatte o çok seksi ve kendine çeki düzen vermişken, ben zar zor giyinmişim ve dün gece elleriyle karıştırdığı saçlarım hâlâ dağınık.

Bana gülümsüyor, tatlı ve seksi, belli ki dün gece onu yataktan atmış olmamdan etkilenmemiş.

"Yeni mi uyandın?"

"Evet." Ondan uzaklaşıyorum, duvardaki boy aynasını kullanarak saçlarımı hızlıca bir düğüm haline getiriyorum. "Görünüşe göre dün gece burada biri beni çok yormuş."

"Bu adil görünüyor." Kai arkamdaki boşluğa yerleşmiş, aynadan bana bakıyor. "Çünkü her gün beni yoruyorsun."

Yansımamıza gülümsüyorum. İhtiyacım olan son şey Kai'nin buraya gelip sevişmemizden ya da buna benzer bir şeyden bahsetmesiydi. İhtiyacım olan şey onun bana bok atmasıydı.

Açıktaki kalan boynumu öpmek için eğildi. "Günaydın."

"Merhaba." Kendimi ona doğru kıvrılırken buluyorum. "Bana kahve getirdin mi?"

"Bir chai." Fincanı omzumun üzerinden uzatıp elime tutuşturuyor.

"Chai sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Tanıştığımız ilk gün içtiğin şey buydu, baban bütün yaz beni kışınla sıkıştırdığında."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ne kadar da dikkatli. "Teşekkür ederim."

Kai'nin gözleri önceki neşeli ışıltısını kaybediyor, yerini endişeye bırakıyor. "Sen iyi misin?"

"Saygılarımla..."

"Dün gece olanlardan rahatsız değil misin?"

Aynadan ona bakarken dudaklarımda yavaş bir sırıtış yayılıyor. "İyiden de öte."

Endişesi geçiyor, sırıtışı çocuksu bir hal alıyor. "Öyle mi?" "Evet."

"Tekrar olsa daha iyi olur muydun?" Tanrım, çok tatlı, sorduğu sorudan utanıyor.

"Bunun tekrar olmasını çok isterim."

Şu anda tamamen gülümsüyor, sadece bir ay önce var olduğunu bilmediğim bir gülümseme. Umutlu görünen, bana bu adamın hayatında neler yaşadığını hatırlatan ve onu incitecek bir sonraki kişinin ben olamayacağımı hatırlatan bir gülümseme.

Git.

"Ama," diye araya giriyorum. "Bence bazı kurallarımız olmalı."

"Bunlara karşı güçlü durma konusunda pek iyi olmadığımızı öğrenmedik mi?"

Tek bir kaşımı kaldırıyorum.

"Tamam," diye kıkırdıyor. "Bu konuda pek iyi *değilimdir*."

"Bence bunun ne olduğu konusunda ikimizin de net olduğundan emin olmak iyi bir fikir olabilir."

"Güven bana Miller. Bunun senin için ne anlama geldiğini gayet açık bir şekilde ifade ettin ve ben de sana benim için sorun olmadığını söyledim. Bunu sıradan tutacağım."

"Yatıya kalmak yok," diye başlıyorum.

"Evet." Ses tonu hiç de etkilenmişe benzemiyor. "Onu zaten anladım." "Takılmadığımız sürece öpüşmek yok. PDA yok."

Yansımanın içinden gözlerini kısıyor. "Yine de her zaman biraz alıngan olduk."

"Doğru, ama artık birlikte yattığımıza göre, bence buna bir son vermeliyiz. Bilirsiniz, hatları açık tutmak için."

"Her şeyi açıklığa kavuşturmak için soruyorum, bu kurallar *bana* bu küçük anlaşmanın ne olduğunu hatırlatmak için mi, yoksa *sizin* için bir hatırlatma mı?"

Tanrım, bu adam beynimin içine girip onun kalıplarını anlama becerisiyle beni çıldırıyor. Elbette onu incitmek istemiyorum, kaç kişiye güvendiğini biliyorum ama dün gecedен sonra, hayatımda veya kariyerimde buna yer yokken bağlanmamı önlemek için bu kuralların uygulayacağı sınırlara ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

Daha önce bu konuda hiç endişelenmemiştim.

"Ve son olarak," diye devam ediyorum, en önemli kuralı da eklemem gerekiyor. "Bir sonraki işim için Chicago'dan ayrıldığım an bu ilişki sona erecek. Her şey söylenip bittikten sonra büyük aşk ilanları olmayacak. Eğleneceğiz ama bunun tam olarak ne olduğunu unutmayacağız. Bir yaz kaçamağı."

"Bir yaz kaçamağı," diye tekrarlıyor. "Arabayla gidiyorsun ve öylece bitiyor mu?"

"Aynen böyle."

Kai tereddüt eder. "Eğer istediğin buysa."

Öyle ve şu anda kabul etmese bile, onun da istediği bu. Uzun vadede, o ve Max'in ayakları yere basan ve güvenli birine ihtiyacı var. İkimiz de o kişinin ben olmadığımızı biliyoruz.

"Biliyorsun." Kai'nin avuç içi tulumumun yan açıklığına batıyor, kaburgalarımı ve karnımı sıyrıyor. "Bu gece atış yapacağım."

"Bunu biliyorum."

"Ve beyzbol batıl inançları çok ciddidir. Onlarla uğraşma riskini göze alamam."

Başparmağı zaten sertleşmiş meme ucumun üzerinde tozlanmadan önce parmak uçlarını karnımda gezdiriyor.

Tekrar göğsüne gömülüyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, rutini bozamam." Omzumdaki kayışlardan birini zarifçe çözerken kulağımın hemen altındaki hassas teni öpüyor. Kumaş açılarak çıplak göğsümü ortaya çıkarıyor ve Kai yansımanın içinden bana bakıyor. "Eğer bu gece iyi atış yaparsam, bunun dün gece yüzünden olduğunu varsayacağım ve yazın geri kalanını bulduğum her fırsatta sana gömülerek geçirmek zorunda kalacağım. Bilirsin, batıl inançlar yüzünden."

"Peki ya kötü atış yaparsan?"

Tenime karşı gülümsüyor. "Neyi yanlış yaptığımızı anlayana kadar sevişmeye devam etmemiz gerekecek."

Onun mantığına kıkırdıyorum. Evet, *kıkırdama*. Aşık olmuş bir kız öğrenci gibi.

Kai elini göğsümün ve karnımın üzerinde gezdirip daha aşağılara daldırıyor. Orta parmağı klitorisimi sıyırmadan önce tenimi keşfetmek, bana dokunmak ve öpmek için zaman ayırıyor. Nazik, kolay daireler çizerek ovuyor, beni çalıştırıyor ama bu dün geceden farklı. Aceleyle getirilmiş ya da çılgınca bir şey yok. Yavaş ve araştırıyor.

Geriye uzanıp avucumu boynunun dibine koyuyorum.

Kai kulağıma mırıldanıyor, ben de iki elimle onu keşfedebilmek için elimdeki çayı yere bırakmak üzereydim ki kapısı çalınıyor ve ikimiz de duraklıyoruz.

Eminim kardeşi ve oğludur.

Kai parmaklarını benden çekip ağzına götürüyor ve yalayarak temizliyor, bir yandan da aynadan bana bakıyor. "Tanrım, tadın çok güzel."

"Sen de kimsin ve bu versiyon nereden çıktı?"

Tek eliyle kayışımı tekrar bağladı. "Bunca zamandır buradaydım. Sadece kendim için bir şeylerden zevk almanın nasıl bir şey olduğunu unuttum."

Kapısı tekrar çalınır.

"Ve seni becermekten zevk aldığım kadar hiçbir şeyden zevk almadım." Odasına doğru gitmeden önce şakağıma bir öpücük kondurarak bitiriyor ama aynadan bana bir kez daha bakmak için geri dönüyor. "Şimdi oyunumu kaçırmama neden olmadan önce üzerine bir şeyler giy."

Odalarımız arasındaki kapıyı kapatırken gülümsemesi hafif ve rahat.

Tek yapabildiğim aynada kendime bakmak ve bana kimin baktığını anlamaya çalışmak. Çünkü şu anda, beş hafta önce Chicago'da ortaya çıkan kadından hiçbir iz göremiyorum.

"İşte benim adamım!" Kai'nin kapının diğer tarafından seslendiğini duyuyorum. "Baba!"

"Amcanla eğlendin mi?"

"Mmm, evet," diyor Max, geçen hafta öğrendiği yeni bir kelimeyi kullanarak.

"Oh, adamım." Kai sesli bir nefes veriyor ve ben onları göremiyorum ama oğlunu göğsüne sıkıca bastırdığını hayal edebiliyorum. "Seni çok özledim, Max."

Yansıma tekrar bakıyorum ama tek gördüğüm küçük bir çocuk ve babası karşısında tamamen yumuşamış bir kadın.

Isaiah gülüyor. "Onsuz o kadar sıkıldın, ha?" Kai sessiz kalır.

"Neden öyle görünüyorsun?" diye sorar kardeşi. "Hiçbir şeye benzemiyorum."

"Dişlerin olduğunu neredeyse unutuyordum, seni böyle gülümserken görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Dur."

"Aman Tanrım, sen . . ." Isaiah kendinden geçiyor. "Ateşli Dadı! Kardeşim neden aptal gibi gülümsüyor?"

Ayak seslerinin kapıya doğru geldiğini duyuyorum, ben de kıcımlı kaldırıp kapıya koşuyorum. Kapıyı tam zamanında kilitledim ki, adam kapının tokmağını salladı. "Miller Montgomery, bunun sorumlusu sen misin?"

Isaiah'ın burada olduğumu bilmesini istemediğim için avucumu ağzıma kapatıyorum. Kapıyı tekrar deniyor.

"Isaiah, dur," diye gülüyor Kai.

"Gülüyorsun. Neden gülüyorsun? Neden bu kadar neşelisin?"

"Ben ... değilim ... Sadece Max'in dönmesine sevindim." "Biriyle yattın, değil mi?"

Kai onaylamıyor ya da reddetmiyor.

"Biliyordun! Biliyordum!" Isaiah'ın sesinde çok büyük bir heyecan var. Kapıyı çalıyor. "Hey, iyi iş Miller!"

"Tamam, buradan çıkmalısın." Seslere bakılırsa Kai kardeşini odasından dışarı itiyor. "Dün gece ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Sevişmek için babama bakıcılık yapmam gerektiğini bilseydim, bunu aylar önce yapardım."

"Dil."

"Evet, dil," diye mırıldanıyor Isaiah. "nk benim kullandığım dil, son on iki saat içinde bu odada gerçekleşen en uygunsuz şey." Büyük ihtimalle Max'in yanağına bir öpücük konduruyor. "Benimle takıldığın için teşekkürler, Bug. Kai, seninle gurur duyuyorum."

"Lütfen kapa eneni."

Kapı kapanıyor ama koridordan Isaiah'nın sesini duyabiliyorum. "Miller, içeride olduğunu biliyorum ve ben de seninle gurur duyuyorum kızım!"

Takım otobüsü Fenway'in özel otoparkına park ediyor. Saat ğleden sonra ve ma yediye kadar başlamayacak ama öncesinde yapılması gereken çok şey var.

Normalde, Warriors akşam maçı oynarken Max ve ben otelde kalırdık ama Kai oğluna sahaya çıkmadan önce ligin en ikonik parklarından birini göstermek istedi.

Geride durup, ikisinin otobüsten inmek için acele etmemelerini izliyorum. Max artık yürümeye başladığı için sürekli ayakta durmak konusunda kararlı.

Max'in ters şapkası babasınınkiyle eşleşiyor ve küçük forması Kai'nin bu gece giyeceği forma ile aynı isim ve numarayı paylaşıyor.

Kai'nin uzun gövdesi oğlunun elini tutmak için eğilmiş, Isaiah da karşı tarafta Max'in diğer elini tutuyor. Travis ve Cody sohbet edip birbirlerine laf yetiştiriyor ama aynı zamanda inanılmaz yavaş yürüyorlar, sanki Max'in hızında hareket etmek onlar için artık ikinci doğaymış gibi. Aslında kimse geride kalmıyor. Tüm ekip on altı aylık bir çocuğun hızında ilerliyor.

Gözlerimin arkasına alışılmadık bir yanık batıyor. Bu konuda neden duygusallaştığımı bilmiyorum ama bu grup birbirine karşı çok iyi. Kai ve oğluna karşı çok iyiler.

Erkek personelin çoğunlukta olduğu mutfaklarda o kadar çok zaman geçirdikten sonra, yazımı başka bir grup erkekle geçirmekte tereddüt ediyordum, ancak bunlar beni yanılttı.

Gittiğimde hepsini özleyeceğim.

"İyi misin?" Babam bir kolunu omuzlarıma atıyor, biz de ekibin arkasından ilerleyerek içeri girmeye çalışıyoruz.

"Alerjiler, sanırım." Boğazımı temizleyerek, bana her ne halt oluyorsa yutkunuyorum.

Babamın gözleri benden Kai'ye, oradan da Max'e kayıyor. "Evet," diyor. "Elbette." "Bu akşamki maç hakkında ne düşünüyorsun?"

"Güzel. Ace başladığında kendimi hep iyi hissedirim. Bugün son derece iyi bir ruh hali içinde olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

Babam bilmiş ve sinir bozucu bir şekilde kıkırdıyor. "Öte yandan sen, tamamen kafanın içinde görünüyorsun. Aklında ne var, Millie?"

"Güven bana baba, aklımdan geçenleri bilmek istemezsin."

"Pekâlâ. En azından dün gece eğlendin mi? Kai seni nereye götürdü?"

"North End'de bir fırına. Yoldayken yemek yapamadığım için iş için biraz ilham alabileceğimi umarak beni oraya götürdü."

Babam hafifçe başını sallıyor. "O iyi biri."

Kai'yi tekrar buldum. Gururlu bir gülümseme takınmış, aşağıya bakıyor ve oğlunun onunla birlikte Fenway'e girişini izliyor. Bu gece sahaya çıkarken tüm gözler onun üzerinde ama onun gözleri sadece Max'in üzerinde.

"Evet," diye nefes veriyorum. "Öyle."

Babamın bakışlarının başımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum. "Orada ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet. Hallettim. Merak etmeyin, ona zarar vermeyeceğim. Bundan emin olmak için kurallarımız var."

Beni daha sıkı sıkıyor. "Peki ya sen? Yaralanacak mısın?"

Bir kahkaha attım. "Tabii ki hayır."

"Tabii ki hayır," diye tekrarlıyor kuru bir sesle. "Çünkü sen, Miller, incinecek kadar bağlanmana izin vermezsin, değil mi?"

"Doğru."

"İkinizin de iyiliği için dikkatli olun, tamam mı?"

Bir hafta önce olsa beni bu açıklamanın dışında bırakırdı. Kai için tedbirli olmamı söylerdi. Şimdi, o da benim kadar net görüyor.

Onun atıcısı kadar benim de başımın belaya girme potansiyeli var.

Takım kulüp binasında, Max babasıyla ve babam da koçun toplantısındaiken, antrenman odasını bulana kadar Fenway'in ziyaretçi tarafındaki labirentte dolaşıyorum.

Kapıyı açtığımda, aradığım kişi dışında boş olduğunu görünce rahatlayarak omuzlarım çöküyor.

"Kennedy, seninle konuşmam gerek."

Kasetleri düzenliyor, her biri hangi oyuncu için olduğu ile etiketlenmiş, çünkü elbette hepsinin benzersiz bir kaset tercihi var.

Omzunun üzerinden bakıyor, bakır atkuyruğu sallanıyor. "İyi misin?"

"Evet." Çılginca odayı arşınıyorum. "Hayır."

Arkasını döndüğünde tek bir kaşını kaldırıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, masaj masasına sırtını yaslamış. Üzerinde Warriors polosu, siyah yoga pantolonu, takımın verdiği spor ayakkabılardan oluşan tipik üniforması ve çillerini gösteren makyajsız bir yüz var.

"Bak, birbirimizi gerçekten tanımadığımızı biliyorum ama bu konuda konuşabileceğim kimse yok. Ve yoldaki diğer tek kadın sensin ve-"

"Miller, arkadaş olmak ister misin?"

İzlerimde durakladım.

"İşler böyle mi yürüyor? Sadece böyle mi söylüyorsun?"

Kennedy omzuna vurur. "Biliyorsam ne olayım. Son üç yılın neredeyse her gününü bir grup erkekle geçirdim. Pek kız arkadaşım yok."

Dudağımda bir gülümseme belirliyor.

"Ben de öyle." "Yani arkadaş mıyız?"

Kıçımı bir eğitim masasının üzerine atıyorum. "Arkadaşlar. Şimdi, size bir şey söylemem gerekiyor."

"Ace'i becerdin."

Kennedy karşımdaki masaya oturunca ağzım açık kalıyor. "Nasıl-"

"Oh lütfen. Bu adam bugün burada sanki altından yapılmış gibi dolaşıyor. İkinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık. Ayrıca, buraya geldiğinden beri senin için yanıp tutuşuyor."

"Pek sayılmaz. İlk geldiğimde o kadar da heyecanlı değildi."

Gülüyor ve bu gülüşün hiçbir esprisi yok. "Evet, eminim Monty'nin kızıyla yatmak istediği için o kadar da heyecanlanmamıştır, ikisinin ne kadar yakın olduğunu biliyoruz ama sana nasıl baktığını hepimiz görüyoruz." Sanki bu tüm zamanların en sıradan konuşmasıymış gibi tırnaklarını kontrol ediyor. Bu hoşuma gitti. Bu konuda bu kadar dramatik olmaması beni daha az telaşlandırıyor. "Peki, sorun nedir?"

Sorun nedir?

"I . . . Bilmiyorum."

"Kötü müydü? Küçük müydü?" Kennedy'nin gözleri açılıyor, öne doğru eğiliyor, sonunda yatırım yapıyor. "Aman Tanrım, Ace'in mikro bir penisi mi var?"

"Hayır! Güven bana. Sorun boyut değildi. O adamın ellerini gördün mü? O çok *orantılı*."

"Lanet olsun. O eller üzerinde çalışıyorum. Bugün nasıl yürüyorsun?" "Hiçbir fikrim yok."

"Yani, iyiydi o zaman?"

Başımı salladım. "Mükemmeldi."

Kennedy'nin yüzü yumuşar. "Onun büyülü dev penisi kafanı mı karıştırıyor?" "Belki? Ama ne konuda kafamın karıştığını bilmiyorum.

Bu sıradan bir şey ve biz ikisi de bunu biliyor."

Duraksıyor, kelimelerini dikkatle seçiyor. "Gündelikten daha fazlası olmasını ister misin?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Gündelik benim fikrimdi. Birkaç hafta içinde geri dönmemi bekleyen dolu dolu bir kariyerim var."

Sanki bu en basit çözümmüş gibi omuzlarını kaldırıyor. "O zaman rahat ol. Fazla düşünmeyi bırak. Ace büyük bir çocuk ve sen de bunun senin için ne anlama geldiğini açıkça belirttin. Hâlâ buradayken eğlenin ve sinir bozucu derecede iyi seksin tadını çıkarın ve gitme zamanınız geldiğinde hayatınıza geri dönün."

Vay canına. Ne kadar da basit. Doğru düşünüyor olsaydım kendime vereceğim tavsiye de tam olarak bu olurdu.

"Ayrıca, erkeklerin sevdiğimiz kariyerlerin önüne geçmesine izin vermeyiz," diye devam ediyor.

"Haklısın." Kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Kahretsin, yıllar önce bir kız arkadaş edinmeliydim."

"Bu tavsiye kolaydı. Şu anda sinir bozucu derecede iyi bir seks için sol böbreğimi verirdim."

"Kai'nin bir kardeşi var."

Bir kahkaha atıyor ve arkasındaki masaj masasına geri düşüyor. "Oraya gitme bile."

"Isaiah çok tatlı ve senden çok hoşlanıyor."

"Herkesle ilgileniyor. Ayrıca, bu kovulmak için kolay bir yol. Kariyerimi oyunculardan biriyle, hele de Isaiah ile geçireceğim bir gece için riske atmayacağımdan eminim."

"Ama onlarla arkadaş olabilirsin, değil mi? Sadece onlarla çıkamazsın?"

"Evet. Personel ve oyuncular arasındaki sıradan ilişkiler fesih sebebidir, ancak birkaç yıl önce bir oyuncunun eşi takım fotoğrafçısı olarak işe alınmıştı. İlişkilerinin ciddiyeti nedeniyle buna izin verildi."

"Ben personel sayılır mıyım? İnsanlar öğrenirse-"

Kennedy beni başından savdı. "Güven bana Miller, herkes zaten biliyor." "Ne?" İnanmayarak gülüyorum. "Nasıl?"

"Çünkü yine eski Ace gibi görünüyor, yüzünde bir gülümseme olan ve beyzbol oynadığı için mutlu ve minnettar olan. Geçen sezon Max'i öğrenmeden ve onu yetiştirmekle çok kötü bir iş yaptığına kendini inandırmadan önce tanıştığım versiyonu bu. Ama size söz veriyorum, bugün neden bulutların üzerinde dolaştığını bilmeyen tek bir kişi bile yok."

Saatini kontrol ederek masadan kalkıyor ve eğitim odasını hazırlamaya devam ediyor. "Ayrıca, sen Monty'nin kızıydın. Ne istersen yapabilirsin ve kimse aksini söylemeye çalışmayacak."

Telefonum cebimde çınlıyor.

Beyzbolcu Baba: *Hey, buralarda mısın? Max'i almaya gelebilir misin? Hazırlanmam lazım.*

Masadan kayarak kalkıyorum ve kollarımı Kennedy'ye arkadan doluyorum. "Teşekkürler, *dostum.*"

Kıkırdıyor. "Bir şey değil, *dostum.*"

Kai ve Max'i ziyaretçi kulübesinin dışında buluyorum. Kai çoktan kompresyon şortuna kadar soyunmuş, gerdirilmeye ve bantlanmaya hazır, temas halinde ve dağınık kahverengi saçları dalgalar arasında koşan parmaklarından geriye itilmiş.

Beni koridorda onlara doğru yürürken yakaladığında ilk gülümseyen o oluyor ama Max beni gördüğünde yüz ifadesi değişiyor ve babasını yansıtıyor.

Ciğerlerim bu manzaraya dayanamıyor. Kafamı karıştıran şey de bu. Neden bu ikisinin görüntüsü kalbimin *benim* çığlıklarımı atmasına neden oluyor?

Koridorda koşuyorum, yaklaştığımda eğiliyorum ve Max'e açık kollarıma doğru koşması için alan bırakıyorum.

"Ah, yakaladım seni!" Onunla güreşir gibi yapıyorum, onu kollarıma almadan önce gülüşünü duymak için gıdıklıyorum. Kai'ye doğru işaret ediyorum. "Babana biraz iyi şans ver."

"Baba!"

Kai bir elini oğlunun başının üzerinde gezdiriyor, dağınık saçlarını yolundan çekerek alnına bir öpücük konduruyor. "Yarın görüşürüz, tamam mı? Bu gece Miller için iyi ol. Seni seviyorum."

Max omzuma düşüyor ve Kai'nin hareketi izleyişini izliyorum, gözleri aramızda gidip gelirken dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. Sonra saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve oğluna yaptığı gibi dudaklarını alnıma götürmeyi düşündüğünü görebiliyorum.

Üçümüz daha fazla bir aile gibi görünemezdik, bu kadar yakın dururken bana bu şekilde dokunuyordu, özlemle. Sevgiyle.

Boğazımı temizliyorum ve anı bozmak için bir adım geri çekiliyorum.

Her zaman birbirimize dokunduk. Aramızdaki başka bir dil gibi kolaydı, ama şimdi işler farklı. Her şeyin arkasında bir anlam varmış gibi görünüyor.

Ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Orada iyi şanslar." Evet. Çok rahat. *İyi iş, ben.*

"Az önce bana baş parmağını mı gösterdin?"

Sanki hayatımda yaptığım en saçma şey değilmiş gibi tekrar yapıyorum. "Evet."

"Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce kelimenin tam anlamıyla içindeydin ve sen bana aferin mi veriyorsun?"

Kai'nin ağzında kibirli bir gülümseme yükselirken tükürüğümde boğuluyorum.

"Dediğim gibi, bu gece iyi şanslar. Umarım altın yıldızlı atışlar yaparsınız."

Bir kakhaha patlatır, gülümsemesinden çok parlak bir neşe yayılır. Kennedy haklıydı. Bugün farklı görünüyor. Çok hafif. Ve çok, *çok* iyi.

"Altın yıldızlı atış, ha?" Eminim dün gecenin anıları gözlerinde bir parıltı yaratmıştır. Aynı şekilde ben de bugün aynı anılar zihnime dolduğunda yüzümdeki bilmiş gülümsemeyi silemedim. "Şans için teşekkür ederim ama buna ihtiyacım yok."

"Hayır mı?"

"Benim tarafımda batıl inançlar var." "Ben olsam buna güvenmezdim."

"Oh, yapardım. Nasıl bir ağırlığa sahip olduğunu biliyorum. Bu yüzden iyi atış yapmamın ne kadar önemli olduğunu."

Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum. "Cuma gecesi Fenway'de başlıyorsun, bu yüzden ne olursa olsun sana iyi şanslar diyeceğim. Bu büyük bir şey ve kariyerinde sadece birkaç kez başına gelebilir, o yüzden keyfine bak."

Başını sallıyor. "Teşekkürler Mills. Edeceğim."

İkimiz de oyalanıyoruz, bunu nasıl bitireceğimizden emin değiliz.
E ğ i l i p beni öpmek istiyor gibi görünüyor ama kurallarım yüzünden öpemiyor.

Ben de bir şey yapmak yerine döndüm ve Max'i çıkışa doğru taşıdım.

"Hey, Miller?" diye seslenerek beni durdurdu.

"Öyle mi?"

"Söz veriyorum, devre arasında Max'i kontrol etmek için sana mesaj atmayacağım, ama beyzbol pantolonumun içinde kıcımın ne kadar güzel görüldüğüyle ilgili mesaj atmak istersen, buna kızmam."

Gülüşüm kolay geliyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Kai'nin gülümsemesi kendini beğenmiş ve heyecanlı ve hazırlanmak için kulüp binasına girerken ona çok yakışıyor.

Ve o gece, Max beşiğinde mışıl mışıl uyurken otel odasındaki televizyonda babasının maçını izliyorum. Kai her devrede şapkasının iç kısmına bakıyor, başparmağını köşeye sıkışmış bir şeyin üzerinde gezdiriyor ve dokuzuncu devrenin sonunda takım arkadaşlarının onun için heyecanla patlamasını izliyorum çünkü kariyerindeki ikinci sıfır vuruşunu tamamlamıştı.

Kendine yeni bir batıl inanç kazanıyor.

Bölüm 25

Kai

Boston serisindeki ikinci maçımız bugün erken saatlerdeydi. Öğleden sonra başladı, bu da Max'in sahada takılmak için geldiği anlamına geliyor. Çocuk bugünlerde ayaklarıyla o kadar meşgul ki Miller onu antrenman odasına ve saha ofislerine götürmeden önce sadece üç vuruş yapabildi ve oyunun geri kalanında etrafta koşturmasına izin verdi. İkisi otobüslerden önce otele döndüler, böylece Miller onu yatmaya hazırlayabildi ve ben de sahada her zamankinden daha uzun süre kaldım, dün geceki vuruşsuz oyunumla ilgili soru bombardımanına tutuldum.

Geçen maç vücuduma neler olduğunu açıklayamıyorum ama maça çıkmıştım. Her atış, tutuşumu terk ederken akıcı ve güçlü hissettirdi. Omzum, maçın sonlarına doğru atış yaptığımda genelde olduğu gibi ağrıyıyordu. Kendimi elektriklenmiş hissettim. Gençleşmiş.

Evet, biriyle yattım ama kariyerimin en iyi oyunlarından birini gerçekten sekse bağlayabilir miyim?

Harika bir seksti, yani evet, belki yapabilirim.

O gece bana kim olduğumu, neler sunabileceğimi hatırlatan bir şey vardı ve Miller gibi bir kadının, burada geçirdiği zamanın geri kalanı için bile olsa beni isteyebileceği fikri, etrafta yenilmezmişim gibi dolaşmama neden oldu. Açıkçası, bu oyunuma da yansdı.

Öte yandan o tamamen çıldırmış durumda ve neden olduğundan emin değilim. Bu onun fikriydi ve ben de onun kurallarına göre oynuyorum, ancak dün sanki aramızdaki her basit dokunuşun onu kilitleyeceğim, karısını öldüreceğim ve Chicago'dan ayrılmasını engellemek için içine bir bebek koyacağım anlamına geldiğini düşünüyordu.

Onun lanet kuralları. Benim koyduklarımdan daha kötü oldukları inkar edilemez. Artık birbirimize sahip olmanın tadını çıkarabiliriz ama sadece karanlıkta ve asla bir gecede değil. Yeterli gelmiyor. Ama yine de Miller Montgomery söz konusu olduğunda hiçbir şeyin yeterli olmayacağından endişeleniyorum çünkü onu herkesin içinde öpebilsem de yatağında uyutabilsem de gerçek şu ki üç hafta sonra gidecek ve kaçamağımız o zaman sona erecek.

Max'in henüz uyumadığını biliyorum ama yatma vakti yaklaşıyor, bu yüzden otel odama girdiğimde bunu mümkün olduğunca sessiz yapmaya dikkat ediyorum.

Ama ikisi benim odamda değil, bu yüzden Miller'ın odasına giriyorum ve onları köşedeki kanepede yatarken buluyorum. Max Miller'ın kucağında, başını göğsüne yaslamış. Etraflarında bir battaniye var, ama oğlumun pijamalarını giymiş olduğunu görebiliyorum, Miller ona bir hikaye okuyor, alçak sesle ve kısık sesle konuşuyor.

Burada olduğumu bilmiyorlar, bu yüzden onları birlikte izlemek için kapı çerçevesine yaslanarak anıyı çalıyorum.

Onun bu hali ilk gün tanıştığım halinden çok farklı. Artık onda bir sakinlik var. Burada oğlumla birlikte merkezlenmiş gibi görünüyor, ya da belki de bu sadece benim yansıtmam ve oğlumun iyiliği için böyle davranıyor.

Miller, farklı karakter sesleri yaratmak için tonlamasını hafifçe ayarlayarak okuyor ve Max buna bayılıyor. Miller'ın sesi erkeksi bir derinliğe büründüğünde kıkırdıyor, tizleştğinde ise tekrar gülüyor.

Miller oğlumun saçlarını okşamadan önce sayfayı çeviriyor, parmaklarını neredeyse dalgın bir şekilde saçlarında gezdiriyor. Oğlumun küçük mavi gözleri onun dokunuşuyla erirken ve okumasını dinlerken ağırlaşıyor.

Ve sonra onun kendinden geçtiğini fark ettiğinde dudaklarını başının üstüne bastırduğunda göğsüm iki katına çıkıyor.

Çok nazik ve doğal. Kolay ve düşünmeden yapılıyor. Oğluma şefkat gösterdiğimde tam olarak böyle oluyor.

Tanrım, birlikte çok tatlılar.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve zemin gıcırdayarak yumuşak anı bozuyor. İkisi bana doğru dönüp beni odada bulduklarında Max'in gözleri bir kez daha açılıyor.

İkisi de gülümsüyor.

"Baba." Max tek boş yumruğuyla uzanıyor, sanki beni yakalamaya çalışıyormuş gibi havayı kavırıyor.

"Merhaba, Bug." Odaya giriyorum, kanepenin yanına oturduğumda onlara katılıyorum. "Kitap mı okuyorsun?"

Miller'ın elindeki resimli çocuk kitabını işaret ederek "B" ile başlayan bir tür ses çıkarıyor. *Kitap* demenin onun versiyonu. "Evet, haklısın. Bu bir kitap."

Gözlerim Miller'ın kılere kayarken, heceleri hecelediğimden emin oluyorum ki hepsini duyabilsin. en az oğlum kadar uyuklu ve mutlu. "Ne kadar da rahat görünüyorsunuz."

Max'in saçlarını gözlerinin önünden çekiyorum, sonra aynısını ona yapıyorum çünkü şu anda onun kuralları umurumda değil. Sadece kısa bir süre daha burada kalacak, o yüzden şu anda ona nasıl davranmak istiyorsam öyle davranacağım - sanki benimmiş gibi.

"Bugün iyi miydi?" Şapkamı çıkarıp yere bırakıyorum çünkü kenarı onları görmemi engelliyor.

Miller uyuklu bir sırtıyla başını sallıyor, sonra gözleri baş aşağı duran şapkama kayıyor. "O da ne?"

Dikkatim onunkini takip ederek iç bandın içine sıkıştırılmış küçük fotoğrafı buluyor. Ona göstermek için çıkarıyorum, her oyun sırasında dokunduğum için kenarları aşınmış.

Max'in sadece yedi aylıkken çekilmiş küçük bir fotoğrafı. Hayatıma girip onu sonsuza dek değiştirdikten sadece birkaç hafta sonra.

Miller'ın yüzü bir iç çekişle yumuşuyor. "Atış yaparken her devreden önce buna dokunuyorsun. Dün gece gördüm."

"Evet. Hakemler her maçtan önce şapkamda bana avantaj sağlayabilecek şüpheli bir şey olmadığından emin olmak için kontrol etmek zorunda ama çoğu artık orada olduğunu biliyor. Saçma ve duygusal ama sahadayken ve stresliyken, işimin hayatımdaki en önemli şey olmadığını hatırlatıyor. Önemli olan o."

Dudaklarını büküyor, alttakini ısıyor. "Sen iyi bir babasın, Kai."

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum, bu sözleri biraz daha hak ettiğimi hissediyorum.

"Hadi yatağa gidelim." Bunu oğluma söylüyorum çünkü yatıya kalmak Miller'ın kurallarına aykırı.

Ona sınırlarının saçmalık olduğunu söylemek istiyorum ama daha iki gece önce kendi sınırlarımı görmezden gelmeye karar vermişken bunu söyleyecek özgürlüğe sahip değilim. Ve işte buradayım, bu yüzden bir dünya belanın içindeyim. Geleceğimde acı verici bir vedanın kaldığını hissedebiliyorum, yani evet ... belki de bir parçam onun da biraz bunu hissetmesini istiyor.

Max kollarımdayken Miller da beni odama kadar takip ediyor. Otel konaklamalarımız son zamanlarda daha akıcı hale geldi, sanki iki odamız tek bir oda olacakmış gibi. Eğer Miller Max'i yatmaya hazırlıyorsa, onu oyuncaklarından ve karmaşadan uzaklaştırmak için kendi odasına götürüyor. Ve eğer hepimiz bir aradaysak, gelip bizimle birlikte benim odamda vakit geçiriyor.

Odalarımızı ayıran kapıyı geçer geçmez Miller'ın telefonu çalıyor. Arka cebinden çıkarıyor, kaşlarının arasındaki derisi geriliyor.

"Kim o?"

"Violet. Menajerim." İçeri girmeden önce odasına doğru başını sallıyor ve konuşmasını gizli tutmak için kapıyı arkasından kapatıyor.

Anında paniğe kapıldım. Neden iş yerinden biri onu arasın ki? Üç hafta daha izinli. Üç hafta daha *benim*.

Max'i odamdaki sandalyeye götürüp göğsüme yaslıyorum, böylece gün bitmeden onunla biraz zaman geçirebiliyorum, yeni kaygımın birlikte geçirdiğimiz zamanı bölmesine izin vermemeye çalışıyorum. Miller'ın odasını işaret etmeden önce uykulu bir şekilde bana yerleşiyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor.

"Ne, Bug?"

Tekrar kapıyı işaret ediyor. "Mmm."

"Miller mı demeye çalışıyorsun?"

"Mmm."

"Evet, bu Miller." Sandalyede sallanıyorum, başımı ona bakmak için eğerken bir elimi sırtına sürüyorum. "Miller'ı seviyor musun?"

Muhtemelen ne sorduğumu bilmiyor ama yine de başını sallıyor, ses tonumdan soruyu anlıyor.

Az önce ne cevap verdiğini anlamasa bile, oğlumun o kızı sevdiğini biliyorum.

"İstedini biliyorum." Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "O da seni seviyor, dostum."

Dakikalar sonra Max kollarımda uyuyakaldı, ben de onu dikkatlice beşğine yerleştirdim, ışıkların çoğunu kapattım ama Miller odalarımız arasındaki kapıyı kırdığında rahat ve sakin ortam tamamen değişti.

Stres güzel yüzünden belli oluyor.

"Ben yatmaya gidiyorum."

O kapamadan önce kapıyı tutuyorum. "Neyin var?"

"Sadece yorgunum."

Saçmalık. O telefon görüşmesinden önce yorgundu ama artık değil. Şimdi üzgün.

"Ne istiyormuş?" "Kai-"

"Erken mi dönüyorsun?"

Soru çok muhtaç ve çaresiz geliyor ve belki de bu yönümü göstermek onun kurallarına aykırı, ama umurumda değil. Söz konusu o olduğunda her ikisi de olduğumu hızla öğreniyorum.

"Hayır... hayır, erken dönmeyeceğim. Yaklaşan makaleyle ilgiliydi ama bu da önemli bir şey değil."

Gülümsemeye zorluyor ama doğru görünmüyor. Hafif, şeytani ya da kirli değil. Onu hiç tanımıyorum.

Miller'ı daha önce de iş konusunda üzgün görmüştüm ama çoğunlukla mutfakta sorun yaşadığında. Yüzündeki bu stres önceki haliyle aynı değil gibi görünüyor. Benden bir adımdan daha az uzakta olmasına rağmen koyduğu mesafeyi hissedebiliyorum ve bu mesafe sadece "Ben biraz uyuyacağım. Yarın görüşürüz."

Ve kapıyı yüzüme kapattı.

O telefon görüşmesi de neydi öyle?

Miller eğlenceli olan. Vahşi olan. Ben hayattan bunaldığımda kendimi nasıl serbest bırakacağımı bilen kişi. Bir saat sonra, karanlıkta yatarken ve kapımızın altındaki ışık çatlağının hala onun odasından parladığını görürken, kardeşime mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Ben: *Uyanık mısın?*

Isaiah: *Evet.*

Ben: *Yalnız mısın yoksa misafirin mi var?*

O benim kardeşim. Sormak zorundayım.

Isaiah: *Yalnız. Yolumu değiştiriyorum, hatırladın mı?*

Tabii. Gelip Max'le bir saat kadar takılabilir misin? O zaten uyuyor ve Miller'ı odasından çıkarmam lazım.

Isaiah: *Kulağa sapıkça geliyor. Monty burnunun dibinde kızını otelden gizlice çıkardığını biliyor mu?*

Ben: *Lütfen kapa çeneni. Geliyor musun, gelmiyor musun?*

Isaiah: *Tanrım. Kırk sekiz saattir sevişmiyorsun ve yine mızımızlanıyorsun. Evet, geliyorum.*

Odalarımız arasındaki kapı kilitli değil. Haftalardır kilitli değildi, ben de kapıyı açtığımda Miller'ı masada oturmuş, dizüstü bilgisayarını açık ve not defteri dağınık karalamalarla kaplı, uyanık bir halde buluyorum. Çenesini dizine dayarken bir ayağını sandalyeye koymuş, bilgisayarın ışığı yüzünü aydınlatırken espresso kahvesi saçlarını bir düğüm halinde toplamış. O kadar yakın oturuyor ki, sanki ekrandaki bilgilerin sihirli bir şekilde beynine aktarılmasını umuyor ve kapı aralığından bile tarifler üzerinde stres yaşadığını anlayabiliyorum.

"Mills, mayonu giy. Benimle geliyorsun." Etrafında dönüyor. "Neden?"

"Çünkü havuzda omzumu gevşetmem gerekiyor."

"Ama-" Bilgisayarına doğru işaret ediyor.

"Takım elbiseni giymek zorunda değilsin ama benimle geliyorsun. Aslında, yine de çıplak olmanı tercih ederim."

Kıkırdıyor ve bilgisayarını kapatırken gözlerini deviriyor. "Peki."

Isaiah odama yerleştikten sonra Miller ve ben havuzu bulduk. Boston kışın donduğu için bunun kapalı bir havuz olacağını düşünmüştüm ama dışarıda ve çatı katında.

Yine o orman yeşili mayoyu giymiş ve artık altında ne olduğunu bildiğim için, havlusunu bir sandalyeye bırakıp kışını havuza doğru yürürken aval aval bakışlarımı gizlemeyi reddediyorum. Kalçaları sallanıyor, kalın kalçaları her adımda birbirine sürtünüyor, tüm o bronzlaşmış ve dövmele teniyle ağzımı sulandırıyor.

"İşte tam da bu yüzden benimle gelmene ihtiyacım vardı. İşte aradığım motivasyon buydu."

"Yani beni buraya sadece nesneleştirmek için mi getirdin?" diye soruyor suya girerken.

"Evet, tabii ki."

Arkadan takip ediyorum, mayomun içinde büyüyen ereksiyonumu ayarlamaya çalışıyorum, ama artık onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için neredeyse çıplak vücuduna bu kadar yakın olmanın cehennemde gitme şansı yok.

Hava karanlık ve havuz kapalı ama bir otelin havuzuna zorla girmek ikimiz için de yeni bir şey değil.

Miller ayakta durabileceği sığ bir yerde kalıyor ve ben de ona kafasını dinlemesi için biraz zaman tanıyarak birkaç yavaş tur atıyorum. Zaten bir dakika içinde oraya gireceğim.

Yanına döndüğümde havuz merdivenlerinin en üst basamağında oturuyordu. "Daha fazla dövme yaptırmaya ihtiyacım var," diyor ben sudan çıkarken.

"Bu da nereden çıktı?"

"Sadece sana bakarak. Teninde güzel duruyorlar."

"Pekala." Suyun içinden ona doğru yürüdüm. "Daha az kıyafet giymeni istiyorum."

"Bu da nereden çıktı?"

Omuz silkiyorum. "Sadece sana baktığım için."

Gülümsüyor, önceki stresi bir anlığına yok oluyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Islak saçlarımı geriye iterek soruyorum. "Hayır."

"Tamam. Neden yine de konuşmuyorsunuz?" Onu basamaktan çekiyorum, parmaklarım kollarından aşağı kayıyor, elleriyle oynuyorum ve belki suyun altında oldukları için ya da burada bunu görecektir başka kimse olmadığı için, ama fiziksel teması teslim oluyor.

Şansımı zorlayarak çıkıntıya yaslanıyorum ve onu önümde durması için yönlendiriyorum. Kollarımı arkadan beline doluyorum ve "Los Angeles'a gitmem gerek" dediğinde onu kendime yakın tutuyorum.

Donup kalıyorum, panik içime işliyor. "Ama dedin ki-"

"Temelli değil. Geri döneceğim ama dergi kapağı için fotoğrafçının Eylül'den önce fotoğrafları çekmesi ve düzenlemesi gerekiyor. İşe döndüğümde röportajı yapacağım ama dergi sayısı sanırım sadece iki hafta sonra çıkacak."

Sanki yenilgiye uğramış gibi başını göğsüme yaslıyor.

Bundan hoşlanmadım. Onun gitmesi fikri doğru gelmiyor. Ya oraya varır ve geri dönmek istemezse? Ya gerçek hayatına döndüğünde Chicago'da işinin bittiğini fark ederse?

Beynimi zorlayarak bir çözüm arıyorum. "Çekim için o mutfakta olmak zorunda mısın?"

"Hayır, ama Chicago'da hiç mutfak bağlantım yok."

"Benimkini kullan."

Bana bakarken başı geriye doğru savruluyor.

"Benimki işe yarar mı? Sadece fotoğraflar için, değil mi? Kendin söyledin, bakması güzel."

Kaşlarını çatıyor. "Evet, ama-" "O zaman anlaştık."

"Kai, emin misin? İşin içinde bir sürü insan olacak. Bütün bir gün boyunca evinizi ele geçirecekler."

"Eğer gitmenizi engelleyecekse, evet, eminim."

Miller'ın gözleri yumuşuyor, nefes vermeden önce yüzümde geziniyor ve tekrar bana yaslanıyor, ama bu sefer rahatlamış bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Şimdi biraz daha rahatladığına göre, ellerimin suyun altında dolaşmasına izin veriyorum, kaburgalarına sürtünüyorum. "Seni bu kadar strese sokan bu muydu? Önemli bir şey değil."

"Sanırım bundan sonra beni neyin beklediğini unuttum. Ya onu asla geri alamazsam, Kai? Ya artık yeterince iyi değilsem? Tüm hayatımı bu kariyerin peşinde koşarak geçirdim ve sonunda nereye geldim? Bir beyzbol takımı için çikolatalı kurabiye ve muzlu ekmek mi yapacağım? Tanrım." Yüzünü

Ellerini. "Bu benim için tüm yaz boyunca dalga geçemeyeceğim kadar önemli. İşe odaklanmalıydım ve şimdi çok hızlı bir şekilde yaklaşıyor ve hazırladığım hiçbir şey yok. Eleştirmenler tarafından canlı canlı yeneceğim ve-"

"Hey," diye yatıştırıyorum, ellerimi kollarında gezdirip yüzünden uzaklaştırıyorum. "Derin bir nefes al."

Avuç içlerimi omuzlarına kadar götürüp oradaki gerginliği hissederken dediğimi yapıyor. Etini yoğuruyorum. "Senin eğlenceli olan olman gerekiyordu, unuttun mu? Stresli olan benim."

Bir kahkaha atıyor, gerginlik biraz azalıyor ama yeterli değil.

Yalan söylemeyeceğim. Onun sözleri kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Mutfakta çalışamamasının ya da pratik yapamamasının sebebi benim. Tüm yaz boyunca dikkatini dağıttık, başarılı olmak için çok çalıştığı bu dünyadan uzak tuttuk ve şimdi panikliyor çünkü mutfakta kendine güvenini yeniden kazanması gereken haftaları ekibimle seyahat ederek ve oğluma bakarak geçirdi.

Başparmaklarımı omuzlarındaki gerginliğe bastırıyorum. "Tüm bunların içinde en kötü senaryo nedir?"

Bir an düşünür. "Asla eski havamı yakalayamam. Bir daha asla üst düzey bir tatlı yapamayacağım. Bekleme listemdeki şefler beni terk ediyor ve bir daha asla işe alınmıyorum. Sektörden ayrılmak zorunda kaldım ve kendimi bir marketin fırın bölümünde Karen'ın emeklilik partisi için pasta süslerken buldum, ama tabii ki mor krema menekşenin doğru tonu olmadığı için şikayet etti. Ben de ona küfrediyorum çünkü dünyada mordan çok patlıcana yaslanan kremasından daha kötü sorunlar var, bu da benim oradan da kovulmama neden oluyor ve şimdi babamın evinde yaşıyorum ve onun kanepesinde uyuyorum ve o yıkıcı bir hayal kırıklığına uğradı çünkü benim için tüm hayatını feda etti ve şimdi işsizim ve kanepede sörf yapıyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum, neyse ki o da bir kahkaha atıyor. "Çok dramatik, Mills."

"Olabilir."

"Böyle bir şey olmayacak. Lüks dünyadan ayrılсан bile, sen hala çok iyi bir fırıncısın. Kendi fırınını ya da aynı derecede harika bir şey açarsın. Kariyerinizde bulunduğunuz yere şans eseri gelmediniz. Çok çalışkansınız ve gülünç derecede yeteneklisiniz. Bu öylece değişmez."

Monty hakkında hiçbir şey söylemiyorum çünkü babasının hayal kırıklığı konusunda endişelenmesi tamamen saçma ve bence o da bunu biliyor. Adam kızına aya asılmış gibi bakıyor.

"Eve gittiğimizde mutfakta ciddi olmalıyım."

"Tamam," diye sakince kabul ediyorum. "Haklısın ama bu gece bu konuda hiçbir şey yapamazsın. O yüzden şimdi bu konuda stres yapmanın bir anlamı yok." Eğilerek omzunun üst kısmına bir öpücük konduruyorum. "Sana nasıl eğleneceğini hatırlatması gereken ben miyim?"

Dokunuşumla rahatlıyor ve kışını suyun altında kalçalarımın beşiğine bastırıyor. "Yazın başında olduğundan tamamen farklı bir adam gibisin."

"Evet, son iki gün içinde biriyle yattım ve hiç vuruş yapmadım, yani işler benim için iyiye gidiyor." Ellerimi karnının ve göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, başparmaklarımın uçları meme uçlarına değiyor. "Ayrıca, sana söyledim, eski Kai farklıydı. Vahşi bir çizgisi vardı."

"Hmm," diye mırıldanıyor bana karşı, vücudu dokunuşlarımla canlanıyor. "Peki yaşlı Kai eğlenmek için ne yapardı?"

Daha aşağıya inerek, kalçasına yaslanmış bikini altının ipleriyle oynuyorum. Bir tanesinin ucunu bulup çeğiştiriyorum. "Çıplak daldı."

Suya doğru bakarken kumaş açılıyor ve karşı kalçasındaki ipi çektiğimde Miller bana doğru kıvranıyor, poposu suyun içinde yüzüyor.

Çok sürmedi ve kaya gibi sertleştim.

"Kai." Ses tonunda uyarı var ama sesindeki ihtiyaç çok daha yüksek. "Yakalanabiliriz."

Kulak memesini ısırđım. "Bu da eğlencenin bir parçası, bebeğim."

Parmaklarımı kıvrımlarının arasına daldırmadan önce elimi aşağıya doğru kaydırıp karnının derisini sıyrıyorum. Amını avuçlayarak suyun altında hafifçe vuruyorum.

"Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi amcık, bunu biliyor musun?"

"Öyle mi?" Kısmen suyun içinde dengede durabilmek, ama çoğunlukla elimi olduğu yerde tutabilmek için kollarımı kavrarken sesi boğuk çıkıyor.

"Etrafımda ne kadar sıkı ve sıcak olduğuna inanamadım. O zamandan beri tek düşündüğüm sensin. Tadının ne kadar güzel olduğunu. Ne kadar ıslandığını."

İnliyor, vücudunun tüm uzunluğunu bana doğru yuvarlıyor.

Boğazının derisini ısırarak fısıldıyorum: "Tekrar içinde olmak istiyorum."

"O zaman yap ." Çevik parmakları şortumun üstündeki bağı çözüyor ve beni kavramak için içeri dalıyor.

İnleyerek başımı omzuna koyuyorum.

Harika hissediyor. Tıpkı geçen geceki gibi.

Suyun içinde beni okşuyor, kıcını bana doğru sürüyor.

Bir parmağımı amına sokuyorum ve neredeyse sadece bu yüzden parçalanıyor. "Beni becermelisin, Kai. Bu stresimi dağıtmak için iyi bir fırsat olur."

"Prezervatifim yok."

"Umurumda değil."

Ne dediğini bilmiyor. Düzgün düşünemeyecek kadar tahrik olmuş.

"Evet, biliyorsun Miller. Sadece umursadığını düşünmüyorsun çünkü amcığın şu anda parmaklarımın üzerinde ağlıyor."

Ve çok önemsedığimi biliyorum.

Sikimi kavıyor, sanki eli fikrimi değiştirebilirmiş gibi başparmağı başın etrafında dönüyor. Sürekli hatırlatıcım olan oğlum bu otelin içinde uyumuyor olsaydı, belki değiştirebilirdi.

Bacakları elimin etrafında kenetleniyor. "Madem bu konuda bir şey yapmayacaksın, o zaman benimle alay etmeyi bırak."

Bir parmağımı daha amına sokuyorum ve bir iniltiyle öne doğru düşmesine neden oluyorum.

"Seninle alay etmiyorum. Seni boşaltacağım. Sadece benim sikimle olmayacak."

"Ama sikini seviyorum."

Kıkırdıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum." Elini şaftımın etrafında döndürüyor ve çeviriyor. "Ve *lanet olsun*, o da seni seviyor."

Miller eğilip beni öpüyor, hevesli dudakları dudaklarımı buluyor. Beni sadece daha fazlasına yol açacağı zaman öpmesine biraz sinirlenerek geri dönmek istiyorum. Dün, maçtan önce kulüp binasının dışında dururken beni öpmesini istedim ama yapamadı. Ve şu anda her türlü zihin jimnastiğini yapıyor olsam da, dili ağzımın içine girdiğinde, onu gerçekten durdurmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

Mayomu çabucak çıkarıyor ve kendi mayosuyla birlikte suyun içinde yüzmesine izin veriyor. Boynunun arkasındaki ipleri hızlıca çekince üst kısmı aşağıya düşüyor ve sabırsız bir adam olduğum için kalan kısmını da çıkarıp atılmış kıyafetlerimizin arasına katılmak üzere suyun içinde bir yere atıyorum.

Gece esintisi vurduğunda meme uçları sertleşiyor, karnıma baskı yapıyor ve sikim kalçasına sürtünerek sürtünme ararken aynı derecede sertleşiyor. Ona bu gece bir şey yapmayacağımızı hatırlatmak zorundayım. Sadece bu vahşi kızın nasıl eğleneceğini hatırlamasını sağlıyoruz.

Ama sonra Miller vücudunu bana doğru sürtüyor ve aletimin başı klitorisine bastırıyor.

Göğsüme doğru inliyor ve hareketi tekrarlıyor.

"*Siktir*, Mills." Başımı onunkinin üzerine bıraktığımda kelimelerim nefes nefese bir çılgılığa dönüşüyor.

Parmaklarımı saçlarından geçirerek dikkatini kendime çekmek için çekiştiriyorum. "Amını bana sürtmeyi bırakmanı istiyorum."

"Elimde değil."

Onun güzel yüzüne bakıyorum. Darmadağınık, bana karşı gevşek düşüyor, suyun içinde benimkine karşı yuvarlanan kalçalarının yanı sıra vücudunu tamamen benim kontrolüme bırakıyor.

"Lanet olsun, Miller." Onu çevirip tekrar göğsüme doğru çekiyorum ve sikimin, amının kıvrımlarına doğru kayana kadar kıcının çizgisini takip etmesine izin veriyorum. Duygudan tıslıyorum, uzunluğumu çekirdeğine karşı kaydırırken kalçalarımı ona karşı sallıyorum. "Boşalmak için sikimi kullan ama sakın içine sokmaya kalkma."

Vücudunu yuvarlayarak tamamen ona doğru sürtünüyor.

Başım geriye düşüyor, gözlerim ayın üzerinde çünkü kutsal lanet, bu iyi hissettiriyor.

Üzerimde kıvranıyor, muhtaç ve çaresiz, ama onu prezervatifsiz becermeyeceğim. Bunun yerine, kalçalarını suyun altında buluyorum ve onları birbirine itiyorum, bacaklarını birbirinin üzerinden geçirerek aletimdeki tutuşunu sıkılaştırıyorum ve aletimin içine girmesi için sıkı bir kanal oluşturuyorum.

"Oh Tanrım." Kıcını leğen kemiğime doğru sallıyor, içinde olmadan sikime biniyor.

Suyun altında bile ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. Islak, ama beni delirmeye yakın bir şekilde mırıldanırken kendi uyarılmışlığıyla.

Bu tam bir işkence. Ne düşünüyordum ki ben? Her öğüttüğünde, aletimin başı onun açıklığını dürtüyor ve tek ihtiyacım olan küçük bir kayma ve ben onun içinde olurdum. Çıplak.

Bir daha asla odamdan prezervatifsiz çıkmayacağım.

Gürültücü. Çıplak. Mükemmel. Boston'un ışıkları altımızda parlarken halka açık bir yerdeyiz. Ama hiçbir şekilde

Onu durduruyorum. Miller'ın boşalmasını izlemek ve duymak hızla yeni bir bağımlılık haline geldi ve o beni terk ettiğinde bunu nasıl engelleyeceğimi bilmiyorum.

Kalçalarımı arkadan ona doğru sallıyorum ve sikimin başı kazara açıklığının hemen yanından kayıyor.

İkimiz de donup kalıyoruz ve ikimizin de tam burada ve şu anda birbirimize tamamen batmamak için gösterdiğimiz kısıtlamadan çok etkilendim.

"Miller-"

"Lütfen."

Göğsümüz ağır nefesler ve bekleyişle çarpıyor. Onu tam burada alabilirdim. Kalçalarımı öne doğru eğebilir ve onun içinde olabilirdim. Çok cezbedici ama yapamam.

Bunun yerine, onu üzerimden çekip sudan çıkarıyorum, havuzun kenarına oturtuyorum, dizlerini bükerek ayaklarının betona basmasını sağlıyorum.

Sonra onu yiyip bitireceğim.

Ağzımı onun etrafında kenetliyorum, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken, göbeğinin üzerinde uzun, kontrollü vuruşlar yapıyorum.

"Oh," diye ağlıyor, saçımı çekiyor. "Evet, Kai. Tam orada."

Bacaklarının arasından yukarı baktığımda onu başını geriye atmış, ay ışığının altında göğüsleri kabarmış halde buluyorum. Bacakları yanaklarımı sıkıca sarıyor, amı dilime karşı titreşiyor.

Sanırım cennetim böyle bir yer olacak ve eğer öyle değilse, o zaman gerçekten gitmek istemiyorum.

Miller çılgınca ama gevşek, kalçalarını ağzıma doğru sallayıp orgazm olurken vücudu üzerinde hiçbir kontrolü yok. Parmakları saçlarımı sıkıyor, karnı kasılıyor ve o kadar yüksek sesle inliyor ki yakalanmamamızın imkânı yok.

"İşte orada," diye fısıldıyorum kalbine doğru ve sözlerim vücudunu titretiyor.

"Kai. . . Kai, geliyorum."

Vücudu titrerken bacakları sıkılıyor, etrafımda kenetleniyor ve orgazmı onu ele geçirdiğinde tek yapabildiğim izlemek oluyor.

Islak, kasları kasılıyor. Kızarmış ten, büyümüş gözler. Takma adımı gece gökyüzüne haykırırken çok güzeldi. Bana karşı yuvarlanıyor ve kıvranıyor, aynı tempoda onu tadarken her son saniyeyi arıyor, yüzümde sürmesine izin verirken, bu kızın benim yüzümden parçalandığında ne kadar çarpıcı olduğunu izlemek için en iyi manzaraya sahip.

Aletim zonkluyor, bu gece hiç hareket etmediği için acı verici bir şekilde kızgınım, ama odama döndüğümde duşta onunla ilgileneceğim. Her durgun vuruş, Miller boşalırken adımını haykırdığında çıkan sesin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak yapılacak.

Tıpkı o telefon görüşmesinden önce olduğu gibi doygun ve uykulu bir şekilde yere uzanıyor. Tam da onu odasından çıkardığımda umduğum gibi.

Aminı öpüyorum, hassas etine hafifçe dokunarak bitiriyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Başını sallıyor. "Çok daha iyi."

"Güzel." Kollarından çekerek onu çıkıntıdan kaldırdım ve benimle birlikte suya geri dönmesini sağladım. "Hadi seni yatağa götürelim."

Bana sarılmış halde onu merdivenlere taşıyorum, dinlenmesi için bir basamağa koyuyorum ama yine de iniltisini duyan ve bizi basmaya karar veren biri olursa diye suyun çıplak vücudunu kaplayacağı kadar derin.

Bu arada ben de havuz boyunca yüzerek, merdivenlerde onunla buluşmadan önce atılmış mayolarımızı topluyorum. Mayosunu düzelterip parçaları ona geri veriyorum ve o yeniden giyinirken ben de sudan çıkıp ona bir havlu alıyorum, onunkini örtmeden kendi çıplak bedenimi örtme zahmetine girmiyorum.

Aletim vücudumdan dışarı doğru çıkarken serbest bırakılmaya ne kadar hazır olduğumu gururla sergiliyor. En üst merdivende oturduğu yere bir havlu götürürken ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum, hala doğduğu günkü kadar çıplak.

Açık havluyla eğildiğimde, sadece onu tutmuyor. Beni de tutuyor.

Kıçım havuzun beton çıkıntısına çarpana kadar beni kendi seviyesine çekiyor.

"Nesin sen-" ama bana doğru sinsice yaklaştığını fark ettiğimde kelimelerim dilimde kayboluyor.

Miller tek bir hareketle ıslak saçlarını omuzlarının bir tarafına savuruyor ve şaftımı kökünden ucuna kadar yalıyor.

"*Siktir*," diye nefes veriyorum. "Mills, evet lütfen."

Dudaklarında bir gülümsemeyle, onları açıyor ve uzunluğumu sıcak, bekleyen ağzına kaydırıyor.

"Aman Tanrım, bebeğim, evet. Aynen böyle."

Miller hevesle havuzun en üst basamağında dizlerinin üzerine çökmüş, sikimi buzlu şeker gibi emiyor. Saçlarını avucumda toplayarak üzerine kıvrılıyorum.

Böylece daha iyi görebiliyorum. Aletimin üzerinde sallanırken göğüsleri zıplıyor, beni o kadar derine alıyor ki boğazının arkasına vuruyorum.

"*Tanrım.*" Gözlerim geri yuvarlandı.

Elleriyle uyluklarımın üzerinde dolaşıp kaslarımı sıkıyor. Parmaklarını sikimin üzerindeki küçük kasık kıllarının üzerinde gezdirmeden önce bacaklarımdaki ve kalçalarımdaki mürekkepli derinin izini sürüyor. Hayatımın en hevesli oral seksinde yutulan aynı horoz.

Kafatasını kucaklarken kalçalarım yukarı kalkıyor, izlemek için kıvrılıyorum.

Ama sonra Miller avuçlarını göğsüme bastırarak beni çimento zemine yaslanmam için yönlendiriyor. Öyle yapıyorum, bir dirseğimin üzerine yaslanıyorum, bir dizim bükülmüş, diğer bacağım suyun içinde serbestçe sallanırken ayağım çıkıntıya tünemiş.

Miller çalışmaya devam ederken uzun bedenim uzuyor.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim de yaz ay ışığı altında büyüleyici bir kadın tarafından sikim emiliyor? Kendimi kral gibi hissediyorum.

Ve sonra inliyor. Ağzı sikimle doluyken inliyor.

Saçlarını tekrar topluyorum, tek elimle başını avuçlarken kafatasına doğru tutuyorum ve onu arzuladığım tempoda zıplatıyorum. Miller uzunluğuma karşı inliyor ama devam ediyor. Alıştırıyor ve yalıyor, ucunu emiyor.

En üst basamakta bacaklarını birbirine kenetliyor, sanki bu onu o kadar tahrik ediyor ki tekrar boşalmak istiyor.

Elini aşağı kaydırarak taşaklarımı avuçluyor ve vücudumdaki her kas ateşlenerek orgazmımı tutmaya çalışıyor. Şaftımı hem eliyle hem de dudaklarıyla okşuyor, en çılgın tempo ve sürtünmeyi yaratıyor. Miller tükürüğünü kayganlaştırıcı olarak kullanarak benden ayrılıyor ve bunun yerine sadece eliyle beni sarsıyor.

Bana bakıyor, dili dışarı fırlayıp tepemin altını okşarken o yeşil gözleri muzip.

"*Lanet olsun.* Beni öldürüyorsun." Vücudum tekrar sarsılıyor, bırakmam için yalvarıyor ama ben bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum. Sabah biri havuzu yeniden açmak için yanımıza gelene kadar bütün gecemi burada geçirmek istiyorum.

Şaftımdan aşağı doğru bir yol öpüyor ve elini beni okşamak için birlikte kullanıyor. Islak tenimizin birlikte kayarken çıkardığı sesler, benim muhtaç seslerim dışında burada duyabileceğiniz tek şey. Miller bir tanesini ağzına almadan önce taşaklarımın hassas derisini yalıyor ve aynı anda bana mastürbasyon yapıyor.

Ve tüm bu süre boyunca beni izliyor, sanki dağılacığım anı bekliyormuş gibi.

"Ben ... gidiyorum." Kelimelerim güdük kaldı. "Geleceğim."

Sadece devam ediyor, kalın ve şişmiş şaftım elinde zonklayana kadar yetenekli dilini emiyor ve döndürüyor.

Miller hareketlerine devam ederken uzun sarsıntılarla döller karnımı süslüyor, dışarı fışkırıyor. Tüm vücudum geriliyor ve o kadar sert boşalıyorum ki ciğerlerim çalışmayı bırakıyor, görüşüm köşelerde kayboluyor.

Yine de bir şekilde Miller'ı bacaklarımın arasında görebiliyorum. Kendini beğenmiş ve çok memnun, sanki birbirimizi gördüğümüz ilk günden beri içimdeki hayatı emmeyi dört gözle bekliyormuş gibi.

Bence o biraz deli olabilir. En sevdiğim çılgınlık türü ama yine de çılgın.

Aletim tükendiğinde derin bir nefes alıyorum ve tamamen bitmiş bir halde beton çıkıntıya geri düşüyorum. Miller çıplak vücudumun üzerinde sürünüyor, karnımdaki döl yolunu yalarken göğüsleri yumuşayan sikime sürtünüyor.

Tek yapabildiğim inanamayarak gülmek. Nasıl oluyor da bu benim hayatım oluyor? "Hangi cehennemden geldin sen?"

Kalçalarımın üzerine oturuyor, avuç içleri göğüslerimde sabitlenmiş ve aletim tamamen bitmemiş olsaydı, prezervatif kuralımı siktir et diyebilir ve onu tam burada becerebilirdim.

İyi bir oral seksin gücü sanırım. Aptalca şeyler yaptırıyor. "Bu inanılmazdı." Nefes alıyorum.

"Sana söylemiştim. Altın yıldızlı kafa." Sanki tekrar tadıma bakacakmış gibi dudaklarını yalamadan önce, her şeyi bilerek sırtıyor.

İkimiz de gülüyoruz, gece gökyüzünün altında cırılçıplak, Miller üzerime uzanmadan önce, ben onu tutarken başını boynumun kıvrımına sokuyor, bir avucumu çıplak omurgasında gezdiriyorum.

Yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya olsak da onu orada tutuyorum, çünkü iki yatağımızın olduğu içeri girer girmez benimkinde olmayacağını biliyorum.

Fazla samimi. Ona fazla bağlı. Çünkü birbirlerini bir araya getirdikten sonra yıldızların altında çıplak yatmak çok da samimi değil.

"Teşekkür ederim," diye nefes veriyor boynuma karşı. "Bana gerçek hayatı bir anlığına unutturduğun için."

Sözleri karşısında gözlerim kapanıyor. Bu gerçek hayat. Bu *benim* gerçek hayatım.

Sanki zaten bilmiyormuşum gibi, bu an, o kendi evine döndüğünde mahvolacağımı bir kez daha hatırlattı.

Bölüm 26

Kai

"Isaiah, bu gece bize geliyorsun." Kendi sahamızdaki antrenmandan sonra dolabımdan arabamın anahtarlarını, cüzdanımı ve telefonumu alıyorum. "Cody ve Trav, siz de."

Isaiah duştan çıktığında belinde havludan başka bir şey yoktu. "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Cody'nin kaşları havaya kalktı. "Evet, Beyzbol

Baba." "Bana böyle hitap edemezsin."

"Hayır," diye araya giriyor Travis. "Sadece koçun kızının ona böyle hitap etme izni var."

"Evet, şey, seninle tartışmayacağım nedenlerden dolayı, bana istediği gibi hitap edebilir."

"Güven bana, Ace. Koçun kızının sana neden 'baba' dediğini hepimiz biliyoruz," diyor Cody. "Peki neden geliyoruz?"

"Miller bu gece evde bazı yeni tarifler üzerinde çalışıyor ve onu heyecanlandırmak için benden başka insanlara ihtiyacım var. O yüzden gelin, yiyin ve önünüze hangi tatlıyı koyarsa koysun ona övgüler düzün."

"Bunu sadece söylemeliydin. Gelmemi istemene bile gerek kalmazdı. Öylece gelirdim." Isaiah gömleğini tekrar giyer. "Belki Kennedy'yi de davet etmelisin."

"İş dışında takımla takılmak istemiyor." "Ama şu anda Miller'la arkadaş, o yüzden muhtemelen hoşuna gider." "O zaman devam et ve onu davet et."

Isaiah yenilgiyle iç geçirir. "Eğer soran ben olursam kesinlikle hayır diyecektir. Cody." Kardeşim birinci kalecimize doğru döndü. "Ona soracak mısın?"

"Neden?" diye gülüyor. "Seninle vakit geçirmesi için onu kandırayım diye mi?" "Şey ... evet. Aynen öyle."

Soyunma odasından çıkmadan önce banktan şapkamı aldım. "Yedi gibi gel."

Otoparka varmadan önce keskin bir sola dönüp Monty'nin ofisine giden köşeyi dönüyorum. Kapı zaten hafifçe çatlamıştı, bu yüzden parmak eklemlerimi tahtaya vurup kendimi içeri bırakıyorum.

"Hey, Ace." Bilgisayar ekranının üzerinden bana zar zor bakıyor. "Kolun nasıl?"

"Güzel."

"Eğitim odasında biraz zaman geçirdin mi? Personelin üzerinde çalışmasına izin verdin mi?" Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. "Oturdum."

Monty sonunda gözlerini bilgisayardan ayırdı. "Bana söylemek istediğin bir şey olduğu için burada olduğunu varsayıyorum."

Şok olmuş ve rahatsız edici bir kahkaha atıyorum. *Hayatımı sikeyim.*

"Sana söylemek *ister misin?*" diye sordum. "Hiç şansın yok. Bir şey mi var? sana söylemeli miyim?"

Muhtemelen." "Peki, söyleyecek misin?"

Gözlerinin içine bakıp kızıyla yattığımı söyleyecek miyim? Kesinlikle hayır.

"Bu sefer beşinci savunmamı yapacağım, Monty."

Kendi kendine gülüyor, belli ki ne kadar rahatsız olduğumla eğleniyor. Konuyu değiştiriyorum. "Bu gece boş musun?"

"Öyleyim. Millie yemeğe çıkmak istiyor mu diye bakmaya gidiyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Yoksa meşgul mü?"

Tanrım, bu çok garip. Altı hafta önce kıza katlanamayacağımı düşünüyordum ama şimdi onun programını babasından daha iyi biliyorum. Ve o da benim kadar iyi biliyor ki, eğer kız boş değilse, benimle olduğu içindir.

"Bildiğim kadarıyla öyle, ama akşam yemeğini bizim evde yemeye ne dersiniz? -Onun yerine *benim* evimi mi?"

Hatam karşısında dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Bunu yapabilirim."

"Harika. Ve sonra, biraz burada kalmanı istiyorum. Miller bu akşamki iş için bazı tarifler üzerinde çalışıyor. Henüz öyle olduğunu bilmiyor ama bence sen de orada olursan ona yardımcı olursun."

Monty sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ellerini karnının üzerinde kavuşturuyor, ses tonu şüphe dolu. "Ne planlıyorsun, Ace?"

Ben de arkama yaslanıp bacaklarımı önüme doğru uzatıyorum. Sanırım bu adam Monty'den başka biri olsaydı, bu kadar dürüst olmaktan rahatsız olurdu, ama Miller'ın babası olmaktan öte, o benim arkadaşım.

"Bak, geçen gece işle ilgili bir telefon aldı ve mutfakta fazla zamanı olmadığı için oldukça üzgündü. Bu benim hatam.

Bu akşam takımdan bazı çocuklar gelip onun hazırladığı her şeyi deneyecekler. Mutfakta kendine olan güvenini yeniden kazanması gerekiyor ve herkesten çok Miller'ın *sizi* etkilemek istediğini biliyorum."

Başını iki yana sallar. "Bu çok saçma. Ondan her zaman etkilenmişimdir."

"Biliyorum. Güven bana, biliyorum, ama ..." *Hay sikeyim.* Monty'ye benden daha iyi tanıdığı belli olan kendi kızından nasıl bahsedebilirim ki? "O ödülü kazanmadan önceki seviyesine geri dönmek için üzerinde büyük bir baskı var ve senden iyi bir iş çıkardığını duymak bu yükü hafifletmeye yardımcı olur diye düşünüyorum."

Monty duraksıyor, anlattıklarım karşısında biraz kafası karışıyor ama sonunda yumuşuyor. "Tamam, orada olacağım."

"Harika." Başımı sallayarak sandalyeden kalkıyorum ama beni kapıda durduruyor.

"Gitmesini istemediğini biliyorum, o zaman neden bunu yapmasına yardım ediyorsun?"

Lanet olsun.

Ne kadar derin olduğumu anlamadan bu soruya cevap vermenin bir yolu yok.

Ağır bir iç çekişle tekrar sandalyeye gömülüyorum. "Çünkü bu onun hayali ve bu hayalin peşinden gitmesine yardım edemeyecek kadar ona değer veriyorum, bu uğruna çalıştığı her şeyi elde ettiğinde yanında olamayacağım anlamına gelse bile."

Monty beni izliyor, herhangi bir saçmalık belirtisi arıyor, eminim. Keşke yalan söylüyor olsaydım. Keşke onun kalması için elimden gelen her şeyi vicdanım rahat bir şekilde yapabilecek kadar ahmak olmasaydım. Ama hayallerinden vazgeçmesinin sebebi ben olmayacağım.

"Onun için iyisin, Ace."

"Hayır, öyle değil."

"Oh, öyle değil, ha? Yani burada oturup bana kızımın yattığını ama bunun bir şey ifade etmediğini mi söyleyeceksin? Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

Lanet olsun. Bugün ofisine hiç gelmemeliydim.

"Hey, bana bakma." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Eğer bu konuşmayı yapmak istiyorsan, kız arkadaşınla seksle ilgili koyduğu kurallar hakkında konuş."

Monty yüzünü buruşturuyor.

"Tanrım. Senin önünde *seks* dediğime inanamıyorum."

"Evet, bunu bir daha asla yapmayalım, özellikle de kızım söz konusu olduğunda." Sandalyesine geri oturur. "Siz ikiniz bunu göremeyecek kadar kör ya da kabul edemeyecek kadar inatçı olsanız bile, bunun ne olduğunu biliyorum."

"O gidiyor." Bir açıklama aradığımda dudaklarımdan dökülen en sevmediğim iki kelime.

"Öyle," diye kabul ediyor Monty. "Bu olduğunda iyi olacak mısınız?"

Masanın üzerinden ona bakıyorum ve yalan söylüyorum. "İyi olmanın bir yolunu bulacağım."

Gülümsemesi acıma dolu. Şimdi de kızıyla yattığım adamdan *merhamet görüyorum*. Harika.

"Konuşmamızı hatırlıyorsun, değil mi?"

Miller'dan kalmasını, hayallerini geride bırakıp benimle ve oğlumla birlikte yaşamaya başlamasını isteme dürtüsü hissettiğimde onunla konuşmamı istediği zamandan bahsediyor.

Dürtü her gün orada, ama ondan bunu istemeyeceğim. Onun istediği bu değil ve benim de onun reddini duyacak gücüm yok.

Miller onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi göstermeme izin vermiyor, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey ona davranışlarımla anlatmak. Hayallerini desteklemek, istediği her şeyin peşinden koşmasına yardımcı olmak. Sonunda beni öldürecek olsa da bunu yapmaya devam edeceğim çünkü ne yazık ki ben ve oğlumla basit bir hayatın onun için asla yeterli olmayacağının farkındayım.

"Hatırlıyorum," diyorum. "Ama onun için önemli olan bu değil. İşe döndüğünde onu bekleyen pek çok fırsat var."

Monty bana anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Bu gece ne zaman orada olmalıyım? Max'in hâlâ uyanık olabileceği kadar erken olsun. Küçük adamımı görmek istiyorum."

"Altı mı?"

"Orada olacağım."

Bir kez daha gitmek için ayağa kalkıyorum ama gözlerim Monty'nin masasında duran resme takılıyor. Miller parlak sarı softbol formasıyla, dizinin üzerinde atıcı eldiveniyle diz çökmüş.

"Bunlardan kaç tane var?" Çerçeveyi işaret ediyorum. Bir tane evinde, bir tane Chicago'daki ofisinde, bir tane de deplasman maçları için seyahat çantasında olduğunu biliyorum. Sanırım cüzdanında bile bir tane olabilir.

"Bilmiyorum. Üç ya da dört."

"Neden?"

"Neden şapkanızda Max'in fotoğrafı var?"

Touché.

"İşin ya da hayatın stresi çok fazla gelmeye başladığında bana neyin önemli olduğunu hatırlatmak için."

"Aynen öyle."

Tereddüt etmeden ya da izin istemeden çerçeveyi masasından aldım ve arkasındaki klipsi açtım. Fotoğraf küçük, belki sadece iki ya da üç inç yüksekliğinde ve Max'in şapkamdaki fotoğrafının yanına mükemmel bir şekilde oturuyor.

Ben boş çerçeveyi masasına geri koyarken Monty sessizliğini koruyor. "Kapa çeneni."

Gülüyor. "Ben bir şey söylemedim."

Miller'ın fotoğrafını bandın altına, Max'inkine yakın bir yere sıkıştırıyorum ve başparmağımı her iki kenarda gezdiriyorum. "Burada kaç yaşındaydı?"

"On üç olabilir mi?" "Mutlu görünüyor."

"Öyleydi. Gerçekten mutlu bir çocuktuk, tıpkı sizinki gibi."

Monty iyi olduğumu nazikçe hatırlatıyor. Bu onun bana Max'in iyi olduğuna dair güvence verme şekli. Tıpkı onun yaptığı gibi, ben de iyi bir iş çıkarıyorum. Ama şu anda sadece oğlumun yanındaki fotoğraftaki kız yüzünden iyi bir iş çıkarıyorum.

Şapkamı geri taktım ve ofisinden çıktım.

Eve vardığımda ellerim alışveriş poşetleriyle doluydu. Ev boş ve sessiz, bu yüzden alışveriş torbalarını mutfak adasına koyduktan sonra Max ve Miller'ı aramak için arka bahçeye doğru ilerliyorum.

Oğlumun kahkahaları arka sürgünün camında yankılanıyor ve sürgüyü açtığımda onu su masasında bezinden başka bir şey giymemiş, küçük bir kovadan biraz daha büyük bir kovaya su dökerken sıçrayıp alkışlarken buluyorum. Miller yere oturuyor ve onunla birlikte alkışlıyor, sıcak bir Ağustos günü için mükemmel olan suda sıırıslam olurken ona tezahürat yapıyor.

Arka verandada dururken göz göze geldiğimizde bana küçük bir el sallıyor. Max onun elini takip ediyor ve yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle bana doğru koşarken kollarını başının üzerine kaldırıyor.

"İşte benim oğlum."

"Baba," diye ciyaklıyor.

Islak küçük bedenini kollarımın arasına alıyorum ve kolumun üzerine oturması için kaldırıyorum. Miller arkamdan geliyor ve oğlumu öptüğümde,

eğilip onu da öpmek için can atıyorum. Bu normal, günlük bir an,

Anılarımin içine mühürlemek istediğim bir an çünkü bunlar önemli olan anlar.

Ama bunu bir öpücükle mühürlemiyorum çünkü yumuşak, kolay öpücükler onun için kurallara aykırı.

Eve doğru başımı salladım. "Gel."

"Malakai," diye azarlıyor. "Uygunsuz."

Başımı sallayarak yanımdan geçmesine izin verdim ve kışına bir tokat attım. "O pis aklını içeri sok."

Tezgâhın üzerinde yiyecekleri buluyor. "Bunları yerleştirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bunları karıştırması için ona bir saniye veriyorum. Daha fazla un, şeker, esmer şeker ve süt çıkardı. Yerel bir pastaneden bulabildiğim en iyi çikolatayı aldım. Raftaki en pahalı vanilya özütünü satın aldım. Dükkânın sunduğu her çeşit meyveyi aldım.

"Nana!" Max bir demet çıkardığında bağıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ben değilim. Sen

yapıyorsun." "Ne

yapıyorum?"

"Nasıl istersen." Max'i kollarıma alıyorum. Neredeyse on yedi aylık olduğu için ağırlaşmaya başlamıştı. "Çok fazla yolda olduğumuz için yaratmaya zamanın olmadı, bu yüzden bu gece Max'le ben ilgileneceğim ve sen de işe koyulacaksın. Birinin tatlılarını denediğini gördüğünde ve tepkilerini ölçtüğünde mutfakta daha başarılı olduğunu biliyorum. Belki de seni mutlu eden şeye geri dönmeli ve değer verdiğin insanlar için pişirmelisin diye düşündüm, bu yüzden ekipten birkaç kişi geliyor. Baban da. Sen ne yapmak istersen, biz de onu yemek isteriz."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece market ürünlerine bakıyor. "Umarım sorun olmaz."

Miller'ın burnu pembe bir renk alır ama o kız ağlamaz. "İyiden de öte." Çarpık bir gülümsemeyle bana döndü. "Teşekkür ederim, Kai."

"Bütün yaz seni çaldıktan sonra en azından bunu yapabilirim."

Karşı koyamayacağım kadar yumuşak ve savunmasız görünüyor, ben de onun kurallarını çiğneyerek başını kavrayıp göğsüme çekiyorum ve saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum. Diğer kolumdaki Max de bunu fark ediyor ve vücudunu ikiye ayırarak onun başına da yarım yamalak bir öpücük konduruyor.

Gülüyor ve başını kaldırıp gururlu oğluma bakıyor. "Teşekkürler, Bug."

Bölüm 27

Miller

Violet: Lütfen bana yeni tariflerinize kilitlendiğinizi ve mutfağa geri döndüğünüzü söyleyin? Ayrıca Food & Wine fotoğraf çekimi önümüzdeki salı yapılacaktır. Sabah 6'da hazırlanmak için evde olacaklar.

Ben: Bu akşam tarifleri tamamlıyorum. Kai benim için her şeyi planladı. Gerçekten çok tatlı. Ve Salı günü çalışmıyor.

Kai'nin deplasmanda maçı var.

Violet: Birinden uzak duramaz mısın? Eminim tek bir geziyi kendi başına halledebilir. Bu çok önemli.

Ben: Hayır, kaçırırım. Önümüzdeki Cuma nasıl?

Violet: Çekim koordinatörüne sorarım. Chef Maven hangi gün Kaliforniya'da olmayı planladığınızı sordu. Ayın 1'i olduğunu teyit edebilir miyim? Chicago'dan 29'unda Pazar günü yola çıkacaksınız, doğru mu?

Doğru. İki hafta içinde.

Violet: Tanrıya şükür. Yemek dünyası seni özleyiyor, Miller. Gelen kutum yemek blogger'larının seninle küçük yaz aran hakkında röportaj yapmak istedikleri e-postalarla dolu, son birkaç hafta içinde programının üzerine bir yıllık danışmanlık işi daha eklediğimden bahsetmiyorum bile!

Ben: Harika. Sabırsızlanıyorum.

Violet: Alaycılığın çok açık ve net, ama şu anda patlıyorsun, Şef. Bu heyecan verici. Bu senin için her şeyin başlangıcı. İki hafta sonra görüşürüz!

Isaiah önüne koyduğum son tabağı işaret ederek, "İşte bu," diyor.

Bu gece her bir tatlımı "o" olarak kabul etti.

Cody bir ağız dolusu inliyor, Travis'in gözleri büyüyor ve babam bütün gece olduğu gibi gururlu bir gülümseme takınıyor. Kendimi diğer herkesi kontrol etmeden önce onun onayını ararken buldum.

"Bu ne?" Isaiah üçüncü lokmasını almadan önce bir lokma daha alıyor ama Kai kendi kaşığına doldurmak için onun kaşığını yoldan çekiyor çünkü henüz deneme şansı olmamış.

Ellerimi omzuma attığım havluya siliyorum. "Bu çilekli limonlu lor. Dilinizde hissettiğiniz o hafif şok, roze sorbe ile eşleştirilmiş ev yapımı bir pop rock. İçinde biraz da Voatsiperifery biberi var, yani biraz daha bitkisel ve çiçeksi notaları olan bir karabiber. Genellikle yemek pişirmek için kullanılır ama bence limonla iyi bir ikili oluşturuyor."

Çocukların hepsi çiğnemeyi bırakıyor, sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyorlar. İş arkadaşlarımla tatlı hakkında konuştuğumda anlaşılıyorum ama sektör dışındakilere anlattığımda sanki onlarla başka bir dilde konuşuyormuşum gibi geliyor.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Isaiah. "Ama bu harika bir şey ve bunu dergi için yapmalısın."

"Lezzet profilinin makalenin sonbahar sürümü için biraz fazla yazlık olduğunu düşünüyorum, ancak çilekleri ve limonu gördüm ve ne olursa olsun diye düşündüm. Biraz eğleneceğim ve deney yapacağım."

Deneyler yaptım. Çocukların denemesi için beş yeni tatlı yaptım. Boston'daki pastanedeyken aklıma gelen fûme fındık pralin kremasıyla doldurulmuş bitter çikolatalı silindir anında başarılı oldu ve böğürtlen kompostosuyla kaplanmış bir mozzarella cheesecake yarattığımda kendimi bile etkiledim.

Tek bir şeyi bile yakmadım, hiçbir parçasıyla mücadele etmedim. Yapabileceğimi bildiğimden daha fazla değer verdiğim insanları beslediğim için mutlu ve heyecanlıydım. En iyi olduğum konuda hala başarılı olabileceğimi bilmek beni çok rahatlatmış.

"Baba, ne düşünüyorsun?"

Etkilemek istediğim tek kişi limonlu lordan bir ısırik daha alıyor. "Olağanüstü. Her zamanki gibi."

Mutfaktaki ışıkların altında gülümsememin parladığını hissedebiliyorum, onu benimle gurur duyarken görmek. Yaptığım şeyi bu yüzden yapıyorum, hayatımda onun kendi hayatından vazgeçmesine degecek bir şey yaptığımı bildiğinden emin olmak için.

Bugün kendimi daha iyi hissediyorum, sanki tüm bu baskılardan önce olduğum yere geri dönmek için doğru yoldayım ve bunun büyük bir nedeninin Kai olduğunu biliyorum.

Bunu benim için organize etmesi, daha önce hiç kimse bu kadar düşünceli bir şey yapmamıştı. Bütün gece şef yardımcılığını yaptı.

Gerektiğinde malzemeler ve işim bittikten sonra bir kase veya spatula kullanarak temizlik. Tüm bu süre boyunca yüzünde gururlu bir gülümseme vardı ve mutfakta olmayı hiç onun yanımda olduğu kadar sevmemiştim. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Max'in de tezgahda oturuyor olmasıydı ama onun yatma vakti çoktan geçti.

Bu gece temizdim, düzenliydim de. Max ile yemek pişirirken olduğum gibi değildim. Daha çok mutfakların Michelin yıldızı kazanmasına yardımcı olan tanınmış pasta şefi gibiydim, yine de dövmelemlerim görünüyordu, septum yüzüğüm takılıydı ve mutfakta daha önce hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum.

Ancak korkutucu olan şu ki, Kai'nin kulağıma sessizce söylediği cesaret verici sözler ya da bir şeye ihtiyacım olup olmadığını kontrol etmek için belime dayadığı eli olmadan işe nasıl geri döneceğimi gerçekten bilmiyorum.

Bu gece mükemmeldi. Mükemmeldi çünkü o her zaman öyledir. Ve iki hafta içinde, artık yanımda olmayacak.

Onunla bulaşık yıkadığı lavaboda buluşuyorum, o neredeyse ben de orada olmak istiyorum. Tezgâha yaslanıyorum, yüzüm ona dönük.

"Harika iş çıkardın Mills," diyor gururlu bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek.

"Teşekkür ederim. Bu gece için de teşekkür ederim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi." "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, parmak uçlarımda yükselmek ve kendi kurallarımı yıkmak, ağzımı onunkine bastırmak ve ona teşekkür etmek istiyorum. Çok yakışıklı, çok nazik. Halkını çok önemsiyor.

Kendime o insanlardan biri diyebilmek için sonsuza dek onun evinde saklanmak istiyorum.

Whoa . Hayır, bilmiyorum.

"Böyle çok güzelsin," diyor, kullandığım bulaşıkları yıkamaya devam ederken. "Beline önlük bağlamışsın. Saçlarını başının üstüne atmışsın. Yaratıcı beynin iş başında. Cilalı pasta şefinin şef önlüğünün altında o kadar da cilalı olmadığını görmeye bayılıyorum."

"Şanslısın, belki bu gece önlüğün altında ne olduğunu da görebilirsin."

"Belki mi?" Gözleri heyecanla parlıyor. "Elde edilmesi zoru oynamayı geçtik, sence de öyle değil mi?"

Ona doğru eğildim. "Sen ve ben, Malakai, asla elde edilmesi zoru oynamayacağız."

Eğilerek saçımın tepesine iffetli bir öpücük konduruyor ve bunu yaparken kıkırdıyor.

"Violet fotoğraf çekimi için bir tarih verdi. Ben ayrılmadan önceki Cuma günü burada çekim yapmak için uygun mu?"

"Ne zaman istersen yapabilirsin Mills. Yolculuğa çıkmam gerekse bile Max için bir çocuk bakımı ayarlarım."

"O gece evinde bir maçın var," dedim ona. "O tarihi teklif etmeden önce programınızı kontrol ettim. Ertesi gün takım takviminde 'Aile Günü' diye bir şey var. Bunun ne olduğundan emin değilim."

Aile Günü aynı zamanda benim doğum günüme denk geliyor ama Kai bunu bilmiyor.

Süngerli bir karıştırma kabının içine sürterek gözümüne bakmıyor. "Bu, takım yönetiminin tüm ailelerin sahada bir araya gelmesi için düzenlediği bir etkinlik. Oynadığım her takım bir tane düzenledi. Yiyecek ve içecek gibi şeyler olacak. Atlanta'ya karşı olan seri sırasında." Sonunda bana doğru baktı. "Sence gidecek misin?"

Bunu söylemesine gerek yok ama bu etkinliklerden birinde yanında hiç kimsenin olmadığını biliyorum. Sanırım Isaiah her zaman kendi sezonuyla o kadar meşguldü ki birbirlerinin yanında olamadılar ve evet, bu yıl oğlu yanında olacak ama aynı zamanda ben de yanında olacağım.

"Eminim baban da orada olmanı isterdi," diye ekliyor Kai.

Ses tonu rahat, sakın ve mesafeli, tam da ondan istediğim gibi, ama konu birinden nihayet onu desteklemesini istemek olduğunda mesafeli olmamalı.

Elimi ön koluna koyup parmak uçlarımla iç taraftaki ince deride geziniyorum. "Orada olacağım," diyorum inançla. "Senin için."

Takım arkadaşlarını ve koçunu kontrol etmek için adaya geri dönmeden önce gözlerinin yumuşamasını kaçırmıyorum, bana burada olduklarını hatırlatıyor ve belki de neden aniden biraz PDA ile iyi olduğumu merak ediyorum.

Başımı pazusuna yaslıyorum, elimi koluna dolayarak o bulaşıkları yıkarken onu tutuyorum, kurallarımın şimdilik vazgeçiyorum. "Bu gece için teşekkür ederim."

Yanağını saçlarıma yaslıyor. "Senin için her şeyi yaparım Miller."

Bölüm 28

Miller

Anaheim'daki stadyumun dışında organize bir kaos var. Takım maç sonrası duş almayı bitirirken ekipman yöneticileri otobüslerin yüklenmesini denetliyor. Taraftarlar çılgınlık atıyor, ellerinde pankartlar ve formalar, havaalanına gitmeden önce favori oyuncularını görmeyi umuyorlar.

Normalde ben çoktan otobüste olurdum ve Max uyuyor olurdu, ancak son birkaç gündür bir hastalıkla savaşıyor ve bu nedenle normal programı pencereden dışarı çıktı. Yolculukta hasta bir çocukla uğraştığım için ben de aynı derecede yorgunum ve Max'in savaştığı şey her neyse, sonunda beni ezici bir yorgunluk şeklinde yakaladı.

Onu ziyaretçi soyunma odasının arka girişinde kollarımda zıplattırken başım çatlayacak gibi oluyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama son birkaç gündür öğrendiğim kadarıyla kendini iyi hissetmediğinde istediği tek kişi babası. Ama Kai bu gece atış yaptı, bu yüzden eminim maç sonrası basın röportajları ve bir miktar fizik tedavi yapıyordur.

"İyisin, Max. Şşş." Başını omzuma hafifçe bastırmadan önce bir elimi sırtında gezdiriyorum, bunun onu dinlenmeye zorlayacağını umuyorum.

Olmuyor. Küçük ciğerleriyle feryat ediyor, ağlaması kulağımı sağır ediyor. "Baba," diye hıçkırıyor, buz mavisi gözleri kırmızıyla çevrili, çılgınca

kalabalık otoparkın etrafında. "Baba!"

"Biliyorum. Biliyorum. Birazdan çıkar."

Durmuyor, bir şekilde daha da yüksek sesle çılgılık atacak ciğer kapasitesini buluyor.

Babam karşıdan bana hızlı ve endişeli bir bakış fırlatıyor ama koçluk ekibinin geri kalanıyla keşif raporlarını gözden geçirmekle o kadar meşgul ki, ona iyi olduğumu söyleyerek elimi sallayıp geçiyorum.

Herkesin yapacak bir işi vardır, bu da benimki.

Ama ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Max'le nasıl eğleneceğimi, neye ihtiyacı olduğunu nasıl anlayacağımı biliyorum, yemek, uyku ya da

Bezini değiştiriyorum. Ama bu kadar hasta ya da üzgünken ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Benim annelik sezgilerim yok ve annemi çok genç yaşta kaybettiğim için mi bilmiyorum ama belki de hayatımda ilk kez bu içgüdüleri öğrenebileceğim bir annem olmadığı için üzölüyorum.

Bir işte başarılı olduğumda, o işe ait olduğumu ve yapılan yatırıma değdiğimi bilmenin tatminini yaşıyorum. Bu ister beni özel stajlar için seçerek bana yatırım yapan şefler olsun, ister babamın bu sorumluluğu üstlenecek durumda değilken beni evlat edinerek hayatına yatırım yaptığını bilmek olsun. En azından kendim için bir isim yaptım.

Ama şu anda Kai ya da oğlu için hiçbir şey yapmıyorum.

Taraftarlar, takımın otobüse ulaşması için yürüyüş yolunu açık tutarak etrafı çevrili alanda sıraya giriyor, ancak oyuncuların çoğu bir dakikalığına oraya gidip birkaç imza imzalıyor ve geç saate kadar kaldıkları için taraftarlara teşekkür ediyor.

On yedi aylık bir bebek gece 11'de hâlâ uyanıkken ve kulağıma kanlı çığlıklar atarken ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi bana bakıyorlar ve haklılar da. Güvensizlik hızla yerleşiyor çünkü buradaki herkes onun ihtiyacı olanın ben olmadığımı biliyor.

Sadece yedi hafta önce, yazımı yeni tarifler üzerinde çalışarak ve mutfaktaki sorunlarımı çözerek geçirmeyi planlıyordum, ancak şimdi tek düşünebildiğim, daha iyi hissedebileceğini umarak Max için yeterli olmaya çalışmak. Rahatsız olduğunu biliyorum, bunu gün gibi görebiliyorsunuz. Boğazı şişmiş durumda ve burnu durmadan akıyor. Ama ben Kai değilim ve Max de babası gelene kadar rahatlamayacak.

Başım o kadar şiddetli zonkluyor ki tek istediğim bir yatağa girip birkaç saat uyumak, o sırada Kai nihayet dışarı çıkıyor, gözlüklerinin yerini ters şapkası ve lensleri almış. Ben kendimi bok gibi hissederken o sinir bozucu derecede yakışıklı ve derli toplu görünüyordu.

Oğlunun çığlığı bir işaret fişegiğir, yönünü hemen bize doğru çeker.

"Buraya gel." Kai Max'i benden alıyor, onu sakinleştirmeye çalışırken ayaklarının üzerinde zıplıyor. "İyisin," diye fısıldıyor. "İyisin, Bug. Seni tutuyorum."

Max'in feryadı babasının omzuna gömölürken burnunu çekerek ağlamaya dönüşüyor. "Hiç uyumadı mı?" Kai bana soruyor, ses tonu biraz sert.

Sadece başımı sallıyorum, bir şey söyleyemeyecek kadar yorgun ve yardım edemediğim için çok utanıyorum.

Kai hayal kırıklığıyla iç çekiyor. Tam bir gece dinlenmeden üç gece geçirdi, bu yüzden sadece benim kadar yorgun değil, aynı zamanda oğlunu hastalığı sırasında yorucu bir seyahat programına soktuğu için kendini suçlu hissediyor. Buna bir de bu gece berbat bir maç çıkardığı ve Warriors'ın o hala sahadayken yediği bir sayı yüzünden kaybettiği gerçeğini ekleyin.

Kai bana bakıyor ve parmaklarının beni içine çekmek için kaşındığını hissedebiliyorum. Çekmesini istiyorum. Aptal kurallarına "siktir et" demek ve onun içine düşmek istiyorum çünkü şu anda onun rahatlığına ihtiyacım var. Buna giderek daha fazla bağımlı hale geldim.

Ama kelimeler dilimin ucuna gelir gelmez, takımın medya koordinatörlerinden biri omzuna vuruyor.

"Şaka yapıyorsun," diyor Kai, çünkü kendisine sorulmadan ne yapması gerektiğini biliyor. "Çocuğum hasta. Bırak da şu lanet otobüse bineyim."

Belli ki sinirli. Kai oğlunun önünde nadiren küfür eder.

"Üzgünüm, Ace." Koordinatör biraz siner. "Son iki başlangıcından sonra taraftarları atlattın. Ne yazık ki, biz ayrılmadan önce bu gece tur atman konusunda ısrar etmek zorundayım."

Kai'nin soğuk bakışları neredeyse öldürücü ve kalbim sadece işini yapmaya çalışan zavallı medya ilişkileri görevlisine gidiyor.

Ellerimi uzattım. "Onu almamı ister misin?"

"Hayır." Hızlı cevabı beni şaşırtmadı. Günlerdir gergin ve belki de bana kızgın olmasını hak ediyorum. Hiç yardımcı olmadım.

Kai ceketini omuzlarından sıyrıyor ve oğlunun üzerini örtmek için battaniye olarak kullanıyor. Gülümsemesini takınmadan önce söylediği son şey "Bu saçmalık," oluyor ve onlara yaklaştıkça heyecanla gürültü seviyesi artan hayran kalabalığına doğru ilerliyor.

Zavallı koordinatör, daha fazla oyuncuyu bir araya toplayıp turlarını yapmaları için yönlendirmeden önce bana mahcup bir sırıtış atıyor. Neyse ki hiçbiri Kai kadar dirençli değil.

Diğer oyuncular da hayran kitlesine katılıyor ama kalabalığın arasından Kai'nin yakışıklı gülümsemesini takındığını ve boşa kalan tek elini kullanarak birkaç imza attığını görüyorum. Orada da ağzının suyu akararak ona bakan erkek hayranlar var ama benim tek dikkatimi çeken kadınlar. Kucağındaki küçük Max'e yaltaklanan kadınlar. Ellerinde, takımdaki bekâr babayla ne kadar çok karı-koca olmak istediklerine dair açık seçik işaretler taşıyan kadınlar.

Hepsinden nefret ediyorum ve bunun ne kadar çocukça görüldüğü umurumda değil.

Eninde sonunda ona ihtiyacı olan bağılılığı verecek biriyle tanışacak olmasından nefret ediyorum. Bir gün onların ailesini tamamlayacak olmasından nefret ediyorum.

Ve seçtiği kadının ben olmayacağımdan nefret ediyorum çünkü ben sadece bir yaz kaçamağıyım.

"Millie," diye sesleniyor babam dikkatimi çekerek ve beni takım otobüsüne doğru el sallayarak. "İyi misin? Hasta gibi görünüyorsun."

Tam üstüne bastın, baba. Ben de aynen böyle hissediyorum.

Elinin tersiyle alnıma dokunuyor. "Başın çok sıcak değil."

"Şu anda sadece benzinle çalışıyorum."

"Neden bu uçuşta benimle önde oturmuyorsun, böylece biraz dinlenebilirsin?"

"Hayır, ben iyiyim. Kai bütün gece çalıştı. Onu hasta bir bebekle bırakamam."

"Bebğim hasta ve senin için endişeleniyorum."

Yarım ağız bir kahkaha atıyorum. "Neredeyse yirmi altı yaşındayım baba." "Ve sen her zaman benim bebeğim olacaksın."

Bu adam yürüyen bir yan yana, yemin ederim. Uzun boylu, tank gibi yapılı, dövmelemlerle kaplı ve tanıdığım en yumuşak adam.

"Haydi." Otobüsün basamaklarını tırmanmaya devam ediyor. "Havaalanına gitmeliyiz."

İçgüdüsel olarak, otobüse binmeden önce dikkatim bir kez daha Kai'yi buluyor. Uzun kumral saçlı bir kadınla konuşuyor ve kadın tabii ki muhteşem. Üzerinde adının yazılı olduğu bir forma giymiş. Ona bir şey söylüyor ve söylediği şey her neyse, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp kirpiklerinin arasından ona bakmadan önce başının kahkahayla geriye düşmesine neden oluyor.

Bu bakışı biliyorum. O bakışı *kullandım*.

Ama Kai'ye yönelik olduğu için sadece yorgun değilim, aynı zamanda öfkeliyim de.

Sharpie'sini uzatıyor, arkasını dönüyor ve saçlarını bir tarafa topluyor, formasını imzalamasına izin veriyor ve işi bittiğinde yoluna devam edeceğini düşünüyorsunuz. Ama hayır, onunla biraz daha konuşmak için kalıyor. Sonunda rahatlamış olan Max'i işaret ediyor ve söylediği her şey Kai'nin yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor, ki bu gülümsemenin ana alıcısı olmaya alışkınım.

Ve sonra boştaki eline bir kağıt parçası sıkıştırdığında kanım kaynamaya başlıyor - şüphesiz onun numarası.

Ben öylece arkasına yaslanıp erkeğine asılınmasını izleyecek türden bir kız değilim. Ayrıca daha önce hiç sahiplenecek bir erkeğim olmadı ve oraya gidip Kai'yi kendime sahiplenmek istesem de, o da benim erkeğim değil. Ve bundan emin olan da benim.

Sahiplenici hissetmemeliyim, buna hakkım yok, ama elimde değil. Garip bir şekilde sarsıldım. Bu kadın onun hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Kardeşini onun büyüttüğünü ya da Max'in tek ebeveyni olduğu gün emekli olmaya çalıştığını bilmiyor. Tadının neye benzediğini ya da çok uzun süre öpüştüğünde gözlüklerinin buğulandığını bilmiyor.

Anlıyorum. Saçma bir şekilde çekici ve profesyonel bir sporcu. O özverili bekar baba olayının benim için olduğu gibi diğer kadınlar için de geçerli olması gerektiğini biliyorum ama o müsait değil.

Değil mi?

Ne zamandan beri kıskanıyorum? Hiçbir zaman kıskanacak kadar bağlanmadım.

Ve neden bu rastgele kızıl saçlıyı Max'in yeni annesi olarak hayal ediyorum?

Eminim hastayken onu nasıl iyi hissettireceğini biliyordur. Eminim otoparkta ağlamasını durdurabilirdi. Büyük ihtimalle avukat ya da doktordur. Daha da kötüsü, muhtemelen bir sürü hırkası olan bir *çocuk doktorudur* ve bu ikisini aralarına almaktan mutluluk duyacak dev bir aileden geliyordur.

Aile Kai için en önemli şeydir ve eminim oğlunu etrafında büyüteceği büyük bir aile ister.

Tanrım, o mükemmel. Ondan çok nefret ediyorum.

İşte bu yüzden kız arkadaşlara ihtiyacım var. Babama Kai'nin kızıl saçlı müstakbel karısından ne kadar nefret ettiğimi ya da yakında şehirden ayrılacak olsam da onların *benim* çocuklarım olduğunu ve paylaşmaya hazır olmadığımı söyleyemem.

Ben de sahip olduğum tek kız arkadaşıma mesaj attım.

Ben: *Kai'nin müstakbel karısı çok çekici. Ondan nefret ediyorum. Ayrıca kızıl saçları var ve bu yüzden tüm kıızılardan nefret etmeye çok yakınım.*

Kennedy: *Kızıl saçlıyım.*

Ben: *Biliyorum. Bu yüzden seni uyarıyorum. Ama en azından yattığım adamdan formanı imzalamasını isteyerek onu baştan çıkarmaya çalışmıyorsun ya da eline tutuşturduğun telefon numarasıyla birlikte büyük olasılıkla harika ebeveynlik tavsiyeleri vermiyorsun.*

Kennedy: *Uh-oh. Hayranlar seni kıskandırıyor mu?*

Ben: *Kıskanç değilim. Ama evet.*

Kennedy: *Neden? Sen ve Ace sadece yatıyorsunuz, değil mi?*

Doğru.

Kennedy: *Antrenman odasını temizlemeyi bitirmeliyim, ama uçakta benimle oturur musun? San Francisco'ya uçarken tüm kafa karıştırıcı duyguların hakkında konuşabiliriz.*

Bu gece olmaz. Max kendini iyi hissetmiyor ama yarın öğle yemeği falan yiyelim.

Kennedy: *Anlaştık, ama bekle. Numaramı telefonuna kaydettin mi? Onur duydum, Bayan Bekar.*

Ben: *Evet. Evet. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Artık kararlı bir ilişkimiz var.*

Kennedy: *Omg. Ben senin ilkin miyim?*

Sen benim kararlı ilişki kirazımı patlattın, Kennedy Kay.

Kennedy: *Çifte onur.*

Kai ve oğluna bir kez daha uzun uzun bakıyorum. Hâlâ aynı kadınla konuşuyor ve ben başka tarafa bakamadan dönüp beni bakarken yakalıyor. Kadın onunla konuşmaya devam ederken Kai sabit duruyor, beni izliyor ve göz temasımız ancak sonunda ona anlayışlı bir gülümseme sunup otobüse geri döndüğümde kesiliyor.

Anlamak istemiyorum ama anlıyorum. Kai eninde sonunda onunla yuva kuracak biriyle tanışacak ve ikimiz de biliyoruz ki o kişi ben olmayacağım.

Bölüm 29

Kai

"Bu biraz fazla içerideydi ama hızın iyiydi." Atış koçlarından Harrison imlecini kullanarak hareketsiz görüntüyü hareket ettiriyor ve bana bu geceki atışlarımdan birinin tüm açılarını gösteriyor.

Anaheim'dan San Francisco'ya uçarken bilgisayara odaklanmaya çalışıyorum, maç sonrası saha analizimi gösteriyorum, ancak karşımdaki koridorda bir kadın var, hem uyuyan oğlumu hem de tüm dikkatimi elinde tutuyor.

Tanrı'ya şükür bebek Tylenol'ü sonunda etkisini gösterdi ve Max'in rahatsızlığını bir nebze olsun gidererek biraz dinlenmesini sağladı. Miller aşırı yorgun, ancak Max kendini iyi hissetmediğinde her zaman biraz muhtaç olduğu için beşiğine yatmıyor, bu yüzden oğlum onun üzerinde uyurken rahatsız bir uçak koltuğunda bir saat uyumak için elinden geleni yapıyor.

Hasta bir çocuğa sahip olmak hiç eğlenceli değil. İş seyahatindeyken hasta bir çocuğa sahip olmak mı? Tam bir kabus.

Son üç gün zor geçti. Hasta oğlumu seyahat programıma dahil ettiğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Onu evde bırakmalıydım ama Miller'ı ona tam zamanlı bakması için bırakma fikrinden dolayı da aynı derecede suçlu hissediyordum, özellikle de kendini iyi hissetmediği zamanlarda. Bu onun sorumluluğu değil.

Böyle anlarda işime devam ettiğim için kendimi çok bencil hissediyorum ve o bana yardım etmeseydi bunların hiçbirini yapamazdım.

Harrison birlikte analiz edebilmemiz için sıradaki adıma geçiyor ama Miller'ı göz ucuyla yeniden ayarlanmaya çalışırken, başını yaslamak için gövdeyi kullanırken yakalayınca daha fazla yerimde duramıyorum.

"Üzgünüm ama bunu sabah yapabilir miyiz?" Koridorun karşısındaki koltuğu işaret ediyorum. "Max hastaydı."

Harrison şöyle bir bakar. "Bana iyi görünüyor. Miller onu yakaladı."

"Ve bir molaya ihtiyacı var." Gerçekte sinirli ve kısa olsam bile ses tonumu korumaya çalışıyorum. Organizasyonun, çocuklarımızın eğitimi için

Ama benim için önemli olan anlar bunlar. "Bak, yarın bir saat erken kalkarım ve seninle kahve içmek için buluşurum ama bu gece sadece ailemle ilgilenmem gerekiyor."

Kabul ediyor ama açıkça sinirli ve ben de onun sadece işini yapmaya çalıştığını biliyorum. Bu gece bize maçı kaybettirdim, bu yüzden talepte bulunmak için fazla yerim yok, ama o pes ediyor, iPad'ini alıyor ve koçluk ekibinin geri kalanıyla oturmak için uçağın önüne geri dönüyor.

Tükenmiş durumdayım. Oğlumun hasta olması nedeniyle uykusuzluktan harap olmuş durumdayım ve bir yandan da geçici olarak evimde yaşayan dadıya sanki burada kalacakmış gibi davranma arzusuyla savaşıyorum. Ama şu anda ikisini de kucağıma almak istiyorum.

Uçak karanlık ve sessizken, erkeklerin çoğu inmeden önce biraz gözlerini kapatmaya çalışırken, yerimden kalkıp koridora doğru gizlice ilerliyorum.

Max'i uyandırmamak için elimden geleni yaparak, bir kolumu Miller'ın dizlerindeki kıvrımın altından geçiriyorum, diğerini de onu kollarımın arasına almadan önce sırtının altından geçiriyorum, onun koltuğunu çalmak için dönüyor. İkisini de kucağıma almak için onu kucağıma oturtuyorum. "Sorun ne?" diye soruyor, gözlerini bile açmıyor, gözlerini gömüyor.

Başını omzuma yasladı, Max hâlâ onun göğsünde erimişti. "Hiçbir şey," diye fısıldadım. "Biraz uyu."

Burnundan derin derin nefes alıyor, kendini daha da içine çekiyor.

"Neden çalışmıyorsun?"

"Çünkü işten daha önemli şeyler var Mills."

Cevap vermiyor ve evet, belki de bunu onun işine de atıfta bulunacak şekilde söyledim.

Kendini daha derine gömüyor ve bir elini Max'in sırtında gezdiriyor.

"Başkalarının önünde beni bu şekilde tutman oldukça samimi hissettiriyor."

Sessizce kıkırdıyorum. "Evet, bazen kuralların umurumda olmuyor

Miller ve şu an da o zamanlardan biri."

"Neden benim yatağımda uyuduğunu kırmayı denemedin?"

Bekle. . . ne?

Yüzünü çevreleyen saçlarıyla oynuyorum, onu daha iyi görebilmek için saçlarını itiyorum. "Bu kuralı bozmamı ister misin?"

"Sadece neden denemediğini merak ediyorum."

"Kafamı karıştırıyorsun, Montgomery." "Benim de kafam karışıyor."

Onları tutuşumu yeniden ayarlıyorum. "Çoğunlukla senin iyiliğin için yatağına gizlice girmeye çalışmadım, çünkü yatıya k a l m a y a başlarsak oldukça eminim,

bana aşık olacaksın ve bunun bir kaçamak olarak kalması konusunda ne kadar kararlı olduğumu biliyorum."

Dudaklarında uykulu bir gülümseme beliriyor. "Seni özledim."

Bunun üzerine yeşim yeşili gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben de onun bitkin samimiyetine sessizce gülmekten kendimi alamıyorum.

Chicago'ya geldiğinden beri her gün görüşüyoruz, yani kastettiği bu değil. Ama hasta Max'e bakmak vardiyalı bir işti, ikimiz de o uyuduktan sonra birlikte bir şey yapamayacak kadar yorgunduk.

"Sana söylemiştim Mills. Çoktan aşık oldun." "Ben aşık olmam."

Bu sözler eğlenceli havayı anında değiştiriyor. Bağlantısız bir hayat istiyor ve bu işin içine girdikçe, karmaşıktırdığım tek hayatın kendi hayatım olduğu anlaşıyor.

Sessiz konuşmamıza devam ediyor. "Max'i bu gece sakinleştiremediğim için üzgünüm."

Gözlerim onun kollarına iyice yerleşmiş olan uyuyan oğluma kayıyor.

"Sanırım benden nefret ediyor,"

diye devam ediyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu uyutmaya çalıştım, gerçekten denedim ama beni istemedi." Sesi çatlıyor, kelimeler fısıltılı ama sulu ve yeşilleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyor. "Ne yapacağımı bilemedim."

Tek ama şok edici bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve başparmağımın ucuyla hızlıca siliyorum.

Belli ki tahmin ettiğimden daha fazla yorulmuş çünkü Miller ağlayan biri değil. "Çılgılık atıp ağlamaya devam etti ve gerçekten benden nefret ettiğini düşünüyorum ve buraya ilk geldiğimde sen de benden nefret ettin ve ikinizin de bunu seveceğinizi biliyorum.

Kızıl saçlı."

Ne sikimden bahsediyor bu?

Kapalı gözlerinden daha fazla yaş dökülüyor ve ben onları temizliyorum, kendime yarın ikimiz de biraz uyuduktan sonra ona bir bok vermeyeceğimi hatırlatıyorum. Miller'ı tanıdığım kadarıyla, bu kadar savunmasız olduğunu hatırlattığımda yüzünü buruşturacaktır.

Ama ben seviyorum. Kabul etmek istese de istemese de Miller en azından oğluma bağlı. Yeterince şey yapmadığım endişesiyle kaç kez yıkıldığımı size anlatamam ve ancak önemsiyorsanız böyle tepki verdiğinizi ilk elden biliyorum.

"Bu senin suçun değildi. Hastalandığında muhtaç oluyor ve nedense onu sakinleştirebilen tek kişi benim. Bu hep böyle olmuştur."

Önümüzde oturan kardeşim koltukların arasındaki açıklıktan kafasını uzatıyor. "O haklı. Bir keresinde Kai bir yardım konserindeyken bebek bakıcılığı yapıyordum ve bir kemancının solosu sırasında tamamen sessiz bir salona girmek zorunda kaldım çünkü Max feryatlarından beni sağır edecekti ama tabii ki Kai onu kucağına aldığında gayet iyiydi."

"Kulak misafiri olmayı kes, seni küçük sürüngen."

Beni görmezden geliyor, muzip bir gülümseme takınıyor. "Miller, çok güzel ağlıyorsun."

"Kapa çeneni, Isaiah. Arkanı dön ve bu olanları unut."

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama vücudumun sessiz bir kahkahayla titremesine engel olamıyorum.

Isaiah gözüme takılıyor ve tekrar öne dönmeden önce bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Ne biliyor ya da neden bana öyle bakıyor? Hiçbir fikrim yok.

"Miller," diye fısıldadım. "Eğer bu kadar üzgünsen, bacaklarını yaslayabileceğin bir omzum var."

Kıkırdıyor. Evet, *kıkırdıyor*. Çok sevimli, ki bu kelimeyi yüksek sesle söylerken beni yakalamasına asla izin vermem.

"Hey, edepsiz ergen çocuk şakaları yapan benim." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam ederken gülümsemesi tekrar düşüyor. "Sadece yorgunum ve maçıtan sonra bana kızgındın."

Nefes verirken başım geriye düşüyor. "Üzgün değildim, sana değil. Bok gibiydim. Basın soru sormayı bırakmadı ve sonra gidip hayranlarla konuşmak zorunda kaldım . . . Ben yoruldu ve senin de yorulduğunu biliyordum. Sana bir mola vermek istedim. Bunun acısını senden çıkarmak ya da senin hatanmış gibi hissettirmek istemedim." Bir elimi saçlarında gezdirerek başını omzuma yaslıyorum. "Ve o seni seviyor, biliyor musun?"

Bana baktığında, Miller'ın gözleri onları çevreleyen kırmızıdan daha da canlı bir yeşile bürünüyor.

"Onu hiç bu kadar aşık görmemiştim."

Bu da iki kişi yapar.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Evet, Mills. Kendinden geçti ve tulumuna salyalarını akıtıyor. Sanırım aşık olduğunu söylemek yanlış olmaz."

Bir an için yere bakıyor ve elini adamın siyah saçlarında gezdiriyor. "Tamam." Burnunu çekerek kendini toparlıyor. "Yarın aşırı yorgun bir şekilde ağladığım için benimle dalga geçecek misin?"

"Oh, kesinlikle."

Omzuma tekrar sokulmadan önce onu kendisi yapan o ruhun bir kısmını geri kazanarak hafifçe gülüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum ama onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Hırkalı çocuk doktoru kadından daha iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kafam karışmıştı, ona daha iyi bakabilmek için eğildim. "Max'in çocuk doktoru bir erkek ve hırkalardan pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Kızıl saçlı." Miller esniyor. "Maçtan sonra sana numarasını veren kız. Sence Max ondan hoşlanır mı?"

Beynimi zorlayarak, bir araya getirecek bir şeyler aradım. *Hırkalar. Doktor. Telefon numaram.*

Telefon numarası... maçtan sonra bana bir kağıt parçası uzatan kızıl saçlı kadın mı? Onun telefon numarası olduğunu düşündüm ama otobüsün dışındaki çöpe atmadan önce kontrol etmedim.

"Miller Montgomery." Bir sırtıma yükselir. "Kıskandın mı?" Hayır demek için başını sallıyor.

"Küçük yalancı."

"Şışt," diye susuyor, göğsüme gömülüyor. "Uyuyorum."

Dudaklarıma yayılan sırtışa engel olamıyorum. Miller Montgomery kıskanç, ki bu da bağlılık içermeyen bir duygunun tam tersi gibi hissettiriyor.

San Francisco'daki otel odama girdiğimde saat gece ikiyi biraz geçiyordu. Max tüm uçuş boyunca uyudu, Tanrı'ya şükür, otele giden otobüste ya da odamızda seyahat beşiğini kurarken bir kez bile uyanmadı. Onun için kırmızı göz uçuşlarından nefret ediyorum ve takım olarak bu sezon seyahat programımızı bunlardan kaçınacak şekilde yeniden düzenledik; ancak bazen başka seçeneğimiz olmuyor ve bir sonraki şehre gitmek zorunda kalıyoruz.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağa uzandım, son birkaç günün yorgunluğu üzerimden tamamen atılmıştı.

Ama bu duvarın diğer tarafında benim kadar yıpranmış bir kadın var ve onun ne kadar üzgün olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Max için yeterli olmadığını düşünüyor. "Sadece geçerken uğrayan" biriysen bu konuda endişelenmene gerek yok.

Şarjdan telefonumu alıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: *İyi misin?*

Cevap verene kadar bir dakika geçer.

Mills: *Evet, şimdi iyiyim.*

Güzel. Peki, ne giyiyorsun?

Duvarın arkasından kahkahalarını duyuyorum.

Mills: *Bilmek istemez miydin?*

Ben: *Ben yapardım. Bu yüzden sordum.*

Bana yatakta tepeden tırnağa örtülü bir fotoğrafını gönderdi. Büyük boy sweatshirt, benim olabileceğini düşündüğüm bol eşofman altı, gece yaptığı cilt bakımı yüzünden parlıyor. Açıkça uykuya hazır ve Tanrım, orada onun yanında olmak istiyorum.

Ben: *Sana bir şey sorsam bana doğruyu söyler misin?*

Mills: *Sana yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok, o*

yüzden devam et. Ben: *Max için neden üzüldün?*

Bir yanıt almadan önce büyük bir duraklama oluyor.

Mills: *Emin değilim. Sadece ona yardım etmek istedim. Onun için yeterli olmak, sanırım.*

Ben: *Onu sevdiğin için mi?*

Mills: *Evet. Oğlunu seviyorum.*

Ve bu yaz bir kez aşık olduğu halde aşık olmadığını düşünüyor.

Ben: *Sana başka bir soru sorabilir miyim?*

Mills: *Ateş et.*

Ben: *Bu gece kıskandın mı?*

Üç gri nokta belirir ve sonra kaybolur, bu desen ekranda birkaç kez daha tekrarlanır.

Sonunda cevap veriyor.

Mills:

Evet. Ben:

Neden?

Mills: *Emin değilim desem bana inanır mısın? Daha önce hiç kıskanç olmadım. Hiç kimseyi kıskanacak kadar önemsememiştim.*

Ben: *Ama bizi önemsiyorsun?*

Sadece kendimi önerecek kadar korkağım. En azından Max'i de işin içine katarsam, tamamen hayır diyemeyeceğini biliyorum.

Mills: *Yapabileceğimi bildiğimden daha fazlasını.*

Kahretsin, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Odalarımız arasındaki kapıyı kırmak ve onu yatağıma çekmek, yazdan daha uzun bir süre benim olduğuna inanmak istiyorum. Ama bu kuralları Miller koydu, bu yüzden onları çiğneyen kişi o olacak.

Ben cevap veremedim Max kıpırdanmaya başlıyor ve çok geçmeden ağlaması odayı doldurmaya başlıyor.

Çabucak yataktan kalkıyorum. Bazı zamanlar ağlayarak uyumasına izin veriyorum. Hasta olması o zamanlardan biri değil.

"Buraya gel." Feryadı giderek yükselirken onu beşiğinden kaldırıyorum. "Şşş. Sorun yok, dostum. Tuttum seni." Ayaklarımın üzerinde zıplayarak ona ayak uyduruyorum.

Ben onu tutarken ağlıyor. Atış yaptığım bir gecenin ardından kolum zonkluyor ama onu bırakırsam ikimiz de uyuyamayacağız ve buna bu ince duvarları paylaşan komşularımız da dahil. Bu yüzden odanın enine boyuna yürüyorum. Onu sallıyorum, omzumda rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken çığlık çığlığa ağlaması burnunu çekmeye dönüşene kadar sırtını ovuyorum.

Onu beşiği yerine yatağıma geri götürüyorum. Belki bu şekilde şansım yaver gider ve birkaç saat dinlenebilir.

Yuvarlanma ihtimaline karşı onu yatağın ortasına doğru tutarak, yüzüm ona dönük şekilde bir tarafını işgal ediyorum. Ağlamaya devam ederken pazumu yastık olarak kullanıyor ama bu ağlama, kendini tekrar uykuya alıştırmaya çalışırken kullandığı ağlama.

Benim odamla Miller'ın odasını ayıran kapı açıldığında, sırtını ovarak yatıştırıcı sesler çıkarıyorum ve onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

İçeri bakıyor ve gözüme çarpıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum yataktan. "Seni uyutmuyoruz."

Sadece başını sallıyor ve odama girip kapıyı arkasından kapatıyor. Max'in diğer tarafındaki yorgani kaldırarak bizimle birlikte yatağa giriyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor Max, ona bakmak için döndüğünde adını söylemeye çalışıyor.

"Merhaba bebeğim." Miller saçlarını yüzünden çektikten sonra elini sırtında gezdirerek onu yatıştırıyor.

Başını yastığa yasladığım açık avucuma yerleştiriyor ve gözlerini benimkilere dikeyor. "Bu iyi mi?"

Genelde bu anları başkalarının yaşamısından nefret ederim, zor olanları bile, ama Miller'da kıskançlık yok. Onun burada olması doğru geliyor.

Sözlerim çaresiz ama umutlu. "Lütfen kal."

Bana doğru başını sallıyor, Max'in sırtını nazikçe okşuyor ve küçük ağlaması geçip tekrar uykuya dalana kadar başını usulca öpüyor.

Daha önce neden endişelendiğı hakkında hiçbir fikrim yok ama bu vahşi kadının oğlumun sakinliğı olduğı benim için çok açık. Ve birçok açıdan, sanırım ben de onunki olabilirim.

Elimi tutup, oğlumu bedenlerimizin arasına sıkıştırarak, bacağıını onunkine dolayarak ve diğer kolumu onu yakın tutmak umuduyla beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

Miller'ı bu gece kıskanç görmek hoşuma gitti ama kıskanmasına gerek yok. Bu resmin, üçümüzün, o gider gitmez dağılacağını biliyorum, ama şimdilik, görünürde bizim için bir son tarih yokmuş gibi davranırken her saniyeyi çalmayı planlıyorum. Çünkü ne yazık ki başka hiç kimsenin onun bana ve oğluma hissettirdiğı tamamlanmışlık duygusuyla kıyaslanamayacağını biliyorum.

Bölüm 30

Miller

Birkaç gündür Chicago'dayız ve ben de mutfakta sıkı bir şekilde çalışıyorum. Çekim için fotoğrafçı bu haftanın sonunda geliyor, yani işe dönmeme çok az kaldı.

Bu gece ev bana kaldı. Kai, Max ve babam takım yemeğinde. Tek başıma olmaya alışkınım - ne zaman yola çıksam boş otel odalarım ya da kiralık evlerim oluyor - ama Chicago'ya gelene kadar ne kadar *yalnız olduğumu* fark etmemiştim. Max ve Kai'ye kadar.

Karıştırma kapları, kuru malzemeler ve fırın tepsileri Kai'nin mutfağındaki tezgahın üzerinde sıralanırken ben de nadiren sessiz olan bu alanda çalışmaya çalışıyorum.

Yaratmaya çalışırken bir şefin ensemde olmasının nasıl bir his olduğunu ya da soslarımın biri doğru kıvama gelmediği için meslektaşlarımın önünde azar işitmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Kariyerimde ilerledikçe, kendi motivasyon kaynağım haline geldim. Hata yaptığımda beni itecek kendi iç sesimi sağladım.

Ama Kai'nin mutfağına baktığımda, o sesler umurumda değil. Hiçbirini duymak istemiyorum. Tava seslerini ya da çalışanlar arasındaki iletişimi duymak istemiyorum. Ocağın alevinin sıcaklığını ya da bir sonraki siparişini bekleyen baş şefin baskısını hissetmek istemiyorum.

Sadece Max'in tutarsız sözlerini ve Kai'nin iyi bir iş çıkardığımı söyleyen yatıştırıcı tınısını duymak istiyorum, buradan ayrıldığımda sahip olamayacağım iki şey.

Ocağın ateşini söndürüp yarı erimiş çikolatayı çıkarıyorum. Önlüğümü çözüyorum, bulaşık havlumu tezgâha atıyorum. Gecemi boşa harcamışım. Yoğun hayatıma geri döndüğümde yapacağım tek şey bu olacak ve şimdi bunu yapmak için hiçbir isteğim yok.

Kai beni takım yemeğine davet etti ve ben onu geri çevirdim çünkü çalışmaya karar verdim, ama kendime karşı tamamen dürüst olabilirim, iş umurumda değil. Sadece birkaç gün daha yanımdalar, o zaman burada tek başıma ne halt ediyorum?

Onu aramak için telefonumu çıkardığımda, nerede olduğunu bilmek istiyorum, böylece katılabilirim, bir mesaj geliyor.

Merhaba! Bu Indy. Kai'nin arkadaşı. Tuhaf gelebilir ama bu gece sarhoş olmak istiyorum ve en iyi arkadaşım hamile olduğu için bana destek olamıyor. O yüzden gelip benimle bir şeyler içmek ister misin?

Indy - Kai'nin aile yemeğine ev sahipliği yapan sarışın güneş ışığı. Kai ve takım arkadaşlarıyla buluşmak kulağa hoş geliyor ama ben kızlar gecesi fikrini daha çok seviyorum. Daha önce hiç böyle bir şeyin parçası olmamıştım.

Bu yaz sadece bir kız arkadaşım oldu, ama o kadar meşgul ki yolda olduğumuzda onu nadiren görüyorum.

Ama benim gibi Kennedy de çok fazla kızla birlikte olmaya alışık değil, bu yüzden belki o da katılmak ister ve her şeyden çok kafamdaki saçmalıkları konuşmaya ihtiyacım var.

Ben: *Beni de say. Bir içki arkadaşı daha davet etme şansım var mı?*

Bilinmeyen: *Ne kadar çok o kadar iyi! Yakında görüşürüz!*

"Bunu tam şurada yapacağız." Indy arka bahçeye açılan arka kapı sürgüsünü işaret ediyor. "Küçük bir şey olacak. Yaklaşık elli kişi. Bizim için mükemmel."

Elli kişinin onlar için yeterli olmasına şaşırdım. Nişanlısı Ryan tanınmış bir basketbol oyuncusu ve kendisi de sosyal bir kelebek. Sadece bir kez tanıştığı bana ve bu geceye kadar tanışmadığı Kennedy'ye karşı ne kadar misafirperver olduğuna bakılırsa bu oldukça açık.

"Ryan Shay'in düğününde olacağıma inanamıyorum," diye iç geçiriyor Rio. "Benim için bir rüya gerçek oldu, gerçekten."

"Benim tarafımda durduğunu biliyorsun, değil mi?" Rio Indy'ye el salladı. "Anlambilim."

Indy kıkırdıyor ve kokteyli dudaklarına götürüyor, en iyi erkek arkadaşının nedime olarak yanında durmak yerine sağdıç olmayı dilemesinden açıkça etkilenmemiş.

Aramızdaki tek ayık kişi olan Stevie, Kennedy ile kanepede otururken Rio, Indy ve ben Indy'nin oturma odasının zeminini kapladık. Kennedy gelirken beni de aldı ve bir saat sonra Rio kızlar gecemize katılmak için kapıdan içeri daldı.

"Miller, bir sonraki işin için Los Angeles'a ne zaman gidiyorsun?" Stevie soruyor.

Eğer şu anda rüzgâra karşı üç yapraklı olmasaydım, bu soru beni ayıltırdı.

"Pazar günü."

"Vay canına," diye nefes veriyor. "Bu kadar erken olduğunu fark etmemiştim." Bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Kennedy içkisinden bir yudum daha alırken soruyor, bu fikirle mücadele ettiğimi buradaki herkesten daha iyi bildiği açık.

Sırt üstü döndüm, gözlerim tavanda, kokteyli başımın üstünde tutuyorum çünkü ... Sarhoşum ve ne yaptığımı bilmiyorum. "Ayık cevabı mı istersin, sarhoş cevabı mı?"

Stevie'nin karnını ovarken kaşlarının çatıldığını görmek için başımı arkaya eğiyorum. "Sarhoş olan tabii ki."

"Bir parçam ayrılmak istemiyor." "O zaman gitme." Rio'nun sözleri çok basit görünüyor.

"İşler tam olarak bu şekilde yürümüyor," diyor Kennedy. "Kız dünyaca ünlü bir pasta şefi ve çalışacağı mutfaklar için üç yıllık bir bekleme listesi var."

"Dört yıl oldu." Başımın üstünden Kennedy'yi gösteriyorum. "Ama, evet, kesinlikle." "Seni geri dönmek istemekten alıkoyan nedir?"

Başımı yana çevirdiğimde hemen Indy'yi buluyorum, cevabını zaten biliyormuş gibi görüldüğü sorusundan dolayı boktan bir sırıtış takınıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Pekâlâ, Bayan Romantik. Zaten biliyor gibi görüldüğünize göre neden bana söylemiyorsunuz?"

"Çünkü Kai'ye aşıksın." "Yanlış.

Aşık değilim."

"Max'e aşık olduğunu biliyorum ve bunu inkar etmeye bile çalışamazsın."

Nefes vererek başımı tekrar yere bırakıyorum ve içkimi karnımın üzerinde tutuyorum. "Seviyorum. Tanrım, o çocuğu çok seviyorum. Bu garip mi?"

Bağdaş kurmuş oturan Indy bana bakıyor. "Hayır, Miller. Bu garip değil. Bazen sevdiğimiz kişiyi nasıl ya da neden sevdiğimizi açıklayamayız. Sadece severiz. Kalbine ne yapacağını söyleyemezsin."

"Alkol yüzünden mi böyle konuşuyorsun, yoksa gerçekten o kadar romantik misin?" Stevie gülüyor. "O aşkın bir numaralı savunucusudur. Sarhoş ya da değil."

Grupla yüzleşmek için yere oturuyorum. "Max'e baktığımda, onun okuldaki ilk gününü ve Kai'nin bunun için ne kadar ağlayacağını düşünüyorum. Edineceği arkadaşları düşünüyorum ve onların iyi insanlar olmasını umuyorum. Bunlar sadece bir dadının sahip olması gereken normal düşünceler değil, değil mi?"

Kafamı kaldırdığımda herkesin beni izlediğini görüyorum, yüzlerinde bilmiş gülümsemelerden parlak gözlere kadar değişen ifadeler var.

Kennedy, "Miller, o ailede kimseye *sadece dadılık* yaptığını sanmıyorum," diyor.

"Hayatımı sikeyim." Rio bir tane daha içmek için mutfağa gitmeden önce içkisini yudumluyor. "Geriye kalan tek bekar ben olacağım ve bu o kadar sevimliydi ki umurumda bile değil."

Indy bacağımı sıkıyor. "Hayatındaki önemli şeylerin değişmesi sorun değil, biliyorsun değil mi?"

Stevie başını sallar. "Ve tüm hayatınızı tek yönlü bir yolda geçirmiş olsanız bile yön değiştirmenizde bir sakınca yoktur."

"O kadar basit değil. Bu, uğruna çalıştığım her şey. Sektörümdeki herkes adımı biliyor. İnsanların hayatları boyunca ulaşmak için çabaladıkları ödülleri kazandım ve sadece yirmi beş yaşındayım. İnsanlar böyle bir kariyeri öylece bırakıp gitmezler."

"Artık sevmiyorlarsa severler. Başka bir şeyi ya da birini daha çok seviyorlarsa." Konuşan Kennedy'ydi ve işimi bırakmamı önerdiği için şok olduğumu söylemek hafif kalır. Kennedy'nin tek derdi kariyeridir. Takımla bile takılmıyor çünkü bunun itibarını zedeleyeceğinden ya da çocukların onu ciddiye almayacağından endişeleniyor.

Rio elinde tekiladan geriye ne kaldıysa, ki çok fazla değil, odaya geri dönüyor ve Stevie'ye bir su daha uzatıyor.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sarhoşça. "Her şey çok dağınık. Sadece işime ara vermiştim ama şimdi Max'e sıırılsıklam aşığım ve babasıyla hayatımın en iyi seksini yapıyorum."

"İşte başlıyoruz!" Stevie daha dik oturur. "Biz de bunu duymak istiyorduk. İkinizi yemekte birlikte gördükten sonra bunun olacağını biliyorduk. Bize detayları anlatın. İyi mi?"

"Bu *çok* iyi."

"Biliyordum. Sana söylemiştim!" Indy Stevie'yi işaret ediyor. "Kai'nin ellerini gördün." "Eller bir ipucu," diye katılıyorum.

"Lanet olsun." Rio başını sallar. "Artık resmileşti. Ben sonuncuyum."

"Ne yaptığımı bilmiyorum. Kim bakıcılığını yaptığı çocuğun bekar babasını siker ki?"

Stevie umursamazca omuzlarını silkiyor. "Çalıştığım takımda bir hokey oyuncusuyla yattım."

Indy Stevie'yi işaret ediyor. "Onun kardeşini becerdim." Rio, "Ben kimseyi becermiyorum," diye iç geçiriyor.

Kennedy kokteylinden uzun bir nefes alır. "Eski nişanlım üvey kız kardeşimi beceriyor."

Sanki bir plak çalınmış gibi, tüm oda sessizlik içinde donar, tüm gözler ona çevrilir.

"Tamam, sen kazandın," diyor Stevie. "Ama muhtemelen bunu biraz daha açmalısın." Kennedy bir yudum daha almadan önce tekila şişesini kaldırıyor. "Eski nişanlım geçen sezondan sonra işimi bırakmadığım için nişanımızı bitirdi. Egosu, partnerinin bir grup erkek sporcuyla seyahat etmesini kaldıramayacak kadar kırılgandı, o yüzden nişanı attı. Daha sonra, *bu* sezon başlamadan hemen önce, yeni kız arkadaşının üvey kız kardeşim olduğunu öğrendim. Ve daha geçen ay, Instagram'daki bir yüzük resminden öğrendim ki artık meşgul."

Ne oluyor lan? İfadeyi kontrol etmeye çalışıyorum ama çenemin gevşemesini engelleyemeyecek kadar sarhoşum.

"Oh!" Herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeden, karanlık bir kenarla gülüyor. "İşim bitmedi. Söz konusu nişan yüzüğü benim seçtiğim yüzüktü ama evlenme teklifi aldığım yüzük değildi. Ancak, benimkini üvey kız kardeşiminkiyle değiştirdi ve şimdi hayatımın geri kalanında her aile tatilini ikisiyle birlikte geçireceğim." Kokteyl bardağını şerefe kaldırıyor.

Kennedy yaralanmadı ama kızgın. Bunu hikayeyi anlatış şeklinden anlayabiliyorum. Ufak tefek biri ama kızdığında oldukça korkutucu oluyor.

"Lanet olsun." Indy yerden kalkıyor. "Sanırım bundan sonra daha fazla alkole ihtiyacımız var."

Rio boğazını temizler. "Biliyorsun, eğer taşınmak için yardıma ihtiyacın olursa-" "Rio," diye azarlıyor Stevie gülerek. "Hayır."

"Sadece söylüyorum, Kennedy, benden al, bu grupta benim gibi tek başına olmak istemezsin. Burada birbirimize yardımcı olabiliriz."

"İsaiah bu grubun bir parçası değil mi?" diye soruyor.

"O bekâr." Kaşlarımı muzipçe kaldırıyorum. "Doğru."

Öyle."

"Oh, hayır. Kesinlikle olmaz. Ona öyle bakma." Rio, Kennedy ve benim aramda işaret ediyor. "Eğer Isaiah, onca insan arasından, benim önüme geçerse . . . Böyle bir şey olmayacak. Siz ikiniz. Birbirinize fikir vermeyi bırakın."

"Merak etme Rio," diye araya girer Kennedy. "Nişanlım için kariyerimden bile vazgeçmem. Yapacağım son şey, lanet olası Isaiah Rhodes için kariyerimi bir kenara atmak olur."

Stevie yine esniyor ve kendini kanepeden aşağı bırakıyor. Zavallı kız bu gece ayık ve bitkin bir halde bizimle takılarak bir şampiyon oldu. "Bu hamile bayanın yatağa gitmesi gerekiyor. Eğlenceliydi ve Kennedy seninle tanışmak harikaydı. Ind, ben misafir odasını alıyorum!"

"Tamam!" diye bağıyor mutfaktan. "Sabah görüşürüz." Indy oturma odasına geri dönüyor. "Rio, kalıyorsun, değil mi?"

"Evet! Ve Ryan Shay'in yatağında uyuyorum."

"Hayır, değilsin." Kennedy ve bana döndü. "İki misafir odam daha var. İkiniz de birer tane alabilirsiniz."

Sarhoş beynim bu gece susmak istemiyor. "Sanırım Kai'lere geri dönmek istiyorum. Çok fazla gecem kalmadı ve bunları onun evinde geçirmek istiyorum."

"Vay canına, tamam." Indy'nin gözleri genişler. "Bu çok tatlıydı."

Şirin kelimesini hiçbir zaman sevmedim, özellikle de bana yöneltildiğinde, ama bu Clark Kent benzerinde bugünlerde kendimi lokum gibi hissetmeme neden olan bir şey var.

"Kennedy?" Ben soruyorum. "Misafir odası var."

Birinde kalıyordum ama içimdeki sarhoş Kai'nin yatağından başka bir yerde uyumak istemiyor.

"Benim için sorun değil. Ace muhtemelen iş dışında görmekten memnun olduğum tek oyuncu."

Ne yazık ki geç oldu, Max'in uyuduğunu biliyorum ve Kai'nin onu uyandırmadan bizi alıp alamayacağını bilmiyorum.

Kafamda bir vızıltı ve dudaklarımda sarhoş bir gülümsemeyle telefonumu çıkarıyorum.

Selam.

Hemen cevap verir.

Beyzbol Baba: *Selam,*

Mills. Ben: Seni özledim.

Beyzbol Baba: *Sarhoş musun sen?*

Ben: *Eğer evet dersem daha sonra benden faydalanmaya devam edecek misin?*

Beyzbol Baba: *Hayır.*

Ben: *O zaman taş gibi ayığım ve eve gelmek istiyorum ama ne Kennedy ne de ben araba sürebiliriz.*

Çünkü sarhoşsun.

Ben: *Hayır.*

Beyzbolcu baba: *Gelip seni alacağım.*

Peki ya Max?

Beyzbolcu baba: *Isaiah yatıya kalacak. Onunla kalabilir.*

Ben: *Tamam!*

Beyzbolcu Baba. *Tamam. 10 dakika sonra görüşürüz.*

Bana kızgın mısın? Bana kızgın görünüyorsun.

Beyzbolcu baba: *Neden sana kızayım ki?*

Ben: *Bilmiyorum ama her cümleden sonra nokta işareti koyuyorsun.*

Beyzbolcu Baba: *Ben her zaman nokta işareti kullanırım. Onun yerine ünlem işareti kullanmamı mı tercih edersin?*

Ben: *Belki! Bakalım. Bir dene bakalım.*

Beyzbolcu Baba: *Isaiah Max ile kalıyor! On dakika içinde orada olacağım! Kennedy isterse benim evimde kalabilir!*

Tanrım. Anladım. Bağırmanı kes.

Beyzbolcu baba: *Senden nefret ediyorum.*

Benden nefret etmiyorsun.

Beyzbol Baba: *Haklısın. Bunun tam tersi. Bana mesaj atmamı kes. Araba sürmeye başlamam lazım.*

Biraz daha ayık olsaydım, bu mesaj beni korkutabilirdi, ama sarhoş ve gevşek Miller bunu hiç umursamıyor.

Bölüm 31

Kai

Ryan ve Indy'nin kapısını çaldıktan sonra cevap veren Rio olur.

"Bunun kızlar gecesi olduğunu sanıyordum?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Öyle."

"Ryan ve Zee şehir dışında mı?"

"Evet, bu gece Indiana'dalar, Zee'nin babasının onun için sakladığı beşiği alacaklar."

Rio'yu içeride takip ettiğimde, çok sarhoş ve çok şapşal bir Miller'ı oturma odasında yerde yatarken, Indy ve Kennedy ile birlikte gülerken buluyorum.

Omzumu kapı aralığına yaslıyorum. "Taş gibi ayıksın, ha?"

Beni buluyor ve dudaklarındaki gülümseme daha da büyüyor. "Çok ateşlisin." "Tamam," diye gülüyorum. "Hadi sarhoş kıçını eve götürelim." Eğildim, kepçeyle

onu kaldırıp omzuma attım. "Ind, bunun için seni suçluyorum!" "Sorun değil! Miller, hadi tekrar yapalım."

Miller başını sırtımdan kaldırıyor ve onu işaret ediyor. "Evet!"

"Ken, yürüyebilecek misin?"

Rio öne çıkıyor. "Çünkü eğer değilse, bu konuda yardımcı olabilirim."

"Rio, seni seviyorum dostum ama Kennedy seni canlı canlı yer." Omuz silkiyor. "Kulağa hoş geliyor."

Kennedy beni evden çıkarken takip ederken uzun kızıl saçlarını başının üstünde topuz yapıyor. "Sizin büyük bir hayranınızım çocuklar!" diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Ben de, kardeşim!" Indy bağılıyor.

Lanet olsun, sarhoş kızlar gerçekten de aynı odada bulunarak en iyi arkadaş oluyorlar.

Kennedy kamyonetimin arka koltuğuna otururken ben de Miller'ı yolcu koltuğuna oturtuyorum. Vücudunun üzerinden uzanarak emniyet kemerini yerine oturtuyorum.

Avucunu yüzümde gezdiriyor, sarhoş ve bu yüzden çok hassas.

"Evet?" diye soruyorum.

"Senden hoşlanıyorum."

Göğsümde bir kahkaha gümbürdüyor. "Ben de senden hoşlanıyorum Mills." "Beni öpecek misin?"

"Seni öylesine öpmemi istemiyorsun, hatırladın mı?"

"Fikrimi değiştirdim."

Belki yaptı. Belki de yapmadı. Ama Miller Montgomery'nin benden onu öpmemi isteyebileceği ve benim de onu reddedeceğim bir dünya yok.

Elim hâlâ tokanın üzerindeyken eğilip burnumu onunkine dayıyorum. Gülümsüyor ve dudakları kıvrılır kıvrılmaz benimkini onunkine bastırıp sırtışını yüzünden çalıyorum. Boğazından tatlı bir miyavlama yükseliyor, ben de çekilmeden önce onu bir süre daha öpüyorum.

Dudaklarını yalıyor ve başını koltuk başlığına yaslamadan önce tekrar sırtıyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, bebeğim." Gülümseyerek başımı sallıyorum, kapıyı kapatıyorum ve yan tarafa dönerek sürücü koltuğuna geçiyorum.

McDonald's'a gidip orada mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla para harcadıktan sonra kızlar biraz ayıldı ve eve döndüğümüzde içeri ilk giren Kennedy oldu.

Miller ve ben hâlâ ön verandadayken, "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Ona Isaiah'ın burada kalacağını söylemedin, değil mi?" Miller inliyor. "Tamamen unutmuşum."

Eve girip kapıyı arkamızdan kapattığımda, ağabeyimi oturma odasında yüzünde kocaman bir sırtışla oturan en büyük salak gibi buluyorum. "Senin de burada kalacağını bilmiyordum."

Kennedy gözlerini devirir. "Burada olduğunu bilseydim bunu asla kabul etmezdim."

Isaiah elini kalbinin üzerinde tutar. "Beni düşürmek için ne söyleyeceğini hep biliyorsun Kenny."

Kennedy'nin ciddiye alınmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Takımdaki hiçbir erkek onun elimizdeki en iyi atletik antrenör olduğunu düşünmüyor ama kardeşim hayatı buna bağlı olsa bile onunla flört *etmeden duramaz*.

"Kennedy, seni şehre geri götürmemi ister misin?" Teklif ediyorum. "Burada kalmak istemiyorsan seni eve götürebilirim."

Kardeşimi analiz etmek için geri döndü. "Hayır, sorun değil. Sadece bu konuda garip davranma, tamam mı?"

Isaiah canlanıyor. "Görünüşe göre misafir odasını paylaşıyoruz. Ben sarılmayı severim Ken ve küçük kaşık olmayı tercih ederim."

"Sadece bu konuda tuhaf davranmamamı istedim."

Arka kapıyı işaret ediyorum. "Isaiah, dışarıda Miller'ın minibüsündesin." Kennedy'nin yüzü muzaffer bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor.

"İyi." Kardeşim kelimeyi nokt alıyor. "Ama sabah sana kahvaltı hazırlayacağım ve bunu seveceksin. Yumurtanı nasıl seversin?"

"Haşlanmış. Yumuşak."

"Harika," diye kestirip atıyor. "Sanırım bunu nasıl yapacağıma dair birkaç YouTube videosu izleyeceğim çünkü bir yumurtanın nasıl haşlanacağına dair hiçbir fikrim yok, ama sana söz verebilirim, mükemmel olacaklar. Yarın bana aşık olmama konusunda iyi şanslar, Kennedy Kay!"

Isaiah arka bahçeye çıkar, kapıyı kaydırarak kapatırken evi sarsar.

Kennedy gülümseyerek bize döndü. "Misafir odası bu tarafta mı?"

"Sağınızdaki ilk kapı. Banyo koridorun karşısında."

"Kardeşin ondan gerçekten hoşlanıyor mu?" Miller arkadaşı kulak kesildikten sonra sessizce soruyor. "Çoğu zaman şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

"Oh, ondan hoşlanıyor. Sadece hoşlandığı zaman bu kadar garip davranıyor." Parmaklarımı Miller'ın parmakları arasında kaydırıp onu koridordan odama doğru çekiyorum. "Benimle gel."

Kapıyı açıp önce onun içeri girmesine izin verdim. Daha önce buraya hiç gelmediği için etrafa bakmakta acele etmedi. Max'in hasta olduğu San Francisco'daki o geceye kadar yatağımızı paylaşmamıza izin vermemişti. Eve döndüğümüzde onun odasında eğleniyoruz ve ben onu yatağına yatırdıktan sonra buraya gelip tek başıma uyuyorum.

Yatak odamda pek bir şey yok. Bir şifonyer. Ebeveyn banyosu. Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde bir bebek telsizi ve Max'in bir resmi.

Şifonyerimin üzerinde birkaç çerçeveli fotoğraf daha var. Isaiah ve benim birinci ligde ilk kez birbirimize karşı oynadığımız zaman çekilmiş bir fotoğrafımız, çocukken çekilmiş birkaç fotoğrafımız ve annemizle çekilmiş birkaç fotoğrafımız. Bir de sadece onun olduğu bir fotoğraf var.

Miller doğrudan ona gidiyor, şifonyerin üzerinden alıyor ve ona bakarken ayıldığını fiziksel olarak görebiliyorum. "O çok güzel."

"Öyleydi."

"Mae, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kapının yanında duruyorum ve ellerimi arkamda tutuyorum, uzanıp ona dokunmanın cazibesinin ötesinde. Burada güzel görünüyor. Benim odamda. Benim evimde.

Miller çerçeveyi yerine koyuyor, ellerini yavaşça diğer resimlerin üzerinde gezdiriyor ve hepsine bakarak zaman geçiriyor. "Hep Isaiah ve sen vardınız, öyle mi?"

"O öldüğünden beri, evet."

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Sen onun için iyi bir ağabeysin. Onu bu şekilde yetiştirdin. Evine yakın olmak için çocukluğundan ve üniversite seçiminden fedakârlık ettin."

"O benim kardeşim. Onun için her şeyi yaparım."

Yumuşakça gülümsüyor. "Tıpkı senin Max için her şeyi yapacağın gibi." "Ve senin için."

Gözleri benimkilere kayıyor ve utangaç bir kızarıklık yanaklarını ısıtıyor. Utangaç biri değildir, ama kız sarhoş ve bu yüzden bu gece onun yepyeni bir açık tarafını görüyorum.

"Senin için her şeyi yaparım," diye tekrarlıyorum.

"Bunu biliyor musun?" "Sanırım ben de senin için her şeyi yapardım."

Yüzümden belli etmiyorum ama şu anda kalbimin hissettiği ifadeyi takınsaydım, aptal gibi sırtırdım.

Ailemin çerçeveli fotoğraflarına bakmaya devam ediyor. "Yaşadığın her şey hakkında konuşabileceğin biri oldu mu hiç? Anneni çok genç yaşta kaybettikten sonra hem kendini hem de kardeşini büyütmek zorunda kalman?"

Ne yaptığını bilmiyor olabilir, ama çakırkeyif Miller canı ne isterse onu söylüyor, oysa haftalardır kendime elimden geldiğince onu korumaya çalıştığımı söylüyordum.

Cevap vermediğimde, kapının yanında duran bana bakıyor. Ona hayır demek için başımı salladım.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

"Yapabileceğimi biliyorum ama ne kadar süre için? Bir haftadan kısa bir süre sonra gidiyorsun."

Miller'ın yumuşak gülümsemesi, sorumu duymazdan gelip turuna devam ederek odama geri dönmeden önce hafifçe düşüyor. "Burada televizyonunuz yok."

Ortamı bozduğumdan endişelenerek kapıdan çıkıyorum, arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum, dudaklarım boynunun derisinde geziniyor. "Televizyon dikkatini dağıtır. Buradayken dikkatin ya uyumakta ya da bende olmalı."

Kıkırdıyor, başı göğsüme düşüyor. Çok sarhoş ve uykuya çok ihtiyacı var.

"Git dişlerini fırçala ve hazırlan ki seni yatağa yatırabileyim."

Tökezleyerek banyoya doğru ilerliyor ve sadece bir dakika sonra kafasını dışarı çıkarıyor. "Tüm cilt bakım malzemelerim burada. Ve diş fırçam."

"Öyle."

"Neden?"

"Çünkü burada sadece birkaç günün kaldı ve senin yatıya kalmak yok kuralından bıktım."

Eşyalarına bakıyor, sonra dikkatini tekrar bana veriyor. "Bu kural biraz berbattı, değil mi?"

"Bütün kuralların berbat, Mills."

Yatmaya hazırlanmak için banyoya dönüyor. Dişlerini fırçaladığını duyabiliyorum, akan suyun sesine sarhoş mırıltısı eşlik ediyor. Ve odama geri döndüğünde, hala kıyafetlerini giyiyor ve yüzünde hala bugünün makyajı var.

Miller kapının pervazında eriyip gidiyor ve tişörtümü, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarıp beni sadece boxer külotumla bırakırken beni izliyor.

"Bakıyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Bakıyorum."

"Üstünü değiştirecek misin?"

"Uyumak için bir şeye ihtiyacım var." "Çıplak bana uyar."

"Bana da uyar ama çıplak kalırsam kemiklerini kırarım Malakai ve benden faydalanmak istemeyen sensin."

Ona başımı sallıyorum - ona her zaman başımı sallarım, ama şimdi yaz başından farklı olan şey, bunu yaparken ona gülümsemekten kendimi alamamam.

Daha önce giydiğim gömleğimi yataktan alıp ona doğru fırlatıyorum. Soyunuyor, gömleğimi başından geçiriyor, kalçasının ortasına kadar sarkan gömleğin içinde yüzüyor.

Mükemmel, gerçekten.

Banyonun kapısında dururken ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor.

"Makyajını çıkarırken yardım ister misin?" diye sordum.

"Evet, lütfen."

Onu geri döndürerek banyoya girmesini sağlıyorum. Cilt bakım ürünleri hâlâ lavabonun üzerinde, tıpkı bugün bıraktığım gibi, misafir banyosundaki gibi dizili duruyor. Tezgâha oturması için onu kaldırarak, açılmış bacaklarının arasında duruyorum.

"Bana ne yapacağımı söylemek zorundasın."

Bir şişe berrak sıvıyı işaret ediyor. "Bu pamuğa sürülür." Dedliğini yapıyorum, pamuk pedlerinden birine biraz fişkırtıyorum.

Miller gözlerini kapatır. "Bu çoğunluğu çıkaracaktır. Sadece sil."

Tereddütle yanağını siliyorum çünkü bu güvenli bir bahis gibi görünüyor. Pedin üzerinde bir tutam renk çıkıyor, bu yüzden biraz daha güvenle kaşının üzerinde gezdiriyorum ve bir tutam kahverengi elde ediyorum. Maskarası eriyip giderken nazıkçe gözlerinin üzerinde gezdiriyorum ve rakun gibi görünmesine izin vermeden elimden geldiğince temizliyorum. Sonra aynı işlemi diğer taraf için de tekrarlıyorum.

"Sırada ne var?"

Bir şişe daha alıp parmak ucuma bezelye büyüklüğünde sıkıyor. "Bunu her yere sür." Elleriyle bir hareket yapıyor, ama bu biraz kaba görünüyor, bu yüzden onun yerine parmak uçlarımı kullanarak köpürmeye başlayana kadar hassas daireler çizmek için çenesinde dikkatlice kaydırıyorum.

Miller ben çalışırken aptalca bir gülümseme takınıyor ve bu kadar uzun sürdüğü için bana bok atmak istediğini söyleyebilirim, ama onu görmezden geliyorum ve yüzünün kenarlarına kadar ulaştığımdan emin olarak devam ediyorum.

Cilt bakım rutininin geri kalanını uyguluyoruz, kendi deyimiyle nemlendiriciyle bitiriyoruz ve ben onun cildine biraz sürdüğümde o da biraz alıp benim cildime sürüyor.

"Olgun cildin için," diyor kıkırdayarak, ellerini boynumun iki yanına bırakmadan önce yüzümde gezdiriyor. "Bu gece seni ve Max'i özledim."

Lanet olsun. Durması lazım ama durmayacak gibi geliyor çünkü alkolün etkisinde ve dudakları bu yüzden çok gevşek.

"Biz de seni özledik." Açık mor kremi yüzüne sürüyorum. "Eğlendiniz mi?"

Çocuksu bir gülümsemeye başını sallıyor. "O kızlardan ve Kennedy'den hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Güzel. İkinizin arkadaş olmanıza sevindim. Eminim sonunda bizimle seyahat eden başka bir kadının olması onun için de güzel bir şeydir."

"Evet, senin yüzünden kafam karmakarışıkken biriyle konuşmak çok güzel."

Göğsüm bir kahkahayla gümbürdüyor. "Benim yüzümden kafan karıştı, değil mi Mills?"

Gururum okşandı."

"Gurur
duymalısın."

Cilt bakımını bitirdikten sonra Miller saçlarını düğümleyip bir saç bağı ile tutturmaya çalışıyor ama kız hâlâ zil zurna sarhoş.

"Şunu alayım." Kravatı ondan alarak, daha önce bir iki kez yaptığım gibi saçlarını yumruklarımda topluyorum, topuza benzer bir şey yapıyorum ve saç bağıını iki kez etrafına sarıyorum.

Miller aynayı kontrol eder. "Berbat görünüyor, Ace." Ona gülümsüyorum. Gerçekten de berbat görünüyor.

Gözleri yansımada benimkileri buluyor. "Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Benimle kucaklaşır mısın?"

"Özür dilerim ama az önce *sarılalım* mı dedin?" Elimin tersiyle alnına dokunuyorum. "Bu gece ne içtin sen?"

"Kapa çeneni." Onu odama taşıırken bacaklarını belime, kollarını da omuzlarıma doluyor. Sarhoş kızı yatağa yatırıp ışıkları söndürdükten sonra gözlüklerimi çıkarıp yanına sokuluyorum. Kolumu sonuna kadar açtığımda Miller başını kaldırıyor ve tecrübeli bir kucaklayıcı gibi göğsüme yaslanıyor.

Konuşmuyoruz. Sadece birlikte uzanıyoruz ve o sessizliğin içinde konuşana kadar uykuya daldığından neredeyse eminim.

"Bu gece kızlara bazen işe geri dönmemeyi düşündüğümü söyledim."

Bu sözler dudaklarından dökülürken zamanın durduğuna yemin edebilirim. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, karanlığa bakıyorum ve doğru duyup duymadığımdan emin olmak için sözlerini tekrarlıyorum.

Yutkunuyorum. "Neden böyle söylüyorsun?" "Max'i terk etmek istemiyorum."

Lanet olsun, kalbim göğsümde gümbürdüyor, keskin iğneler gözlerimi yakıyor çünkü bu kız oğlumu çok şiddetli seviyor. Bir başkasının çocuğumu umduğum şekilde sevmesi, gerçekleşeceğinden hiç emin olmadığım bir şeydi.

"Ama geri dönmek zorundayım," diye devam ediyor.

Dilimi ısırarak, doğru yanıtı bulana kadar bekliyorum. "Evet," diye nefes veriyorum. "Öyle."

Bana bakmak için başını eğiyor. "Öyle mi?"

"Bu senin hayalin Mills. Oğlum yüzünden bundan vazgeçmene izin vermeyeceğim."

Ya da benim yüzümden.

Başını tekrar göğsüme yaslıyor. "Performans gösterme, beklentileri karşılama baskısı korkutucu. İçimde bir parça bu baskıyla savaşıyor.

"Bu beklentilere layık olup olmadığımı merak ediyorum."

"Baskı bir ayrıcalıktır, Miller. Beklentiler yüksek çünkü sen başarılısın. Sıradan biri olsaydınız, kimse nefeslerini tutmuş sizi beklemezdi. Sahaya çıktığım her gece bunu düşünüyorum. Sadece hayallerinizin ve hedeflerinizin bu baskıya değip değmeyeceğine karar vermelisiniz. Sizin için belirlenen beklentileri karşılamak istiyorsanız."

"İstiyorum. En iyisi olmak istiyorum." "O zaman yap."

Bu, kesinlikle korktuğum bir sonuç için uygun bir teşvik miktarı gibi görünüyor, bu yüzden bir anlık bencillikle "Kariyeriniz sizi mutlu ediyor mu?" diye soruyorum.

Bekliyor, başını çevirip tavana bakıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Hayır."

Azı dişlerimi gıcırdatarak sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum. Garip bir çelişki yaşıyorum, onun mutluluğu bulmasını istiyorum ama bir yandan da onu benden uzaklaştıracak şeyin bu olmamasına seviniyorum. Ama ne demem gerekiyordu ki? Kalması tam da yapmasını istediğim şey olduğu için onun sarhoş saçmalıklarını mı teşvik edeyim?

Bunu yapmayacağıma dair babasına söz verdim.

Bu yaz eğleniyor, işini sorgulamasının tek nedeni de bu. Gözden ırak. Akıl dışı. Hepsi bu.

Buradan ayrılır ayrılmaz istediği şeyin bu olduğunu hatırlayacaktır. Beni bırakır bırakmaz.

"Ama bunun mutlu olmakla ilgili olup olmadığını bilmiyorum," diye devam ediyor. "Bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Kazandığım ödüle layık olduğumu kanıtlamak istiyorum. Babamın benim için tüm hayatını feda ettiği gerçeğini haklı çıkaracak bir şey yaptığımı kanıtlamak istiyorum."

Ve işte orada.

"Miller-"

"Bunu söylediğimi ona söyleme."

"Sevgi kazanılmaz. Monty kariyerinden vazgeçti çünkü sizi koşulsuz seviyor. Ona borcunuzu ödüller peşinde koşarak ödemek zorunda değilsiniz. Bu işler böyle yürümez."

"Anlamıyorsun, Kai. Benim için tüm hayatından vazgeçti ve beni çok az tanıyordu. Bu yüzden henüz emekli olmanı istemiyorum. Max'in benim gibi kendini bir yük gibi hissetmesini istemiyorum."

"Miller." Ses tonum biraz sert, çünkü kendisinden bu şekilde bahsetmesinden hoşlanmıyorum. "Senin hayatında olmandan dolayı kendini yük altında hissedecek tek bir kişi bile düşünemiyorum."

"Yaptın. Buraya ilk geldiğimde."

"Fikrimi değiştirdim. Şimdi kendimi şanslı hissediyorum."

Buna söyleyecek bir şeyi yok, bu yüzden aramızda uzun bir süre sessizlik uzanıyor.

"Bırakırsam kendimi başarısız hissederim." Miller'ın sesi şok edici bir şekilde biraz çatlıyor, bu yüzden onu kendime çekiyorum ve sarhoş olsun ya da olmasın aklındakileri söylemesine izin veriyorum. "Bu yaz kendimi toparlamak için bir molaya ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm ama artık sadece tükenmişlik gibi hissetmiyorum. Sanki tüm hayatımı, ödülleri ve prestiji ne olursa olsun, o kadar da tatmin edici olmadığını fark ettiğim bir kariyerin peşinde koşarak geçirmişim gibi geliyor. Ve son yedi haftadır Max'in peşinde koşarak, babamla vakit geçirerek, seninle birlikte olarak hiç olmadığım kadar mutluyum."

"Mills, yirmi beş yaşındasın. Hayatın boyunca yüz kere daha yön değiştirsen de asla başarısız olamazsın. Başarısız sayılamayacak kadar çalışkansın. Hayat, mutluluğun peşinde koşmak içindir."

Duraklıyor ve tekrar konuştuğunda sadece bir hıçkırık ve "Neredeyse yirmi altı yaşındayım" sözleri.

Ona bakmak için boynumu eğiyorum. "*Neredeyse* tanımla." "Bu hafta yirmi altı olacağım."

"Miller, doğum günün tam olarak ne zaman?" "Cumartesi."

Dört gün. Doğum gününe dört gün var.

"Neden bana söylemedin? Gitmeden bir gün önce."

Bana karşı omuz silkiyor. "Sanırım hiç anlatacak kimsem olmadı."

Tanrım, bu duyguyu çok iyi biliyorum.

Onu daha yakına çekiyorum. Düşündüğümden çok daha fazla birbirimize benziyoruz. Yetişkin hayatlarımızı yalnız geçirdik. Ben bana dağıtılan kartlar yüzünden, Miller ise şehirden şehre zıplarken bağ kurmakta zorlandığı için.

"Daha fazla çocuk istiyor musun?" diye soruyor ve konunun aniden değişmesi beni irkilterek uyandırıyor.

"Tanrım. Ne kadar sarhoşsun?"

"Sadece biraz çakırkeyifim. O Big Mac gerçekten hepsini emdi. Soruma cevap ver Rhodes. Daha fazla bebek istiyor musun?"

Bunu bana Haziran ayında sormuş olsaydı, cevabım kesinlikle hayır olurdu. Çoğunlukla sahip olduğum çocukla çok iyi bir iş çıkardığımı düşünmediğim için, ancak son yedi haftayı yanımda kızımınla bir aile gibi hissederek geçirmek her şeye bakışımı değiştirdi.

Onunla olsaydım, cevabım "Evet, istiyorum." olurdu.

Karnının üzerine dönüp üzerime uzandı. "Evet mi?"

"Evet. Ama bir dahaki sefere, her şey için orada olacağım. Bir daha asla altı ayı kaçırmayacağım."

Kollarını göğsümün üzerinde kavuşturup çenesini oraya yaslıyor. "Bunu hak ediyorsun. Ayrıca gerçekten çok güzel bebekler yapıyorsun, bu yüzden bunu yapmaya devam etmelisin."

Kıkırdayarak topuzundan dökülen saçlarını topluyorum. "Bir gün çocuk istiyor musun?"

"Dürüst olmam gerekirse, bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Her zaman bir sonraki hedefe, bir sonraki kariyer hamlesine odaklandım ve aileler üst düzey restoran hayatına pek elverişli değil. Ama benim hayatım farklı olsaydı, bunu anlayabilirdim. Tıpkı Max gibi oldukları sürece."

Gülümsemem yumuşak. "O iyi biri."

"En iyisi," diyor iç çekerek. "Kai?" "Evet?"

"Bazı kurallarımı unutabilir miyiz? Ben buradayken haftanın geri kalanında? Sadece nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

"Nasıl *bir* his olduğunu bilmek ister misin?" "Senin olmak."

Onu izlerken, ayıldığında bu sözleri geri alabileceğine dair bir işaret arıyorum ama Miller'ın gözleri berrak ve parlak. Ben de eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu seksle ilgisi olmayan bir şekilde öpüyorum. Onu bağlı ve iplerle dolu hissettiren bir şekilde öpüyorum çünkü söz konusu o olduğunda ben tam olarak buyum.

"Mills, sen zaten benimsin. Sana göstermeme izin verilmemiş olsa bile, sen her zaman benimdin."

Tekrar göğsüme yerleşti. "Pazara kadar. Bu kural kalmalı."

Bu kural en sinir bozucu olanı, ama ne yapacağım? Beni bu yaz kaçamağının dışında da istemesi için yalvarayım mı? Sonsuza dek benimle ve oğlumla evcilik oynama hayallerinden vazgeçmesini mi isteyeceğim?

O çok özgür, bana bağlanamayacak kadar vahşi. Ondan bunu isteyemeyeceğim kadar yetenekli.

"Miller?"

Uykulu bir kabullenişle mırıldanıyor.

"Bugün güzel bir gündü."

Göğsüme doğru gülümsüyor. "Hepsi iyi günler olabilir." En azından Pazar gününe kadar.

Gözlerimi kırpıştırarak uyandığımda Miller'ın saçlarının yüzümü kapladığını görüyorum. Kıçı kalçalarımın beşiğine yerleşmiş, kalın kalçaları benimkilerle birleşmişti.

Ona bakmak için ayağa kalktım.

Hâlâ uyuşmuş kolumda uyuyor, parmakları benimkilere bağlı. Huzurlu, sıcak ve sanki buraya, benim yatağıma aitmiş gibi görünüyor. Birlikte olmaya başladığımızdan beri sadece onunla uyanma ayrıcalığına sahip olmadım ve bir şekilde önümüzdeki dört sabahı, *sadece* dört sabahımızı, bir ömür boyu nasıl sürdürebileceğimi bulmam gerekiyor.

Mürekkepli kolunu öpüyorum, dudaklarımı siyah çiçekli çizgilerin üzerinde gezdiriyorum ve bu kadar bağlantısız yaşayan biri için bu kadar kalıcı bir şey yapabilmesine şaşıyorum.

Bana doğru uzanıyor, kıçı sabahki ereksiyonuma sürtünüyor. "Günaydın."

Sesi her zamankinden daha da hırıltılı ve zaten sertleşmiş olan aletimi hazır ola geçiriyor.

Vücudunu daha yakına çekiyorum. "Günaydın, Mills."

Hâlâ uykulu ve çok güzel.

Halsiz bir şekilde bana karşı kıvranıyor, hâlâ uyanıyor ama hareketlerinden uyandığında tahrik olduğunu anlayabiliyorum.

"Dün gece bir rüya gördüm," diyor. "Şey, bir tür kabustu." "Öyle mi?"

Kulağının altındaki deriyi öpüyorum, elim eteğinin altına dalıyor giydiği tişörtümden. "Bana her şeyi anlat."

"Dev bir beyzbol oyuncusuyla yataktaydım. Gözlük takıyordu. Kalçasında dövme vardı."

Avucum çıplak göğüslerine kayıyor, çakıllı derinin üzerinde geziniyor. "Kulağa çekici geliyor."

"Öyleydi ama benden faydalanmasını istediğimde beni geri çevirdi."

Kıcını sikime doğru yuvarlıyor ve ben de tekrar yapmak için onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum.

"Tam bir pislik. Belli ki ne kaçırdığının farkında değil."

"Açıkça." Sesi soluk soluğaydı ve göğüs ucunu çimdiklediğimde bir inilti sözlerine karıştı. "Bence bu sabah o adamın acısını çıkarmak için benden faydalanman adil olur. İçime sokarak ona gerçekten sopa göster, anlıyor musun?"

Ona karşı kıkırdıyorum, parmaklarım karnının üzerinde narin daireler çiziyor, avuç içimi pürüzsüz teninde gezdiriyorum. "İstedğin bu mu bebeğim?" Daha aşağıya iniyorum, parmak uçlarım külotunun üst kısmında geziniyor. "Seni yatağında becermemi mi istiyorsun? Her sabah seninle uyanırsam nasıl biri olacağımı bilmek ister misin?"

Çılgınca başını sallarken küçük bir inilti çıkarıyor, ben iç çamaşırının eteğiyle oynarken kalçaları birbirine sürtünüyor.

"Son yedi haftayı benim olmayan bir yatakta uyuyarak geçirdğin için pişman olmak mı istiyorsun?"

"Evet." Uyandığım için zaten çok tahrik olmuşken, sadece bir nefeslik hava.

Serçe parmağımın ucu bel kemerinin altından kayıyor, çekip çıkarmadan önce oradaki pürüzsüz, sıcak ten boyunca ilerliyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor, yanımdaki şiltenin üzerinde kıvranıyor ve kıcını tekrar bana doğru itiyor. "Lütfen, Kai. Benimle alay etme."

"Seni kızdırmıyorum, ha?" Kulak memesini ısııyorum, elimi külotunun içine daldırıyorum, parmaklarım amının üzerinde geziniyor. "Seni bu kadar ıslatıyorsa neden olmasın?"

Çoktan sıırsıklam oldu, parmaklarıma damlıyor.

"Lütfen." Bu kez eğilip külotunu indiriyor, ayaklarıyla tekmeleyerek çıkarıyor ve üzerinde sadece benim gömleğim kalıyor.

"Sabahları çok kibar oluyorsun." Arkama uzanıp komodin çekmecemden bir prezervatif çıkarıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde külotumu indirip sikimi latekse sarıyorum.

"Seni böyle becermemi mi istiyorsun?" Onu göğsüme doğru çekerek soruyorum. Tereddüt etmeden bacağına kaldırıyor.

"*Siktir*, Miller." Sikimi tutarak göbeğinin üzerinde gezdiriyorum, klitorisine vurmadan önce prezervatifi uyarılmışlığıyla kaplıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, buraya geldiğinden beri her sabah bunu yapmadığımız için kurallarından daha da nefret ediyorum."

Küçük, güzel bir mızıldanma sesi çıkarıyor. "Dürüst olmak gerekirse, buraya ilk geldiğimde benim bir deli olduğumu düşünmüştünüz."

"Seni kırdığım için üzgünüm ama ben hala öyle düşünüyorum."

Kıkırdıyor ama kahkahası kesiliyor, kolumu bacağına doladığımda bir nefese dönüşüyor, kendime daha iyi erişim sağlamak için dizini göğsüne doğru kaldırıyorum. İçeri itmeden önce sikimin başını onun açıklığına doğru çentikliyorum.

İnleyerek onu dolduruyorum. "Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun? Ve çok ıslaksın."

Birlikte uzandık, ben onun içindeydim ama düzensiz nefes alışverişlerimiz dışında hareket etmiyorduk.

"Çok fazla am egzersizi yapıyorum, muhtemelen öyledir. Onu formda tutmalıyım."

Saçlarına doğru gülüyorum. "Lütfen, Tanrı aşkına, kapa çeneni."

Kıçını bana bastırıyor, hareket etmemi istiyor ve ben de yapıyorum, ona arkadan sokuyorum. Kolumu onun altında tutuyorum, onu kendime bağlıyorum, diğer elim bir ritim bulduğumuzda klitorisinin etrafında dönüyor.

"Çok mükemmelsin Miller," diye fısıldıyorum kulağına. "Yani benimsin." Gırtlığı en seksi, en hoş iniltiyle gümbürdüyor.

"Bunu duymak hoşuna
gidiyor mu?" "Evet,"
diye nefes veriyor. "Sen
benimsin, bebeğim."

Bana karşı daha hızlı hareket ediyor, ben de hızlanıyorum, klitorisini daha hızlı bir tempoyla parmaklıyorum.

Bu sözlerin onun için tartışmalı olduğunu, sadece o anın sıcaklığıyla ortaya atıldığını biliyorum, ama benim için söyleyebileceğim en doğru sözler bunlar.

Eğer onu almama izin verseydi, benim olurdu. Kızı seviyorum ve bunu ona davranışlarımla göstermeye çalışıyorum ama bana yeşil ışık yakarsa ona da söylerim.

"Kai," diye ağlıyor, vücudu kasılıyor. "Ben-"

Orgazm olmadan önce başka bir şey söyleyemiyor, orgazm olduğunda her zaman çok güzel oluyor. Bu görüntüyü hafızama kazımak istiyorum, her titreyişini, her inleyişini. Birkaç gün içinde ondan kalan tek şeyin bu olacağını bilerek.

Onun içinde hareket etmeye devam ediyorum, amcığı beni sıkıyor.

"Yaklaştın mı?" diye soruyor göğsü umutsuz nefes alıp vermelerle genişlerken.

İçine girmeye devam ederken benim de nefesim daralıyor, ne kadar sıcak olduğunu seviyorum ve keşke prezervatif engel olmasaydı da her yerini hissedebilseydim diyorum. Daha önce bir kadınla bu kadar yakın olmak istememiştim ve özellikle Max ortaya çıktığından beri bu riski almak istememiştim. Ama Miller'la kendimi her şeyi isterken buluyorum.

"Tadına bakabilir miyim?" diye soruyor.

Hareketlerimi durduruyorum, sikim onun içinde zonkluyor ve ihtiyaç duyuyor. "Ne?"

"Üzerimde diz çökmüşken ağzımı sikmeni istiyorum."

Tanrım, bu kız.

Miller ondan ayrılıp tişörtünü çıkarmak için ayağa kalkıyor ve onu yatağımda çıplak bırakıyor, amcığı hala orgazmdan parmaklarımın üzerinde çırpınıyor. Dudaklarında fazlasıyla heyecanlı bir gülümsemeyle tekrar yastığın üzerine, yatak başlığına yakın bir yere oturdu.

Bu nasıl benim hayatım? Her gün kendime bunu sormaya başladım.

Prezervatifi çıkarmamı izlerken sırtışı kararıyor, üzerine tırmanmadan önce bir kenara atıyor, dizlerim yüzünün iki yanında, onu altıma hapsediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bundan emin misin?"

Dili dışarı fırlıyor, sikimin ucunu yalıyor, küçük bir fingirdek gibi heyecanla başını sallıyor.

"Kahretsin," diye nefes veriyorum, inanamayarak başımı sallıyorum. "Sana kafayı takmış durumdayım."

Gülümsemesi yükseliyor. "Olman gerektiği gibi, Malakai." Başımı aşağı doğru sallıyorum. "Ağzını üzerine koy."

Sikimi ağzına götürüyor, ben de kaldıraç olarak yatak başlığını kullanıyorum ve tıpkı benden istediği gibi yüzünü sikiyorum. Miller sanki bu şimdiye kadar olan en ateşli şeymiş gibi etrafımda inliyor ve omzumun üzerinden arkama baktığımda, uyluklarını birbirine sürüyor, zaten tekrar boşalmaya ihtiyacı var.

Daha birkaç ay öncesine kadar bitkin, tükenmiş ve sırf günü atlatabilmek için işimi bırakmanın eşiğindeydim. Ve şimdi, altımda sadece yatakta bir şampiyon değil, aynı zamanda hayatıma çok fazla ışık ve eğlence getiren, şimdiye kadar tanıştığım en seksi kadın var.

Onun dikkatini üzerime çektiğim için nasıl bu kadar şanslı olduğumu gerçekten bilmiyorum, ama bu noktada onu elimde tutmak için her şeyi yaparım.

Bölüm 32

Miller

Violet: *Bugün büyük gün! Uğruna çalıştığın her şey bu. Heyecanlı mısın?*

Violet: *Ayrıca, önümüzdeki hafta işe döndüğünüzde hemen işe koyulmaya hazırlanın. Şef Maven Luna's'ta danışmanlık yapacağın için çok heyecanlı olmakla kalmıyor, aynı zamanda Food & Wine röportajın da sen bir haftalığına oraya yerleştikten sonra gerçekleşecek. Ayrıca o ilk hafta için mini bir sanal yemek blogu turu da ayarladım.*

Violet: *Her nasılsa, verdiğin bu ara seni daha da aranır hale getirdi. Ben bile bu tür bir pozitif basını planlayamazdım. Hepimiz geri dönmene ve nasıl bir ilham kaynağı olduğunu görmeye hazırız.*

Violet: *Miller?*

Violet: *Neden cevap vermiyorsun?*

Max dışarıda oynuyor, Kai ve Isaiah'ın ona doğru üflediği baloncukları yakalamaya çalışıyor. Arka kapı sürgüsünün camından onları birlikte izliyorum.

"Şef."

Max babasına gülümsüyor, mavi gözleri kısılmış, dişlerini göstererek gülümsüyor. "Şef."

Sürünerek Kai'nin oturduğu yere geliyor ve babası ona balon çubuğuna nasıl nefes üfleyeceğini öğretmeye çalışırken onun kucağına tırmanıyor.

"Şef Montgomery."

Kendime geldiğimde, bugünün fotoğraf çekimi koordinatörü Sylvia'nın bana aklımı kaçırmışım gibi baktığını görüyorum. Belki de kaybetmişimdir.

Boğazımı temizliyorum. "Evet?"

"Ekibin bunları nereye koymasını istediğinizi soruyordum."

Max'in damlatmaz bardaklarının ve silikon tabağının kurumaya bırakıldığı lavabonun yanındaki rafı işaret ediyor.

Mutfak tertemiz. Kai, Max ya da ben uyanmadan önce kalkıp mutfağın tertemiz olduğundan emin olmuş çünkü tabii ki öyle. İşe geri dönmemde bana yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Mutfakta kalan tek şey Max'in bu sabah kahvaltıda kullandığı tabaklar.

"Ben ..." Onları koyacak bir yer arıyorum ama ait oldukları yer orası. Çünkü burası birinin evi ve evet, burada yeni yürümeye başlayan bir çocuk yaşıyor.

Sylvia elindeki panoyu çılgınca sallayarak, "Onları yere falan koyun," diyor. "Fotoğrafların hepsi belden yukarısı olacak, yani karede olmayacaklar.

Yardımcısı bulaşıkları koymak için dizlerinin üzerine eğiliyor. "Hayır! Yapma," diye sesleniyorum. "Ben alırım."

Onları ellerimde topluyorum, Max'in bardaklarını ve tabağını garip bir şekilde tutuyorum, böylece onlar için yerden güvenli bir yer bulabiliyorum. Ama etrafa bakıyorum, hiç boş yer yok çünkü mutfak ele geçirilmiş ve bir fotoğraf çekimi setine dönüştürülmüş.

Kai'nin odasına giden koridorun girişinde oyalanırken Sylvia ve fotoğrafçının derginin aradığı farklı karelerin üzerinden geçmesini izliyorum. Üç farklı kişi ışıklandırma üzerinde çalışıyor. Başka bir asistan, sanki objektifin önünde çalışıyormuşum gibi görünmem için malzemelerle dolu cam karıştırma kapları hazırlıyor.

Ev karmakarışık; hiç tanımadığım on kadar insan Kai'nin mutfağının etrafında dolanıyor ve sanki bekar bir baba ile oğlunun yaşadığı bir evde değil de lüks bir restorandaymışız gibi görünmemiz için ellerinden geleni yapıyorlar.

Hiçbir şey doğru gelmiyor. İlk kişi ekipmanlarıyla birlikte ön kapıdan içeri girdiği andan itibaren bu işi burada yapma kararından pişmanlık duydum. Sonbaharda yayınlandığında, bu mutfakta en sevdiğim anılarımdan bazılarının yer aldığını ve bunların hiçbirinin makalede yer alacak yaşam veya kariyerle ilgili olmadığını bilerek o dergi kapağına nasıl bakacağım?

Burası Max ve benim ilk kez birlikte kurabiye pişirdiğimiz yer. Pişirmenin temellerine yeniden aşık olduğum yer. Kai ve ben dokunmak için o kadar çaresizdik ki, kelimenin tam anlamıyla birbirimizin vücudunu tezgahın üzerine sürdük.

Ve şimdi sanki daha önce hiç kullanılmamış gibi görünüyor, kör edici parlak ışıklar ve etrafta çılgınca koşuşturan yabancılarla.

Max'in tabaklarını tutarken dikkatim yine arka bahçeye kayıyor. Üç Rodoslu çocuk sabahtan beri dışarıda, Max'i meşgul ediyor ve evin karmaşasından uzak tutuyorlar. Çılgın mutfağa kıyasla, dışarısı bambaşka bir dünya gibi görünüyor.

Benim diğer dünyam.

Yaz boyunca ara vererek kurduğum hayat, ben normal hayatıma geri dönerken camın diğer tarafında duruyor. Ama şimdi dışarıdaki aile yeni normalim gibi gelirken, burası, daha önce çok alışkın olduğum bir mutfağın kaosu, artık ait olmadığım bir alan gibi geliyor.

"Şef Montgomery," diyor bir çekim asistanı ve benimle konuştuğunu anlamam bir an alıyor. Uzun zamandır bana Şef denmemiştii. Şimdi duyduğumda kulağa garip geliyor.

Sesini alçaltıyor. "Sizin büyük bir hayranınız olduğumu söyleyebilir miyim?" Gözleri kocaman ve heyecanlı. "Şu anda aşçılık okulundayım ama bugün gönüllü oldum çünkü sizinle tanışmayı umuyordum. Çağdaş sunum ve teknikleri malzemelere deneysel bir yaklaşımla birleştirme şekliniz ..." İnanamayarak başını sallıyor. "İlham verici."

"Teşekkür ederim. .

." "Eric."

"Bunun için teşekkür ederim Eric."

"Hayır, teşekkür ederim Şef. Sektörde mutfağa dönüşünüzü nefesini tutarak beklemeyen kimse olduğunu sanmıyorum."

Tanrım, son birkaç aydır o dünyadan o kadar kopmuşum ki, benimle bu şekilde konuşulmasının nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutuyordum. Sanki bir çeşit ünlüymüşüm gibi muamele görmenin.

Max'in eşyalarını ellerimde tutarken doğru hissetmiyorum.

Eric benim dönüşümü heyecanla beklemeyen tek bir kişi bile düşünemeyebilir ama ben düşünebilirim.

Ben.

"Benim adım Miller," dedim ona. "Bana sadece Miller de."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve zavallı çocuk konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Daha önce bir şefin ona unvanıyla hitap etmemesini söylediğinden şüpheliyim.

"Eric!" Sylvia, sanki ona toparlanmasını söylüyormuş gibi elini daire içine alarak sesleniyor. "Şef Montgomery, on dakika içinde hazır olmanızı istiyoruz."

"İşe dönmem gerekiyor ama bu benim için bir onurdu, Che-Miller."

Ona yatıştırıcı bir gülümseme sunuyorum ve yolumdan çekildiğinde arka bahçeye bakışım geri dönüyor, ancak bu sefer Kai çimlerin üzerindeki koltuğundan bana doğru bakıyor.

İyi misin? Ağzını açıyor.

Omuz silkiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ve hiçbir şey söylemeden topuklarımın üzerinde dönüp koridordan onun odasına doğru ilerliyorum.

Ayrılana kadar benim olduğunu düşündüğüm oda.

Bu hafta başından itibaren her gecemi bu yatakta Kai ile geçiriyorum. İkimizin de koyduğu her kural, son kullanma tarihimiz dışında, o zamandan beri pencereden dışarı atıldı ve duvarlarım yıkılmış, savunmasız bir şekilde geçen her gün, onun içeri sızdığını, her düşüncemi, her eylemimi ele geçirdiğini hissedebiliyorum.

Onun olduğu yerde olmak istiyorum, ama her geçen an sanki duvara asılmış dev bir geri sayım varmış gibi geliyor, bize sürekli zamanımızın yakında dolacağını hatırlatıyor.

Ve bugün ... bugün şimdiye kadarki en büyük hatırlatma.

Kai'nin kapısını arkamdan kapatarak tabağı ve damlatmaz bardakları yatağının üzerine koyuyorum, onları başka nereye koyacağımı bilemiyorum ama dışarıda kimsenin Max'in eşyalarına dokunmasını da istemiyorum.

Neden böyle davrandığımı size söyleyemem. Bugün sadece fotoğraf çekiyorum. Restoran sektöründe hayatta kalabilmek için gerekli olan zırhı giymek üzere tekrar çalışma moduna dönmeme daha birkaç gün var.

Hayatımın o bölümünün bir saniyesinin bile bu bölüme dokunmasına izin vermek doğru gelmiyor.

Aynanın önünde durmuş, saçlarımı ortadan ayırıp kafa derime doğru tararken kapı açılıyor. Ve sadece birkaç saniye sonra Kai arkamdaki banyo kapısını geçip aynadan bana bakıyor.

"Selam, Mills."

Saçlarımı mutfakta her zaman yaptığım gibi sabitliyorum, cilalı ve kontrollü. "Merhaba."

Kai yansımanın içinden dikkatini benden ayırmıyor. Gözlerinin daha önce hiç görmediği bir tarza sahip saçlarımda gezinmesini izliyorum. Septum yüzüğümü çıkarmamı ve banyo tezgahının üzerine koymamı izliyor.

"Farklı görünüyorum, biliyorum."

"Sabahın erken saatlerinde asansörde biralara çift yumruk atan kızdan biraz farklı."

Göğsüm sessiz bir kahkahayla gümbürdüyor, içimden bir tane çıkarabildiği için minnettarım.

"Neyin var?" Kai soruyor, çünkü tabii ki dışarıdan gülüyor olsam bile içimde bir sorun olduğunu biliyor.

Ona hiçbir şey söylememek için başımı sallıyorum. Bu adam bana yardım etmek için tüm evinden vazgeçti. Bu yaz bana destek olmak için çok fazla zaman ve çaba harcadı.

"Bu çok çılgınca," diyor. "Hayatınızın bu bölümünü görmek. Etkileyici ama aynı zamanda korkutucu."

Gözlerim ona kayıyor, dudaklarımda bir gülümseme. "Benden korkuyor musun, Malakai?"

"Senden hep korkmuşumdur. Ne kadar özgür olduğun. Kendi derinin içinde ne kadar cesur ve kendinden emin olduğun. Peki neden dışarıda kendinden bu kadar emin görünmüyorsun?"

Gülümsemem düştü.

Bu harika bir soru. Yıllardır kariyerime güveniyorum. En iyisi olmak için çok çalıştım, o halde neden birkaç fotoğraf beni şaşırtıyor?

"Bunu burada yapmak doğru gelmiyor," diyorum ona dürüstçe. Yüzü şaşkınlık içinde şekil değiştiriyor.

"Neden?"

Neden mi? Çünkü on sekiz yaşında ayrıldığımdan beri evim diyebileceğim bir yerim hiç olmadı ve bu kalışım da diğerleri gibi geçici olsa da, bu evi korumak önemli hissettiriyor.

Yüzümü ona dönerek yatağı işaret ediyorum. "Max'in eşyalarını yere koyacaklardı. Sen ve ben sürekli onun bulaşıklarını, kıyafetlerini yıkıyoruz ve onlar da yoldan çekmek için onları yere koyacaklardı. Bunu kim yapar?"

Kai kıkırdıyor. "Lüks bir yaşam tarzına hitap eden bir derginin kapak çekiminin arka planında damlatmaz bardak istemeyen insanlar. Bilmiyorum, sadece bir tahmin."

Bu sefer gülmüyorum çünkü kafam çok dolu.

"Mills, buraya gel," diye nefes alıyor ve banyoya doğru tek bir adım atıyor. Uzun bedeniyle beni sarıp sarmalıyor ve tek eliyle yanağımı tutup çenemi yukarı kaldırarak ağzını benimkiyle buluşturuyor.

Hem bedenim hem de sinirlerim onun dokunuşuyla erirken bu beklenmedik ama gerekli bir şey.

Kai'nin dili dudaklarımın kenarında kayıyor ve ben de ona açılarak kontrolü ele almasına izin veriyorum. Bu benim için sadece onun yapabileceği bir şekilde merkezleyici ve sakinleştirici.

Bu adamla ilgili en sevdiğim şey ne kadar istikrarlı, ne kadar sabit olduğu. Başkalarının üstesinden gelemeyeceği sorumlulukları üstleniyor, buna şu anda beni yerleştirmek de dahil. Bir şekilde onun dayanıklılığının bir kısmını kendime nasıl çalacağımı bulmam gerekiyor ki gittiğimde yanımda götürebileyim.

Kai uzaklaşmadan önce dudaklarını dudaklarıma bastırarak bitiriyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

"Senden çok etkilendim Miller. Ve seninle gurur duyuyorum." Kıkırdıyor, alnı benimkine düşüyor. "Bunu söylemem tuhaf mı bilmiyorum."

"Garip değil." Başımı salladım. "Tam da duymak istediğim şey."

Kai işe geri dönmem konusunda çok kararlı, beni bu konuda cesaretlendiriyor ve elinden geldiğince bana yardımcı oluyor. Bir yanım benden kalmamı, son iki aydır ne yapıyorsak ona devam etmemi istemesini diliyor ama bir yanım da bunu yapmadığı için memnun. Daha fazlasını istemesi uzun vadede ona sadece zarar verir çünkü günün sonunda başka seçeneğim yok. Geri dönmek zorundayım.

Tekrar soracağını hissedebiliyorum, bugün benim neyim var diye merak ediyor ama neyse ki o soramadan yatak odasının kapısı çalınıyor. "Şef, biz hazırız."

Ben aynaya dönüp saçlarımı düzeltmek için ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirirken ayrılıyor ve Kai elinde çekim asistanlarından biri tarafından mükemmel bir şekilde ütülenmiş şef ceketimle banyoya geri geliyor.

O paltoyu aylardır giymemiştım ve tekrar giyerken kendimi iyi hissetmemin tek nedeni Kai'nin paltoyu arkamda açık tutarak kollarımı geçirmeme izin vermesi.

Yansımanın içinden, kapı aralığına yaslanmış, her bir düğmeyi kendi deliklerinden geçirmemi gururlu bir gülümsemeyle izliyor.

Bu adam tüm yaz boyunca beni destekledi, olmak istediğim seviyede işe geri dönmeme yardımcı olmaya hevesliydi. Bana sürekli olarak ne kadar harika bir iş yaptığımı hatırlattı ki bu kelimelerin varlığını neredeyse unutmuştum. Restoran sektöründe şımartılmak diye bir şey yoktur ve buna ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim. Ancak onunla geçirdiğim iki ayın ardından, Kai'nin mutfağı sürekli dolduran teşviki olmadan çalışmayı hayal bile edemiyorum.

Banyodan çıkmaya çalıştığımnda, bir kolunu omuzlarıma doluyor ve alnıma tek bir öpücük kondurmak için beni kendine çekiyor.

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Şef önlüğümü giyerken bana alnımdan öpücük mü verdin?"

"Mm-hmm."

"Bu paltoyu giyerken yetişkin adamları ağılattım."

"Bundan hiç şüphem yok ama kız patronların da alın öpücüklerine ihtiyacı vardır."

"Az önce kız patronlar mı dedin?"

"Evet, siz çocuklar öyle demiyor musunuz?"

Sonunda içimden gerçek bir kahkaha koptu ve kendimi daha hafif, daha kendim gibi hissettim. "Aramızda sadece yedi yıl olduğuna inanmayı reddediyorum."

"Hadi," diyerek beni banyodan dışarı çıkardı. "Git ve en iyi yaptığın işi yap ki bu insanları evimizden çıkarabilelim."

Bizim evimiz.

"Ve 'en iyi olduğun şey' derken orada durup fotoğraflarda güzel görünmenden bahsediyorum. Belalı bir pasta şefi olmanla hiçbir alakası yok."

Göğsümde bir kahkaha daha gürlerken, Kai koridordan oturma odasına doğru ilerlerken kıcıma cesaret verici bir dokunuş yapıyor ve beni mutfakta bırakıyor.

"Adanın arkasında, Şef." Sylvia başlangıç pozisyonumu işaret ediyor.

Mutfak adasının arkasında duran yerimi bulduğumda kuru malzemelerle dolu cam kaseler tezgahın üzerinde sıralanıyor.

"Birkaç aksiyon fotoğrafıyla başlayacağız." Boş bir cam kaseyi önüme itiyor. "Her seferinde bir tane. İçine bir yumurta kır."

Sylvia fotoğrafçıya bir şey söylemek için dönüyor ama benim odaklanabildiğim tek şey arkalarında Kai, Isaiah ve Max'in izlediği oturma odası.

Max dikkatimi çekiyor ve objektifin arkasından beni işaret ediyor. "Mmm," diye mırıldanıyor, ismimin sadece bir kısmını ezberlemiş. "Mmm!"

Isaiah'ın kucağında kıvranıyor ve amcasının kollarından kayarak mutfığa doğru hızla ilerliyor. Işık ekibinden ve fotoğrafçıdan kaçarak adanın etrafından dolanıyor.

"Mmm!" Max bana doğru sallanıyor, onu tutmam için kollarını havaya kaldırıyor. Onu kucağıma almak için eğildiğimde gülümsemem sabahtan beri en büyük halini alıyor.

"Selam, Bug. Buraya gel."

"Hayır!" Onu kucağıma aldığımda Sylvia tersledi. "Onu yere bırak! Ceketini kırıştırıcaksın!"

Mutfakta donup kalıyorum, Max'i kucağıma alıyorum ve şaşkınlıkla bu kadına bakıyorum.

"Onu yere bırak." Sylvia nefesini tutarak arkasını döner. "Burası çocuklara göre bir yer değil."

Kıpırdamıyorum, sanki bu sözleri duymak beni sersemletmiş gibi. Haksız değil. Lüks restoran ortamı çocuklara göre bir yer değil. Gece geç saatler ve yoğun hafta sonlarıyla çalışma saatleri elverişli değil. Ve şimdi fark ediyorum ki, tam da bu yüzden bugün izinliydim.

Döndüğümde beni bekleyen hayatı biliyorum ve Kai ile ilişkiyi sürdürmek, bir şekilde Max'in yanında olmak istesem bile bunu yapamayacağım. Buna zamanım olmayacak.

Eleştirmenler ve şefler bana yaltaklandı. Onların ilgisine mazhar oldum ama şu anda arzuladığım tek ilgi küçük bir çocuk ve babasınıninki ama Chicago'dan ayrılır ayrılmaz onlar da benim dahil olmadığım normal hayatlarına geri dönecekler.

"Ceketinizi kırıştırıyorsunuz, Şef." Sylvia diğer eli kalçasında bana işaret ediyor.

Bazı gerçeklerin farkına varmam, bugün onun tutumuyla işimin bitmesinin ötesine geçti.

Max'i bedenime daha yakın tutarak, "İşte photoshop bunun için var," diye çıkışıyorum.

"Onu yakaladım." Farkında olmadan Kai yanıma geldi ve oğlunu üzerimden çekti. "Miller'ı işi bittikten sonra göreceğiz, tamam mı Bug?"

Sylvia bıkkınlık içinde nefes verir, başını sallar ve cam kaseleri yeniden yerleştirir.

Stajyer Eric bana acıyarak gülümserken, fotoğrafçı da kamerasının ekranına bakıyor ve o ana kadar çektiği görüntülere gülümsüyor.

Sonra Kai ve Max'i tekrar dışarı çıkmak için arka kapıdan sıvışırken buluyorum ve berbat ruh halim tüm gücüyle devam ediyor.

Mutfakta dururken, bunaltıcı ama bir o kadar da korkutucu bir gerçekle yüzleştim. Bu şekilde hissetme ihtimalim tüm yaz boyunca vardı, ama şu anda sanki bulanık bir sis kalkmış ve güneş gerçeğin üzerinde parlıyor.

Mutfakta olmak isteyen bir yanım yok. Sadece onlarla birlikte olmak istiyorum.

Bölüm 33

Kai

Bugün Miller'ın doğum günü ve her şey tam da istediğim gibi başladı; yüzüm onun bacaklarının arasındaydı.

Kadın yüzünden lanet olası bir aptala dönüştüm. O kadar ki, Monty ile kahvaltı için buluşmaya gittiğinde, sabahımı mutfakta onun her zaman yaptığı şeyi yaparak, ona bir doğum günü pastası pişirerek geçirdim.

Miller insanlara onları sevdiğini yaptığı yemekler aracılığıyla söyleme eğilimindedir, ben de ona söylemeye iznim olmadığına göre, bunu onun yaptığı şekilde göstermem gerektiğini düşündüm.

Dediğim gibi, lanet bir aptala dönüştüm.

Ancak Miller'ın doğum günü dışında bugün aynı zamanda Aile Günü. Warriors organizasyonu, aile ve arkadaşların kaynaşması için sahanın bir bölümünü üçüncü dip çizgisinin dışına açtı. Birinin isteyebileceği her şeyi sunan yiyeceklerin yanı sıra içecekler için açık bir bar ve fotoğraflar için bir fotobooth da bulunuyor.

Aile Günü takvimdeki en sevmediğim gün olma eğilimindedir. Oynadığım her takım bir tanesine ev sahipliği yaptı. Kimse benim için gelmediğinde, özellikle de takım arkadaşlarımın geri kalanı kardeşleri, partnerleri ve ebeveynleri oradayken biraz garip oluyor. Ama Max'ten önce Isaiah benim tek ailemdi ve o da her zaman kendi sezonunun ortasındaydı. Geçen yıl birbirimize sahiptik, bu yıl ise oğluma sahibiz.

Miller teknik olarak Monty için burada olsa da, onun benim için de burada olduğunu biliyorum.

Kamyonetimi park ettiğimde ve bu sabah yatağımdan ayrıldığından beri onu ilk kez gördüğümde bu düşüncem pekişti. Babasıyla doğum günü kahvaltısı yaptıktan sonra arkasında adımın ve numaramın yazılı olduğu beyaz çizgili Warriors formasıyla buraya geldi. Düğmesiz ve açık, dar bir atlet ve kalın kalçalarına her türlü şeyi yapan kesik kot şortla eşleştirilmiş.

Ama her ne kadar iyi görünse de, dünkü fotoğraf çekiminden bu yana ruh hali berbat ve nedenini tam olarak bilmiyorum.

Ayakta durduğu yüksek masanın etrafında dönerek avucumu sırtının alt kısmına doğru kaydırıyorum. "Benimle birlikte Max'i Trav'in ailesiyle tanıştırmak ister misin? Onunla tanışmak istiyorlar."

Kokteyli ni dudaklarına götürerek başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü siz oğlunuzu takım arkadaşlarınızın ailesiyle tanıştıırken Max'in dadısının orada olması garip olurdu."

Başımı geriye atarak ona bakıyorum ama o dikkatini dış sahaya doğru yöneltiyor.

Chicago'da altın saat çok güzel. Gökyüzü turuncu ve sarının tüm tonlarını taşıyor ve tarlalar sıcak bir ışıltıya bürünmüş durumda. Ama yanımdaki kadın bu gece buz gibi, bu yaz hayatıma getirdiği parlak ışıkla büyük bir çelişki içinde.

"Sen sadece dadı değilsin ve bunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum sert bir fısıltıyla. "Bugün neyin var senin böyle?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor ve içkisinden bir yudum daha alarak saçlarını omuzlarının üzerinden savuruyor.

Kulağına doğru eğilip sessizce konuşuyorum. "Saçlarını yine böyle omzuna atar mısın? Ağzı sikimle dolu, çok daha mutlu bir Miller'ı anımsıyorum."

Sonunda, en küçük, en gizli gülümseme dudaklarını çeker.

"Tanrım," diye kıkırdıyorum. "Gülümsemi ni sağlayan şey bu mu? Bu tavrı senden sökü p almam gerekecek mi?"

"Muhtemelen."

Max'i Isaiiah ile birlikte sahada yürürken buluyorum ve dikkatim tekrar yanımdaki kıza yöneliyor. İçkisini dudaklarına götürmek üzereydi ama elinden kapıp kendim bitirdim.

"Hey!"

"Bugün şımarıklık yapıyorsun." Kokteyli ni yuttum ve bardağı masaya geri koydum.

Alay ediyor. "Ben lanet bir güneş ışığıyım."

"Dünkü fotoğraf çekiminden beri tavırlısın ve bana nedenini söylemiyorsun."

Sessiz kalmaya devam ediyor. Onun hakkında gerçekten ne hissettiğim dışında birbirimizden bir şey saklama eğiliminde değ iliz, bu yüzden neler olup bittiğini bilmemek

o güzel ama sinir bozucu kafası sinirlerimi bozuyor.

Birlikte geçireceğimiz *bir* gecemiz kaldı ve eğer bu onun hazırlık için kendini uzaklaştırma biçimiye, çok kızacağım. Giden *o*. Ayı kalmak isteyen de *o*. Onun gidişine zihinsel olarak hazırlanması gereken biri varsa o da benim.

Onunla seks yapmama kuralımı çiğneyen bendim, hem de onunla aramda başka bir bağ kurmama izin verirsem hızlı ve sert bir şekilde düşeceğimi bildiğim halde ve tam da öyle oldu.

Ekipman yöneticilerinden biri uzaktan dikkatimi çekiyor, kalenin yanına iki eldiven ve bir top yerleştiriyor. Şenliklere yeniden katılmadan önce beni onaylamak için küçük bir baş selamı veriyor.

"Benimle gel."

"Neden?"

"Bugün bu kadar asabi olmayı bırak ve benimle gel." Parmaklarımı Miller'ınkilere geçirerek onu arkamdan çekiyorum. Kale sahasına giderken personelin ve ailelerinin yanından geçiyoruz ve ben sadece gülümsüyorum ve sanki koçumun kızını arkamda sürüklemek normal bir günlük davranışmış gibi başımı sallayarak selamlıyorum.

"İstediğim kadar asabi olabilirim. Bugün benim doğum günüm." Miller durur. "Bekle. Sahaya çıkamayız."

"Saha görevlimizle konuştum bile. Bu gece geç saatlerde sahayı temizleyecekler, yani sorun yok."

"Ne için iyi?"

İki eldiveni kapıp, atıcınınkini ona uzatıyorum.

Şüpheci bakışları uzattığı eldivenden tekrar yüzüme kayıyor. "Seni atış yaparken görmek istiyorum, Bayan All-American."

Hemen başını sallar. "Uzun zaman oldu." "Sorun

değil. Daha kolay alışabilirsin."

"Çok iyi olamayacağım."

Onunla ilgili şunu fark ettim. En iyiden başka bir şey olmakta zorlanıyor. Bu, şehirden şehre süzülen, bağlantısız ve kaygısız yaşayan kız için garip bir çelişki. Ama aklında bir hedef olduğunda, bunu gerçekleştirmek için en iyisi olmak gibi doğuştan gelen bir ihtiyacı var. All-American atıcı. James Beard ödüllü. Sanki bu unvanlar onun bir şeyi keyifle yapmak yerine başardığı anlamına geliyormuş gibi.

"İyi olup olmaman umurumda değil Mills. Sadece hâlâ yanımdayken benimle biraz eğlenmeni istiyorum."

Eldiveni tereddütle alıyor.

"Bunun için oynayacağız," dedim. "Eğer ıskalarsan, sana sorunun ne olduğunu sormayı bırakırım. Yürüyüş yaparsan, konuşmaya başlarsın."

Dudaklarının köşesinde en gizli eğilme gerçekleşiyor. Beyzbol topunu ona fırlatıyorum ve eldivenimle poposuna dokunarak onu atıcının höyüğüne doğru gönderiyorum.

Benden yaklaşık kırk metre uzağa gidiyor, tümseğin kaleye olan tam mesafesi kadar değil ama softbol oynarken alıştığı mesafeye daha yakın.

"Isınabilir miyim?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum, kalenin arkasına çömeliyorum. Çok rekabetçi. "Evet bebeğim, ısınabilirsin."

Miller, ayaklarını toprağın içine sokup çekiş gücü kazanırken formamın çok uzun kollarını omuzlarındaki sutyen askılarının içine sokuyor.

Onun yerine sahaya çıkan ben olmaya alışkınım ama o bu sahada çok iyi görünüyor, özellikle de benim soyadımı taşıırken.

Eldiven sol elindeyken ve top da onun içindeyken, ilk atışını yapmadan önce bir kez mekanik alıştırmaya yapıyor. Eldiven kalçasına gürültülü bir şaplak atıyor ama topun çıkardığı ses kadar gürültülü değil, eldivenli avucuma çarpıyor ve tam kalenin üzerinden geçiyor.

Kahretsin, bu güzel bir atıştı.

"Sanırım hazırım," diyor ve topu geri atmam için eldivenini açıyor.

"Evet, kahretsin, Mills. Paslanmış olacağını düşünmüştüm."

Sadece omuzlarını kaldırıyor ve topu yakalıyor, tekrar atış yapmak için pozisyonunu alıyor, bana sorununun ne olduğunu söylemek zorunda kalmayacağından emin olmaya kararlı.

Yaklaşık on dakika sonra, sayı üç ve ikiydi. Babasının vuruş yerine top dediği atışlar neredeyse kalenin dışına çıkmamıştı ve eğer bizimle oynayan gerçek bir vurucu olsaydı, vurmamasına imkân yoktu.

Rekabetçi kızımı izlemenin beni sertleştirdiğini itiraf etmekten utanmıyorum. Arkasında boş stadyum, uzakta batan güneş ve alnında biriken küçük bir ter tabakasıyla orada çok iyi görünüyor. Terini yalamak istiyorum ama ereksiyon olmuş bir halde kale arkasına çömelmenin sorunu, takım arkadaşlarımla bizi izlemek için toplanmış olması.

Burada gerçekten havayı bozuyorlar ama aynı zamanda kendi sahamda bir yaz akşamı yaşıyorum. Oğlum, kızım ve erkek kardeşimin yanı sıra Monty ve takımımdaki diğer tüm oyuncular da burada. Tüm ailem burada ve yarın her şey değişecek. Hâlâ yapabiliyorken hepsini içime çekeceğim.

"Tam sayı, Millie," diyor Monty topu tekrar ona doğru fırlatırken. "O son karar bir strike olmalıydı," diye sesleniyor. "Gözlüğe ihtiyacın var, yaşlı adam."

Monty arkamdan kıkırdıyor, hakemcilik oynuyor. Kendi kızından başka biri olsaydı muhtemelen vereceği kararlardan çok daha sert davranıyor.

Miller ayak parmaklarını toprağa gömüyor ve kendini yeniden konumlandırıyor. Dirseğini geri çekiyor, aynı anda topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, ardından mekanik hareketlerini yapıyor, kolu tam bir daire çiziyor. Hareketleri o kadar akıcı, o kadar pratik ki, bunu yıllardır yapmamış olsa da, o kas hafızasına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Bir atışın vücudunuza bu kadar yerleşmiş olması.

Neon top yükseliyor, yakaladığımda avucuma çarpıyor. Yakın bir atıştı, tam kalenin kenarındaydı, bu yüzden eldiveni tam yakaladığım yerde kapalı tutup Monty'nin kararını bekliyorum.

Ben olsam vuruş derdim ve bunu yapmazsam bu gece biriyle yatamama riskim olduğu için değil, güzel bir atış olduğu için.

"Top," diyor. "Bu bir yürüyüş."

"Saçmalık!"

"Hadi gidelim!" Ayağa kalkarken kollarımı başımın üzerine kaldırarak kutlama yapıyorum, alaycı sırıtışımı Miller'a doğru tutuyorum, o da şaşkınlık içinde duruyor.

Monty alaycı bir şekilde gülüyor ve bu rekabetçi doğayı ve çalışma ahlakını kızına ne kadar aşıladığını görebiliyorsunuz.

"O son iki arama berbattı baba."

Isaiah Max'in elini tutuyor. "Katil Miller! Çok sağlam bir kolun var, Ateşli Dadı."

Ona doğru hücum ederek, vücudunu bir kum çuvalı gibi omzuma aldım. Birinci kaleye doğru havalandım, bir elim kalçasının arkasında, diğer elim tek yumruk halinde havadaydı.

"Beni yere indir Rhodes. Kariyerin boyunca bir kez bile kaleye koşmadın. Ne yaptığını biliyormuş gibi davranmayı bırak."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Rekabetçi Miller küçük, alingan bir şey. "Yürüyüş mü?" Alay ediyorum. "Biraz utanç verici, Mills."

"Senden nefret ediyorum. Hakemi cebine koymuşsun!"

Kıkırdarak kaleye doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Tanrım, kazanmayı çok seviyorum."

"İndir beni!" Miller kıkırmı tokatlıyor. "Tanrım. Kıkırmanın ne kadar sert olduğunu unutmuşum."

"Nasıl unutursun? Dün geceden kalma tırnak izlerin hâlâ duruyor."

Sonunda ondan içten bir kahkaha geldi.

"İğrenç." Isaiah Max'in iki kulağını da kapatarak onu takımın geri kalan ailelerine ve arkadaşlarına doğru döndürüyor. "Hadi Maxie. Miller ve baban sinir bozucu bir şekilde mutlu oluyorlar. Biz bekar erkeklerin bunları duymasına gerek yok."

Kalede hâlâ çok fazla insan olduğu için, Miller'ı ayağa kaldırmadan önce biraz yalnız kalması için onu atıcının tümseğine götürüyorum. Yine o kocaman sırtışını takınıyor, Miller'ım somurtarak geçirdiği bir günün ardından çok daha fazla geri dönüyor.

Haftada altı-yedi gün, her seferinde on iki saat çalışmaya geri döndüğünde bunu hatırlamasını istiyorum. Onu seven ve onun da karşılığında sevdiği insanlarla çevrili olmanın nasıl bir his olduğunu. Hayatın, kazandığınız paradan ya da işinizin statüsünden çok daha fazlası olduğunu. Bu, neşenin peşinden koşmakla ilgili.

Ama sonra Miller'ın gülümsemesi göğsüme düştüğünde düşüyor.

"Dünkü fotoğraf çekimiyle ilgili her şeyden nefret ettim," diye itiraf ediyor sonunda. "O paltoyu tekrar giymekten ve bana şef demelerinden nefret ettim. Heyecanlı olmam gerekiyordu. Kariyerim yükseliyor ve bunun bir rüya gibi geleceğini düşünmüştüm. *Benim rüyam.*"

Böyle konuştuğunda ne söylemem gerektiğini hiç bilmiyorum. Katılıyor muyum? Katılmıyor muyum? Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve geçen geceye kadar kariyerinin bunu onun için yaptığını düşünüyordum.

"Eğer bir rüya gibi hissettirmediyse, o zaman ne gibi

hissettirdi?" Bana bakıyor, çenesi göğsümde. "Bir kabus."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak devam etmesi için onu ikna ediyorum.

"Dünden beri kötü bir ruh hali içindeyim çünkü böyle hissetmeyi beklemiyordum ve bu beni kızdırıyor. Uğruna bu kadar çok çalıştığım bir şeyin en ufak bir tatmin hissi vermemesine kızgınım. Zaman aleyhimize işlediği ve yarın ayrılmak zorunda olduğum için kızgınım." Başını sallayarak elleriyle yüzünü kapatıyor. "Beni bekleyen şey için heyecanlı olmalıyım ama

Ben gitmiyorum. Ve bu konuda ne hissedersen hissedeyim, gitmek zorundayım. İşe geri dönmem için bana güvenen çok fazla insan var ve gördüğünüz gibi bu konuda berbat durumdayım."

Ellerini yüzünden çekerek avuçlarımı kollarında gezdiriyorum. "Miller-
" Gözlerini yerden ayırmıyor.

Bir yanım söylediklerine inanmak, umutlanmak istiyor ama rutinine geri döner dönmez bu duyguların onun için kaybolacağını biliyorum. Bu sadece tatilinin son gecesi.

Ve bu fantezinin tadını çıkarabileceğim son gece.

"Özür dilerim. Ben iyiyim. Sadece bir an yaşıyorum." Derin bir nefes alıp kendini toparladıktan sonra gözleri uzakta kardeşimle birlikte olan Max'e takılıyor. "Biliyor musun, bazen ona bakıyorum ve benden önce başka bir kadınla birlikte olduğun için sana mantıksızca kızıyorum. O zamanlar beni düşünmeyecek kadar cüretkârdın, biliyor musun?"

Miller her zamanki gibi duygusal gerilimi mizahla kırarken, dudaklarında sinsî bir gülümseme belirirken, benden bir kahkaha havlaması kaçıyor. Tam da olması gereken yerde.

Bir kolumu omuzlarına dolayarak başını öpüyorum. "Sen tanıdığım en kıskanç kadınsın. Bunu biliyor muydun?"

Başını geriye atıyor. "Başka kadınlarla mı tanıştın?" "Her zamanki gibi büyüleyici, bebeğim."

"Bugünkü tavrım için özür dilerim."

"Sorun değil Mills." Hemen ağzımı onunkine götürdüm. "Tüm kusurlarını takdir ettiğimi biliyorsun."

"Kahretsin. Hiç olduğunu bilmiyordum."

"Mmm!" Max mırıldanarak Miller'ın adını söylemeye çalışıyor, küçük bacakları aradaki mesafeyi kapatmak için çok çalışıyor. "Mmm."

Yarın ayrılmadan önce onun adını duymasını gerçekten umuyordum, ama o tam olarak orada değil.

"İşte benim en sevdiğim adam," diyor ve eğilerek onu kollarına alıyor.

"Aç mısın? Ben de açım. Hadi gidip biraz atıştırma bulalım."

Sırtında benim adım ve kucağımda oğlumla Miller sahanın ortasında duruyor, benim gibi görünüyor.

O benim olmalı. *Bizim olmalı.*

"Geliyor musun?" diye omzunun üzerinden bana soruyor. "Siz ikiniz gidin. Ben gidip babanla konuşacağım."

"Pekâlâ. Yakında görüşürüz." Parmağımı kemerinin halkasından geçirip onu kendime çekmeden önce benden bir adım uzaklaşıyor.

Boynumu bükerek onu öpüyorum, tam da sahanın ortasında, herkesin görebileceği bir yerde, çünkü bu sadece bir kaçamak değil. Durumumuzla ilgili hiçbir şey bağımsız değil. O benim için o ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Monty yedek kulübesinin korkuluklarına yaslanmış, Atlanta'nın üçüncü kale antrenörü olduğu için aile günümüzde bulmayı beklediğim son kişiyle sohbet ediyor.

"Hey, Ace," diyor Monty, yanındaki adama doğru başını sallayarak. "Brian Gould'u tanıyorsun, değil mi? Atlanta'nın koç ekibinin bir parçası."

"Evet." Elimi tereddütle uzatıyorum, dün oynadığımız takımın bir üyesinin neden burada olduğundan hâlâ emin değilim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle." Sıkıca sallıyor. "Çok sağlam bir kolun var."

"Brian ve ben kariyerimin tamamı boyunca takım arkadaşydık," diye açıklıyor Monty. "O yüzden eski güzel günleri yad ediyorduk."

Bu çok daha mantıklı geliyor.

"Hâlâ çok utanç verici." Brian başını sallıyor. "O şekilde emekli oldun. Çok büyük bir potansiyelin vardı ve sen hepsini bıraktın."

"İyi bir nedenle," diye düzeltiyor Monty. "Hey, Miller burada, bu gece nihayet sizi tanıştıracam."

"Monty, konuşabilir miyiz?"

Sözünü kestim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ama konuşmamız gerek."

Monty, Brian'a başını sallıyor ve bu basit hareket onun uzaklaşmasını sağlayarak sadece ikimiz için mahremiyet yaratıyor. Onun yanındaki parmaklığa yaslanıyorum, ikimiz de tarlaya doğru bakıyoruz.

"Miller'dan kalmasını isteme dürtüsü duyarsam sana gelmemi söylemiştin," diye başlıyorum. "Ve evet, ona kalması için yalvarmak istiyorum, ama yapmayacağım. Kalamayacağını ikimiz de biliyoruz ve bana ya da Max'e karşı kendini mecbur hissetmesini istemiyorum ama ona her zaman bizimle bir evi olduğunu söyleyeceğim ve bunu yapmadan önce sana haber vermek istedim."

Monty sessizliğini korur, sadece başını sallayarak dikkatini önüne verir.

"Yani, eğer senin için de uygunsa."

Şu ana kadar, on beş yaşımdan beri hayatımda bir baba figürü olmadı. Monty sadece yakın bir arkadaş değil, aynı zamanda ne zaman

mücadele ediyor. Konu kızıyla ilgili olsa da ona ihtiyacım var.

"Kendini mecbur hissetmesini istemediğin için mi yoksa sorarsan hayır demesinden korktuğun için mi kalmasını istemeyeceksin?" diye soruyor sonunda.

Kahretsin. Elbette burada su yüzüne çıkan bazı içsel korkular var. Herkes istenmek ister ve evet, insanların beni terk etmesine alışmışken kendimi birinden beni istemesini isteyecek konuma sokmaktan korkuyorum.

Artık yardım ya da birinin kalmasını istemiyorum. Sadece kendi başıma yapıyorum.

Ama bunu tek başına yapmak zorunda olmama umudu, Miller'ın gerçekten benimle olmak istemesi, neredeyse korkuya ağır basıyor.

"Benim için tüm hayatını feda etmesini ve sonra da benim için burada kalmaya değmeyeceğimi fark etmesini istemiyorum."

Monty'nin kafası bana doğru dönüyor ama ben dikkatimi sahadan ayırmıyorum.

"Yirmi altı yıllık hayatında başına gelen en iyi şeymişsin gibi sana nasıl baktığını göremiyorsan onu hiç tanıımıyorsun demektir."

Bu benim dikkatimi çeker.

"Olabilirsin," diye devam ediyor. "Benden sonra tabii ki."

Duygusal gerilim, kızının yapmaya eğilimli olduğu gibi mizahla kırılıyor.

"Tecrübelerime dayanarak konuşacağım. Oğlunuza karşı kendini mecbur hissetmiyor, o yüzden bu düşüncenin aklınızdan geçmesine izin vermeyin.

Benim onu sevdiğim gibi o da oğlunu seviyor." İkisini yavaşça yemek masasına doğru ilerlerken buluyoruz.

Miller, Max'e peynirden bir ısırık veriyor, sonra diğer yarısını kendisi bitiriyor ve bir sonraki atıştırmalığa geçip aynısını yapıyor.

Onu seviyor. O da onu seviyor.

"O benim kanımdan değil ama benim kızım," diyor Monty yanımdan. "Ve o da kendi kanından olmayan oğluna benim ona baktığım gibi bakıyor. Bunu bütün yaz gördüm. Aynı anda iki kişiye aşık olmasını izledim ve bu bana onunla ve annesiyle tanıştığımda kendimi hatırlattı. Sen istesen de istemesen de bundan öylece vazgeçemeyecektir." Monty sonunda bana doğru baktı, gözleri akmamış yaşlarla doluydu. "Biliyorum, ben yapamazdım."

"Siktir, Monty." Gözlerimin içine bastırarak duygularımı geri vereceğim. "Ne oluyor lan?"

Kıkırdıyor ama sulu ve boğuk bir ses.

"Senden önce bana gelmeni istediğim tüm o zamanlar, kızımın bunu istemeye layık olmadığını düşündüğüm için değildi. *Seni* kolladığım içindi. Miller'ın çok sevdiği bir şey olmasa bile yaptığı işte en iyisi olmak gibi yoğun bir ihtiyacı var ve bu konuşmayı sen kalbini ortaya koymadan önce yapmak istedim. Kai, kalmayabilir ama giderse bunun senin yüzünden olmayacağına söz verebilirim. Bunu anlamam gerek."

Uzun bir nefes veriyorum. "Onda bunu fark ettim, en iyi olma ihtiyacını. Sanki değerini onay işaretlerinde ve başarılarında buluyor."

"Evet," diyor. "Bunun ne hakkında olduğunu sana hiç söyledi mi?"

"Açıkça değil ama ikinizin nasıl bir aile olduğunuzla ilgili olduğunu hissediyorum. Sanırım içinde biraz suçluluk duygusu var. Sanki annesi öldüğünde yaşadığınız hayattan sizi uzaklaştırdığı için kendini hatalı hissediyor."

Monty başını sallıyor, gözlerini benden değil sahadan ayırmıyor. Boğazını temizliyor. "Evet, içimden bir ses bunun böyle olduğunu söylüyordu. Bunun hakkında konuştuk ama durumumuzla ilgili hiçbir şeyin fedakârlık olmadığını tam olarak anladığını sanmıyorum."

Max ve Miller'ı tekrar bulduğumda, oğlumun onun omzuna uzanışını izliyorum, çok büyük formasının sarktığı yerdeki mürekkebi özenle çiziyor.

"Onu seviyor musun?" Monty sorar. "Seviyorum. Hem de çok."

"Kalbini kırabilir." "Onu yine de seveceğim."

"Yapacağını biliyorum."

"Yani." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Bazen hâlâ onun çok fazla olduğunu düşünüyorum."

"Değil mi? O kızın ağzından çıkan şeyler? Onu kim yetiştirdi?"

Aramızda bir kahkaha yayılıyor, oğlum ve kızını birlikte izlerken duygusal an duraklıyor.

Monty memnun bir iç çekti. "Sadece onu ilk benim sevdiğimi bil." Başımı salladım. "Ve onu her zaman seveceğim."

Sol tarafımda Kennedy, peşinde Dean Cartwright'tan başkası olmadığı halde sığınak merdivenlerinden yukarı doğru koşarak geliyor. Anında atıldım

Rakip takımın herhangi bir üyesi yedek kulübemizden geçerken Dean'i düşünebiliyor musunuz? Tüm duyularım alarma geçti.

Adamı sevmem ama bana kişisel olarak hiçbir şey yapmadı. Bununla birlikte, biz büyürken yıllarca kardeşime saldırdı ve annemiz öldükten sonra Isaiah'ı korumak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Dean rakip bir liseye gitti ve kardeşimin çıktığını öğrendiği her kızla yattı, bu da Isaiah'a ilişkiler konusunda gerçekten berbat bir kompleks verdi, bir kez bile onu aldatmayan sadık bir partneri olmadı. Sahada sürekli onunla konuşurdu ve kardeşim etkilenmemiş gibi davranmayı sevse de, gerçek şu ki, Isaiah özünde hassastır.

Bu nedenle, bu hafta sonu olduğu gibi Atlanta'ya karşı oynamadığımız sürece Dean'i ondan uzak tutmak için yıllarımı harcadım. Kardeşimle sorun yaratan herkes otomatik olarak benim için de sorun demektir.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" Sığınak korkuluklarından fırlayarak sordum.

Dean bana doğru dönerken çok sinir bozucu bir sırıtış takınıyor.

"Maç yarın, Cartwright." Travis öne çıktı. "Burada istenmiyorsun."

"Evet, öyle," diyor Kennedy. "Sizin neyiniz var çocuklar? Bugün Aile Günü."

"Kesinlikle," diye sesleniyor Isaiah. "O burada olmamalı."

Dean kardeşime dönüyor ve o sinir bozucu sırıtış Cheshire Kedisi gibi bir sırıtışa dönüşüyor. Bilgili ve kendini beğenmiş. Kennedy'ye bir adım daha yaklaşıyor, bu da kardeşimi kıpkırmızı yapıyor.

Isaiah ikisine doğru hızlı ve akıcı adımlarla ilerliyor ama ben engel oluyorum, elimi göğsüne koyarak onu geride tutuyorum.

"Ondan uzak dur," diye bağılıyor omzumun üzerinden.

Kennedy'nin gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Evet, Isaiah." Dean bir kolunu Kennedy'nin omzuna atıyor. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Çek o pis ellerini onun üzerinden yoksa yemin ederim-"

Kennedy, "Dengesiz bir mağara adamı gibi davranmayı bırak," diye azarlar. "Onun burada olmasına izin var. Dean benim üvey kardeşim. Sakin ol."

Bu sözler üzerine tüm stadyumun sessizliğe gömüldüğüne yemin edebilirim. Gözlerim karşıdaki Miller'ınkilerle kilitlenirken kardeşimin bedeni kolumun altında donup kalıyor.

"Üvey kardeş mi?" Miller soruyor. "Yani, kız kardeşin ..."

"Evet," diye onaylıyor Dean. "Kız kardeşim kalpsiz bir sürtük. Ben Kennedy Takımı'ndanım, bu konuda endişelenmeyin."

Miller'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama eminim bana daha sonra söyleyecektir.

"Kenny," diye sızlanıyor kardeşim. "Lütfen bana bunun iğrenç bir şaka olduğunu söyle." "Çok dramatiksin. Bu bir şaka değil. Dean'in babası ve annem evlendi.

biz lisedeyken. O yüzden kibar ol. Bugün Aile Günü."

"Evet, Isaiah." Dean kardeşime göz kırptı. "Kibar ol. Bugün Aile Günü."

Bölüm 34

Miller

"İyi misin?" Isaiah'ı kucağında bir kase simitle, Aile Günü sahada devam ederken yedek kulübesinde tek başına oturmuş ve somurtuyorken buluyorum.

"Hayır."

Yanındaki banka oturup ağızma bir simit atıyorum. "Adamla biraz akraba olduğu için onu suçlayamazsın."

"Onu hiçbir şey için suçlamıyorum. O benim gözümde yanlış yapmayan gerçek bir melek ama annesini berbat bir erkek zevki olduğu ve Dean Cartwright'in Şeytan'ın dölü olduğunu düşünürsek şeytan olduğunu tahmin ettiğim biriyle evlendiği için suçlayabilirim."

Kahkahalarla öne düşünüyorum.

"Bu hiç komik değil Miller. Bu olabilecek en kötü senaryo." "Hayır. Daha kötüsü de olabilirdi."

Alay ediyor. "Kenny'nin Dean Cartwright'la akraba olmasından daha kötü ne olabilir ki?"

"Birlikte yatıyor olabilirlerdi, bu yüzden 'üvey kardeş'i bir kazanç olarak sayıyorum."

Isaiah'nın kahverengi gözleri, zihninden geçenlerin farkına varışını izlerken açılıyor. "Aman Tanrım, haklısın."

Ayaklarımı banktan sarkıtarak birkaç kraker daha aldım.

"Bu arada doğum günün kutlu olsun," diyor omzunu omzuma yaslayarak.

"Teşekkür ederim."

"Burada olmaman, bizimle seyahat etmemen garip olacak. Diğer tüm dadılar berbattı."

Tanrım, başka bir dadıyı düşünmek bile istemiyorum. Kai'ye ben gittikten sonra çocuk bakımı için planının ne olduğunu bile sormadım, çünkü bir parçam benim yerime başka birini hayal etmek istemiyor.

"Sen . . ." Başlıyorum. "Benim yerime kimin geçeceğini biliyor mu?"

"Henüz kimse yok. Antrenörler ve bazı personel, sezonun geri kalanında Kai'ye yardımcı olmak için bir program hazırladı."

bir başkası henüz yok. Ve playofflara ne kadar derinden gireceğimize bağlı olarak, en iyi ihtimalle sadece bir ay kadar beyzbol maçımız kaldı."

Hemen başımı salladım. "Kulağa iyi geliyor."

Bir kolunu omzuma attı. "Senin yerin doldurulamaz, Miller. Başka hiç kimse Ateşli Dadı olamaz."

Göğsüm sessiz bir kahkahayla gümbürdüyor. "Her zaman büyüleyicisin, Isaiah Rhodes."

"Nasılsın?" "Çok iyi değil."

"Sanırım *beni* terk ettiğin için çok üzgünsün ve bunun kardeşim ya da yeğenimle bir ilgisi yok."

"Şimdi de çekici ve zeki mi oldun? Gerçekten yepyeni bir adam oluyorsun."

Kıkırdıyor. "Yakında ziyarete gelmeyi düşünüyor musun?"

Sorusu çok fazla umut içeriyor ve bu umudun kesinlikle ağabeyi için olduğunu biliyorum.

"Hiç sanmıyorum. İşim beni meşgul ediyor ve şu anda danışmanlık yapmam gereken on altı mutfak var. Bu da dört yıllık rezervasyon demek."

"Dört yıl mı?" Ses tonu şokla doludur. "Bırakın dört yılı, dört *gün içinde* ne yapacağımı bile bilmiyorum."

Programımı danışmanlık hizmetlerine ilk açtığımda, alabileceğim her rezervasyonu istiyordum. Çok fazla ailem ya da arkadaşım yoktu. Dikkatimi en iyi olmaya odaklamıştım ama şimdi boş zamanımın olmaması, sosyal bir hayatımın olmaması kulağa korkunç geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, çok yalnızım.

"Bir an için ciddi olabilir miyim?" diye soruyor. "Ve bunun önemli olduğunu biliyorsun çünkü ben çok nadiren ciddiyimdir."

"Sen de ben de."

"Biliyorum. Kardeşimi çıldırtıyoruz."

Isaiah bankta kendini ayarlarken ağzıma bir simit daha atıyorum, ciddileşmek onu hiç de rahatlatmıyor.

"Malakai tanıdığım en iyi insan. O benim en iyi arkadaşım ve oğlunun en iyi babası. Büyüdükçe onun benim için yaptığı her şeyin farkına varmaya başladım. On beş yaşındaki hiçbir çocuk kardeşini büyütmek zorunda bırakılmamalıydı. Annemin ölümünü atlatmamı sağladı. Liseye gitmemi sağladı. Bana araba kullanmayı öğretti. Hatta beni ilk prezervatif paketimi almaya bile götürdü."

Kendi kendine kıkırdıyor. "Kazara hamile kalanın kendisi olduğunu düşünürsek bu ironik bir durum."

O ikisini buluyoruz, Max Kai'nin şapkasından çıkan koyu kahverengi saçları çekiştiriyor.

"Söylemeye çalıştığım şey, kardeşimin dünyayı hak ettiği ve onun için dünyanın *siz olduğunuz*."

Nabzım gümbür gümbür atıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. İçimde garip bir çelişki yaşıyorum. Onun dünyası olmak istiyorum çünkü o hızla benim dünyam oldu, ama istediğim son şey bu adamın benim yüzümden incinmesi. Isaiah bunları bana anlatmak zorunda değil. Kardeşinin ne kadar iyi olduğunu, ne kadar çok şeyi hak ettiğini biliyorum. Ona aşık olmamak için o kadar çabalarken ona aşık olmamı sağlayan şey buydu.

Bunu dün çekimde fark ettim. Aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ve aşık olduğumun farkına varmak beni olabilecek en kötü şekilde yakaladı. Yarın gidiyorum ve Kai ile oğluna aşığım. Burada kurduğum hayata ve dostluklara aşığım.

Ve bunların hiçbirinin önemi yok çünkü bu sadece gerçek hayatıma dönmek için bir mola yeri.

"Eğer onları görmek için geri dönme şansın varsa ..." Isaiah başını sallar. "Burada ne istediğimi bilmiyorum. Sadece Kai'ye benim için yaptıklarının karşılığını ödemeye çalışıyorum ve onun sana baktığı gibi birine baktığını hiç görmemiştim. Onu hiç bu kadar başkasının yörüngesine girmiş görmemiştim ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Bir çatlak bulup içeri mi girdin ne yaptın bilmiyorum ama geçen yıl Max'e o kadar odaklanmıştı ki kendini unuttu. Ama sen. . . onu unutmadın. Senden gittiğinde onu unutmamanı istiyorum."

"Isaiah." Nefes verirken başım omzuna düşüyor. "İnan bana, kardeşini asla unutamayacağım."

Kai'yi *ya da* oğlunu asla unutamayacağım. Onlar ruhuma kazındı ve ne yazık ki Kai'ye bunu asla söyleyemeyeceğim, ona kalabileceğime dair bir umut ışığı veremeyeceğim. Yarın kasabadan ayrılıyorum ve şimdiden iliklerime kadar işlemeye başlayan vatan hasretinden dolayı acı çekiyorum, ağrıyorum.

Bu bizim kurallarımızdan biri. Büyük aşk ilanları yok.

Kai'den sadece bir yaz kaçamağı olduğumuzu hatırlamasını istedim ve onun iyiliği için dua ediyorum ki unutan tek kişi benim.

"Hey, sen Miller mısın? Emmett'in kızı?"

Yukarı baktığımda, babam yaşında görünen bir adam merdivenlerden zıplayarak yedek kulübesine doğru geliyor. Çeyrek fermuarındaki Atlanta takımının logosuna dikkat edene kadar yeterince iyi görünüyordu.

Başımı Isaiah'nın omzundan kaldırarak, "Evet, o benim" diyorum.

"Ben Brian. Baban ve ben eskiden birinci ligde birlikte oynardık."

"Oh, çok güzel. Sizinle tanıştığım memnun oldum. Artık Atlanta için mi çalışıyorsun?" Göğsündeki logoyu işaret ediyorum.

"Öyleyim. Yine de bir gün gelip babanla çalışmayı çok isterim. O ve ben eskiden çok iyi bir çifttik. Aslında, biz Dünya Serisi'ni kazanma yolunda ilerlerken sezon ortasında emekli olmaya karar verene kadar o benim yakalayıcımdı."

Dudaklarımdaki gülümseme düştü. O sezon *benim* yüzümden emekli oldu.

"Eğer kalıp o sezonu tamamlasaydı ikimizin de kendi yüzüklerimiz olacaktı ama o bırakıp gitmek zorunda kaldı. Benim için kesinlikle çılgıncaydı." Brian inanamayarak başını sallıyor.

"O zamanlar bizim için zor bir dönemdi."

"Evet." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Acele kararının kariyerine mal olması çok yazık."

Isaiah Atlanta koçundan bana bakıyor. "Neden bahsediyor bu?"

Kai'nin kardeşine Monty'nin biyolojik babam olmadığını ya da ailemizin nasıl oluştuğunu bile anlatmadığını fark ederek onu silkeliyorum.

"Emmett onu evlat edinmek için sezon ortasında işi bıraktı." Brian bana eliyle işaret etti. "Gidecek bir yeri olmadığı için ligi bıraktı ve küçük, boktan bir üniversitede koçluk yapmaya başladı. Bunun için de iyi bir miktar para verdi."

Isaiah'nın dikkatinin yüzümün yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum ama tek yapabildiğim başımı eğip ayaklarıma bakmak. Sanki bunca yıl sonra babamın benim için hayatını feda etmesinden dolayı hâlâ kendimi suçlu hissetmiyormuşum gibi, bu rastgele herif bana bir seyirci eşliğinde bunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Baban artık önemli bir şef olduğunu söyledi." Brian devam ediyor. "Yakında bir derginin kapağında yer alacağını söyledi. Bunu duymak güzel. En azından o kendi hayatından vazgeçtikten sonra sen kendi hayatınla etkileyici bir şeyler yapıyorsun."

"Hey." Isaiah banktan kalktı. "Neyin var senin?"

Brian'ın kafası gerçekten karışmış gibi görünüyor, sanki sadece gerçekleri söylüyor ve sözleriyle beni kötü hissettirmeye çalışmıyor.

"Isaiah, sorun yok." Yanımdaki banka dönmesi için kolunu geri çekiyorum. "O haklı."

Bu sözleri duymak her ne kadar içimi yaksa da, bu geceyi atlatmak ve yarın tekrar yola koyulmak için tam da ihtiyacım olan hatırlatıcı.

Bölüm 35

Kai

Miller kamyonetimin yolcu camından dışarı bakıyor, eve gitmek üzere şehir merkezinden ayrılırken şehrin gökdelenlerini izliyor.

Sorunun ne olduğunu sormuyorum çünkü ikimiz de biliyoruz. Birkaç saat içinde ayrılıyor; birlikte geçireceğimiz zaman için geri sayım sabah sıfıra vuruyor.

Gözlerimi önümdeki yoldan ona çevirerek orta konsola uzanıyorum ve avucumu kalçasının üzerinde gezdiriyorum. Miller elimi kendi eliyle kapatıp sıkıca tutmadan önce cama doğru nefes veriyor.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

Miller, eve geldiğimizde Max'i araba koltuğundan alan ve içeri girerken onu göğsüne bastıran kişi. Onu ayağa kaldırmıyor ya da gitmesine izin vermiyor ve ben de bu duyguyu çok iyi anlıyorum. Bugün sahaya giderken ben de aynısını yapıyorum ama benim aksime Miller yarın evden çıktığında geri gelmeyecek.

Odasına doğru gitmeye başladığında, elimi beline atarak onu durduruyorum. "Bekle." Mutfığa doğru başımı salladım. "Onu yatırmadan önce senin için bir şeyim var."

Miller'ın kaşlarının arasındaki deri kırışıyor, ama oğlum kalçasındayken ve o benim lanet olası rüyam gibi görünürken, beni mutfığa kadar takip ediyor.

Max coşkuyla alkışlıyor, yaptığım pastayı dünyaca ünlü bir pasta şefinin önüne koyarken egomu gerçekten yükseltiyor.

"Bana pasta mı yaptın?" diye soruyor.

Başımı kaldırdığımda onu, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış bir şekilde ona bakarken buluyorum. "Bugün senin doğum günün Mills. Herkes bir doğum günü pastasını hak eder."

Hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi takınıyor. "Küçüklüğümden beri başkası bana pasta yapmamıştı ve babam denemişti. Ama pek iyi değildi."

"Beklentilerinizi düşük tutun. Monty ve benim mutfakta benzer becerilere sahip olduğumuzu hissediyorum."

Gülüyor ama boğazına oturan duyguyu duyabiliyorum. Bugün onun için zor bir gün ve evet, bir bakıma ayrılmasının zor olmasını istedim. Kendisini bir yere ya da bir insana o kadar bağlı hissetsin istedim ki onlardan ayrılmak zorunda kaldığında en iyi şekilde canı yansın ama kızı çok seviyorum ve isteyeceğim son şey onun üzülmesi, özellikle de doğum gününde.

"Pasta kutudan çıktı, o yüzden güvendeyiz ama kremasını kendim yapmak zorunda kaldım. Sorun orada olabilir." Utangaç bir şekilde ensemini kaşıyorum.

Kenarından küçük bir parça alıp parmağıyla Max'e uzatıyor ve Max'in diline değdiği anda yüzü sanki bu tatlı değil de işkencenin en kötü şekliymiş gibi buruşuyor.

"Oh, hayır," diye homurdandım. "Bu iyiye işaret değil."

Miller aynı parmağa bir kez daha vurup ağzına götürüyor. Düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Bunun tadı bok gibi."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Yeşil gözleri yumuşar. "Teşekkür ederim, Kai. Bu ..." Sadece başını sallıyor, daha fazla kelime ekleyemiyor.

"Şimdiye kadar yediğin en iyi pasta mı?" Bir gülümseme eğilir. "Onun gibi bir şey."

Bizi ayıran mutfak adasının üzerine eğilerek onu öpüyorum. "Bir şey daha var."

"Bir şey daha var mı?" Max'i kalçasında zıplatıyor ve ona sokuluyor. "Bir şey daha mı, Bug?"

Küçük bir hediye poşetini tezgâhın üzerinden kaydırırken kıkırdıyor. Dikkati poşetten bana kayıyor. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Küçük bir şey. Neredeyse hiçbir şey, gerçekten."

Max uzanarak çantanın üstünden koyu sarı mendili çıkarır.

Miller elini daldırarak "İyi yardım," diye teşvik ediyor.

Çerçeveli fotoğrafa bakarken onu izliyorum. Yüzü şekil değiştiriyor, dili yanağının iç tarafını dürtüyor ve gözleri anlık bir parlaklık kazanıyor. Dikkatini fotoğraftan ayırmıyor ve gözlerini kırptığında ilk gözyaşı dökülüyor.

"Mills-"

Beni sallıyor ve resme bakmaya devam ediyor. Isaiah'ın birkaç hafta önce çektiği bir fotoğraf. Oturma odasındaki kanepede oturmuşuz, Max onun üzerinde uyukluyor ve o da benim kalçamı yastık olarak kullanıyor. Çikolatası

Kahverengi saçları bacaklarımın üzerine dökülüyor ve elimi başına koymuş, sanki hayatımda gördüğüm en güzel şeymiş gibi ona bakıyorum.

"Mmm, üzgün," diyor Max, yanağından aşağı düşen bir gözyaşını işaret ederek.

Siliyor. "Hayır, bebeğim. Ben üzgün değilim. Mutluyum. Sadece seni çok sevdiğim için ağlıyorum."

Hay sikeyim. Şimdi ağlamaya

başlayacağım. Bu nasıl yarın bitecek?

Boğazımı temizliyorum. "Aynı resmi Max'in odası için çerçevelettirdim." Ve benimki için.

"Ve çantada bir kart var."

Miller sanki bugün onu bir kez ağlatmamın yeterli olduğunu söylercesine bana ters ters bakıyor. Çantayı tekrar karıştırıp doğum günü kartını çıkarırken Max'i tezgâhın üzerine oturtuyor.

Basit bir şey, gösterişli ya da sıra dışı bir yanı yok ama içinde Max'in yeşil ve turuncu boya kalemleri var. Onun karalamalarıyla kaplı ve en altta onun için imzaladım.

Doğum günün kutlu olsun Miller.

Seni

seviyorum

. Sevgiler,

Max

Bir kahkaha nefesi veriyor. "Bunu benim için mi yaptın?" diye soruyor oğluma. "Teşekkür ederim, Bug. Bu çok güzel. Bunu sonsuza kadar saklayacağım ve seni özlediğim her an, ki bu her zaman olacak, buna bakacağım."

O oğlumu izlerken ben de onu izliyorum. Elini oğlumun saçlarında gezdiriyor, dikkati tekrar kartına kayıyor.

"Teşekkür ederim." Bu sözler bana yönelikti. "Mutlu yıllar, Mills. Umarım şimdiye kadarki en iyi doğum günün olur." Gözleri bana kayıyor. "Öyle. İkiniz sayesinde."

Genelde yatma vaktini birlikte geçirmeyiz. Eğer zamanında evdeysem onu yatırıyorum ve eğer hala sahadaysam Miller onu uyutuyor. Ama bu gece onun buradaki son gecesi olduğu için ikimiz de onun odasına gittik.

Altını değiştiriyorum, pijamalarını giydiriyorum ve küçük dişlerini hızlıca fırçalıyorum ama onu Miller'a teslim ediyorum, böylece onu sallayarak uyutabilecek tek kişi o olacak. Yarın yola çıkmadan önce onunla sadece bir saat kadar zaman geçirecek, bu yüzden ona bu gece istediği kadar zaman vereceğim.

Ben kapının yanında durup izlerken, görüntüyü hafızama kazımaya

alışırken birlikte sallanan koltuğa oturuyorlar.

Max gece boyunca sızmaya çok yakın, bu yüzden okumak için bir kitap bile çekmiyor. Sadece onu göğsüne bastırıyor ve sandalyede geriye doğru sallanıyor. Yüzü acıyla kazanmış, bunun onunla son kez yapacağının farkında. Kaşları çatılmış, çenesi biraz titriyor.

"Miller," diye fısıldıyorum ama sanki hüznü hissetmek, içinde oturmak ve onu tüketmesine izin vermek istiyormuş gibi beni silkeliyor.

Max yavaşça başını göğsünden kaldırıp ona bakıyor ve kadın ona gülümseyecek gücü buluyor. Küçük parmağı doğrudan septum yüzüğüne gidiyor ve temkinli bir şekilde dokunuyor.

"Seni seviyorum, Max." Sesi zar zor duyuluyordu.

"Mmm," diye mırıldanıyor, yüzüne olabildiğince nazikçe dokunuyor.

"Neredeyse başardın. Bir gün adımı söylediğini duyacağım. Bunu yaptığında babanın benim için kaydettiğinden emin olmalısın."

Ona bakıyor, buz gibi mavilikleri içine işliyor ve "Mmm" dediğinde kesinlikle yanlış anlaşılma olmuyor. Anne."

Miller'ın yüzü düşer. "Ne dedin sen?"

"Anne." Max sırtıyor, haftalardır söylemeye çalıştığını şimdi fark ettiğim bir ismi söylediği için kendisiyle gurur duyuyor. "Anne! Anne! Anne!"

Miller'ın kafası bana doğru savruldu. Duygusal bir çöküşün eşiğinde, sanki hayatındaki tüm eksik yapboz parçaları bir araya getirilmiş gibi ona bakan oğlumu kucağında tutuyor.

Miller onu sallayıp hüngür hüngür ağlarken o da göğsüne yerleşip sessizce kelimeyi defalarca tekrarlıyor.

Ve kapı aralığından onun kalbinin kırılışını izliyorum, benimki ise hem kendim hem de oğlum için kırılıyor.

Bölüm 36

Miller

Max kollarımda uyur uyumaz, onu beşiğine yerleştirip odadan çıkıyorum ve kapıda duran Kai'nin yanından hızla geçiyorum.

"Miller," diye sesleniyor ama ben durmuyorum ya da yavaşlamıyorum, tuvalete gitmem gerekiyor. Max'in az önce söylediklerinden sonra bir saniye yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Ben uzaklaşmadan, Kai dirseğimin etrafında dönüyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve ne kadar üzgün olduğumu ondan saklayamayacağımı biliyorum. "Bana öyle demesini ben istemedim. Yemin ederim istemedim."

Kai şaşkınlıkla başını sallar. "Ne? Ben Bunu biliyorum."

Yapabileceğimi bildiğimden çok daha fazla sevdiğim bu küçük çocuk *bana* baktı ve bana anne dedi. "Onu mahvedeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendi annesi onu terk etti ve şimdi ben de yarın onu terk edeceğim ve o bana böyle dedi." Max'in yatak odasını işaret ediyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor.

"*Onu* terk etmiyorsun Mills. Sadece gidiyorsun."

"Bunun kolay bir yaz olması gerekiyordu. Babamla biraz zaman geçirebilmek için sana yardım edecektim. Onu incitmek istemiyorum Kai ve artık bundan kaçış yok. Ne oldu böyle?"

Çılgına döndüm, kontrolden çıktım. Hiçbir zaman duygusallaşan biri olmadım ama bu iki çocuk beni duygusal bir enkaza dönüştürdü.

Kai bana doğru yaklaşıyor, avucuyla yanağımı okşuyor ve her zaman yaptığı gibi beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Olan şu ki, o sana aşık oldu ve bence sen de ona karşılık verdin."

Titreyen bir hıçkırığı içime çekiyorum. "Bu tür şeyleri önlemek için kurallarımız vardı."

Bu kurallar ikisine de aşık olmamı engellemek için bir bok yapmadı.

"Hayır, Mills." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Kurallarımız vardı. Sana karşı böyle hissetmesini engelleyemezdin ve sanırım büyük bir parçam bunu ilk günden beri biliyordu."

Elbette biliyordu. Bana oğlunun gidecek olan başka birine bağlanmasından ne kadar korktuğunu söylediğini hatırlıyorum. Her şeye rağmen kaldım ve bakın ne oldu.

"Haklıydın, Kai. Miami'deki ilk geceden sonra gitmeliydim." "Öyle söyleme."

Ellerimi başıma koyup nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Yarın onun kalbini kıracağım ve bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Kai aramızdaki mesafeyi yutuyor ve kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekiyor. Hıçkırıklar bedenimi sarıyor, beni yakaladığını biliyorum. Beni son bir kez sakinleştirecek.

"Bu unvanı hak etmedim," diyorum gömleğinin içine. "Böyle adlandırılmak için hiçbir şey yapmadım."

"Evet, öyle Miller. İnandığınızın aksine, adınızı duyurmak için en iyi olmanız gerekmiyor. Seni tanıyorum. Az önce olanları kavramakta zorlandığını biliyorum çünkü bu ulaşmak için yola çıktığın bir hedef değildi, bu yüzden evet, bu ismi hak etmediğini hissediyorsun. Ama ya bana böyle hitap etmesine izin vermek için mümkün olan en iyi baba olana kadar bekleseydim? Hayatının sonuna kadar beklerdi."

Kendimi göğsünün derinliklerine gömüyorum. Nasıl hissettiğim konusunda haklı. Bu çocuğun annesi olmak için yeterince iyi değilim. Hastalandığında ona nasıl yardım edeceğimi bile bilmiyorum. O doğal annelik içgüdülerine sahip değilim.

"Onunla nasıl birlikte olduğunu görüyorum," diye devam ediyor. "Sadece onun yanında olarak bile ona ne kadar güven veriyorsun. Onu ne kadar çok sevdiğini. İnan bana, birinin seni bu şekilde görmesinin ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum ve yarın gittiğinde, bunu onun için düzeltmeye başlayacağım, ama bu ismi hak etmediğin için değil."

Çünkü ben buralarda olamayacağım.

Sakinleştirici bir nefes alarak ondan uzaklaşıyorum. "Bu yaz onunla bu kadar yakın olmamalıydım, Kai. Sadece buradan geçip gittiğimi daha açık bir şekilde ifade etmeliydim."

Kai'nin buz gibi bakışları sertleşir. "Neden? Oğlum senin gibi ona dünyadaki en önemli kişi olduğunu hissettirmeyen biriyle vakit geçirsin diye mi? Ya da senin onu sevdiğin gibi sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmesin diye mi? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Yoksa bunu benim için mi söylüyorsun? *Benimle aranızdaki çizgiyi daha net tutmalıydınız, sadece buradan geçiyordunuz.*"

Çizgiyi *kendim* için daha net tutmalıydım çünkü bu acıtıyor. Her kelime doğrudan kalbe saplanan bir ok gibi, keskin ve acı verici. İşte tam da bu yüzden uzak durdum çünkü yollarınız farklı yönlere giderken birini sevmek en kötü işkence türüdür.

Kai şapkasını çıkarıp mutfak adasının üzerine koyuyor ve sinirli bir şekilde elini koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Tanrım, Miller, kendini uzak tutmak için çok çabalıyorsun. Bu yalnız hayatı yaşamak için ve ben bunu anlamıyorum."

Konuştüğünü biliyorum ama tek görebildiğim mutfak adasının üzerinde baş aşağı duran şapkası. Max'in aynı fotoğrafı şapkanın iç kenarına sıkıştırılmış, ama şimdi yeni bir ek var. Bu resmi her yerden seçebilirim. Parlak sarı tişörtü bu yaz her gün babamın masasında gördükten sonra gözden kaçırmak zor.

"Bu da ne?"

Kai görüş alanımı takip ederek şapkasına bakıyor. Nefes verirken yenik düşüyor. "Bunun ne olduğunu biliyorsun."

"Neden? Neden orada olsun ki? Neden Max'in resminin yanında?"

Bana cevap vermiyor, ben de dikkatimi resimden ayırıp bana baktığını görüyorum ve tüm dikkatimi bana verene kadar şöyle diyor: "Çünkü hayat ya da iş benim için çok stresli, çok bunaltıcı olduğunda, en önemli olanı görebiliyorum. O da sensin, Miller." Başını sallıyor. "Ve orada çünkü sana o kadar aşığım ki, günün her saniyesinde seni görememek çok acı verici."

Başımı çılgınca sallıyorum, sanki sallarsam kelimeler kaybolacakmış gibi. "Hayır, değilsin."

Uymasını istediğim kurallarımız vardı. Onu incitmemi engellemek için konulmuş kurallar. Kendi kalbimi kırmakla başa çıkabilirim ama onunkini kırarak yaşayamam. Bu onun hayatında çok kez oldu.

"Öyleyim." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırır. "Seni çok seviyorum ve ne oğlum ne de ben sana karşı hissettiklerimizi kontrol edemediğimiz için üzgünüm. Duymak istediğin son şey bu olduğu için üzgünüm ama duyduğum için üzgün değilim."

"Kai," diye ağlıyorum, taze gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Yapamazsın. Biz sadece ... biz bu işe bulaştık. Kurallarımız vardı."

"Kurallarını sikeyim Miller!" diye bağırıyor, odasına giden koridorda volta atarken. "Senden beni sevmeni istemiyorum."

Ama ben biliyorum.

"Ama son iki aydır sana sahip olduğum için tamamen mahvolmamışım gibi davranmaya devam etmeyeceğim. Bunun isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum ama özür dilemeyeceğim. Sen benim en sevdiğim insansın Miller ve bir kez olsun *benim* için biri vardı. *Benimle* ilgilenen biri vardı. O kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra, nihayet *bana göz kulak olan biri vardı.*"

"Seninle ilgilenmiyordum." Çılgınca başımı sallıyorum. "*Benimle ilgilenen sendin.*"

"Sen benim kalbimle ilgileniyorsun Mills, ben de seninkiyle ilgileniyorum."

Ellerimin tersiyle yüzümü temizlemeye çalışıyorum ama aptal gözyaşlarım durmuyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Sana söylemek istemedim çünkü bunun seni korkutacağını, kaçmana neden olacağını biliyordum. Ama sanırım artık bir önemi yok çünkü zaten yarın gidiyorsun."

"Oğlunu büyütmek için bir aile istiyorsun. Benim öyle bir ailem yok, Kai." Yemin ederim onu duygularından vazgeçirmek için bir şeyler arıyorum. "Sadece kendim varım."

"Ben sadece seni istiyorum! Bizim zaten bir ailemiz var Miller. Arkadaşlarım, takım, baban. Ve sen. Ben sadece seni istiyorum."

"Seni incitmek istemedim," diye ciyakladım. "Başından beri gideceğimi biliyordum ve senin bağlanmana izin verdim. *Kendimin bağlanmasına* izin verdim ve şimdi seni terk edecek başka bir insanım."

Kai mutfağa giriyor, ellerini önündeki tezgâha dayıyor. Yazımın çoğunu geçirdiğim mutfak. En sevdiğim anılarımın çoğunun yaşandığı yer.

"Miller, sen sıradan biri değilsin." Bana bakmıyor, dikkati yere kilitlenmiş durumda ve gözlüğünün altından yere düşen ilk gözyaşını yakalıyorum. "Nasıl yapacağımı unuttuğumda beni ilk sıraya koydun. Bana önemli olmanın, ilk seçilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattın. Bunun kolay ve bağımsız olmasını istediğini biliyorum ama sen de buradasın." Parmakları göğsünde buluşuyor, birkaç kez vuruyor, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve acı dolu. "Her yerdesin ve yarın gittiğinde de seni her yerde görecekim. Bu mutfakta. Max'in odasında. Yatağında. Aramızda kolay olan hiçbir şey yok. Artık sana sahip olamayacağıma dair saniyelerin geri saydığını bilmek berbat bir şey Miller, ama yine olsa yine yaparım. Sana yeniden aşık olurum. Seni kırardım."

Çünkü seni sevmek hayatımın en büyük iki sürprizinden biriydi."

Diğerinin oğlu olması ve hayatındaki en önemli kişiyle kıyaslanması başımı geriye düşürdü, nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Kai'nin elleri tezgahın üzerinde yumruk olmuş, omuzları düşük ve yenilmiş. Acı içinde eğilmiş, hissettiklerimin fiziksel bir temsili.

"Eğer yapabilseydim ..." diye devam ediyor, başını sallayarak. "Peşinden koşardım. Sana ulaşmak için her boş günümü uçakta geçirirdim, bu Chicago'ya geri dönmenden önce seni sadece bir kez öpebileceğim anlamına gelse bile. Sırf sana yakın olabilmek için sezon dışında bir otelde ya da senin lanet olası minibüsünde yaşırdım ama artık kararları sadece ben vermiyorum. Ve bu yüzden, hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Beni sevip sevmediğini söyleme ve lanet olsun," diye acı dolu bir kahkaha atıyor. "Sevmiyorsan lütfen söyleme. Ama özellikle bana hiç umut verme çünkü eğer verirsen, yakalanana kadar seni ülkenin dört bir yanında kovalayacağıma dair bir his var içimde."

Ona olan mesafemi koruyamayarak kolunun altından geçip göğüs göğüse buluşuyoruz. "Kai," diye fısıldıyorum, nefesim daralmış ve itirafından bunalmış bir halde.

İtiraf etmek istediğim çok şey var ama doğru kelimeleri bulmak için gözlerine baktığımda, sadece başını sallıyor ve hiçbirini söylememem için bana yalvarıyor. Bunun yerine ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum, onu dudaklarımla buluşturmak için aşağı çekiyorum ve onu ne kadar çok sevdiğimi ifade etmesini umduğum bir şekilde öpüyorum.

Arkama yaslanıp gözlüklerini çıkarmadan önce iki başparmağımı yanaklarında gezdiriyorum. Çok yakışıklı, çok benim. En azından bu gece için.

Son bir kez daha.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkileri arıyor.

Kıkırdıyor ama mizahtan yoksun bir kıkırdama. "Elde edilmesi zoru oynamayı geçtik Mills. Asla sormak zorunda değilsin."

Boynunu bükerek ağzıma yakıcı bir öpücük konduruyor ve aynı anda beni yerden kaldırıp odasına taşıyor.

Açık bacaklarımın arasına yerleşmeden önce beni çok nazikçe, çok saygılı bir şekilde yatağına yatırıyor, dudaklarını bir kez bile benimkilerden ayırmıyor. Ben her şeyi içime almaya çalışırken göğsü benimkine çarpmaya başladı bile. Her muhtaç öpücük, her şefkatli vuruş.

Birbirimizi son bir kez daha şımartmak bir bakıma zalimce geliyor. Bunun son kez olduğunun farkındalığı havada ağır bir şekilde hissediliyor.

Kai kollarımı üzerimdeki formasından kurtarıyor ve tek düşünebildiğim sahada bana formasıyla güzel kızlar görmekten ve onları da formasından çıkarmaktan hoşlandığını söylediği o gün. Ama o günkü arsız gülümsemesini takınmıyor. Bu gece, soyadını üzerimden sıyrırken yüzü işkence görüyor.

Gömleğini çıkardığımda, karnına ve göğsüne doğru bir öpücük yolu izliyorum, yağsız kasları her şeyin ardından kasılıyor. Yanağımı kavırıyor, ağzımı tekrar kendine çekiyor, dudaklarıma karşı nefes nefese kalıyor.

Her hareket durgun, odaklanmış.

Her zamankinden daha uzun süre öpüşüyoruz. Dokunuyoruz ve keşfediyoruz. Sadece daha fazlasını yapıyoruz, bu geceyi mümkün olduğunca uzatacak ne varsa daha fazlasını.

"Kemerimi çöz," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

İstedğini yapıyorum, öpüşmeye devam ediyoruz, dillerimiz okşuyor, birbirimizi arıyoruz.

Pantolonu yere değdiğinde, beni de aynı keşfedici şekilde soyuyor, tenimin her santimini öpüyor ve ikimiz de çıplak, kıvranan ve isteyen bir hale gelene kadar vücuduma tapıyor.

Kai'nin kalçaları benimkilere yerleşti, biz öpüşürken ve acı çekerken onun sert uzunluğu tam istediğim yere sürtünüyor.

Yanımdaki komodine uzanıyor ama onu durdurmak için elimi komodinın üzerine koyuyorum.

Şaşkın bakışları benimkilerle
buluşuyor. "Doğum kontrol
hapı kullanıyorum." "Miller-"

"Lütfen, Kai." Yüzünün yan tarafını okşayarak dikkatini çekiyorum.

"Sana ihtiyacım var, hepinize. Bir kez olsun. Son kez."

Boğazı derin bir yutkunmayla hareket ediyor. "Bundan emin
misin?" "Evet, ama sadece senin de istediğin buysa."

Bir an için yüzümü inceliyor. "Öyle."

"Ben ..." Başımı sallıyorum. "Başka kimseyle bu şekilde birlikte
olmadım." "Ben de öyle."

"Ama-"

Bir kahkaha nefesi veriyor. "Max'in sürpriz olduğunu söylediğimde
ciddiydim. Bu kadar yakın olmak istediğim tek kişi sensin."

Önce parmakları beni buluyor, bedenlerimizin arasına dalıyor ve tüm göbeğimi dolaşıyor. Ne kadar hazır olduğumu, üzerimde ne kadar kolay kaydığını hissedebiliyorum.

Beni hissettiğinde elik gibi mavileri kapanıyor. "ok ıslaksın Mills."

Bunun için bacaklarımı biraz daha açıyorum, sırtımı eğiyorum ve amımı ereksiyonunun üzerinde gezdiriyorum.

Kai ıslak parmaklarını kullanarak sikini kayganlaştırıyor ve onu içimde kaplıyor. Tekrar üstüme yerleşiyor, ben sırtını okşayıp onu yakın tutarken bir koluyla kendini tutuyor.

Dikiş yerime sürtünürken beni hayranlıkla izliyor, dudakları tekrar benimkini tatmak için dalıyor.

"Lütfen söylememe izin ver," diye fısıldıyor bana doğru. "Bütün yaz sana göstermeye çalıştım, o yüzden izin ver de sana sahip olduğum son gecede söyleyeyim."

"Anlat bana."

Burnunu benimkine dayıyor. "Seni seviyorum. Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki Miller, beni ldrecekmişsin gibi geliyor."

Hızlıca başımı sallıyorum çünkü o da bunu söylememe izin vermiyor, ben de içimde kalan duyguları bastırmaya çalışıyorum, ellerim onu içime çekmek için omurgasının alt kısmına gidiyor.

Ve bu itirafla birlikte kalçalarını eğip içeri doğru itiyor. Ten tene.

Sıcak, sıkı ve nefes kesici bir şekilde dolu.

Açık ağızlarımız birbirinin tozunu alıyor, çarpan gğslerimiz senkronize bir şekilde yükselip alçalıyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes veriyorum. "Kai, hissediyorsun-"

"İnanılmaz. İnanılmaz hissediyorsun Miller," diye bitiriyor. "Her santimini hissedebiliyorum."

Bununla ilgili her şey bağlı hissettiriyor. Sadece fiziksel bağ değil, onun kalbi ve benim kalbim. Sanki buraya, birlikte aitmişiz gibi hissediyorum ve bunun yarın sona ermesinin sebebinin ben olduğumu bilmek kirpiklerimin dibinde taze gözyaşlarının yanmasına neden oluyor.

Bunaldım. Vcuduyla. Onun hakkında hissettiklerimle. Yarın her şeyin biteceğini hatırlatan acıyla.

Kai hareket ediyor, vücudunu yavaşça benimkinin üzerinde yuvarlıyor, pelvisi her kayışta klitorisime en lezzetli şekilde vuruyor. Oda çaresiz nefes alış verişlerle dolarken onu kendime doğru çekiyorum. Tenimi yumuşak ısırıklar ve rahatlatıcı öpücüklerle süslüyor, beni ne kadar sevdiğini, benim için ne kadar minnettar olduğunu, onun için her şeyi ne kadar değiştirdiğimi mırıldanıyor.

Ama farklı olanın ben olduğumu göremiyor mu?

Son sekiz hafta içinde tamamen sklp yeniden yapılan kişi benim.

"Miller," diye fısıldıyor, başparmağıyla yanaklarımdan süzülen yaşları siliyor. "Ağlama."

Göz teması kurarak yüzünün yan tarafını okşuyorum. "Elimde değil."

İçimde hareket etmeye devam ediyor, bu ezici sevgi ikimizi de kuşatıyor. Kai yanaklarımı öpüyor, gözyaşlarım beni boğmaya devam ederken yüzümü temizliyor, duyularımı boğuyor. Bacaklarımdan birini göğsüme yaklaştırıyor, eliyle kıçımı kavrayarak kendini daha derine, daha yakına sokuyor ve ben hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Samimidir. Bu

bir bağlantı.

Bu aşk ve korkunç derecede acı verici çünkü her şey sona erecek.

Kai bana bakmak için geri çekiliyor ve o zaman gözlerindeki parıltıyı görüyorum. O da her şeyi hissediyor.

"Miller," diyor dikkatimin onun üzerinde olduğundan emin olarak. "Eğer kaçmayı bırakıp bir yuva kurmaya karar verirsen. Benimle yap."

İçimden boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve tek yapabildiğim onaylarcasına başımı sallamak oluyor. Eğer hayatımı değiştirirsem, yönümü değiştirirsem, bu ondan başkası için olmayacaktı.

Bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ederken birbirimize sarılıyor ve benim syleyemediğim her şeyi onların söylemesine izin veriyoruz.

Ve o gece, Kai bugünün iyi bir gün olduğunu tenime fısıldadığında, ona hepsinin iyi günler olabileceğini söylemiyorum.

Çünkü benim için bu sonuncusuydu.

Bölüm 37

Kai

"Top!" diyor hakem.

Sikeyim.

Bu lanet vurucuyu yürütmek üzereyim ve ardından bu vuruşta ikinci kez dolu kalelerden bir koşucuyu yürüteceğim.

Travis çömeldiği yerden kalkıyor ve topu kale arkasından bana doğru fırlatıyor. Yüzünü örten maskesine rağmen çatık kaşlarındaki endişeyi görebiliyorum.

"Hadi, Ace," diye sesleniyor Cody birinci kaleden. "Gidelim, Kai," diye ekliyor kardeşim.

Nefes vererek tümseği adımlıyorum ama tek gördüğüm o.

Miller benim formamı giyiyor ve oğlumu bu tümsekte tutuyor.

Görseller ve anılar yüzünden berbat durumdayım. Ve şapkamı çıkarıp onu da orada gördüğümde daha da kötüleşiyorlar.

Bir hafta oldu.

Miller gittiğinden beri bir hafta geçti.

Max'in onun resmini her gördüğünde ve ona anne dediğinde onu düzeltmeye başladığımdan beri bir hafta geçti.

Kendi yatağım yerine onun yattığı yastığı kullanmaya başlayalı bir hafta oldu ve onun tatlı kokusunun bir şekilde liflerin içine işlemesi ve sonsuza dek kalması için dua ediyorum.

Yarattığım bu dünya, nihayet kendime ait olduğunu iddia edebileceğim bu küçük aile, beni ve oğlumu bir kez daha sadece birbirimize bırakarak dağılalı bir hafta oldu.

Ayrıca onun hışırtılı sesini duymayalı, adımını söylediğini duymayalı bir hafta oldu. Gittiğinden beri konuşmadık çünkü kendime onu geride tutmayacağıma dair söz verdim. Onu meşgul eden bu harika fırsatlar varken bana cevap vermesi için onu suçlamayacaktım.

Onun yerine, bilgi almak için babasını kullandım. Sağ salim geldi mi?

İyi uyuyor mu?

Mutlu mu?

Bu son iki soru benim kendi gerçekliğimden daha uzak olamazdı, bu yüzden onun iyiliği için umarım benden daha iyi durumdadır. Umarım aradığı her şeyi buluyordur. Umarım neşesini buluyordur.

Çünkü ben kendiminkini kaybettim.

"Malakai, odaklan," diye sesleniyor Isaiah arkamdan.

Playoff umutlarımızı elimizde tutan bu Eylül öğleden sonra maçı için stadyum tıklım tıklım dolu. Bu gece turu geçme fırsatımız var ve ben son vuruşta bir koşu yaptım.

Tanrım, daha sonra maç sonrası özetlerde beni azarlayacaklar ama umurumda değil. Miller'a baskının bir ayrıcalık olduğunu, beklentileri karşılamanın bir onur olduğunu söylediğim onca zaman kendimi sahtekâr gibi hissetmeme neden oldu. Çünkü ben hiçbir şeyi yerine getirmiyorum.

Kramponlarım toprağa gömülürken Travis atışımı söylüyor ve bana dört dikişli hızlı bir top veriyor. Başımı sallıyorum, parmaklarımı eldivenimdeki topun üzerinde hizalamak için doğruluyorum, sonra koşucuları kontrol etmek için omzumun üzerinden bakıyorum, ama baktığımda tek gördüğüm geçen hafta onunla birlikte koştuğum kaleler.

Ben mutluyken. O mutluyken. O benim olduğunda.

Görüntüden sıyrılıp atışımı yapıyorum, parmaklarımdan ayrılmasına izin vermeden önce topu atmak için tüm vücudumu kullanıyorum. Top tam kalenin üzerinden, vurucunun onu sol sahaya uçurmak için ihtiyaç duyduğu yükseklikte yükseliyor.

O da tam olarak bunu yapıyor ve ben daha üçüncü devrede bir atış bile yapamadan büyük bir smaç vurarak skoru 5-0'a getiriyor.

Sikeyim.

Kalabalık yuhalıyor. Yüksek sesle. Sağır edici ve bunun rakiplerimizle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, her şey benimle ilgili.

Travis tümseğe doğru ilerlemeye başlar, ancak Isaiah onu atlatarak yerine geçer.

İkimiz de konuşmak için eldivenlerimizi ağzımıza kapatıyoruz. "İyi misin?" diye soruyor.

"İyi gibi mi görünüyorum Isaiah?" "Evet, haklısın. Korkunç bir soru."

Yedi gün önce tüm hayatım parçalandı ve bunun nedeni sevgisizlik ya da birbirimizi istememek değildi. Sadece iki ay gibi kısa bir süre için kesişen iki farklı yola girmiş olmamızdan kaynaklanıyordu.

Kardeşim başka bir şey sormadan Monty yedek kulübesinden çıkıp doğruca bana yöneldi.

"Allah kahretsin," diye küfrediyorum eldivenimin içine.

En son ne zaman bir maçtan bu kadar erken çekildiğimi size söyleyemem. Bu haftaki önceki maçımda bok gibi oynamıştım ama yedek atıcılar devralmadan önce tam beş vuruş yapmıştım. Üçüncü devre çok utanç verici ve haftalardır ilk defa hayatımda ne halt ettiğimi merak ediyorum.

Onsuz hiçbir şeyin anlamı yok. Takım personeli sezon bitene kadar Max'e sırayla bakıyor ama ben gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl ne yapacağım? Oğlumu asla onun gibi önemsemeyecek rastgele birini mi işe alacağım? Bunu neden yapıyorum ki? Sevdiğim için mi? Her zaman sevdiğimiz şeylere sahip olamayız, değil mi?

Monty kardeşimi başıyla onaylıyor ve İsaiah ikinci ve üçüncü kale arasındaki yerine dönmeden önce eldiveniyle bana cesaret verici bir vuruş yapıyor.

Monty nefes veriyor, kameralar ne dediğini anlamadan konuşabilmek için formasını ağzına kapatıyor. "Seni çekmeliyim, Ace."

Tartışmam. Şikayet etmiyorum. Sadece kabul ediyorum. "Bunu aşmanın bir yolunu bulmalısın," diye devam ediyor.

"Evet, üzgünüm, bunun üzerinde çalışacağım." Ses tonum tamamen kuru ve Monty bana uyarıcı bir bakış atarak zor zamanlar geçiren tek kişinin ben olmadığımı hatırlatıyor.

Ben kızını özlediğim için sızlanıp şikayet ederken, o da kızını her gün göremediği için çok üzüyor.

"Özür dilerim," diye ekliyorum daha içten bir şekilde.

Monty'nin kahverengi gözleri benimkileri arıyor. "Eve git. Max'i al ve eve git. Maçın geri kalanı ya da basın için kalmana gerek yok. Git kendine ve oğluna iyi bak."

Kırk bir bin taraftarın beni izlediği sahanın ortasında dururken gözlerim yanmaya başlıyor, boğazım düğümleniyor çünkü artık kendime nasıl bakacağımı bilemiyorum.

Bugünlerde bir insan kabuğu gibiyim, zar zor duş alıyorum ya da yemek yiyorum, yataktan sadece Max için çıkıyorum. Kalbiniz kırılırken ilgilenecek başka birinin olması garip bir rahatlama. Kendinize acımak istiyorsunuz ama yapamıyorsunuz çünkü başka biri size güveniyor.

Ama birileri her zaman bana güveniyor, yani bu yeni bir şey değil. "Aç şu lanet telefonu ve ara onu, Kai. Sana yardımcı olabilir."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki düğümü yutkunarak geri çekiyorum. "İyi olacağım. şu anda daha önemli işleri var ve benim ne kadar berbat durumda olduğumu duyarak dikkatini dağıtmasına gerek yok."

Bir an beni izliyor, sonra başını bir kez sallıyor, bu da benim kalkmam için bir işaret.

Ben de öyle yapıyorum. Sahadan koşarak çıkıyorum, yedek kulübesinden geçip anahtarlarımı almak için kulüp binasına gidiyorum. Max'i almak için antrenman odasına uğradım ve Kennedy'yi yerde onunla oynarken buldum. Bu gece benim için ona bakmaya gönüllü olmuştu.

"Hey, Ace," diyor olabildiğince temkinli bir şekilde. "Nasılsın bakalım?"

İnledim. "Lütfen herkes gibi bana acıma. Başka birinin bana kırılmak üzereymişim gibi bakmasına dayanamam."

"Üzgünüm, haklısın. Üçüncü devrede mi çekildin? Ahh. Seni kırmak istemem Ace ama ben sadece vücut üzerinde çalışırım. Çürük bir ego için hiçbir şeyim yok."

İçimden bir kahkaha kaçıyor. "Teşekkür ederim." Max bana doğru yürüdü, onu tutmam için ellerini kaldırdı. "Ve ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

Bununla birlikte gitmek için dönüyorum, ancak kapının önünde durup omzumun üzerinden Kennedy'ye bakıyorum. "Ondan haber aldın mı?"

Yüzü düşüyor, o kadar acıyor ki bana vermemesini istedim. "Birkaç kez, evet. Kontrol etmek için mesaj attım ama gecenin bir yarısına kadar yanıt alamadım. Sonra ben cevap yazana kadar o uyuyor oluyor. O meşgul."

Meşgul. Meşgul olduğunu biliyorum. Meşgul olmasından nefret ediyorum. "Ona göz kulak olduğun için tekrar teşekkürler."

Kamyonetime bindiğimde, tarladan uzaklaşıp bizi eve götürürken, bir yandan da telefonumu elime alıp sesini bir kez daha duymak için onu aramak için duyduğum karşı konulmaz, yakıcı arzuyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Max'in akşam yemeğini hazırlıyorum, kendim için endişelenmiyorum çünkü dediğim gibi bu hafta neredeyse hiç yemek yemedim. Banyo yapıyoruz ve ona pijamalarını giydiriyorum.

"Max, yatmadan önce okumak için bir kitap seçebilir misin?" Yerine oturarak soruyorum.

Küçük kitaplığına doğru ilerliyor, halı kaplı zemine düşmeden önce böceklerle ilgili büyük renkli bir kitap seçiyor. Bacaklarımın arasına yerleşiyor, başını karnıma yaslıyor.

Günün büyük bölümünde bir daha asla iyi olamayacakmışım gibi hissetsem de, olacağımı biliyorum. Onun için iyi olmak zorundayım ve bu bana bir umut ışığı veriyor.

"Böcek," diyor, sayfalardaki bir karikatür tırtılı işaret ederek.

"Evet, o bir böcek. Başka kimin böcek olduğunu biliyor musun?" Yan tarafını gıdıklayarak ona soruyorum. "Sen bir böceksin!"

Kıkırdıyor, kaburgalarını gıdıklayan elimin üzerinde kendini katlıyor ve bu bütün hafta boyunca duyduğum en iyi ses. Gülümsemem de aynı süre içinde takındığım en samimi gülümseme.

Max ayağa kalkıyor, yüzünü bana dönüyor ve göz göze geliyoruz. Küçük elleri yüzümü buluyor, yanaklarımda geziniyor, saç diplerim boyunca kayıyor.

Tek bir parmağıyla gözlerimi işaret ediyor ve ben de o yapabilsin diye gözlerimi kapatıyorum. "Baba, üzgünüm," diyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Yüzü çok endişeli, on yedi aylık bir çocuğun olması gerekenden çok daha endişeli.

Ama ona yalan da söylemeyeceğim.

"Evet," diye nefes veriyorum. "Babam üzgün ama üzgün olmakta bir sorun yok." Elimi sırtına dolayarak bana bakabilmesi için ayaklarını tutmasına yardım ediyorum. "Bu sadece birini çok sevdiğimiz ve onu özlediğimiz anlamına gelir. Bu iyi bir şeydir."

"Evet," diye onaylıyor, söylediğim her şeyi gerçekten anlamıyor. "Biz birbirimize sahibiz, Max. Sen ve ben." Onu göğsüme çekiyorum, ona sarılarak. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?"

"Evet," diyor tekrar ve bu sefer kendimi tutamayıp kıkırdıyorum.

"Miller'ın seni ne kadar sevdiğini biliyor musun? Bizim onu özlediğimiz kadar onun da seni özlediğini biliyorum. Çok seviliyorsun Bug, pek çok insan tarafından. Bunu unutmanı istemiyorum."

Omzumda eriyor, bedenime yakın bir şekilde kıvrılıyor, yatma vaktinin geldiğini işaret ediyor.

Ayağa kalkıp onu beşiğine yatırıyorum ve beşiğinin yanındaki küçük masanın üzerinde duran ses makinesini açıyorum. Max uykulu gözlerle beni takip ediyor.

Beşiğinin yanında duran çerçeveli fotoğrafı işaret ediyor. "Anne."

Yemin ederim bu kelime bu hafta her gün olduğu gibi ciğerlerimdeki havayı alıp götürüyor.

"Bu uh" Sertçe yutkunuyorum. "Bu
Miller." "Anne!"

"Evet," diye yenilgiyle nefes veriyorum, başka bir şey söylemiyorum çünkü gerçekten onu düzeltmek istemiyorum.

Başını öpmek için beşiğinin üzerine eğildim. "Seni seviyorum, Max."

Bebek telsizinin açık olduğundan emin olduktan sonra ışıkları söndürüp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve doğruca bira almak için buzdolabına yöneliyorum.

Özellikle bir Corona, çünkü stoklarımda sadece o var, bu da evrenin bana büyük bir siktir *çekmesi* gibi geliyor.

Kanepeye oturup bir yudum alıyorum, Miller'ı asansörde ilk gördüğüm gün dudaklarını Corona'ya dolamış halinin gözümün önünden gitmesine engel olamıyorum.

Tanrım, berbat durumdayım. İnsanlar bunu nasıl yapıyor?

Telefonumu çıkarıp, umutsuzca aşık olduğum kız hakkında en ufak bir bilgi edinmek için sabırsızlanıyorum.

Daha büyük hayaller peşinde koşan aynı kız.

Her gece Max yattığında, burnumu telefonuma gömüp onun adını yazıyorum ve ne zaman o yeşim yeşili gözler ve koyu kumral saçlar görünse, midem bulanıyor, ekrana uzanıp ona dokunabilmeyi diliyorum.

Farklı bloglar aracılığıyla günde en az bir kez kendisiyle röportaj yapılıyor. Violet işe döndüğünde programını dolduracağına dair verdiği sözü gerçekten tuttu. Onun *adına* kızgınlım. Bu baskı onu ilk etapta harekete geçirdi ama Miller'ı tanıyorum, isterse beklentileri karşılayabileceğini biliyorum ve bu röportajlara bakılırsa tam da bunu yapıyor.

Bir yanımda Violet'in onu tekrar olayların içine attığı için minnettar çünkü ondan bir parçaya sahip olmamın sebebi bu. O gün söylediklerini okuyabiliyorum ve evet, bu umutsuz, özlem dolu yanımda satır aralarını okumaya çalışıyor, gizli bir anlam arıyor. "Miller Montgomery-İşe Geri Dönüyor" başlıklı bir makalenin bir yerinde "Miller Montgomery Chicago'ya taşınıyor" sözlerini bulmaya çalışıyorum.

Yeterli olamama güvensizliğinin Miller tarafından bastırılmasının üzerinden uzun zaman geçmedi. O sesler sustu ama asla tam olarak sönmedi, yüzeyin hemen altında kaldı.

Yine oradalar, merak ediyorlar, kaotik mutfaklarla dolu düzenli hayatına geri döndüğünün, iş için ülkeyi gezdiğinin ve süslü dergiler için röportajlar yaptığının onaylanmasından korkuyorlar, sadece oğlum ve benimle bu sessiz ve basit hayata bağlanabileceğine inandığı için kendine gülüyorlar.

Son röportajını okurken telefonum yeni bir mesajla çaldı.

Aile yemeği oluyor. Maçtan sonra geleceğini sanıyordum?

Kahretsin. Fark etmemiştim bile. Bir zamanlar Miller buradayken ışıık hızıyla hareket eden o takvime bakıp ezberlediğim takvim şimdi ağır çekimde ilerliyor, ayların üstünü çizmem gerekirken günler geçiyor.

Evet, bugünün Pazar olduğunu unuttum çünkü yedi gün boyunca bu acıyla nasıl yaşayabildim?

Ya da belki de bilinçaltımda kendime unutturdum çünkü ben kalp kırıklığı içinde kıvrılırken, partnerlerine umutsuzca aşık olan arkadaşlarımla takılma fikri dünyada yapmak isteyeceğim en son şey gibi geliyor.

Özür dilerim, ara verdim. Haftaya orada olacağım.

Olabilir.

Ryan: *Gelecek hafta ben ve eşim balayına çıkacağız.*

Kahretsin. Adam cumartesi günü evleniyor ve ben tamamen unutmuşum.

Ben: Ben *berbat bir arkadaşım. Tabii ki, bunu biliyorum. Cumartesi gününü iple çekiyorum.*

Merak etme. Şu anda bunu yaşadığını biliyorum. İzin verirsen senin için buradayız.

Ben: Ben *iyi olacağım.*

Miller'ı takip etmeye devam edemedim, yeni bir mesaj geldi.

Indy: *Henüz yemediysen Ryan sana yemek artığı getirebilir.*

Teşekkürler Ind, ama ben iyiyim.

Seni ve Max'i seviyorum. İkinizi de düşünüyorum.

Konuşmamızın dışına çıkmaya niyetliyim ama başparmağımı klavyenin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Ben: *Ondan haber aldın mı?*

Acınası bir umutla korku birbirine karışıyor.

Indy: *Geçen gün onu özlediğimi söylemek için mesaj attım. İşin onu çok yorduğunu ama buradaki herkesi de özlediğini söyledi.*

Cevap vermeye başlıyorum, Indy'ye benim için bir mesaj iletmesini, Max'in onu özlediğini, benim de onu özlediğimi söylemek istiyorum ama kendimle konuşup vazgeçiyorum. Eğer bunu duyacaksa, benden duymalı.

Cumartesi gününü iple çekiyorum.

Indy: *Ben de!!!!!!*

Miller'sız bir aile yemeği fikri yeterince kötü, ama arkadaşlarımın düğününde yalnız oturmak? Tanrım, bu çok zor olacak. Kendimi toparlamak, boktan tavırlarımla onların gününü mahvetmemeye çalışmak için altı günüm var.

Telefonumda onun numarasını bulduğumda her türlü kararlılık beni terk ediyor. Bana bakıyor, benimle alay ediyor.

Sesini duyabilsem dünyadaki en kötü şey olur muydu? Onu ne kadar özlediğimizi söyleyebilsem. Belki o bilirse daha iyi hissederim. Belki o da daha iyi hisseder. Ya da, daha büyük ihtimalle, sadece onun da söylediğini duymak istiyorum.

Bir an bile düşünmeden adını tuşlayıp sesleniyorum.

Telefonu çalarken dizlerim sinirden zıplıyor. İki kez daha çalmaya devam ediyor, nihayet dördüncüsünde cevap veriyor.

Diğer hatta olduğunu, beni duyabildiğini öğrenince kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Miller?"

Onun adını söylerken sesimin çatladığından oldukça eminim ki heyecandan başka bir şey hissedebilseydim bu gerçekten utanç verici olurdu.

"Ah, hayır," diyor sonunda biri diğer uçtan. "Ben Violet, menajeri. Şu anda bir röportajın tam ortasında."

Anında deflasyon.

"Oh, tamam. İşinin ne zaman biteceğini biliyor musun?"

"Emin değilim. Sonrasında mutfakta uzun bir gece geçirecek. Sanırım gece 2 gibi boş olur."

Los Angeles'ta gece iki, Chicago'da sabah dört. "O zaman seni aramasını söylememi ister misin?" Violet sorar. "Hayır.

Hayır, endişelenme. Meşgul olduğunu biliyorum."

"Öyle ama bunların hepsi onun için çok büyük ve heyecan verici şeyler. Ve burada mutlu. Bu mutfakla çok iyi anlaşıyor. Sektörde parlak bir geleceği var. Benden duymuş olun. Kariyerim boyunca pek çok şefi temsil ettim ama hiçbirisi onun kadar gelecek vaat etmiyordu."

Benim istediğim de buydu, onun başarılı olması. Sadece kenardan izlemenin bu kadar acı vereceğini fark etmemiştim. Ama kendimi denklemden çıkarırsak, bu kızla daha fazla gurur duyamazdım. Sonunda onu mutlu eden şeyi bulmuşa benziyor.

"Hey, Violet." Boğazımı temizliyorum. "Bana bir iyilik yap ve ona aradığımdan bahsetme."

Telefonda bir an duraksıyor. "Emin misiniz?" "Evet.

Teşekkür ederim. İyi geceler."

"Sen de, Beyzbolcu Baba."

Arayanın kimliğinde adımı gördüğünü bildiğim için küçük bir kahkaha attım.

Sanki geçen Pazar gününü tekrar yaşıyormuşum gibi hissederek telefonu kapatıyorum. Sanki onu özlemeye sıfırdan başlıyormuşum gibi. Sadece bu sefer, onun mutlu olduğunu teyit ediyorum. Benim ona burada sunabileceğimden daha büyük ve daha iyi şeyler yapıyor, başarılı oluyor.

Bölüm 38

Miller

"Nasıl geçti?" Violet soruyor, ben yemek servisine hazırlanmak için koşuştururken mutfakta beni takip ediyor.

"İyiymi. Bu haftaki diğer tüm blog röportajları gibi. İyiymi."

İçeri girerken elimdeki panoyla Maven's restoranının bugün aldığı meyve teslimatının envanterini çıkarıyor ve mutfağın Çarşamba günkü bir sonraki teslimata kadar yetecek kadar meyve bulundurduğundan emin oluyorum.

"Tamam, harika," diye devam ediyor Violet, soğuk girişe adımını atmış, başı eğik, iPad'inde gezinirken. "Restoran yarın kapalı olduğu için, yarın sabah Pinch of Salt adında büyük bir blog yazarıyla bir röportajım daha var."

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" Zihinsel olarak rafları sayıyorum, hurma, armut ve incir kasalarını sayıyorum. "Yarın öğleden sonra *Food & Wine* röportajım var ve eminim şu anda umursayan herkes işe geri döndüğümün farkındadır."

"Miller, büyük *harfle* yazıyoruz. Demir tavında dövülür."

"Ütünün soğumasını gerçekten çok istiyorum, böylece biraz nefes alabileceğim. Los Angeles'a geldiğimden beri duş almadığım ya da uyumadığım sürece tek bir an bile yalnız kalamadım."

"Evet, o konuda." Violet burnunu eğip programıma bakarak devam ediyor. "Duş alırken birkaç telefon görüşmesi yapmaya ne dersin? Bilirsin işte, günün her dakikasını değerlendirmek için."

Ona döndüm. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Tabii ki öyleyim. Mizah anlayışını Chicago'da mı bıraktın?"

Mizah duygusu. Kalp. Sanırım ikisi de hala orada.

"Bak ne diyeceğim, Pinch of Salt'a bunun yerine Salı günü kısa bir sohbet yapacağımızı söyleyeceğim. Bu sana yarın sabah izin verir."

Food & Wine ile röportaj."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

Giriş kapısı açıldığında, tatlılarla ilgilenen iki aşçıdan biri olan Jenny elinde bir kutu ahududu tutmaktadır. "Şef, bir sorunumuz var."

Arkasında mutfakta bir kaos var, meşgul bedenler akşam yemeği telaşına hazırlanmak için hareket ediyor.

"Bugün teslim edilen ahududular ekşi. Gerçekten ekşi."

Kartondan bir tane alıp burnuma tutuyorum. Haklı, ekşi olmaktan çok daha ekşiler ama emin olmak için ağzıma atıyorum.

Kahretsin. Kötüler ve bu akşam için menüde ahududulu crèmeux ile beyaz çikolatalı mus var, son iki gündür tasarladığım ve tüm öğleden sonra hazırladığım, başka bir yemek blogcusu ile röportaj yapmak için aldığım bir saat hariç.

"Hepsi böyle mi?" Ben soruyorum.

"Hepsi. Belki onun yerine böğürtlenli crèmeux yapabiliriz? Onlar da bugün teslim edildi ama güzel görünüyorlar."

"Hayır. Doğru lezzet profiline sahip olmayacak." "Evet, Şef." Jenny'nin gözleri yeniden ayaklarına odaklandı.

"Yine de fena fikir değil," diye hemen düzeltiyorum. "Böğürtlenler bu yemek için biraz fazla ekşi ama sen de ayaklarının üzerinde duruyorsun. Bu hoşuma gitti."

Dudaklarının kenarları hafifçe kalktı. "Teşekkür ederim, Şef."

Gözlerim bugün teslim edilen armut kutusuna takılıyor. Salı günkü akşam yemeği servisi için planladığım haşlanmış armut yemeği içindi, ama geleceği daha sonra düşünebilirim.

"Ahududulardan kurtulun. Şef Maven'a söyle, mus tatlısını kaldırıyoruz ve Salı günü için planladığım haşlanmış armut tatlısıyla değiştiriyoruz. Fıstıklı sufle kalıyor. Dondurucuya gidip çikolatalı sorbeyi kontrol eder misin?"

"Evet, Şef."

"Ve lütfen Şef Maven'ın menüyü neden değiştirdiğimizi bildiğinden emin olun. Mutfağınızın güvenilir tedarikçilere ihtiyacı var ve bu tedarikçi pek öyle görünmüyor."

"Elbette, Şef."

Violet ve ben onun peşinden içeri giriyoruz ve ben istasyonumu düzenlemeye devam ederken ajanım da peşimden geliyor.

Bu akşam Şef Maven'ın Los Angeles'taki restoranı Luna'da beşinci akşam yemeği servisi olacak. Danışmanlık yaparken, bir çağrıya cevap vermediğim sürece genellikle hatta olmuyorum, ancak yeni bir işteki ilk birkaç haftamı tam burada, nasıl iletişim kurduklarını ve zamanlamalarının neye benzediğini anlayarak geçirmeyi seviyorum.

Menülerini mutfaklarına göre hazırlamama yardımcı oluyor.

İstasyonumu düzenlerken ona "Violet, servise başlamak üzereyiz," diye hatırlatıyorum.

Bir yığın temiz bulaşık havlum tam istediğim yerde ve bıçaklarım hazır ve düzgün bir şekilde yerleştirilmiş durumda.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama sana *Food & Wine*'ın planını göstermek istedim. Bu sabah bana gönderdiler. Harika görünüyor ve fotoğraflar harika. Her şey hazır. Sadece senin röportajını eklemeleri gerekiyor ve baskıya gidecek."

Violet bir kez daha iPad'ine gömülmüş, makaleyi bulmak için e-postalarına bakıyor.

"Vi, bana daha sonra gösterebilir misin? Bu gece, bu hafta sonuna kadar tanıtmaya hazır olmadığım yepyeni bir tatlıyla biraz çılgınca geçiyor."

"Elbette, Şef." Yaptığı işi bırakıyor. "Bugün yemek yediniz mi? Acele etmeden önce yemek yemelisin."

Luna's her gün servis başlamadan önce personel yemeği veriyor. Ancak ben, benden bir parça isteyen herkesle röportaj yapmak için bu boş zamanı kullandığımdan, henüz bir tanesine katılamadım.

"Bir şeyler alacağım."

Ama aç değilim ve en son ne zaman aç olduğumu hatırlamıyorum.

Tatlılardan sorumlu iki aşçı Jenny ve Patrick'in bu gece için her şeyi hazırladıklarından emin olmak için tekrar istasyonuma bakıyorum.

Biraz hazırlık gerektiren haşlanmış armut dışında, hazırız.

Geçiş penceresinden Şef Maven'ın pozisyonunu aldığını görüyorum, bu da kapıların açılmak üzere olduğunu ve servisin başlamak üzere olduğunu gösteriyor.

"Violet, işe gitmeliyim."

"Tamam. Telefonun bende. Nereye koymamı istersin?"

"Kiralık eve bırakabilir misiniz? Eve dönüş yolunun üzerinde, değil mi? Bu gece ihtiyacım yok."

"Tamamdır! İyi servisler."

"Violet." Elindeki telefonumu gösteriyorum. "Önemli bir arama ya da mesaj var mı?"

Tereddüt ediyor. "Aslında önemli bir e-posta. *Food & Wine* çekimindeki fotoğrafçı, dergiye giremeyen bir fotoğrafı e-posta ile gönderdi. Bir göz atmalısın. Çok güzel."

Kalbim hayal kırıklığıyla doldu. Ondan haber alamadığım bir gün daha. "Sonra bakarım. Teşekkürler."

"Bütün gün iki ıstakoz bolonezine ihtiyacım var," diye sesleniyor Şef Maven sırasına. "Jeremy, bolonezin üzerine daha az trüf köpüğü dök. Tabağın kalabalıklaşıyor."

"Evet, Şef."

"Şef Montgomery, iki sufleniz geliyor. Masa altı ve masa on."

"Evet, Şef." Fırının kapağına bakıp şu anda pişirdiğim sayıyı kontrol ediyorum.

Maven işi sıkı tutuyor ama ekibinde üst düzey olmayan tek bir kişi bile yok.

Bu restoranı seçtim çünkü aşçılık okulundayken bir seminere ev sahipliği yaptığından beri Maven ile çalışmaya hevesliydim. Ancak, bu gece onunla birlikte çalışma şansını yakaladığım sadece ikinci gece.

Öğrendiğime göre Maven haftada sadece iki gecesini kendi hattında geçiriyor, geri kalanını da yardımcısına bırakıyor. Gün boyunca sipariş, menü ve hazırlık üzerinde çalışıyor, ardından kendisi eve giderken akşam yemeği servisini ekibine emanet ediyor.

Ve onu öldürüyorlar. Her gece.

"Şef Montgomery, bütün gün bir tane Bananas Foster istiyorum."

Bugün ilk kez kalbim çarpıyor, ellerim şu anda üzerinde çalıştığım tabakta donuyor.

Bananas Foster nadiren sipariş edilir. Menü dışı vegan seçenek, karamel benzeri bir sosta sote edilmiş ve vegan karamela dondurması ile servis ediliyor.

Ve Max'i düşünmeden sipariş edildiğini duyamıyorum çünkü evet, muz gibi basit bir şey bana onu ve mutfakta birlikte geçirdiğimiz günleri özletiyor.

Bir anda yedi gün önceki o gözyaşlarıyla dolu vedaya geri döndüm. Herkesten ayrıldıktan sonra Chicago'dan uzaklaşmak ne kadar acı vermişti.

stadyumun dışında. Max'in küçük mavi gözleri nasıl yaşarmaya başladı, ama nedenini bilmiyordu, sadece beni ve babasını ağlarken görmüştü.

Kalbimin göğsümden söküldüğüne ve iki bin mil ötede iki çocukla bırakıldığına ikna oldum ve görüşmeler ve vardiyalarla bu kadar meşgul olmanın tek iyi yanı, çoğunlukla bu zamanlarda zihnimi kapatıp sadece çalışabilmem.

Şef ceketimin cebine uzanarak parmaklarımı kart stoğunun üzerinde gezdiriyorum, her zaman yanımda taşıyorum. Bana verdikleri kart hayatım boyunca sakladığım tek doğum günü kartıdır, hiçbir zaman duygusal biri olmadım, ama bu iki çocuk beni öyle bir noktaya getirdi ki, onu sadece saklamakla kalmadım, mümkün olduğunca yakınımdaya tuttum.

"Şef Montgomery?" Maven, siparişine cevap vermediğimde soruyor.

Elimi cebimden çıkarıp yıkamak için hızla lavabonun yanına koşuyorum. "Evet, Şef. Özür dilerim, Şef."

Saçlarım geriye taranmış ve şef önlüğüm yerine oturmuş bir halde, elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum; bu vardiyayı atlatmaya. Sonra yarın tekrar yapmak için. Sonra tekrar, ondan sonraki her gün, bu özlem dolu vatan hasretinin hafiflemeye başlaması için dua ederken.

Omzumdaki havluyla tabağın kenarını silerek temizliyorum ve Bananas Foster'ı geçiş penceresinin diğer tarafında duran Maven'a teslim ediyorum.

"Çok güzel, Şef," diyor, ben yerime dönmeden önce gözleri bana kayıyor.

Haksız değil. Çok çarpıcı. Sorun artık işimi yapamamam değil.

Sorun şu ki artık istemiyorum.

Violet'in benim için kiraladığı ev Hollywood Tepeleri'nde, geniş ve pahalı, devasa açık pencereleri var, böylece aşağıdaki vadideki herkes ne kadar yalnız olduğuma şahit olabilir.

Restoranda bir gece daha geçirdikten sonra oraya döndüğümde, sadece duş alacak ve bir bardak su içecek kadar ışığı açıyorum, telefonumu tezgahdan kapıp dışarı çıkıyorum ve garaj yoluna park ettiğim minibüsümde uyuyorum.

Bu ev güzel olabilir, ama Max'in oyuncakları oturma odasını kirletmeden ya da lavaboda biriken bulaşıklar olmadan bomboş. Çok bakir. Fazla mükemmel. Onları ne kadar özlediğimi çok belli ediyor.

Minibüs de bir o kadar yalnız ama daracık bir yer olduğu için Kai'nin yanımda yatmamasının nedenini yer darlığına bağlayabiliyorum.

Tanrım, onu özlüyorum.

Kokusunu, yorgun ve kendinden emin gülümsemesini özlüyorum. Sabit duruşunu ve karşı konulmaz cesaretini özlüyorum. Son yedi gündür eksenim kaymış gibi hissediyorum ama plan hep buydu.

O olmadan da hep burada olacaktım.

Yatmadan önceki kısa süre, günümün en kötü ve en iyi kısmı. Yalnızlık o zaman çökmeye başlıyor çünkü onları düşünmek, onlara odaklanmak için günümdeki tek boş an o. Yine de onları özlediğim için günün her saati kalbimde bir sızı ve içimde bir boşluk var.

Chicago'dan ayrıldığım o sabahtan beri hiç konuşmadık. Babam iki günlük yolculuğum boyunca her birkaç saatte bir beni kontrol etti ve Kaliforniya'ya vardığımda ona neden aniden helikopter ebeveyn olmaya karar verdiğini sorduğumda basitçe "*Kai istedi*" dedi.

İletişim kurmak sadece işleri zorlaştırır. Bu benim hayatım ve bu da onun. Benim de olabileceği düşüncesine kapıldım mı? Elbette. Hâlâ istiyor muyum? Evet, kesinlikle, ama burada sorumluluklarım var. Planladığım bu mutfaklara karşı sorumluluklarım ve babamın bana verdiği hayatla etkileyici bir şeyler yapma sorumluluğum. Ayrıca kazandığım James Beard Ödülü'nün hakkını vermekten de sorumluyum. Beni dergilerinin kapağına taşıyan editörlere karşı sorumluyum.

Kai böyle hissediyor olmalı. Herkese karşı sorumlu, sürekli başkaları için doğru olanı yapmaya çalışıyor ve nadiren kendisi için bir şeyler seçiyor.

Yine de bu yaz bencilce bir karar verdi ve söylemeliyim ki, bu başıma gelen en iyi şeydi.

Yatağa tırmanıp yorganı göğsüme kadar çektikten sonra bugün ilk kez telefonumu kontrol ediyorum.

Beni bekleyen birkaç mesaj var, ancak hiçbirini okumadan önce, Kai'nin bu öğleden sonraki maçının sonuçlarını bulmak için doğrudan internete giriyorum. Bugün ben ayrıldıktan sonraki ikinci maçıydı ve son maç en iyi maç değildi.

Manşetlere bakılırsa bugünkü daha da kötüydü.

Warriors beşte iki kaybetti ve Kai *üçüncü* devrede oyundan alındı.

Kısa bir video klibi, babam ve onun tümsekte buluşmasıyla çekildiği anı gösteriyor. Yüzünü net bir şekilde görebilmem için yeterince yakınlaştırmamışlar ama Kai'nin vücut dilini mükemmel bir şekilde okuyabiliyorum. Üzgün.

Kızgın değil ama duygusal. Babam ona başıyla selam veriyor ve Kai koşarak sahadan çıkıyor, yedek kulübesinden geçip kulüp binasına gidiyor ve kameranın görüş alanından çıkıyor.

İşte bu benim hatam. Benim yüzümden iyi değil.

Ve iş saatlerinde ne kadar rol yaparsam yapayım, ben de iyi sayılmam.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakmaya başlamıştı ki dikkatim Kai'nin doğum günüm için bana verdiği çerçeveli fotoğrafa takıldı. Ben başımı onun kucağına koymuşum ve oğlu da kanepede uyuyor.

Onları özlüyorum. Onlar için acı çekiyorum ve Kai'ye beni bu şekilde kırdığı için, hayatımın çoğunu bağısız ve bağlantısız geçirdiğimi hissettirdiği için kızgıyım.

Onu bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum.

Peki küçük bir mesajın ne zararı var? Onu düşündüğümü hatırlatacak küçük bir mesaj.

Bunu yapmak için mesajlarımı buluyorum ama telefonumun üstündeki saat beni kör ediyor ve saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu fark ediyorum. Bu bana Kai'nin ona umut vermememi istediğini hatırlatıyor.

Bana yazın bittiğini hatırlatıyor.

Saatin geç olmasına aldırmadan Chef Maven'dan bir mesaj gelir.

Maven: *Bu hafta yollarımız pek kesişmediği için üzgünüm! Yarın sabah kahve içmek için restoranda buluşalım ve oturup menü için fikirlerinizi gözden geçirelim mi?*

O sabah için umduğum izin buraya kadarmış. Ama muhtemelen en iyisi kendime düşünmek için zaman vermemem çünkü düşünmek sadece onları özlememe neden oluyor.

Kulağa *harika geliyor. Görüşürüz o zaman.*

Sonunda diğer mesajlarıma girdiğimde Kennedy, Isaiah, Indy ve babamdan gelen mesajları buluyorum.

Kai'den bir şey yok. Sanırım hayatına daha çabuk devam etmek istiyor.

Bunu düşünmek bile beni hasta edebilir. Hayatlarında başka bir kadınla, Kai ve Max'i benim sevdiğim gibi seven başka biriyle. Onlar için bunu istemeliyim, değil mi? Onlara veremediğim her şeye sahip olmalarını. Hak ettikleri her şeye.

O zaman neden bu düşünceyle yatağымda ağlıyorum?

Bu onun da hatası. Eskiden hiç ağlamazdım. Hiç hissetmezdim. Şimdi sanki bir baraj yıkıldı ve gözlerimden durmadan sel akıyor.

İşe gitmediğim zamanlarda. Onlardan önce hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı ve şimdi burada, Hollywood Hills'te gecenin bir yarısı çaresizce hıçkıra hıçkıra ağlıyorum çünkü Chicago'da özlediğim bir beyzbol oyuncusu ve oğlu var. Sevdığım kişi.

Hayatlarımızdaki hiçbir şey uyuşmadığı için sahip olamadığım kişi. Bulanık gözyaşlarımı kırıştırarak babamın mesajını buluyorum.

Baba: *Eminim maç özetini görmüştündür. Bir ara beni ara da konuşalım. Seni özledim, Millie.*

Hiç tereddüt etmeden onu arıyorum, sesini duymaya ihtiyacım var, birinin bana işe dönmekle doğru kararı verdiğimi söylemesine ihtiyacım var çünkü şu anda her şey yanlış geliyor. Yaptığım şeyi etkileyici bulacağını biliyorum. Bunu değerli bulacaktır.

Telefon çalışıyor, ta ki arama doğrudan sesli mesaja düşene kadar, çünkü tabii ki öyle oluyor. Gecenin bir yarısı.

"Merhaba baba," diyorum ahizeye doğru, ağladığımı anlamamasını umarak boğazımı temizleyerek. "Sadece merhaba demek ve seni özlediğimi söylemek için aradım. Seni *gerçekten özledim*. Ama burada her şey harika gidiyor." *Tanrım, ses tonum saçmaladığımı çok mu belli ediyor?* "Yarın öğleden sonra *Food & Wine* ile röportajım var, bu heyecan verici. Maçın için üzgünüm."

Sormamak için kendimi zor tutuyorum ama kendime engel olamıyorum. "Kai iyi mi? Umarım iyidir." Hüzünlü bir kahkaha atıyorum. "Ama umarım o da beni çok özlüyordur çünkü ben onu özlüyorum. Ve seni de. Seni çok özlüyorum baba. Keşke burada olsaydın çünkü yüzünü görmeyi özledim. Bu yaz alıştım sanırım. Eskiden bu yıl boyunca seyahat etme işinde çok daha iyiydim." *Ve saçmalıyorum*. "Her neyse, beni arayabildiğin zaman ara, mutlaka cevap vereceğim. Seni seviyorum. Hem de çok. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatıp sadece hıçkırıklarımın duyulduğu sessiz minibüsümde uzanırken yalnızlık tekrar içime çöküyor.

Buradan nefret ediyorum ama bu sessiz an, bu konuda dürüst olabileceğim tek yer.

Mesajlarımı tekrar buluyorum, arkadaşlarımdan birinden gelen bir şeyin kendime acımamı bir saniyeliğine susturacağını umuyorum.

Kennedy: *Seni kontrol ediyorum. Restoran nasıl? Isaiah, çıkış şarkısını değiştirip değiştirmemesi konusunda bana mesaj atmayı bırakmıyor ve sonra en sevdiğim şarkının ne olduğunu sormaya devam ediyor, bilirsin, onu kullanmak isterse diye. Ben de seni özledim!*

Sonunda içten bir kahkaha atıyorum.

Isaiah: *Günlük Max dozunuzla karşınızdayım. Dün "ördek" demeyi öğrendi ama "D" lerini kesinlikle "F" olarak telaffuz ediyor, bu yüzden bunu duymak eğlenceli bir zevkti. Sizin için bir video çektim. Seni özledik, Ateşli Dadı.*

Buna, Max'in Warriors kulüp binasının ortasında kucağında oturduğu bir videoyla eşlik ediyor.

"Maxie, bu ne?" Isaiah okudukları kitabı işaret ederek soruyor, kitap dev bir Mallard ördeğiyle ilgili gibi görünüyor.

"Büyük bir sikiş!" Max kendisiyle gurur duyduğunu söylüyor.

Kulüp binası onun etrafında kahkahalara boğulur ve Max orada oturup kendini alkışlar, takımın geri kalanı da tezahürata katılır.

Kamera hızla, soyunma kabininde oturmuş başını sallayan Kai'ye dönüyor ve video aniden sona ermeden önce küçük bir gülümseme belirtmeye çalışıyor.

Yüzümde bir gülümsemeyle tekrar izliyorum, Cody, Travis ve Kennedy'yi orada yakalıyorum, ama sonra videoyu Kai'de duraklatıyorum.

Üzgün olduğunda bile, yıkıcı derecede yakışıklı.

Isaiah'ın ikinci mesajını aşağı kaydırıyorum.

Isaiah: *Sence Kennedy'nin en sevdiği şarkı nedir?*

Ve son olarak, Indy'den bir mesaj.

Indy: *Bu akşamki aile yemeğinde seni ve tatlılarını özledik. Ama en çok seni özledik! Keşke gelecek hafta sonu burada olsaydın.*

Indy ve Ryan önümüzdeki hafta sonu evleniyorlar. Keşke programım izin verseydi de gidebilseydim, ama yokluğumda onlara bir hediye göndereceğim.

Hayatımda ilk kez arkadaşlarım var. Acı çektiğim, özlediğim insanlar var. Ben burada, ülkenin diğer ucunda, bir zamanlar tüm hayatımı etrafında döndürdüğüm bu kariyerde kendime bir isim yapmaya çalışırken, birbirlerine arabayla otuz dakikalık mesafede olan insanlar.

Sekiz haftada bu kadar çok şeyin nasıl değişebileceğini bilmiyorum. Bu mümkün görünmüyor. Ve bu kısa iki aya dayanarak acele kararlar vermek de mantıklı görünmüyor. Ama işe geri dönme kararım, yıllarca süren sıkı bir çalışmaya dayanan bir karar, yanlış bir karar gibi geliyor. Ama aynı zamanda değiştiremeyeceğim bir karar gibi de geliyor.

Yataktan kalkıp Kai'nin doğum günümde bana verdiği çerçeveli resmi alıp yatağıma getiriyorum. Onu yastığımın yanına bırakıyorum çünkü üzgün ve zavallıyım ve tüm bu yeni keşfettiğim duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Onlardan uzak kaldıkça daha çok kabus gibi gelen bir rüyanın peşinde koşarken Kai ve Max'ten elimde kalan tek şey bu fotoğraf.

Bölüm 39

Miller

Uyanıyorum, kendimi yeniden yönlendiriyorum.

Chicago'dayım.

Kai'nin yatağı.

Dudaklarımda hemen bir gülümseme beliriyor ve ben uykumu kaçırıp etrafıma bakınarak onu arıyorum.

Ama ben onun yatağında değilim.

Minibüsümdeyim. Los Angeles'tayım.

Midem tıpkı onsuz geçen ilk günkü gibi bulanıyor çünkü her sabah uykumdan uyandığımda iki bin mil uzakta olduğumu fark ediyorum.

Bugün onların mutfağında yemek pişiremeyeceğimi, Kai'nin cesaretlendirmelerini duyamayacağımı, onu öpemeyeceğimi fark ettim. Ve öğleden sonra Max ile dışarıda oynayamayacağım. Maven'la menü değişiklikleri üzerine görüşmek için Luna'da olacağım.

Gerinerek yataktan kalkıyorum ama ayaklarım yere çarptığında, birlikte uyuduğum çerçeveli fotoğraf da inkar edilemez bir çatırtıyla yere düşüyor.

Hayır, hayır, hayır. Şu an bunun için çok kırıldım.

Dikkatlice kaldırdım. Çerçevenin camı tamamen parçalanmış ve söz konusu çatlağın merkezi tam yüzümün üzerine düşüyor.

Bu uygun görünüyor.

Boğazımdan acınası bir inilti yükseliyor çünkü evet, şimdi kırık bir çerçeve için ağlayan kişi benim. Sanırım bağılıklar kurmaya başlayınca böyle oluyor.

Maven'la görüşmemden dönerken yeni bir çerçeve alacağıma söz vererek dikkatlice baş aşağı tezgâhın üzerine yerleştiriyorum. Çatalları açıp arkılığı gevşetiyorum, böylece resmi çekip çıkarabiliyorum, umarım düşerken çizilmemiştir.

Bu şeyi söktüğümde, fotoğrafın arkasında Kai'nin el yazısı ortaya çıkıyor.

İsimlerimiz-Max, *Miller ve Malakai*'ye tarih ve yıl eşlik ediyor ve altında küçük bir yazı var.

Umarım dışarıda kendi neşenizi bulursunuz çünkü bizim neşemizi bulmamızın sebebi sizsiniz.

Ve böylece, sekizinci günde, yeniden mahvoldum.

"Aşçılık okulundan beri kariyerinizi takip ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Brioche üzerine dört günlük bir seminer vermiştiniz. Karıştırma, şekillendirme, prova etme, pişirme, hepsi ve daha önce ekmek konusunda hiç bu kadar heyecanlandığımı sanmıyorum."

"Bunu hatırlıyorum. Sanırım ülkeyi dolaşıp o dersi verirken otuz kilo falan almıştım." Maven espressosunu dudaklarına götürüyor. "Etkileyicisiniz, Şef. Dün gece sizi çizgide izlemekten keyif aldım."

"Sen de öylesin. Hattınız iyi eğitilmiş." Chai çaylı latteme üfleyerek soğumasına yardımcı oluyorum.

"Onlar en iyisi ve önümüzdeki üç ay boyunca bize katılmanızı dört gözle bekliyorum. Tatlı menüsü için ne tür değişiklikler düşündüğünüzü görmek için sabırsızlanıyorum."

Defterimi ve kalemimi çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyuyorum. Sayfalar Kaliforniya'nın taze sonbahar meyvelerini nasıl değerlendirebileceğime dair fikirlerle dolu. Geçen hafta buraya geldiğimden beri beni etkileyen şeyin ilham olup olmadığını bilmiyorum, bunun yerine zihnimin sessiz kalmasına izin verme korkusu. Geride bıraktığım her şeyi özlemesi için ona alan tanımak.

Maven defterimin sayfalarını karıştırırken, "Beynimde oynamak için sabırsızlandığım bir nar yemeği var," diye açıklıyorum.

"Neden kendi pastanenizi açmadınız? Projede senin adın olsaydı, sokakta kuyruk olurdu."

"Bir yerde bunu yapacak kadar uzun süre kalma arzusunu hiç hissetmedim. Her üç ayda bir yeni bir şehirde yaşamak hoşuma gitti."

Notlarımı karıştırmaya devam ederek başını sallıyor. "Hâlâ beğeniyor musun?" "Ha?"

"Beğendim" dedin. Hâlâ beğeniyor musun?"

Kahverengi gözlerini sayfalardan kaldırdığında beni sessizce otururken buluyor. Çayımdan bir yudum alıyorum. "Yalan söylemeyeceğim, biraz parlaklığını kaybetti."

Kıkırdıyor, kitabı kapatıyor ve masanın benim tarafıma doğru kaydırıyor. "Benim tavsiyem, sektörde yirmi yıl geçirdikten sonra, dehanı başkalarına vermeyi bırak. Üzerine kendi adını yaz ve ona sahip çık." Espressosunu geri çekti

dudaklarına götürdü, küçük fincanın arkasından gülümsedi. "Bu sonbaharda bana biraz bağıştta bulunduktan sonra tabii ki."

Kıkırdayarak defterimi çantama geri koyuyorum.

"Henüz bu şekilde oturmaya fırsat bulamadığımız için üzgünüm," diye devam ediyor. "Hazırlık zamanının ne kadar yoğun olduğunu biliyorsunuz ve eminim haftada sadece iki akşam yemeği vardiyasında çalıştığımı fark etmişsinizdir."

Tam olarak Perşembe ve Pazar günleri.

"Shannon, ikinci komutanınız, o da harika. Mutfak ona gerçekten saygı duyuyor."

"Ben burada yokken işleri yürütecek kadar güvendiğim birinin olması hayatımı kurtardı. Kızım doğduktan sonra Luna'yı açmaya karar verdiğimde, kendime ve aileme işin ikinci planda kalacağına dair söz verdim. Bu zor bir denge. Eminim sizin de bildiğiniz gibi bu sektör aileler için elverişli değil."

"Farkındayım."

"Ama ben bunu seviyorum." Yemek odasını işaret ediyor. "Bir mutfak yönetmek, bir menüyü şekillendirmek. Çalışanlarıma güvenerek her ikisine de sahip olabiliyorum." Espressosunu bitiriyor ve tabağı kendisinden uzaklaştırıyor. "Peki, tüm bunların en sevdiğiniz kısmı nedir Şef? Kaos mu? Yoğun bir geceyi atlatmanın verdiği haz mı? Yaratıcılık mı? Senin nedenin ne?"

"Sevdiğim insanları besliyorum" derken hiç tereddüt etmiyorum.

Maven gülerek kendi tükürüğüyle boğulur. "O zaman burada ne halt ediyorsun? En son ne zaman sevdiğim biri için yemek yaptığımı söyleyemem. Şimdi her şey eleştirmenler ve iyi yemek ... kendilerine ne diyorlar? *Yemek meraklıları mı?* Ama benim en çok keyif aldığım şey bu, *bu tür yemekler isteyen insanları beslemek.*"

Cevap vermiyorum, çayımı ağzımı meşgul etmek için kullanıyorum.

Maven sessizliği, "Şu küçük yaz aranız," diye dolduruyor. "Yılın En İyi Pasta Şefi seçildin ve ortadan kayboldun. Yemek dünyasını ayağa kaldırdın Miller ve geri döndüğün ilk mutfak olmaktan onur duyuyorum. Ama bana söylemelisin, bu da neydi böyle?"

Ona tükenmişlik ve baskı hakkındaki gerçeği söyleyeyim mi? Bunun için beni küçümser mi? Beni yargılar mı? Bunu bana karşı kullanır mı?

İhtiyatlı ama dürüstçe adım atıyorum. "Kendimi biraz tükenmiş hissediyordum." "Şimdiden mi?" Tek bir kaşını kaldırıyor.

Gözlerimi ondan ayırıyorum.

"Oraya yaklaşık dört yıl önce gittim. Kabul ediyorum, o zamanlar on beş yıldır çalışıyordum. Ayrıldım ve kızım oldu. Onda yeni bir yaşam tutkusu buldum ama yine de burada olmak için içimde bir sızı vardı." Parmağını masaya vurarak restoranını işaret ediyor. "Size bir tavsiyede bulunmamın sakıncası var mı? Eski bir şeften yeni, genç bir şefe?"

Gülüyorum. "Yaşlı değilsin, ama evet, lütfen yap."

"Eğer bu işe olan tutkunuzu gerçekten kaybettiğinizi hissederseniz, bırakın. Yemeğiniz asla potansiyeline ulaşamayacak çünkü *siz* asla potansiyelinize ulaşamayacaksınız. Bu kariyer yüreği zayıf olanlara göre değil. Her gün iş başında dayak yiyeceksiniz. Bunu biliyorsunuz. Ama doğru kararı verip vermediğinizi sorguluyorsanız, zaten yanlış bir karar vermişsiniz demektir.

"Tutkunu bul Miller. Her sabah kalkmak için seni heyecanlandıran şeyi bul ve eğer bu değilse, çek git."

Lanet olsun, o kadar belli oluyor muyum?

"Bu işte iyiyim."

"Oh, bu işte harikasın. Ama sevmediğin bir şeyde en iyi olmaktan daha iyi ne var biliyor musun? Se v d i ğ i n bir şeyde vasat olmak."

"Bu gerçekten o kadar kolay değil, Şef. Tıpkı bunun gibi dört yıllık bir bekleme listem var."

"İmzalanmış sözleşmeleriniz var mı? Para alışverişi yapıldı mı?" "Sadece sözlü anlaşmalar."

Sadece sözlü bir sözleşmeyle kimseye bir şey borçlu olmadığımı söylercesine beni başından savdı.

Konuşmanın bu kısmına ekleyecek fazla bir şeyim yok çünkü bir süredir bir şeylerin ters gittiğini bildiğim için zihnim tüm yaz boyunca taklalar attı.

"Pekâlâ Bayan *Food & Wine* kapak kızı." Maven ellerini çırparak büyük sorulara ara veriyor. "Bu çok gizli tarifleri bilmem gerek. Kapak fotoğrafını nerede çektin? Burada çekim yapmak için iznimi almak için aradılar ama sonra Chicago'da bir setleri olduğunu söylemek için geri aradılar."

Chicago'da bir set. Gülebilirim. Etrafta koşuşturan bir çocukla birinin evinde güzel bir mutfak vardı.

"Bu yaz Chicago'da babama yardım ediyordum. Kendisi bir beyzbol koçu ve ilk atıcısının birkaç aylığına bakıcıya ihtiyacı olan bir oğlu var. Fotoğrafları onun mutfağında çektik. Aslında . . ." Telefonumu çekiyorum

cebimden çıkardım. "Violet makalenin taslağını gönderdi. Sadece bu öğleden sonra yapacağımız röportajın yazısını eklemeleri gerekiyor."

Maven ve ben sandalyelerimizi yaklaştırarak e-postalarımı tarıyor ve Violet'in gönderdiği e-postayı buluyoruz. Açar açmaz kapak fotoğrafı ekranı kaplıyor.

Arka planda bulanık ama orada. İçinde pek çok anı biriktirdiğim mutfak. Önünde duruyorum, şef önlüğümü giymişim, kollarımı göğsümde kavuşturmuşum.

Ama bu fotoğrafın en endişe verici yanı ne kadar mutsuz görüldüğüm. Bu fotoğrafı seçerken başka kimse fark etmedi mi?

"Vay canına," diye nefes veriyor Maven. "Çarpıcı bir fotoğraf, Miller."

Yanıt vermiyorum, tatlılarımın resimlerini ve onlara eşlik eden tarifleri bulmak için aşağı kaydırıyorum. Çırparken, yumurta kırarken çekilmiş daha çok fotoğrafım var. Ben de aynı şekilde mutsuz görünüyorum.

"Oh," diye hayret ediyor Maven. "Bu sonbaharda bitter çikolata silindirini öne çıkarmalıyız."

Kai ile Boston'dayken aklıma gelen tatlı.

Ve bir kez daha ağlamak, parçalanmak, yok olmak istiyorum çünkü o her yerde.

Evinde olmadığımı fark ettiği için çok endişeliydi ama ben iki bin mil uzaktayım ve o adam hayatımın her anına işlemiş durumda.

Olması gerektiği gibi.

Heyecanımı yeniden kazanmaya çalışarak silkiniyorum.

"Violet, fotoğrafçının çekilemeyen kareleri gönderdiğini söyledi. Eminim orada tatlıların başka açıları da vardır. Mozarellalı cheesecake çok güzel oldu."

E-postalarımda, fotoğrafçının konu satırında "*Bunu almanız gerektiğini düşündüm*" yazan mesajını buluyorum.

Tıklıyorum, yüklenmelerine izin veriyorum ama yüklendiklerinde tatlıların fotoğraflarının olmadığını fark ediyorum. Aksiyon ya da mutfak fotoğrafları da yok.

Ekte sadece bir fotoğraf var. Şef önlüğümün içinde, Max'i öyle büyük bir gülümsemeyle kucağıma almışım ki gözlerim neredeyse hiç görmüyor. O da kollarımda aynı derecede mutlu, kocaman sakız gibi sırtıyor ve ben ona hayatımda eksik olan her şeymiş gibi bakıyorum.

Bu, Max'in sete yalpalayarak girdiği sırada, Sylvia'nın şef ceketimi kırıştırmaya cüret ettiğim için bana kızmasından hemen önce çekilmiş olmalı.

Bu fotoğraftaki yüzümün neşesi ile kapağa taşınan fotoğraftaki yüzümün neşesi inkar edilemez.

"Bu senin oğlun mu?" Maven omzumun üzerinden ekrana bakarak soruyor. "Ah," diye irkiliyorum, bir an için onun burada olduğunu unutuyorum. "Hayır. Bu Max. Bakıcılığı yapmış küçük çocuk."

"İlginç."

"Neymiş o?"

"Ona benim Luna'ya baktığım gibi bakıyorsun - kızıma, restorana değil."

Elimde yeni çerçevecimle, beni Hollywood Tepeleri'ndeki kiralık evin önünde bırakan paylaşımlı araç sürücüsüne teşekkür ediyorum. Los Angeles'ta park etmek çok zor, bu yüzden araç paylaşımı yapıyorum ve minibüsümü burada garaj yolunda park halinde bırakıyorum.

Şoför hareket ediyor ve ben kafamı kaldırıp ön basamaklarda oturan, dövmele dirseklerini dizlerine dayamış dev bir adam görüyorum.

"Baba?" Ben soruyorum.

Gülümsemesi büyür. "Merhaba,

Millie." "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu sabah sesli mesajını aldım. Bana ihtiyacın varmış gibi konuşuyordun." Hızla başımı salladım ve onunla merdivenlerde buluşmak için adımlarımı hızlandırdım. "İhtiyacım var."

Beni büyük ve rahatlatıcı bir kucaklamayla sarıyor. Kendime uzun süre evim olmadığını söyledikten sonra evim gibi hissettiren bir kucaklama.

"Seni özledim kızım," diyor saçlarıma doğru. "Ben de seni özledim."

Onu ve kendimi bağımsızlığımıza, hayatımı tek başıma sürdürebileceğime ikna ettikten sonra, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu itiraf etmek kesinlikle iyi hissettiriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu görebilmek için hızla uzaklaşarak soruyorum. "Max iyi mi? Kai?"

"Onlar iyi. Bu yüzden burada değilim."

"Senin beyzbol maçın yok mu?"

"İzin günü. Yarın bir maçımız var, bu yüzden bu konuşmayı yaptıktan sonra hemen havaalanına dönmem gerekiyor."

"Ne konuşması?"

En üst basamağı işaret ediyor ve ikimiz de oturuyoruz.

"Bu konuşmayı hayatın boyunca birkaç kez yaptık Miller, ama hiçbir zaman tam olarak aklına yatmadığını sanmıyorum. Umarım şimdi olur."

Ellerini birbirine geçiriyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Annen öldüğünde-"

"Baba, bunu konuşmamıza gerek yok."

"Var." Derin bir nefes alıp tekrar başlıyor. "Annen öldüğünde hayalimdeki kariyere sahiptim."

"Biliyorum."

"Hayalimdeki kariyerin bu olduğunu sanıyordum," diye düzeltiyor. "Hayalimdeki iş hayatıma girene kadar ve birdenbire tek istediğim senin ihtiyacın olan şey olmaktı. Artık beyzbol umurumda değildi. Ne olabileceği hakkında iki kez düşünmedim. Tek gördüğüm, bana tüm dünyası benmişim gibi bakan bu küçük yeşil gözlü kızdı."

Başını iki yana sallıyor. "Bugüne kadar hiçbir zaman ilişkimizi ya da ailemizin nasıl oluştuğunu bir fedakârlık olarak görmedim. Baban olmak benim için bir ayrıcalıktı."

Son kelimedede sesi biraz çatallaşıyor, ben de avucumu omzuna kaydırıp başımı oraya yaslıyorum.

"Bana ilk kez böyle seslendiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. O her zaman benim babamdı. Olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum.

"Annenizin vefatından sonraki ilk Anneler Günü'ydü ve anaokulu sınıfınızdan bir anne tüm anneler için bir Anneler Günü çay partisi düzenliyordu. Bu rolü üstlendiğim için çok yeniydin ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Annen gideli daha birkaç ay olmuşken böyle bir şey düzenlemesine çok kızmıştım. O gün diğer tüm anneler sınıfa girdiğinde ben de girdim ve senin yanına oturdum."

Kıkırdayarak nefes veriyorum. "Üzerinde mor çiçekler olan kocaman bir şapka takıyordun. Bunu hatırlıyorum."

"Tabii ki. Bu bir çay partisiydi. Çay partisi için şapka şarttı ve tüm anneler bunu yapıyordu, ben de yaptım."

Omzunda daha da eriyorum.

"Hepsi bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ama ben orada oturup çay içtim, küçük bisküviler yedim ve senin yüzündeki gülümsemenin tadını çıkardım." Başını sallıyor, ilk gözyaşı betona düşüyor. "Bu benim yeni hayalim oldu, her gün o gülümsemeyi görmek."

"Bir anne vardı, tam bir baş belasıydı. Her şeye ev sahipliği yapan oydu ve sana baktı ve orada olmamam gerektiğini düşündüğü çok açık bir tonda kim olduğumu sordu, ama sen yapmadın."

hiçbirini anlamadı. O küçük salatalıklı sandviçlerden bir ısırık aldın, gözlerinin içine baktın ve 'Bu benim babam' dedin. Bana ilk kez böyle hitap etmiştin ve çay partisinden sonra okulunuzun tuvaletinde tam otuz dakika ağladım."

Gözlerim yanıyor. "Bunu bana hiç söylemedin."

Başını eğiyor ve saçlarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. En korkutucularından biri de, çünkü bu ismin çok büyük bir ağırlığı var. Çok fazla sorumluluk. Ve tek yapmak istediğim buna uygun yaşamaktı."

Midem bulanıyor. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. "Kai bana Max'in sana ne dediğini söyledi."

Ona bakmak için başımı omzundan kaldırıyorum. Kırmızı burun ve parlak gözler. "Adının hakkını verip vermediğini anlamak zor.

Yapabileceğin hiçbir test yok.

ya da hedefleyebileceğiniz onay işaretleri var. Ve senin gibi biri için, kendini kanıtlamanın bir yolu olarak unvan peşinde koşan biri için ..." Duraklıyor. "Ya da *bana* bir şeyler başardığını kanıtlamak için, eminim bu daha da korkutucu. All-American atıcısı, James Beard ödüllüsünüz ama asla En İyi Ebeveyn unvanını kazanamayacaksınız çünkü böyle bir ödül yok. Sadece elinizden gelenin en iyisini yapabilir ve bunun yeterli olmasını umabilirsiniz."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Başımı sallıyorum. "Birin annesi nasıl olunur, hiçbir fikrim yok. Sadece iki aylığına orada olmam gerekiyordu."

"Nasıl baba olunacağı hakkında bir fikrim var mıydı sanıyorsunuz?" diye soruyor. "Konfor alanımın çok dışındaydım. Büyükler liginde beyzbol oynamaktan her sabah saçlarını okul için atkuyruğu yapmaya geçmiştim. Sence bunu nasıl yapacağımı biliyor muydum? Tabii ki hayır. Komşumuzdan bana öğretmesini istemek zorunda kaldım. Okulda kötü annelerle ya da kötü kızlarla nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ilk regl olduğunda ve seni markete götürmemi istediğinde ne kadar korktuğumu anlatmama gerek bile yok. Google'da yaptığım arama en iyi ihtimalle sorgulanabilirdi çünkü aklına geleceğini bildiğim soruların yanıtlarını bulmaya çalışıyordum."

Buna ikimiz de güldük. Garip bir günden bahsediyoruz.

"Ya da anneni özlediğin için üzüldüğün zaman, Millie. Yanlış bir şey söyleyeceğimden çok korkmuştum."

"Sen mükemmeldin baba. Her zaman kendinden çok emin görünürdün. Sanki ne yapacağını tam olarak biliyor gibiydin. Korktuğun hakkında hiçbir

fikrim yoktu."

"Gittikçe anladım. Her seferinde bir gün. Baban olmak söz konusu olduğunda tek bir hedefim vardı, o da senin mutluluğunu bulmanı sağlamaktı."

Umarım dışarıda kendi neşenizi bulursunuz çünkü bizim neşemizi bulmamızın sebebi sizsiniz.

Aile fotoğrafımızın arkasında Kai'nin sözleri yazıyor.

Babam omzunu benimkine doğru itiyor. "Sana hayatınla ilgili ne yapman ya da yapmaman gerektiğini söylemiyorum. Sadece yeni bir şeyde başarısız olmaktan o kadar korkmanı istemiyorum ki, benim kendi mutluluğumu bulmamın sebebi senken, bu seni kendi mutluluğunu bulmaktan alıkoysun."

"Tanrım, baba." Gömleğimin yakasını kaldırıp yüzümü silmek için kullanıyorum. "Bugün beni geri arayacağını ve hayatımda bu kadar büyük ve etkileyici şeyler yaptığım için benimle ne kadar gurur duyduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Bu konuşmayı yapacağımızı düşünmemiştim."

"Senden her zaman etkilendim, bunu biliyorsun. Gerçekten çok fazla bir şey gerekmiyor. Çocukken burnuna bir Lego sokmuştun ve ben bunu etkileyici bulmuştum." Kendi kendine kıkırdıyor. "Ama hayatta aynı derecede harika ve etkileyici olan başka yollar da var. Hayatınızda harika bir şeyler yaptığınız anlamına gelmesi için herkesin adınızı bilmesine gerek yok. İnanın bana, doğru kişi adınızı biliyorsa bu yeterlidir." Omzunu bana doğru itiyor. "Ya da senin durumunda doğru *insanlar* adını bildiğinde. Tam olarak iki kişi."

Kai ve Max.

"Bu arada bu saçmalık," diyorum gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü göstererek. "Duyguların olduğunu öğrenmenin en kötü yanı bu."

Gülümsüyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Aşk budur, tatlım." "Aşkın böyle hissettirmesi gerektiğini sanmıyorum. Çok bunaltıcı. Çok tüketici. İnsanlar hayatlarını bu şekilde nasıl sürdürüyorlar anlamıyorum." "Çünkü sen, kızım, aynı anda iki kişiye aşık oldun. zaman. Ben de oradaydım. Bu çok fazla."

Titreyerek nefes alıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Miller, Max'i düşündüğünde, onun geleceği için ne istiyorsun?"

"Sadece mutlu olmasını istiyorum."

"Onu sevdiğiniz için size karşılık vermesini bekler miydiniz?" "Tabii ki hayır."

Gökyüzüne bakıyor, güneş gülümseyen yüzüne vuruyor. "Aynen öyle."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ama bugüne kadar kafamda oturmamıştı. Bugüne kadar onunla ilişki kurmamıştım.

"Sanırım anlıyorsun," diye devam ediyor. "Baban olmak için kariyerimi bırakmak şu anda pek de fedakârlık gibi görünmüyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Ben de aynısını yapmayı düşünürken olmaz."

Bana dönüyor, kahverengi gözleri yumuşacık, sanki tüm dünyası benmişim gibi bana bakıyor. Bu duyguyu düşündüğümde çok daha iyi anlıyorum.

"Git mutluluğunu bul, Miller."

Food & Wine röportajım için Luna's'a döndüğümde yüzümde sinir bozucu bir sırıtma ve zihnimde çok fazla açıklık vardı.

Mutfaktan çıkıp görüşmecinin karşısına oturuyorum ve bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum. El sıkışıp kendimizi tanıtıyoruz.

"Sizinle bu röportajı yaptığım için onur duyuyorum Şef," diyor. "Bunu dört gözle bekliyordum."

"Ben de bunu dört gözle bekliyorum."

"Restoran bu gece kapalıyken, işimiz bittikten sonra büyük bir planın var mı?"

"Evet," diye gülümseyerek itiraf ediyorum. "Gidip bir oğlana bakacağım. Aslında iki oğlan."

Bölüm 40

Kai

Max çoktan arka koltuğa oturmuş ve kamyonetimin motoru çalışırken, Isaiah sonunda evime yanaştı.

"Yaşıyor," diye gözlemliyor kardeşim kamyonetimin yolcu koltuğuna atlarken.

"Zar zor."

Isaiah kıkırdar. "Duş almışsın gibi görünüyor, bu iyi bir başlangıç."

Ben arabayı garaj yolundan çıkarıp Ryan'ın evine doğru kısa bir yolculuğa başlarken kardeşim oğluma selam vermek için arkasını dönüyor.

"Bu düşün ne kadar büyük?" diye soruyor.

"Küçük bir yer. Sanırım Ryan elli kişi demişti." "Miller'ın gelememesi çok kötü."

Eğer kamyonum onun adını duyunca vücudumun verdiği tepkiyi verseydi, bu sokağın ortasında donmuş bir şekilde park etmiş olurduk.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Ses tonum sertleşti.

Onu düşünmek istemiyorum. Onu özlemek istemiyorum. Son on üç gündür yapabildiğim tek şey bu.

Benim dışımda Isaiah'ın her zamanki özgüveni sarsılıyor. O hassas bir ruh ve ben bunu herkesten daha iyi biliyorum.

"Özür dilerim," diye nefes veriyorum. "Sana çıkışmak istememiştim. Sadece çok yorgunum ve onu gerçekten çok özlüyorum."

"O da seni özlüyor, Kai."

Önümdeki yola yeniden odaklanmadan önce dikkatim ona yöneliyor. "Tahmin mi ediyorsun yoksa bunu gerçek olarak mı biliyorsun?"

Kardeşim tereddüt ediyor. "Gerçek."

"Onunla konuştun mu?" Çünkü bu ne lan? Çaresizce aşık olduğum kadınla konuşmadım bile.

Kabul etmek için ellerini havaya kaldırır. "Evet, tamam mı? Gittiğinden beri onunla her gün konuştum ama bunu senin arkandan iş çevirmek için yapmıyordum."

Gitmeden önce benden Max'le ilgili gelişmeleri kendisine bildirmemi istedi. Ben de öyle yapıyordum."

Oğlumdan haberdar olmak mı istedi? Tabii ki istedi. Kızım oğlumu seviyor.

"Bana kızmayın," diye devam ediyor Isaiah.

Başımı sallıyorum, en iyi arkadaşımın son on üç günün her birini haber alamadığım, konuşamadığım için kendime işkence ederek geçirdiğim kadınla konuşmuş olmasını kabullenmeye çalışıyorum. "Konuşmuyorum. Bunu yapmana sevindim. Onun nasıl olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Söylememeye çalışıyor ama birkaç kez ağzından kaçırды ve seni sordu."

"Peki sen ne diyorsun?"

"Başarılı olduğunuzu. Öldürüyorsun. Kendine acımıyor olman ve şu anda gerçekten sorgulanabilir bir yemek ve uyku rutinine sahip olmaman."

Ona donuk bir bakış fırlattım.

"Ona senin de onu özlediğini söyledim," diye itiraf ediyor. "Elçiye zeval olmaz."

"Hayır, sorun değil. Onu özlediğimi bilmeli."

Onu özlemekten *başka bir* şey yapamayacağımı bilmeli.

Isaiah tereddüt ediyor ama arabadaki gerginlikten söylemek istediği daha çok şey olduğunu anlayabiliyorum.

"Ne oldu?" Soruyorum.

"Herkes senin için endişeleniyor, Kai. Takım, arkadaşların."

"Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme. Bu senin sorumluluğun değil."

Espri yapmadan kıkırdıyor. "Yani bu da mı senin sorumluluğun? Her zaman yaptığın gibi icabına bakacak mısın? Lanet bir şehit gibi davranmayı bırakıp yardım istemeye ne dersin?"

Sesi hayal kırıklığıyla yükseliyor ve iri gözlerim bir kez daha ona dönüyor, ancak bu sefer şaşkınlıkla.

"Vay be. Neyin var senin, dostum?"

"Hayal kırıklığına uğradım. Hem sana hem de bunu daha önce göremediğim için kendime. Tüm gençlik yıllarını beni beslemek için ufak tefek işlerde çalışarak geçirdin ve bana yardım etmek için kendi işimi bulmamı hiç istemedin. Seninle yaşayabilmem için eve yakın durarak beni liseye ve üniversiteye tek kuruşsuz göndermenin yolunu buldun. Sonra hayat sana yeni fırsatlar sunduğunda

sorumluluklar"-arka koltukta gülümseyen oğlumu işaret ediyor- "evet, sevdiğimiz ve çok minnettar olduğumuz oğlum, yine de benden yardım isteyemezsiniz."

"Ben sadece ..." Başımı salladım. "Bunların hiçbirisiyle senin yükümlü olmanı istemedim. Sadece küçük kardeşimin mutlu olmasını istedim."

"Peki ya sen? Neden mutlu olamıyorsun? Neden benden sezon dışında Max'e yardım etmemi istemedin de Miller'la vakit geçirmeye gittin?"

"Çünkü ..."

Neden yapmadığımdan tam olarak emin değilim.

"Tanrım, ikiniz de sürekli başkaları için her şeyi yapma suçluluğuyla çok sinir bozucusunuz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Miller'ın evlat edinilmesiyle ilgili suçluluk duygusu herkesçe bilinen bir şey değil ve ben de bu bilgiyi kesinlikle paylaşmadım.

"Sen ve Miller, ikiniz de suçluluk duygusuyla bir şeyler yapıyorsunuz ve bu sinir bozucu. Sen, çünkü annemin ölümünün ve babamın gidişinin etkilerini hissetmemi istemedin. Miller da Monty'nin yapamadıklarını telafi etmek için büyük şeyler yapmaya çalışıyor."

"Bunu sana o mu söyledi? İlişkileri hakkında mı?"

"Hayır, Atlanta'nın ekibinden bir adam birkaç hafta önce Aile Günü'nde onun üzerine gidiyordu. Çok garipti, sanki yıllar sonra Monty istifa ettiği için ona kızmış ve suçu onun üzerine atmıştı. Yemin ederim Kai, ertesi gün ayrılmak konusunda tereddüt eden bir parçası vardı. Bunu gördüm ama sanırım bu konuşma işe geri dönme kararını pekiştirdi."

Ve işte böyle, acınası bir umut yeşerir.

Umarım bu sorumsuzluktur çünkü durumumuzla ilgili hiçbir şeyi değiştirmmez. Miller gitti ve ben buradayım.

"Ve ayrıca," diye devam ediyor. "Neredeyse iki aydır biriyle yatmadığım için biraz huysuzum. Eskiden neden bu kadar huysuz olduğunu çok iyi anlıyorum. Değişmiş bir adam olmak berbat bir şey."

Bir kahkaha atıyorum, gözlerim Max'in bulunduğu arka koltuğa düşene kadar gerginliğim kayboluyor.

"Miller'ı görmeye gidebileceğim bir zaman ayarlayabilmem için sezon dışında bana gerçekten yardımcı olur musun?"

Gülümseyerek alay eder. "Elbette, Kai. Senin için her şeyi yaparım. Sen benim kardeşimsin."

"Sadece ..." Başımı sallıyorum, içimden iki haftadır hissetmediğim kadar umut akıyor. "Sadece bu sezonu atlatalım ve

gerisini sonra

hallederiz."

"Anlaştık."

Ona doğru gizlice bir bakış attım. "Seni seviyorum, Isaiah." "Evet, evet." Kıkırdıyor. "Ben de seni seviyorum."

Ryan ve Indy'nin evinde park edecek fazla yer yok. Konuk listesi küçük olsa da, yine de araba yollarının izin verdiğinden çok daha büyük, bu yüzden kamyoneti birkaç blok ötede bırakıyorum ve üçümüz evlerine yürüyoruz.

Etrafta yemek şirketleri ve koordinatörler dolaşüyor. Bu tören samimi olacak olsa da, hiçbir masraftan kaçınılmadığı açık.

Tören için bir çiçek kemerinin merkez görevi gördüğü arka bahçeye doğru ilerliyoruz. Beyaz sandalyeler her iki tarafı da çevreliyor ve tamamen pembe ve mor çiçek yapraklarıyla kaplı bir orta koridor bırakıyor.

Arka bahçe Indy diye bağıyor, hepsi parlak, kadınsı renkler.

Belli bir taraf yok gibi görünüyor, bu yüzden üç sıra geride bir yer seçiyoruz ve törenin başlamasını bekliyoruz. Max küçük elbise gömleği ve papyonuyla kucağımda oturuyor, gülümsüyor ve ona merhaba demek için gelen bir avuç insana el sallıyor.

Buradaki insanların çoğunu tanıyorum. Ryan'ın takım arkadaşlarından bazılarıyla onun evindeki toplantılarda tanışmıştım. Zanders'ın takım arkadaşlarından biri ve eşi de oradaydı. Ryan ve Indy'nin ailelerini de tanıyorum.

Son olarak, çiçek kemerinin sağ tarafında duran bir adam var, ancak nikah memurunun olmasını beklediğiniz yerde değil.

Müzik başlıyor ve ilk çıkan Ryan kemerin ortasına doğru ilerliyor. Arkasındaki lavanta ve pastel pembelerle kontrast oluşturan Ryan tamamen siyah giyiyor. Siyah ayakkabılar, siyah takım elbise. Siyah kravat.

Onun için daha uygun olamazdı.

Ryan yerini aldığında kalabalık alkışlıyor ve o da karşılık olarak küçük bir yumruk atarak günlerinin rahat geçmesini sağlıyor.

Ryan'ın takım arkadaşlarından Zanders ve Ethan onun arkasında, önde yerlerini alıyorlar.

Oğlum kucağımdan onlara el sallıyor ve onlar da bana heyecanla el sallıyorlar.

Sonra müzik değişiyor ve tüm dikkatimiz evin arka kapısına kayıyor ve kapı açıldığında eflatun bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve eflatun bir kravat giyen Rio, sanki bugün sadece ve sadece onun içinmiş gibi kasıla

kasıla dışarı çıkıyor.

O yavaşça koridora doğru ilerlerken kalabalık patlıyor.

Dikkatim ön tarafta öylece duran ve dudaklarında pek de bastırılmamış bir gülümsemeyle başını sallayan Ryan'a kayıyor.

Rio kalabalığı coşturmaya devam ediyor ve ön tarafa geldiğinde kollarını Ryan'a doluyor. Adamı ne kadar sevdiğini bildiğimden, Ryan Shay'in düğününde olduğunu öğrenince kendini kaybettiğinden oldukça eminim.

Sırada Stevie var, elini bebeğinin karnının altına koymuş, o tatlı Stevie gülümsemesiyle koridorda ilerliyor. Damat omzunun üzerinden Ryan'ın kız kardeşini sanki tüm dünyasıymış gibi izleyen Zanders'a bakıyor.

Ön tarafa geldiğinde, Ryan ve Indy'nin duracağı yerin biraz gerisinde, çiçek kemerinin hemen altındaki yerini almadan önce uzun bir süre ikiz kardeşine sarılıyor.

Müzik değişiyor ve Indy beyaz elbisesiyle, yanında babasıyla görüldüğünde hepimiz ayağa kalkıyoruz.

"Vay canına," diye fısıldıyorum Max'e. "Indy bir prenses gibi görünüyor, ha?" Max kollarımın arasından onun girişini heyecanla alkışlıyor.

Çok güzel bir kadın. Müstakbel kocasının önde durup küçük bir sürtük gibi ağlamasının aksine yüzünde şaşırtıcı derecede mutlu bir gülümseme var. Duygusal olduğu için kendine gülüyor ve Indy bile koridorun aşağısından ona bok atıyor çünkü Ryan eskiden tanıdığım en az duygusal adamdı.

Şimdi ise ne kadar mutlu olduğu için hüngür hüngür ağlıyor.

Yol boyunca sadece ona bakıyor ve babasıyla birlikte ön tarafta Ryan'la buluştuklarında sesli konuşmuyorlar. Bunun yerine Ryan bir şeyler imzalıyor, Indy'nin babası da imzalıyor, üçü gülüyor, sonra babası müstakbel damadına sarılıyor, kızını onunla bırakıyor ve yerine oturuyor.

Kenarda duran adam öne çıkıyor ve Stevie'nin hakemlik yaptığı sırada söylediği her şeyi elleriyle tercüme ediyor. Ryan ve Indy de tüm bu süre boyunca hem sesleriyle hem de elleriyle konuşuyor.

Onlar için daha mutlu olamazdım. Daha iyi iki insan düşünemiyorum, ama bencil bir yanımla onların yeminlerini edip karı koca olarak geri dönüşlerini izlemekten acı duyuyorum.

Güzel olduğu kadar, bu bir işkence biçimi olarak da kullanılabilir. Kalp kırıklığı mı yaşıyorsunuz? Mutlu arkadaşlarınızın hayatlarını birbirlerine adamalarını izleyin.

Diğer.

Her şey bittikten sonra Isaiah sırtımı sıvazladı. "Gidip bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Evet, lütfen."

Max resepsiyon sırasında tam bir asker gibiydi, kadeh kaldırmalar sırasında üzerimde kestirdi. Zanders'ın sağdıç konuşması herkesi güldürdü ve Stevie'nin baş nedime konuşması tatlı ve duygusaldı. Yeni evli çift, düğün davetlilerinin geri kalanı katılmadan önce ilk danslarını yaptı.

Güneş batmış, dans pistinin üzerindeki ip ışıklar görmeye yetecek kadar ılık veriyor, ancak karamsar ve romantik olacak kadar da loş. İçkiler akıyor; yemekler çok lezzetliydi.

Kardeşim buradaki her bir kadınla dans etmeyi kendine görev edinmiş durumda, buket atma töreninden beri buradaki tek bekar kadının yaşlı dullar olduğunu çok iyi biliyor. Her şeye rağmen Isaiah gecelerini güzelleştiriyor, onları dans pistinde döndürüyor.

"Hey, Max!" Ryan beni sırtımdan alkışlamadan önce saçlarını karıştırıyor. "Hey, dostum."

"İşte geldi." Şampanya kadehimi onunla tokuşturuyorum. "Tebrikler, Ry. Bu harika ve Indy de ..."

"Nefes kesici." Hüzünlü bakışları dans pistine kilitlenmiş, yeni karısının kız kardeşiyle dansını izliyor.

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz."

Ryan'ın beni izlediğini hissedebiliyorum, Miller hakkında bir şeyler söylemeye hevesli, eminim, ama o buna fırsat bulamadan konuyu saptırıyorum.

"Zee," diye seslenip onu yanıma çağırıyorum.

Ryan'ın bana kişisel sorular sorduğu, nasıl olduğumu merak ettiği ve yardım edebileceği yolları düşündüğü yerde, Zanders arkadaşlığımıza mizah katıyor. Ve şu anda, Ryan'ın kalbimin ne kadar kırık olduğunu sormasına ihtiyacım olduğundan çok daha fazla onun bana saçmalamasına ihtiyacım var.

Zanders yumruğunu benimkine vuruyor. "Söz veriyorum, son üç maçtır ne kadar kötü oynadığından bahsetmeyeceğim. Ve sana geçen hafta üçüncü devrede oyundan alındığını da hatırlatmayacağım."

Ryan'a dönüyorum. "Neden yine burada?"

"Aile içinde evlendi sanırım."

"Bu hafta randevunuz vardı, değil mi?" Zee'ye sordum.

Zanders'ın yüzü aydınlanıyor, dudaklarında arsız bir gülümseme belirliyor. Ryan'ın gururlu sırıtışı da zamanında ortaya çıkıyor.

"O bir kız," diye açıkladı Zanders. "Ve çok heyecanlıyım. Duydun mu Max? Sonunda sana yeni bir arkadaş buluyorum." Max elimde kıkırdıyor.

"Kız babası olacaksın, ha? Tebrikler dostum, bu harika." Ona sarılmak için bir kolumu salladım.

"Üzerinde minik kalpler olan küçük hokey patenleri yaptıklarını biliyor muydun? Ona bunları alacağım."

Ryan ona bilmiş bir bakış atar.

"Tamam." Zanders ellerini kaldırır. "Belki onları çoktan almışımdır. Ve belki de dolabını çoktan tasarım tulumlarla doldurmuşumdur. Dava et beni."

Ryan ve ben kıkırdıyoruz.

"Bir adın var mı? Kendinizi erkek çocuk sahibi olacağınıza ikna ettiğinizi biliyorum."

"Anne baba olacağımızı öğrendiğimizden beri bu ismi seçmiştik. Erkek ya da kız, bu her zaman onların adıydı." Zanders bir kolunu Ryan'ın omuzlarına atıyor. "Sadece önce bu adama danışmamız gerekiyordu. Bunu da dün akşamki prova yemeğinde yaptık ve Bay Duygusuz bunun için ağlamaya başladı."

"Evet, evet. Siktir git."

"Adı Taylor," diye açıklıyor Zanders bana. "Ryan Taylor Shay'den sonra." Ryan'ın mavi-yeşil gözleri parlak bir parıltıya bürünüyor ama o yine de ısıyor. Bugün onun için çok zor bir gündü, özellikle de bir yıldan kısa bir süre önce

tam bir münzevi, kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor.

"Max ve Kai!" Indy sohbetimize katılarak haykırıyor. "İkinizin burada olmasına çok sevindim!"

"Çok güzel görünüyorsun, Indy. Bu gece inanılmazdı."

Indy bir an bana bakıyor ve dilinin ucundaki soruları görebiliyorum.

Nasılsınız? Kalbin

nasıl?

Dans pistinde cenin pozisyonunda kıvrılıp herkesin önünde hıçkıra hıçkıra ağlayacak mısınız çünkü aşık olduğunuz kız hayatında sizin ona sunabileceğiniz her şeyden daha büyük ve daha iyi şeyler yapıyor?

Tamam, sonuncusu biraz spesifikti.

Stevie, Zanders'ın kolunun altından içeri kayar. "Ayaklarım ağrıyor, o yüzden bebeğinin annesiyle bir dans daha yapmak istiyorsan şimdi yapsan iyi olur."

Tek kelime etmeden ikisi birlikte dans pistine doğru yola koyulurlar. "Peki ya sen, karıcığım?" Ryan soruyor. "Seni bir tura çıkarabilir miyim?" Yeni unvanına gülümsüyor. "Lütfen."

Indy sanki beni ve oğlumu dans pistinin dışında, üzgün ve yalnız bırakmak istemiyormuş gibi temkinli bir şekilde bana bakıyor.

"Ben ..." Beni meşgul edecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakıyorum. Dikkatim portatif tuvalete takılıyor. "Gidip tuvaleti kullanacağım."

Barı seçemez miydim? Ya da tatlı masasını? İşememe bile gerek yok.

"Max'i dansa kaldıralım o zaman." Arka kapılarına doğru başını sallamadan önce oğlumu aldı. "Ve portatif olanı kullanma. Git evdekini kullan."

"Emin misin?"

"Evet, Kai. Sen ailedensin. Bizim evimiz senin evin." Ryan ve Max'le dans etmeye gitmeden önce kolumu sıkıyor.

Arkadaşlarım dans pistinde meşgulken, ellerimi ceplerime sokuyorum, başım öne eğik, tuvalete gidiyormuş gibi yapmak için eve giriyorum. Arka kapıyı kapattığım anda müzik kesiliyor ve sessizlik tekrar içeri giriyor.

Her şey yaz başlamadan önce olduğu gibi hissediyorum - ben, yalnız, mutlu ve aşık arkadaşlarımla. Ama şimdi, onların sahip olduklarına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Minnettar olduğum kadar kıskanç da hissediyorum.

Artık ona sahip olmadığım için, güzel anları birlikte kutlamak için yanımda olmadığı için kıskanıyorum. Ve Miller'ı sevme, onun *tarafından* sevilme şansına sahip olduğum için minnettarım, bunu söylemesine asla izin vermesem de.

Karanlık günleri atlatmamı sağlayan şey de bu, ona sahip olduğum için duyduğum yadsınamaz minnettarlık. Birlikte geçirdiğimiz zaman kısaydı ama her şeydi.

Oturma odasında oyalanıyor, zaman kaybediyor ve içeride ne kadar kalmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Zihnimi meşgul etmeye çalışarak adım atarken kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde bir dergi görüyorum.

Ve tam orada, uyanık olduğum her ana musallat olan kız kapağa yapıştırılmıştı.

Bu onun *Food & Wine* baskısı, ama bu hiç mantıklı değil. Gelecek haftaya kadar baskıya girmeyecek.

Ona dokunmak için sabırsızlanıyorum, bunun arkadaşlarımın evinde ne işi olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Sonunda titreyen elimi cebimden çekecek gücü buluyorum, kanepeye oturuyorum ve dergiyi daha net görebileceğim bir yere getiriyorum.

Miller muhteşem görünüyor. Çok mutsuz ama yine de güzel. Gıcır gıcır şef önlüğüyle ayakta duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları geriye taranmış, görünürde septum yüzüğü yok. Mutfağım arka planda bulanıklaşıyor ve anılar midemi bulandırıyor.

O ve oğlum ortalığı karıştırıyor, birlikte yemek yaparken çok eğleniyorlar. Ekip onun yaptıklarını denemek için geliyor.

Birbirimize dokunmak zorunda olduğumuz için vücutlarımızı birbirine sürtüyorduk.

Dirseklerimi dizlerime yaslayarak elimdeki dergiye bakıyorum.

Tanrım, çok etkileyici. Kızla çok gurur duyuyorum. O gittiğinden beri ne kadar acı çeksem de duyduğum gurur azalmadı.

Görüntünün her santimetresini inceledikten sonra dikkatim nihayet manşetlere kayıyor.

Sıfır Atık Mutfağı Yaygınlaşıyor.

Mükemmel Yumurtayı Haşlamak İçin Altı İpucu. Bunları kardeşime göndermeliyim. Ve son olarak . . .

James Beard'ın Yılın Seçkin Pasta Şefi Aile, Yemek ve Değişen Şeyler Hakkında Konuşuyor.

Daha fazla vakit kaybetmeden sayfaları çevirip makaleyi arıyorum. Derginin yarısında makaleye ulaşıyorum.

Hayattaki En Güzel Şeyler Tatlıdır

Gabby Sanchez tarafından

Şef Miller Montgomery ile ilk kez yeni açılan restoran Luna's'ın (Los Angeles-Chef Maven Crown) loş yemek salonunda tanıştım. Potansiyel olarak garip açılış dakikalarını havadan sudan konuşarak doldurduk, ikimiz de zor sorulara geçtik, ancak ben onlara geçmeden Montgomery beni durdurdu ve fırından bir fırın tepsisi almak için mutfağa kaçtı.

Geri dönen Montgomery, aramızdaki masaya yeni pişmiş çikolatalı kurabiyelerden koyduktan sonra, "Bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu.

başladı mı?"

James Beard'ın en yeni Yılın En İyi Pasta Şefi'nin karşısında oturuyordum ve bana küçük bir tatlı tabağında giriş seviyesinde bir hamur işi sunuluyordu.

O öğleden sonra bana mantıklı gelen pek bir şey yoktu. Görüşmemiz başka bir şefin restoranında gerçekleşti. Montgomery rahattı ve evdeki bir fırıncının anlayabileceği kelimeler kullanıyordu, daha önce görüştüğüm hiçbir James Beard sahibine benzemiyordu. Genç şefte, uzun süredir profesyonel olan pek çok kişide olmayan bir yakınlık vardı, ancak çikolatalı kurabiye dilime değdiğinde her yan yana gelişi, her çelişki kayboldu.

Dışarıda ölçülemeyecek kadar çok sayıda iyi kurabiye var, ancak basit olanı harika yapmak zor. Montgomery sadece harika bir çikolatalı kurabiye yapmakla kalmadı, aynı zamanda gelecekteki tüm tatlıların değerlendirileceği ölçeğimi de yeniden ayarladı.

İtiraf etmeliyim ki, bu yazı her zaman olumlu bir bakış açısıyla yazılacak olsa da, o Eylül öğleden sonrasında Luna'ya girdiğimde Montgomery'nin kazandığı üne şüpheyile yaklaştım. Adının, hamur işlerinin ve menü sihrinin başka bir abartılı ama nihayetinde ezici şefe ait olduğundan emindim. Ancak buradan ayrıldığımda, yıldız şefin çalıştığı her yere seyahat etmeye istekli yeni bir hayran olarak ayrıldığımı itiraf etmekten gurur duyuyorum.

Bir an durup, neler olup bittiğini bilen biri var mı diye hızlıca oturma odasına bakıyorum. Ama burada benimle birlikte kimse yok. Kafamı sayfalara geri vererek Miller'ın iş geçmişini, yurtdışında ve Amerika'da yaptığı stajları, çalıştığı büyük isimleri okumaya devam ediyorum ama kalbimin muhtemelen güvenli olandan çok daha hızlı atmasına neden olan üçüncü sayfa.

Ancak birlikte geçirdiğimiz zamanın en şok edici ifşası, Montgomery'nin sektördeki en büyük onuru kazandıktan sonra her şeyi geride bıraktığını ışıltılı bir gülümsemeyle itiraf etmesi oldu.

Doğru anladığımdan emin olmak için bu cümleyi üç kez daha okudum. Ne haltlar dönüyor burada? Dizlerim içimde dolaşan adrenalinden dolayı o kadar hızlı zıplıyor ki okumaya devam edebilmek için dirseklerimi onlardan çekmek zorunda kalıyorum.

Kayıt cihazım yanımda olduğu için şükreliyordum çünkü gazeteci elim kalem darbesinin ortasında donmuştu.

"Bu artık benim tutkum değil," diye itiraf etti Montgomery. "Restoran sektörüne bir yaz ara verdim ve farklı bir hayata aşık oldum. Fırıncılık tamamen tutkuyla ilgilidir. Eğer bunu hissetmezseniz, yemeğiniz de bu duyguları yansıtır. Sanatın hayatı taklit ettiği durumlardan biri."

"O zaman yeni bir tutku mu buldun?" diye sordum.

"Benim deyimimle yeni bir rüya." Bu ifade karşısında anlamlı bir gülümseme takındı. "Denge, dostluk ve bolca sevgi içeren bir rüya."

Bir an için dergiyi kapattım. Bunun gerçek olmasına imkan yok. Bu, adamların bana yaptığı iğrenç bir şaka olmalı. Sanki bunu daktilo etmişler ve bulmam için buraya bırakmışlar, resimler hariç. Lanet resimler. İlk sayfadan son sayfaya kadar Miller'daki dönüşümü görebilirsiniz, o sabah benim evimde çekilen fotoğraflarla başlıyor ve Luna'nın evinde çekildiğini tahmin ettiğim fotoğraflara dönüşüyor.

Tekrar açtığımda Miller'ın saçlarının makalede ilerledikçe yavaş yavaş omuzlarına düştüğünü görüyorum. Sonunda, sektörden ayrılacağını açıkladığı sırada şef ceketini çıkarıyor. Son sayfayı çevirdiğimde dövmeleri ve güzel parlak gülümsemesi tam olarak sergileniyor.

"Sizi Chicago bölgesindeki mutfaklarda danışmanlık yaparken bulabilir miyiz?" "Hayır," dedi Montgomery içten bir kahkaha atarak. "Sadece bir mutfak var"

zamanımı geçirmeyi planlıyorum ve bu derginin kapağında yer alan da bu."

Şef Montgomery hiçbir zaman kendi restoranına ya da pastanesine sahip olmadı, bu nedenle bunu değiştirmeyi planlayıp planlamadığı sorulduğunda basitçe "Evet" dedi.

Montgomery, "İşime kendi adımları koymanın zamanının geldiğini hissediyorum," diye açıkladı. "Bunun neye benzeyeceğini henüz bilmiyorum ama danışmanlık yaptığım yıllar boyunca öğrendiğim en büyük şey, beni heyecanlandıran şeyin yemek türü olmadığı. Çok sevdiğim bir zanaatı öğretmek, paylaşmaktı. Bunu yeni hayatıma daha uygun bir kapasitede yapmaya devam etmenin yollarını bulmak için heyecanlıyım."

"Peki bu yeni hayatın nesi seni bu kadar heyecanlandırıyor?"

"Tek bir yerde yaşamayı dört gözle bekliyorum. Evim diyebileceğim bir yere sahip olmak. Babamın yakınımda olması ve beni destekleyen, benim de karşılığında desteklediğim bir topluluğun parçası olmak. Sevdiğim adamdan sürekli teşvik duymak ve çabalarında ona tezahürat yapmak için de aynı derecede heyecanlıyım. Ama en çok beklediğim kısım, bu yaz kalbimi çalan küçük çocuk için gelecekteki her doğum günü pastasını yapma fırsatına sahip olmak."

"Yuva kurduğunu bilmek nasıl bir duygu?" diye sordum.

"'Yerleşmek' terimini sevmiyorum. Ben hiçbir şeye razı olmadım. Tanıdığım en iyi iki çocuk beni yakaladığında koşmayı bıraktım."

Öğleden sonra hikayelerimizi paylaşarak devam ettik, yeni girdiği rol için gergin olduğunu ancak en önemli insanlardan destek aldığını hissettiğini paylaştı. Bu makalede yer almak üzere üç alternatif tatlı hazırladığını, ancak büyük duyurusuyla birlikte temellere geri dönmek istediğini açıkladı. Gündelik fırıncıların uygulayabileceği tarifleri sergilemek istedi.

Montgomery, "Yemek pişirmenin en sevdiğim yanı sevdiğim insanları beslemek" dedi. "Umarım bu tarifler başkalarının da bunu yapmasına yardımcı olur."

Hayat, aile ve yemek hakkında konuşurken chai tea latte içtik ve ilk kez bir röportajımın bu kadar harika bir şekilde raydan çıktığını hatırlıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamandan, sektördeki pek çoğumuzun zaman zaman ihtiyaç duyduğu bir hatırlatmayla ayrıldım - mutfağın dışında da bir hayat var ... ve bu çok güzel.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak keskin bir nefes alıyorum ve dikkatimi bu yaz üzerinde çok çalıştığı tariflere veriyorum. Ancak şimdi basitleştirilmiş ve anlamlılar.

Muzlu (Nana) Ekmeği - beni tekrar kendime getiren ekmek.

M&M Kurabiyeleri-adını en sevdiğim insanlardan almıştır.

Ve son olarak, gözlerimi yakan.

Mae's Tiramisu, hiç tanışmadığım ama iki harika erkek yetiştiren kadın için. Umarım ben de harika bir erkek annesi olarak senin izinden giderim.

Dergiyi kapatıp gözlerimi kapatıyorum çünkü gözyaşlarım serbestçe dökülmek üzere. Başımı koltuğa yaslayarak düzensiz nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Haddimi aşmak istemem ama anladığım kadarıyla Miller geri dönüyor.

Eve geliyor.

Bunun farkına vardığımda inanmadığım bir kahkaha atıyorum, dudaklarımda aptalca bir gülümseme oluşuyor, çünkü on üç gündür ilk kez dünyam doğru geliyor.

"Gördüğüm kadarıyla kırıksıklıklar konusunda pek endişeli değilsin. Böyle gülümsüyorsun." Çok sevdiğim o hırıltılı ses tonu. Çok uzun zamandır duymadığım bir ses.

Gözlerimi kapalı tutup onun geri döndüğünü bilmenin tadını çıkarırken dudaklarım daha da kıvrılıyor.

Geri döndü.

"Bana biraz cilt bakımı yapsan iyi olur Miller, çünkü bu gülümsemenin hiçbir yere gitmeyeceğini hissediyorum."

O derin gırtlak sesiyle gülüyor ve işte o zaman nihayet onay için gözlerimi açıyorum.

İşte orada.

Miller, oturma odasını yemek odasından ayıran bölmeye yaslanmış, gözlerini sonsuz derecede daha canlı kılan orman yeşili bir elbise giyiyor. Saçları açık, vücudunun her santimini saran bu straplez numarayla dövmeleleri tam teşhirde. Çok iyi görünüyor.

Ve çok *benim* gibi görünüyor.

Bunu doğru gördüğümü, son iki haftadır kendi kişisel cehennemimde yaşadıktan sonra halüsinasyon görmediğimi teyit etmek için gözlüklerimi ayarlıyorum.

Ama o burada, çünkü çifte yumruğu olmadan Miller Montgomery girişi olmazdı.

Bu sefer şampanya ile, ama yine de.

"Yine mi çift yumruk, Montgomery? İçki alışkanlıkların için biraz geç değil mi sence de?"

Bilmiş gülümsemesi büyüyor. "Kutlama yapıyorum." "Öyle mi? Neyi kutluyorsun peki?" İki flütünü de havaya kaldırıyor.

"İşimden ayrıldım." Tıpkı onu ilk gördüğüm günkü gibi.

Temkinli bir şekilde koltuktan kalkıyorum, gerçekten karşımda durduğuna ya da temelli dönmüş olabileceğine tam olarak inanamıyorum.

Fazla uzağa gidemiyorum, kanepenin koluna oturmam gerekiyor çünkü ona biraz daha yaklaşırsam onu öpmekten kendimi alıkoyamayacağım ve onun burada kalacağına dair bir onaya ihtiyacım var.

"Burada ne yapıyorsun Mills?" Ses tonumda çok fazla umut var ama bunu ondan duymam gerekiyor.

Şampanya kadehlerini yakındaki bir masaya bırakıyor, gergin elleri oynaşıyor. Miller gergin bir kadın değildir ama duygusal anlar onun konfor alanının dışındadır.

Açık bacaklarımın arasına giriyor ve ellerini ellerimde tutarak o gergin tiki ortadan kaldırıyorum. Ama şimdi ellerim titriyor çünkü sonunda kendimi bir daha asla sarılamayacağıma ikna ettiğim kadına dokunuyorum.

Miller dudaklarında bir gülümsemeyle nefes veriyor. "Beklentilere göre yaşamak isteyip istemememin benim seçimim olduğunu söylemiştin ve öyle de yapıyorum. Ama artık endişeleneceğim tek beklenti kendim için belirlediklerim olacak. Ve sadece

Kendimden beklentilerim mutlu olmak ve istediğim şeylerin peşinden koşmak."

"Peki sen ne istiyorsun, bebeğim?"

Sanki ona en son böyle seslenmemin üzerinden neredeyse iki hafta geçmemiş gibi, bu sevgi sözcüğü dilimden kolayca dökölüveriyor. Ama zihnimde, onu görmeyeli ya da onunla konuşmayalı ne kadar zaman geçtiğinin bir önemi yok. Yıllar geçse de, benimle olmak istediğine karar verdiği anda onu yine de benim olarak kabul ederdim.

Sabit bir göz teması kuruyor, savunmasızken çok cesur ve gözü pek. "Kendi pastanemi açmak ve haftada birkaç kez orada ders vermek istiyorum. Maçlarını izleyebildiğim kadar çok izlemek istiyorum. Her sabah seninle uyanmak istiyorum. Babama yakın yaşamak istiyorum. Her gece yatmadan önce Max'e masal okumak istiyorum. Bana ihtiyacı olan kişi olmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Okuldaki ilk doğum gününde ve ondan sonraki tüm doğum günlerinde ona kek pişiren kişi olmak istiyorum. Seninle daha çok bebek yapmak istiyorum çünkü sen harika bir babasın. Ama hepsinden önemlisi, mutlu olmak istiyorum ve siz ikiniz beni mutlu ediyorsunuz, Kai. Umarım ben de seni mutlu ediyordumdur."

Kelimeler ağızından yuvarlanarak dökölüyor, sanki buraya gelirken tüm yolculuğunu onları söylemek için prova yaparak geçirmiş gibi.

Duymak için can attığım sözler bunlar. Bir parçam hep bunları hissetmesini umdu, ama ben bunları yüksek sesle dile getireceği günün hayalini kuruyordum.

Ellerimi sıkıyor. "Ama ne istiyorsun?"

Gerçekten sormasına gerek var mı? İki hafta önce de aynı şeyi istemiştim. Bütün yaz istediğim şey.

"Sen. Sadece sen. Her şeyi seninle istiyorum Miller."

Işıl ıslıl gülümsemesi geri geldi. "Son kararınızı vermeden önce sizi uyarayım, şu anda evsizim, işsizim ve minibüsümün yağ değişim zamanı çoktan geldi."

Kıkırdayarak onu kendime çektim. "Bununla çalışabilirim."

Üzerime doğru eğiliyor ama ben onu öpmeden ellerini yüzümün iki yanına koyarak duruyor. "Ve seni seviyorum."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Seni çok seviyorum, Kai. Ayrılmamla ilgili hiçbir şey senin yüzünden değildi. Bunu bilmeni istiyorum. Sen fazlasıyla yeterlisin, hayal edebileceğimden de fazlasısın. Ayrılmadan önce de seni seviyordum, Max'i de seviyorum ve kendimi hiç bu kadar

Kalbimin yakında pes edeceğinden oldukça eminim. Daha yirmi altı yaşındayım Malakai. Daha çok erken."

Elimle çenesini tutarak onu aşağı çekiyorum. "Merak etme Mills. Yaşlılığımdan dolayı senden çok önce gideceğim."

"En iyisi bu olur," diye fısıldıyor bana karşı, alnı benimkine yaslanmış. "Çünkü önce ben gidersem ve sen başka biriyle tanışırsan, sana söz veriyorum geri döner ve onun canına okurum."

"Kıskançlığının mezarın ötesine geçtiğini bilmek güzel, bebeğim. Şimdi lütfen çeneni kapa ve beni öp."

Avuçlarımla yanağını kavrayıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum.

Sanki hayatımın eksik olan her parçası o anda tamamen yeniden bir araya geldi. Hayatım için, oğlumun hayatı için istediğim her şey sevdiğim bu kadında toplanmıştı. Kaybettiğimi sandığım bu kadın.

En tatlı rahatlama iniltisini çıkarıyor ve ben ağzımı açıp onu daha derinlere götürüyorum, dillerimiz birbirine karışmadan önce, sanki ikimiz de son iki haftadır bu anı hayal ediyormuşuz gibi yavaş ve ölçülü.

Miller'ın alt yarısı içimde eriyor, tam kalçalarımın beşiğine giriyor ve diğer elimi kışının etrafında kıvrılmak için kullanıyorum, bizi birbirine bastırıyor.

Öpüşüp dokunurken ellerini omuzlarımda gezdiriyor ve birbirimize burada, aynı yerde olduğumuzu, birlikte geçirdiğimiz zamanın son kullanma tarihi olmadığını hatırlatıyor.

Sonsuza dek var.

Ona bir şey söylemek için hafifçe geri çekiliyorum. "Seni seviyorum." Dudaklarına gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

"Mmm," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen tekrar söylemelisin." "Seni seviyorum Malakai ve oğlunu da seviyorum."

Kahretsin, bunu yapan o.

Başım geriye düşüyor, derin bir nefes alarak tavana doğru bakıyorum.

Avucunu enseme gezdirerek dikkatimi yeniden topluyor. "Oradan ayrıldığımda, peşinden koştuğum şeyin artık hayalim olmadığını tam olarak kabullenmemiştim ama oraya varır varmaz anladım. Artık yeni bir hayalim var. Sen ve Max benim hayalimsiniz."

Göğsümün genişlediğini hissedebiliyorum, sanki hayatımdaki tüm sevgiye yer açması gerekiyormuş gibi. On beş yaşındaki o yalnız çocuk, etrafının bu kadar çok destekle çevrili olacağını hiç düşünmemişti. Bu kadar çok sevgiyle.

Ondan, babasından, kardeşimden, ekibimden ve arkadaşlarımdan daha önce görmediğim bir sevgi. Beni ve oğlumu destekleyen büyük bir destek sistemim var. Her zaman umduğum aileye sahibim.

"Miller." Kollarımı beline dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. "Seni daha tanışmadan önce özlüyorduk."

Ben kanepenin kenarına otururken eğilip beni öpüyor, o da bacaklarımdan arasında duruyor.

Uzun bir süre boyunca, herkese yetmeye çalışmaktan dolayı kendimi biraz kırılmış hissettim. Ama bu kadın hayatıma girdiğinde, sadece Max için yeterli olmadığımı, aynı zamanda kendim için de yeterli olduğumu fark etmemi sağladı. Ve artık Miller için de yeterli olduğumu en ufak bir şüphe duymadan biliyorum.

"Dışarıda epey parti var," diyor arka kapıyı işaret ederek. "Neden dans etmiyorsun?"

Gözlerim yüzünün her santimini takip ediyor, hayatımın geri kalanında her gün onu görme ayrıcalığına sahip olacağımı bilmenin tadını çıkarıyorum. "Çünkü sadece seninle dans etmek istiyorum."

Arkadaşlarımıza katılmaya hazırmış gibi arkasına yaslanıyor ama ben onu kucağıma çekerek sadece onunla birkaç dakikaya daha ihtiyacım olduğunu belirtiyorum.

Kanepeden dergiyi aldım. "Annem için bir tatlı hazırlamışsın." "Sence beğenir miydi?"

"Buna bayılırdı." Dikkatim tekrar ona döndü. "Ve sana." "Kapaktaki sevimli kız, sence de öyle değil mi?"

"Şirin mi?" Alay ettim. "Ne cüretle ona sevimli dersin?" Sayfaları çevirip onun makalesini buluyorum. "Bunun benim için anlamı çok büyük Mills."

O kadar seksi, o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor ki, tek düşünebildiğim onu buradan çıkarmak, o günahkâr dar elbiseden sıyırmak ve vücudumun onu ne kadar özlediğini söylemesine izin vermek.

"Ve bu gece muhteşem görünüyorsun."

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyor. "Törenden önce seninle evde buluşmayı umuyordum ama yol beklediğimden çok daha uzun sürdü. Nebraska'da trafiğe takıldım. Kim Nebraska'da trafiğe takılır ki?" Ensemdeki saçlarla oynuyor. "Pazartesi günü röportajı yaptım ama sonra fotoğrafçının yeni fotoğraflar çekmesi için Los Angeles'ta kalmam gerekti ve Violet gitmeden önce bana erken bir kopya verdi. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Bu isteyebileceğim en güzel sürpriz ama Violet benden ne kadar nefret ediyor?"

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "En çok kazanan müşterisini kaybettiği için pek memnun değil ama benim adıma mutlu. Belli ki bütün yaz boyunca şüpheleri vardı."

"Peki ya sözleşmeleriniz?"

"Belirlenmiş olan tek şey Maven ile olan ilişkimdi ve ona ayrılmak istediğimi söylediğimde anında feshetti."

Gülümsememi tutamıyorum. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Öyle olduğunu biliyorum ama bunu ondan duymak hoşuma gitmiyorsa ne olayım.

"İstediğim şey bu. Bu hayatı birlikte yaşamak. Üçümüz. Sen beni toprakta tut, Kai, ben de seni vahşi tutayım."

Bir öpücükle mühürlemeden önce başımı sallıyorum. "Anlaştık."

Evin arka kapısı çalınıyor ve ikimiz de dönüp baktığımızda Isaiah, Zanders, Stevie, Ryan, Indy ve Rio'nun yüzlerini cama dayamış bizi izlediklerini görüyoruz.

Miller onlara el sallarken, "Tanrım, lanet olsun," diye nefes veriyorum.

"Hepsi biliyor muydu?" "Sadece Indy. Birinin düğününe o olmadan gidemezdim.

RSVPing."

"Anne!" Max camın diğer tarafından sesleniyor ve arkamıza baktığımızda Ryan iyi görebilmek için onu koluna almış.

Mavi gözleri heyecandan kocaman açılmış, ikimizin de çok sevdiği kadına bakıyor. Sanki ona ulaşmasına yardımcı olacakmış gibi cama vuruyor.

"Max burada mı?" Miller nefes nefese sorar.

Heyecanla alkışlıyor. "Anne! Anne! Anne!"

Miller alnını benimkine dayıyor, gözleri rahatlamış bir şekilde kapalı, sessizce konuşuyor. "Bugün güzel bir gündü."

Bu yaz, hepsinin sona ereceği korkusuyla bunu söylediğim çok zaman oldu, ama şimdi ...

"Hepsi güzel günler olacak Miller."

Ona, umutsuzca aşık olduğum bu kıza sarılıyorum ve ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurup "Hadi gidip oğlumuzu alalım" diye fısıldadığında daha da düşünüyorum.

Elini elime alarak onu arka kapıya götürdüm ve kapıyı açarak önce onun çıkmasına izin verdim.

Küçük kalabalık onu görmekten heyecan duyuyor ama o hiç tereddüt etmeden doğrudan oğlumun yanına gidiyor ve tıpkı tanıştıkları ilk günkü gibi Max onun kollarına girmek için can atıyor, Ryan'ın bedeninden kendini ona doğru fırlatıyor.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldıyor Miller ona, alnı onunkine değerken biraz duygusal. "Seni nasıl da özledim."

Onunla birlikte hafifçe zıplıyor, acele etmiyor. Arkadaşlarımız onlara yer açıyor, kızın kolunu sıkarak ya da ona doğru el sallayarak dans pistine geri dönüyorlar.

Hepsine gülümsüyor, belli ki arayı kapatmak için sabırsızlanıyor ama şu anda dikkati sadece oğlumun üzerinde.

"Anne," diye fısıldıyor Max, küçük parmakları onun mürekkepli kolunda geziniyor. "Buradayım Bug ve söz veriyorum hiçbir yere gitmeyeceğim."

Arka verandada durup bir sütuna yaslanıyorum ve ağlamamaya çalışarak onları izliyorum. Ama bu an benim için her şey demek. Her şeyin yerli yerine oturmasını, ailemizin bir bütün haline gelmesini izliyorum. Her şeyden çok sevdiğim iki insanın aynı sevgiyi birbirlerinde bulduklarını görmek beni nasıl duygulandırmaz?

Max'in onu ne kadar özlediğini, ne kadar sevdiğini ifade edecek kelime dağarcığı yok ama bunu ona bakışından, ona sarılmak için omzuna atlayışından anlayabiliyorsunuz.

Benim için olduğu gibi onun için de her şey. Miller onunla birlikte sallanıyor, saçlarına yumuşak öpücükler konduruyor.

"Kai! Miller!" diye sesleniyor kardeşim dans pistinden, bize katılmamız için el sallıyor.

Miller'ın ışıltılı gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Geliyor musun, Beyzbol Baba?"

Kıkırdıyorum ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. "Evet. Bana bir saniye ver, hemen geliyorum."

İkisi merdivenlerden inip dans pistindeki arkadaşlarımıza katılmadan önce eğilip dudaklarımdan öpüyor. Çiftlerin eşleşmesi ve alanın dolmasıyla Miller oğlumun ayaklarını onunkilerin üstüne koymasına yardım ediyor. Ellerini tutarak hareket etmeye başlıyor, ikisi birlikte dans ediyor.

Max sanki tüm dünyası oymuş gibi ona bakıyor.

Bu ikisi, bu hayat . . . Nasıl bu kadar şanslı oldum da bu ikisine benim diyebiliyorum bilmiyorum.

Bir zamanlar beni yiyip bitiren, Max'in yeterince sevgiye sahip olamayacağı, benimle birlikte olmadığı sürece sevildiğini hissedemeyeceği korkusu artık yok. Hayatında o kadar çok sevgi var ki, ben de öyle.

Miller beni omzunun üzerinden buluyor, mutlu yeşil gözleri ip ışıklarının altında parlıyor. Bana dans pistini işaret etti ve ben bunu sevmeme rağmen

kendimi onlardan uzak tutamıyorum.

Max'i kucağıma alıp kalçamda tuttuktan sonra bir elimi Miller'ın beline koyuyorum. Onu kendimize çekerek bir kolunu omzuma, diğerini oğluma doluyor ve birlikte dans ederken yanağını göğsüme bastırıyor.

"Seni seviyorum," diye ona bir kez daha hatırlatıyorum.

Bana gülümsüyor, o kadar memnun, o kadar huzurlu ki. "Seni seviyorum." Miller yatıştırıcı bir eli Max'in saçlarında gezdiriyor, dikkati Max'e kayıyor. "Ben de seni seviyorum."

Etrafımızı saran arkadaşlarımızla sonunda aileme kavuştum.

Sonsöz

Kai

Altı ay sonra

"Max, bugün hangi renk pantolon giymek istersin? Kırmızı mı, mavi mi, yeşil mi?" Oğlum sırtüstü yatıyor, üzerinde sadece bezi ve üzerinde "İki Wild" yazıyor ve sergilediğim üç pantolon seçeneğine bakıyor.

"Gween!"

"İyi seçim, adamım."

"Anne, gween."

Yere uzandığında bacaklarını zeytin yeşili pantolonunun içinden geçiriyorum. "Haklısın. Yeşil annenin en sevdiği renk, değil mi?"

"Evet."

Onu bir yerde kıpırdamadan oturturken ve büyük olasılıkla bugün bu şekilde olacağı tek anda, çoraplarını ve kareli Vans'ını giyme fırsatını değerlendiriyorum.

"Bugün kimi görmeye gidiyorsun, Bug?"

"Annemi."

Kıkırdıyorum. "Evet, ama onu her gün görüyorsun. Başka kimi?" "Zaya."

"Evet, Isaiah amcan burada olacak. Ve . . ."

"Monny."

"Evet. Sanırım Monty Dede her an gelebilir." Onu sırtından kaldırıp ayağa kaldırıyorum, ikinci doğum günü partisi için her şeyi hazır. "Peki neden en sevdiğimiz insanlar bugün buraya geliyor?"

Max iki eliyle kendini işaret ederken gülümsemesi genişler.

"Senin için! Çünkü bugün senin doğum günün, ha?" Karnını biraz gıdıklıyorum. "Bugün kaç yaşındasın?"

Oğlum elini kaldırıp beş parmağını da gösterdi. "Beş mi oldun?! Ne zaman oldu bu?"

Üç parmağını indirmesine yardım ederken kendi kendine gülüyor.
"Yoksa siz ikiniz mi?"

"İki!"

Ve nasıl oluyor da şimdiden iki yaşında oluyor?

Çok enerjik, kendine güvenen ve cesur mutlu oğlum. O geliyor ve ben daha fazla minnettar olamazdım.

"Gidip anneme havalı kıyafetini gösterelim mi?" "Evet!"

Yerden kalkıp elini elime koymasına izin veriyorum. "Sanırım dışarıda seni bekleyen bir orman olabilir."

Max geniş ve heyecanlı mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Belki zürafalar, filler ve zebralar bile olabilir."

Ayaklarının üzerinde zıplarken küçük gülümsemesi çok tatlı ve umut dolu. Oturma odasının köşesini döndüğümüzde, bacağımın hafifçe arkasında duruyor ve onu gözlerini korumak için kullanıyor. Yürümeyi bırakıyoruz ve sanki doğum günü partisini göreceği için heyecanlıymış gibi küçük yüzünü etrafa diyor.

Farklı hayvan desenlerinde sayısız balon, her tarafa serpiştirilmiş palmiye yaprakları var. Her düz yüzeye afişler asılmış ve dekor, ormanda bulabileceğiniz bir dizi dev oyuncak hayvanla tamamlanmıştır.

Oğlumun yanına çömelıyorum ve onu çömelmiş bacaklarımın arasına çekiyorum. "Ne düşünüyorsun, Bug? Bu orman sana göre mi?"

Heyecanla başını sallıyor ama sanki henüz dışarı çıkıp çıkmayacağından emin değilmiş gibi sırtını bana yaslıyor.

Ama sonra Miller'ı tatlı masasında, pişirmekle meşgul olduğu sonsuz sergiyi yeniden düzenlerken görür.

"Anne!" Max göğsümden fırlıyor ve annesini bulmak için dışarı koşuyor.

Onu kucağına alıp kalçasına yaslamasını izlerken arka kapıda duruyorum.

Bu benim en sevdiğim manzara, ikisi de.

"Doğum günü partin hakkında ne düşünüyorsun, Bug?" Miller onu kalçasında zıplatıyor. "Bunların hepsi senin için mi?"

"Evet," diyor Max, onun omzuna yaslanarak.

"Bence keşfe çıkmalıyız."

Yakın olduklarını zaten biliyordum ama Miller altı ay önce resmen yanımıza taşındığından beri bu bağ daha da güçlendi. Yatmadan önce onu öpmediği ya da sabah onu uyandırmak için yanımda olmadığı bir gün bile olmadı.

Birbirlerine olan sevgileri çok açık.

Geçen ay Max biraz üşüttü ve benim yerime istediği tek kişi annesiydi. Egom küçük bir darbe aldı ama onun anneliğe olan güveninin arttığını görmek bu darbeye değdi.

Miller, tatlı masasının yanında yerde duran dev oyuncak aslanla oynayabilmesi için Max'i ayağa kaldırırken onları arka bahçeye kadar takip ediyorum.

"Bu harika görünüyor, bebeğim." Kollarımı arkadan beline doluyorum, çenemi omzuna yaslıyorum.

"Öyle mi? Sence yeterince balon var mı? İçeride şişirebileceğim daha çok balon var."

Daha fazla balonu nereye sığdıracağını söyleyemem. Tatlı ve içecek masasının etrafında bir balon kemeri var. Fotoğraf fonunun üzerinde. Evin girişinde bir balon kemerinin içinden geçiyorsunuz. Etrafta kaç tane iki numaralı dev altın balon olduğunu sayamadım.

Kıkırdıyorum. "Evet, muhtemelen daha fazla dışarı çıkmalıyız. İnsanlar bunun bir doğum günü partisi olduğunu anlayacak mı emin değilim."

Kalçama vuruyor ama elini yakalayıp dudaklarıma götürüyorum. "Bu mükemmel."

"Öyle mi? Onun için mükemmel olmasını istiyorum."

Oyuncak aslanın üzerine sanki bir atmış gibi oturmanın yolunu bulmuş olan oğlumuza bakarken onunla birlikte sallanıyorum.

"Bunun hayatının en güzel günü olacağından oldukça eminim."

Gözlerim üzerinde çalıştığı tatlı masasına kayıyor. Ortada, her katında farklı bir hayvan baskısı olan katmanlı bir pasta duruyor. Kekler, kekler ve mini turtalar da masayı çevreliyor, hepsi de safari temalı bir şekilde yapılmış.

"Bunlar mükemmel görünüyor Mills." Etrafından dolanarak ağzıma mini bir brownie attım. "Vay canına," diye inliyorum.

"Kai," diye azarlıyor gülerek. "Onlar misafirler için."

"İptal etmeliyiz. Üçümüz bunları bitirebiliriz."

"Bunları paylaşmamak için çok uğraştım." Omzunun üzerinden beni bulmadan önce brownie tabağında açtığım küçük boşluğu kapatmak için masaya geri dönüyor. "Ama evet, iyiler mi?"

Bunca zaman ve bunca başarıdan sonra bile, hala sevdiği insanlardan onay bekliyor, yarattığı şeyi sevmelerini istiyor.

Onu öpmek için omzunun üzerinden eğildim. "İnanılmazlar. Herkes onları çok sevecek."

Herkes derken sadece arkadaşlarımızı ve ailemizi kastetmiyorum. Tüm Chicago'dan bahsediyorum.

Ekim ayında Miller, Chicago'nun Kuzey Yakası'nda küçük bir tuğla binanın sahibi oldu. Kış aylarını binanın içini boşaltmak ve burayı kendi pastanesine dönüştürmek için yoğun bir şekilde çalışarak geçirdi. M's Patisserie sadece altı haftadır açık ve henüz planlanan çalışma saatlerini tamamlayamadan unlu mamulleri tükendi.

Miller'ın menajeri Violet, James Beard ödüllü sanatçının son girişimini duyurmak için işe koyuldu. Seyahat ve yemek dergilerinde hakkında yazılar yazıldı. İşletmesinin sosyal medyası şimdiden inanılmaz bir takipçi kitlesine sahip ve her sabah açıldıklarında, hem yerel halk hem de kreasyonlarını denemeye hevesli turistlerden oluşan bir kuyruk tarafından karşılanıyorlar.

Yıl sonuna kadar ikinci bir yer açarsa hiç şaşırırmam ama şimdilik sevdiği ve adının geçtiği bir işte başarıya ulaşmanın tadını çıkarıyor.

Yine de, M's Patisserie'nin adını kimden aldığını henüz itiraf etmedi.

Kendi adı ya da Max, Me veya Monty için olabilir. Ama sorulduğunda, en sevdiği insanların isimlerini verdiğini söylüyor.

Fırının arka odası yemek pişirme sınıfı olarak hizmet veriyor. Salı günleri fırıncılığın temellerini öğretiyor, ancak her Perşembe menüsünde özel bir yemek sunuyor. Bunlar, üst düzey restoran dünyasındayken sergileyeceği türden yemekler. Her Perşembe öğleden önce tüm yemekleri sattıktan sonra o akşam bir ders düzenliyor ve insanlara kendi başlarına nasıl yapacaklarını öğretiyor.

O sınıf üç ay önceden doldu bile.

Miller haftada dört gün çalışıyor ve diğer üç günü çalışanlarına emanet ediyor. Ve işten eve döndüğü her gün yüzünde yorgun ama tatmin olmuş bir gülümseme var. Bu, aylar önce Chicago'ya döndüğünde doğru seçimi yaptığının her gün teyidi. Sadece benim ya da Max için değil, kendisi için de geri döndü.

Elimi sırtının alt kısmından aşağı kaydırıp poposuna koyuyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sanırım gitmeye hazırız."

Onu kendime çekerek şakağına bir öpücük konduruyorum. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, ben de öyle."

Bana bakıyor, yeşim yeşili gözleri mutlulukla dolu. "Bence hepimiz şanslıyız."

Tam o sırada Monty köşeyi dönüyor, bir elinde dev bir hediye çantası, diğerinde bir kasa birayla yan kapıdan içeri giriyor. Çünkü bu iki yaşında bir çocuğun doğum günü olsa da, oğlumun tüm yakınları yirmi bir yaşın üzerinde.

"Monny!" Max onu gördüğünde alkışlar.

"İşte benim doğum günü çocuğum!"

"Gidip babana yardım edeyim."

Koşarak yanına gidip birayı elinden alıyorum. "Teşekkürler, Ace. Arabada daha var."

"Gidip getirebilirim."

"Seninle geleceğim," diyor ve bana neden benimle arabaya dönmesi gerektiğini anlatan bir bakış atıyor.

Hediyeyi hediye masasına, birayı da soğutucuya koyduktan sonra arabasına geri dönüyoruz.

"Sende mi?"

"Hevesli," diye gülüyor. "Evet, bende var."

Monty elini cebine atar ve küçük, pas turuncusu kadife bir kutu çıkarır.

Miller Chicago'ya taşındıktan birkaç hafta sonra Monty'nin dairesine gittim ve kızına evlenme teklif etmem konusunda ne düşündüğünü sordum.

Yirmi yılı aşkın bir süredir yanında taşıdığı yüzüğü çıkarmadan önce biraz ağladı, çoğunlukla da sevinçten. Miller'ın annesine evlenme teklif edeceği ama bir türlü fırsat bulamadığı yüzüktü bu.

Bunu kullanmak isteyip istemediğimi sorduğunda, evet dediğimde bir an bile tereddüt etmedi. Bu yüzük sadece güzel ve eşsiz değil, aynı zamanda onun için bir kuyumcudan alabileceğim herhangi bir yüzükten daha anlamlı olacak.

Ondan alırken ellerim sinirden biraz titriyor ama kapağı açtığımda, bunun ne kadar doğru olduğunu, ailemizin birbirine ne kadar ait olduğunu bilerek içimi büyük bir huzur kaplıyor.

Geri döner dönmez evlenme teklif etmek istedim ama hayatında bir sürü değişiklik olduğu için beklemeye karar verdim. Ta ki bugüne kadar.

"Bu çok güzel, Monty."

"Onun üzerinde çok güzel duracak. Annesi onunla çok gurur duyacak."

Kafamı kaldırdığımda Monty'nin parlak kahverengi gözlerle elimdeki yüzük kutusuna baktığını görüyorum.

"Bunu kullanmamın senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Eminim. Uzun zamandır olduğu gibi o kutuda yaşamak yerine parmağında görmek çok daha anlamlı olacak."

Bir kolumu ona doğru sallayarak sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Sadece yüzük için değil, her şey için."

O da bana sarıldı. "Seni seviyorum Kai, bunu biliyorsun. Ben de oğlunu seviyorum." "Torununu mu kastediyorsun?" Alaycı bir tonda soruyorum.

"Yemin ederim, iş yerinde bana dede demeye başlarsan, kışına tekmeyi basarım. Ama evet, ben de torunumu seviyorum ve sonunda bunu resmileştirdiğin için mutluyum."

"Max'in iki yaşına basmasına." Ryan benimkiyle şerefle demek için birasını uzatıyor. "Kai ve Miller'a," diye düzeltiyor Zanders. "Onu hayatta tuttukları için." "Evet, aramızda oldukça iyi bir destek sistemi var."

Arka bahçe, ekip çalışanları ve Miller'ın fırın çalışanları da dahil olmak üzere arkadaşlarımızla dolu. Kayıp olan tek kişi takımdaki çocuklar, en önemlisi de kardeşim.

Her yıl sezon başlamadan önce takım birlikte bir seyahate çıkar. Bunun kaynaşma amaçlı olduğunu söylerler ama gerçekte bu, havuz başında sarhoş olarak birkaç gün geçirmek için bir bahanedir. Bu yıl Vegas'ı seçtiler ve Isaiah gelmem için bana yalvarsa da ben evde ailemle kalmak gibi çok kolay bir karar verdim.

Sezonun başlamasına birkaç hafta kala evde mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyorum. Max ve Miller bu yıl bizimle seyahat etmeyecek. Miller'ın işinin yükselmesi ve Max'in yaşlanmasıyla birlikte, onu benim yoğun programımdan uzaklaştırmanın zamanı geldi.

Bununla birlikte, ikisi de her ay bir veya iki gece için yolda bize katılacaklar ve ben onlarla tam zamanlı olarak evde oluncaya kadar bu yeterince iyi bir uzlaşma gibi geliyor. Miller'ın fırındaki ofisi de oyun odası olarak kullanılabilir, böylece Max onunla orada vakit geçirebilir. İkimiz ve programımızdaki boşlukları doldurmamıza yardımcı olmayı teklif eden arkadaşlarımız arasında, Max'in başka bir tam zamanlı bakıcıya ihtiyaç duyacağını hiç sanmıyorum.

Ryan partiye bakıyor. "Miller bu yeni anne rolüne gerçekten adım atıyor, ha?"

Onu Stevie ve Indy ile bir battaniyenin üzerinde otururken buluyorum, bebek Taylor sırt üstü yatıyor ve Max yukarıdan yeni arkadaşını hayranlıkla izliyor.

Ekip büyüyor ve Max için artık buralarda yalnız bir çocuk olmayacağı için heyecanlıyım.

"Dostum, buna bayılıyor. Sadece altı ay önce bu işte iyi olamayacağını düşünmesi bana çılgınca geliyor. Doğuştan yetenekli ve onu her

gördüğümde

Max, çok çılgın bir bebek ateşine yakalandım." Başımı sallıyorum. "Onu hamile bırakmayı çok istiyorum."

"Evet," diye katılıyor Zanders. "Stevie'nin geçtiğimiz dört ay boyunca anne oluşunu izlemek ciddiye tanık olduğum en çekici şeylerden biri."

İkimiz de gülümsemesini bastırmaya çalışan Ryan'a dönüyoruz. Nasıl hissettiğimizi çok yakında anlayacak çünkü Indy'nin hamile olduğunu yeni öğrendiler.

Beni dürttü. "Sen ve Miller ne zaman bir tane daha yapacaksınız?"

"Ben hazırım, ama o iş ve diğer şeylerle o kadar meşgul ki, resmi olarak emekli olduğumda deneyeceğimize karar verdik."

"Evde oturan baba." Zanders başıyla onaylıyor. "Kulağa harika geliyor." "Sabırsızlanıyorum."

Gerçek şu ki, Miller ve ben teorik olarak bekleyeceğiz, ancak şu anda bunun olmasını önlemek için de fazla bir şey yapmıyoruz. Yani sürpriz bir hamilelikle karşılaşsak, bu pek de sürpriz olmayacak. Ve dünya üzerinde fikrimi değiştirebilecek tek bir kişi bile yok. İki numaralı bebek doğduğunda emekli olacağım.

Evin içinden bir ses geliyor ve döndüğümde tüm ekibimin nihayet partiye katılmak için burada olduğunu görüyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum arkadaşlarıma. "Gidip kardeşimi kontrol etmem gerekiyor." Takım arkadaşlarıma hoş geldiniz diyorum, onları yiyecek ve içeceklerin olduğu tarafa yönlendiriyorum, sonra da Cody ve

Travis'in olduğu ön girişe doğru ilerliyorum, ve Isaiah özel bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyor.

"Neler oluyor?" Ses tonum şüpheli, soruyorum. "Ve neden bu kadar geç kaldınız?"

Üçü de birbirlerine bakıyor, sessizce iletişim kuruyorlar. Travis sonunda, "Kardeşin tam bir aptal," der.

"Trav, ne oluyor?" Isaiah ona uyarıcı bir bakış attı. "Bugün hiçbir şey söylememe konusunda anlaşmıştık."

Travis sadece omuz silkiyor.

"Bilmiyorum," diye araya giriyor Cody. "Bence her şey çok romantik."

"Romantik değil," diye düzeltiyor Travis. "Sarhoşken yapılan bir hataydı. Çok aptalca, sarhoşça bir hata."

Kafam karışmış bir halde dikkatim üçü arasında gidip geliyor. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Travis doğrudan kardeşime bakıyor. "Söyle ona."

Isaiah o kadar zoraki bir gülümseme takınıyor ki, beni ona kızmamam gerektiğine ikna etmeye çalıştığı çok açık.

Sonra yüzük parmağındaki alyansı görebilmem için sol elini kaldırıyor.

"Bu da ne böyle?"

"Bu bir alyans çünkü ... sürpriz! Evlendim!" "Ne yaptın?"

"Evlendik. Düğümü attım. Daldı."

"Evlendenin ne demek olduğunu anlıyorum Isaiah, ama sen kiminle evlendin?"

"Oh, bu kısmı seviyorum!" Cody sesleniyor.

Isaiah'nın gülümsemesi heyecanlı olduğu kadar utangaç da. "Kennedy."

"Kennedy mi?" İnanamayarak sordum. "Kennedy Kay?"

"Kennedy Rhodes dün gece itibariyle, ama

evet." "Ama o ..." Kekeliyorum. "Senden nefret ediyor."

"Görüyorsun işte. Sekiz kadeh tekiladan sonra benden o kadar da nefret etmediği ortaya çıktı."

Birinin bana bunun büyük bir şaka olduğunu, yapmayı sevdikleri aptalca şakalardan biri olduğunu söylemesini bekleyerek diğer çocuklara bakıyorum.

Yüz ifadelerinden bunun bir şaka olmadığı anlaşılıyor.

"Bekle, ne? Kennedy'nin sizinle Vegas'a gittiğini mi söylüyorsunuz? Asla takımla birlikte dışarı çıkmaz."

"O farklı bir sebepten dolayı oradaydı. Yolda karşılaştık."

"Ve sen evlendin?"

"Evet, bu sabah uyandığımızda ikimiz de bu kısma biraz şaşırdık."

"Kennedy bu yüzden işini kaybedecek."

Isaiah hızla başını sallar. "Kaybetmeyecek."

"Bunu iptal ettirmeniz ve takım yönetiminin bunu öğrenmemesi için dua etmeniz gerekiyor, çünkü öğrenirlerse birinizin kovulacağına söz verebilirim ve hepimiz o kişinin siz olmayacağını biliyoruz." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Sanırım artık partiye gelmeyecek."

"Muhtemelen hayır."

"Hangisi daha inanılmaz bilmiyorum," diye gülüyor Cody. "Kennedy'nin seninle evlenmesi mi yoksa lanet olası Dean Cartwright'in artık senin kayınbiraderin olması mı?"

"Sik beni."

"Kai!" Miller arka bahçeden sesleniyor, Max'in eli onun elinde. "Pasta için hazır mısın?"

Kardeşıme döndüm. "Yeğenine 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemeden önce şu lanet yüzüğü çıkar. Miller bunu bugün öğrenmemeli. Bu gece evlenme teklif edeceğim ve ihtiyacım olan son şey kardeşimin sarhoşken yaptığı bir hata yüzünden onun şanını çalması."

"Hata biraz ağır kaçıyor," diye karşı çıkıyor. "Ben 'mutlu kaza' terimini seviyorum." "Kennedy buna böyle mi diyor?"

"Oh, hayır. Kesinlikle bir hata olduğunu söyledi."

Miller, Max'i önündeki masada doğum günü pastasıyla birlikte oturtuyor. Yüzünde sevimli bir gülümseme var, tüm ilgiden yanakları pembeleşmiş. Onun için bir mum yakıyorum ve arkadaşlarımızın arka bahçesinin tamamı ona "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeye başlarken yeterince uzakta olduğundan emin oluyorum.

Kollarımı Miller'ın omuzlarına arkadan doluyorum ve oğlumuza şarkı söylerken ona sarılıyorum. Başı dönüyor, mavi gözleri onu seven herkesi görmek için kalabalığı tarıyor.

Zamanı geldiğinde, ondan mumu üflemesini istiyoruz, ancak biraz yardıma ihtiyacı var, bu yüzden amcası onunla birlikte üflemek için devreye giriyor ve sonunda söndürdüklerinde, Max dik oturuyor ve kendisi için alkışlıyor, kalabalığı da onunla birlikte alkışlamaya çağırıyor.

Miller kollarımda gülüyor ve ben de onu daha yakına çekiyorum.

Eğilip kulağının altındaki deriyi öpüyorum. "Sen ve ben, Mills, iyi gidiyoruz."

Kolumu bulup beni tutuyor. "Evet, öyleyiz, değil mi?"

Parti dağıldıktan ve sadece en yakın arkadaşlarımız kaldıktan sonra, Max'in birkaç hediye açmasına izin veriyoruz, biz de daire şeklinde oturup onun ortadaki işini yapmasını izliyoruz. Miller, güzel günlerimizden birinin daha sonunda elinde bir kadeh şarapla kucağıma kıvrılmış durumda.

"Vay canına!" Max, Monty'nin getirdiği hediye çantasından küçük bir ahşap tren çıkarırken haykırıyor. "Twain!"

Açtığı her hediye bir "Vay canına" ile karşılandı ve henüz eskimedi.

"Sana koca bir tren *seti* aldım," diye açıklıyor Monty. "Baban ve ben yarın onu odana kuracağız."

Max ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor, treni yerde itiyor ve tüm bu süre boyunca çuf-çuf sesleri çıkarıyor.

"Görünüşe göre bir hediye daha var," diyor Isaiah, küçük hediye çantasını kaldırarak.

Anında sinirlerim geriliyor ve vücudumun gerildiğini hissediyorum.

Miller şaşkınlıkla omzunun üzerinden bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes veriyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum, onu kucağımdan nasıl indireceğimi bulmaya çalışıyorum, böylece dizlerimin üzerine çökebileceğim.

Isaiah çantanın etrafına bakar. "Kimden geldiğinden emin değilim."

Bu iyi bir açılış gibi görünüyor. "Bir bakayım." Miller'ı kucağımdan indirip sandalyeye oturtuyorum. Kardeşimden çantayı alıp içine bakıyorum, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranıyorum.

"Max, bir saniye buraya gel."

Trenini geride bırakıp bana doğru geliyor.

Onu yakınımda tutuyorum, fısıldamadan önce çantanın içini gösteriyorum, "Bu annen için. Benim için gidip ona verir misin?"

Gülümseyerek göreve çıkan Max, çantayı Miller'a doğru götürür ve onun için tutar. "Anne, sen."

"Benim için mi?" diye sorar ona. "Ama bugün senin doğum günün. Neden bana hediye alıyorsun?"

Şaşkın bakışları benimkileri buluyor, ama ben sadece omuz silkiyorum.

"Açmama yardım edeceksin, değil mi?" diye soruyor ve Max onun kucağına tırmanmadan önce başını sallıyor.

Miller elindeki şarap bardağını bırakıyor ve Max'in yardım ettiğini hissedebilmesi için çantayı kucağında tutuyor.

En sevdiğim iki insanın önüne geçerken, heyecanlı oldukları her hallerinden belli olan kardeşim ve Monty ile hızlıca göz teması kuruyorum.

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" Miller Max'e tiz bir sesle sorar, çantanın içinde ne olduğunu tam olarak anlayamamıştır.

Ta ki parmakları kadife kutuyu sıyırıp gözleri bana dikilene kadar. "Hayır."

Kıkırdıyorum. "Şimdiden hayır mı diyorsun? Daha sormadım bile." "Malakai." Başını eğiyor, dudağı dışarı fırlıyor.

"Ne oldu?" Indy arkamdan soruyor.

Ben dizlerimin üzerine çökerken Miller küçük kutuyu çıkardı.

"Hadi gidelim!" Ryan alkışlıyor.

"Miller Montgomery," diye başlıyorum ama devam edemeden sözümü kesiyor. Çoktan yüzüne düşen gözyaşını işaret ediyor. "Bunun için senden nefret ediyorum."

"Benden ne kadar nefret ettiğini söylemesen bizim için uygun bir teklif olmazdı, değil mi?"

O sulu kahkahasını atıyor ve ben de kutuyu dikkatle elinden alıyorum.

"Miller Montgomery-"

"Evet! Cevabım evet."

"Tamam," diye kıkırdıyorum. "Güven oyu için teşekkür ederim ama yine de bunu çıkarmam gerekiyor."

Ben ikisine de bu küçük konuşmayı yaparken oğlumuzu göğsüne bastırıyor, çenesini onun başına yaslıyor.

"Geri döndüğün anda sana sormak istedim ama senden çok fazla şey istemeden bu yeni hayata alışman için sana alan tanımaya çalışıyordum. Ama daha fazla bekleyemem. Onu ve umarım birkaç bebeği daha birlikte büyütme istediğim başka kimse yok. Sen benim en yakın arkadaşım ve birlikte en çok eğlendiğim kişisin. Seni seviyorum Miller ve Max'in sana anne diyebilmesini çok kıskanıyorum çünkü sana karım diyebilme fırsatını gerçekten çok isterdim."

Boğuk bir kahkaha atıyor.

Kutuyu açıyorum ve Miller yüzüğü gördüğünde gözleri babasına kayıyor, yüzüğün asıl amacını bildiği çok açık.

Gözyaşları artık daha hızlı akarken, dikkati tekrar önünde diz çöktüğüm bana geliyor. "Ne diyorsun, Mills? Benimle evlenir misin?" Max'e bakıyorum. "*Biz mi?*"

Tüm dünyam bana bakıyor, özlediğim, *hayalini* kurduğum bu aile ve üçümüz hiç onun derin bir nefes alıp bana gülümsediği ve basitçe "Evet" dediği andaki kadar tamamlanmış hissetmemiştik.

SON

Teşekkür

En önemli teşekkür ise siz okuyuculara. Kitaplarımı okuduğunuz, paylaştığınız ve eleştirdiğiniz için teşekkür ederim! Hepiniz bana sevdiğim bir kariyer verdiniz ve çok minnettarım.

Allyson-Bu noktada, teşekkür sayfalarımın her birinde yer alacağından eminim, ama bu özellikle. Sen olmasaydın bu kitap gerçekten hayata geçemezdi. Sürekli sesli notlar, mesajlar, sohbetler ve güncellenmiş google dokümanları. Bu taslağın 30 versiyonunu da okuduğunuz ve sevdiğim bu hikayeye dönüşmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Miller'ın gelişiminin büyük bir kısmı senden ilham aldı. Sadece en iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için değil, aynı zamanda tüm bu yazma yolculuğunu paylaşabileceğim biri olduğun için çok minnettarım. Seni çok seviyorum ve seninle ve Marc'la komşu olmak için sabırsızlanıyorum. (Hayat hedefi açıldı!!)

Samantha, benim harika asistanım. İster işle ilgili olsun, ister içimi dökebileceğim bir an olsun, neye ihtiyacım olursa olsun her zaman yanımdasın. Seni çok takdir ediyorum ve yanımda olduğun için çok minnettarım.

Megan- benim muhteşem alfa okuyucum. Tüm yardımlarınız ve beni heyecanlandırmanız için çok teşekkür ederim! Size minnettarım!

Erica- üçüncü kitap birlikte! Ekibimde olmanı seviyorum ve seninle çalışmak harika. Sen benim ilk onay damgamsın ve her zaman fikirlerini bekliyorum! Gelecekte daha birçok kitap için sabırsızlanıyorum!

Marc- müzik için teşekkür ederim. Çalma listelerinin her çift için uygun olmasını sağlamadaki yardımın için çok minnettarım. Tüm bunlar sırasında senin ve Allyson'ın yanımda olması çok eğlenceliydi!

Anne- tanıdığım en iyi fırıncı! Fırıncılık sevgini bana aktardın ve ben de sonunda kitaplarımdan birinde bir fırıncıya yer vermenin uygun olacağını düşündüm. Seni çok seviyorum!

Kai ve Miller'ın hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederiz! Şimdi Windy City Serisi 4. Kitap zamanı!

Çok satan Windy City serisinin diğer kitaplarını okudunuz mu?

***Mile High* ve *The Right Move*'u Satın
Alın
Şimdi!**

İletişimde kalın...

[/LizTomforde.author](#)

[/liztomforde.author](#)

[@liztomforde.](#)

[author](#)

BookDrop

Bir sonraki okuma için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sadece sınırlı bir süre için seveceğiniz yazarlara ait en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan gelen kutunuza alın. Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak hazırlanan yeni favorileri ve birçok türde özenle seçilmiş harika teklifleri keşfedin. Canınız ne isterse istesin, sizi teminat altına aldık.

Bugün bookdropdeals.com

[adresinden katılın](#) veya bizi sosyal

medyada takip edin:

[/Bookdropdeals](#)

[@Bookdropdeals](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

